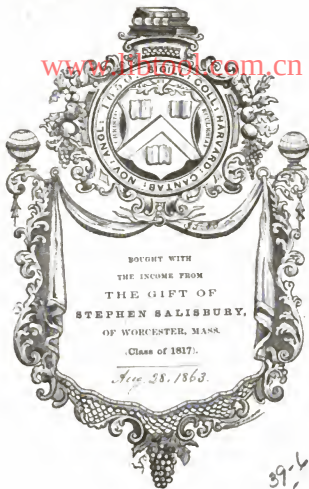

B 2250.55

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

ANECDOTA SACRA ET PROFANA.

www.libtool.com.cn

TOUT MANUSCRIT
GISECKE ET DEVRIENT.
LIPRIAL MCCCCI.

U
4
7

9

ANECDOTA SACRA ET PROFANA

EX ORIENTE ET OCCIDENTE ALLATA

SIVE

NOTITIA

CODICUM GRAECORUM, ARABICORUM, SYRIACORUM,
COPTICORUM, HEBRAICORUM, AETHIOPICORUM, LATINORUM,

CUM

EXCERPTIS MULTIS MAXIMAM PARTEM GRAECIS

ET TRIGINTA QUINQUE SCRIPTURARUM ANTIQUISSIMARUM EXEMPLIS.

EDIDIT

AENOTH. FRID. CONST. TISCHENDORF

PHIL. ET THEOL. DR. PALAEOGR. RIBL. IN ACAD. LIPS. PROF. PUBL. ORD. REGI SAXONIAE A CONSILIIIS AULICIS ORDINEM
IMPP. RUSS. S. ANNAE CL. II. CUM CORONA IMP. ET S. STANISL. CL. II. REG. SAXON. ALBERTI IMP. FRANC. LEONORIS HONOR.
REG. BOURSS. AQUILAE RUSSAE CL. III. REG. BAVAR. S. MICHAEL. CL. I. EQUIS REG. GRAEC. SALVATOR. CENTURIO REG.
RUSS. DE STELLA POLAR. REG. SARD. SS. MAUR. ET LAZAR. MAGNIFIC. PAT. AN ALBO FALC. CL. I. DUC. PARM. S. LUDOVICI
EQUIS REGIAE SOCIETATIS LITTERARUM LONDINENSIS ET INSTITUTI AEGYPTIACI SOC. HONORAE REGIAE SOCIETATIS
ACADEMIARUM UPSALIENS. SOC. EXTRA. SOCIETATIS HAGAEAE PRO VINCO. RELIG. CHRIST. SOC. AB EPIST. HISTOR. THEOL.
LIPS. ET ORIENT. GERM. SOCIUS ORDEM

EDITIO REPETITA, EMENDATA, AUCTA.

LIPSIAE,
SUMPTIBUS HERMANNI FRIES.

1861.

~~12-12-5~~

B 3350.55

150 100 2.00

\$ 5.00

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn
PRAEFATIO.

Hic liber postquam anno 1855. primum editus erat, quum transisset nuper ad Hermannum Fries, virum honestissimum, petenti ut iterandae editioni consulerem non deeram. Consultum autem est ita, ut non modo praefatione indice aliisque renovandis plura scitu digna adderentur variisque emendationibus locus daretur, sed etiam ea libri pars, in qua de codicibus insignioribus nondum excussis agitur, multis quae nuperis itineribus acquisivi augetur.

Quae enim hoc volumine continentur, in duas partes dividi possunt, quarum prior in describendis ac passim exscribendis versatur libris antiquis mea opera ex oriente in Europam advectis, altera ex variis Europae et orientis codicibus excerpta complectitur. Quos codices priore parte complexus sum, ii ad duas collectiones pertinent: altera itinere orientali meo secundo abhinc annos octo comparata, nonnullis Museo Britannico et bibliothecae Bodleianae panlo ante cessis, anno 1857. exeunte ad bibliothecam Imp. Petropolitanae transit, cui locupletandae atque illustrandae liber Baro Modestus Korff, vir summus, ex longo iam tempore tanto cum studio tantoque successu prospicit; altera anno 1844. ex oriente allata posteaque additamentis aucta, exceptis quattuor libris Dresdam missis, ad bibliothecam universitatis Lipsiensis transit. Prior collectio codices comprehendit duo et triginta, Graecos quattuordecim, Syriacos duo, Arabicos duo, Rabbaniticos et Karaiticos, Hebraeis illos quidem litteris sed plerosque Arabica lingua conscriptos, quattuordecim. Altera collectio codices sexaginta quinque comprehendit, Graecos tredecim, Syriacos quinque, Copticos tredecim, Arabicos octo, Georgicos quinque, Hebraeorum Arabicos quinque, unum Samaritanum*), papyraceos Coptice Hieroglyphice Graece scriptos sex cum linteis fragmentis Hieratice scriptis; item Abyssinicos quinque et Arabicos Drusianos tres. Quorum in utraque collectione codices duodecim sunt palimpsesti, novem primum Graece, duo primum Syriace scripti; unus vero ex fragmentis palimpsestis lingua et ratione satis inter se diversis compositus est. Ex Graecis tres rescripti sunt Graece, unus Arabice, unus

*) Is nuperime accessit. Vide Cod. Tisch. LVI in indice.

Slavonice, quattuor Georgice. Item Syriacus uterque Georgice rescriptus est. Ceterum hi codices, inter quos eminent Graeci antiquissimo litterarum uncialium genere a quarto ad nonum saeculum scripti duodeviginti, paucis levioribus exceptis, ante me litteratorum hominum nemini innotuerant. Atque illud quidem singulari providentiae divinae beneficio contigisse arbitror, quod, ut hos inprimis praedicem, tot sacri codices annorum mille ac plus mille a communi plurimorum similium summae antiquitatis Christianae monumentorum interitu salvi ad nostra usque pervererunt tempora atque nunc ex indignis tenebris in lucem prodeunt.

In excerptis codicibus prioris collectionis paullo parcius eram quam in altera collectione: illos enim non tam in litterarum usum convertendi consilium erat, quam qua essent dignitate et quem litterarum fructum promitterent significandi; praetereaque multi eiusmodi sunt quos totos edere vel certe singulari libello tractare consentaneum sit: id quod in nonnullis nuper iam factum est. Item in describenda altera collectione, cuius codices duos dudum publici iuris factos in nota tantum respeximus, inprimis hoc spectatum est, ut accuratam singulorum notitiam praebentes ad accuratiora studia viros doctos invitaremus. Qua in re multo uberius de Graecis explicatum est quam de reliquis, quippe in quibus descriptio nostra non tam a nobis quam ab iis penderet qui linguas orientales profiteantur. Ad orientales enim codices nostros hi potissimum viri clarissimi studium contulerunt: ad Arabicos H. L. Fleischer et J. Gildemeister, ad Syriacos Frid. Tuch et J. Gildemeister, ad Copticos G. Seyffarth, ad Georgicos H. Petermann, ad Abyssinicos Frid. Tuch, ad Arabicos Drusianos H. L. Fleischer, ad Hebraeos et Hebraeorum Arabicos Ad. Jellinek, J. Fürst, (M. Steinschneider).

Plerique alterius collectionis codices, ut in ipso libro notatum est, meo insigniti sunt nomine. Quod anno MDCCCXLV, quo tota collectio ad bibliothecam universitatis Lipsiensis transibat, auctoritate factum est eorum qui illo tempore regis nomine summam universitatis nostrae curam gerebant. Ipsius vero regis Friderici Augusti nomine immortalis thesaurum meae collectionis principalem eo insignivi consilio ut „quum grati erga principem optimum devotique animi mei testis, tum eximiae eius circa bonas ac sacras litteras curae munificentiaeque monumentum exstaret“. Quae verba in dedicatione codicis Friderico-Augustani a me posita etiam ad totam collectionem bibliothecae patriae traditam valere volui: quod quidem, ut ipsa res quemadmodum peracta est manifeste docet, ita summum regis ministrum, ad quem ea res pertinebat, ratum habuisse luculenter testantur litterae eius datae ad me die 15. m. Mart. a. 1845., rursusque quae ob auctam a me collectionem d. 15. m. Nov. 1853. et d. 11. m. Oct. 1860. eadem auctoritate ad me pervenerunt *).

*) Ex errore fluxit quod de annis in me collatis scripsit auctor libri: Sr. Majestät des Königs Johann von Sachsen Besuch etc. Nebst einer Darstellung der Anstalten u. Sammlungen der Universität Leipzig 1858. pag. 94.

Nec vero praetereundum est, eam ipsam ob causam, i. e. ob collectionem illam codicum praestantissimorum patriae ac bibliothecae universitatis patriae cum eximia grati animi pietatisque significatione a me cessam, regis imperique nomine liberaliter prospectum esse, ut itinera mea et labores ad promovendas litteras inprimis sacras susceptos constanter persequi possem. Quod ut grato animo mihi praedicandum est, ita confido nunquam defuturos esse qui thesauros illos itineribus meis repertos conquisitosque gratulentur patriae.

Quae alteram libri partem occupant excerpta e codicibus bibliothecarum quae Venetiis et Taurini sunt, Parisiis et Carpentoracte, Guelpherbyti, Monaci, Hamburgi, Sanctogalli, Londini, Oxonii, atque etiam in variis terris orientalibus, ea et re et pretio satis inter se differunt. Deligenda erant ex magna eorum copia quae ex plurimis et occidentis et orientis bibliothecis collecta et ad varios usus reposita habeo. Retinenda inprimis ea videbantur quae singularem librum vel certe pro suo quodque genere editionem magis propriam sibi poscunt. Spero equidem ea quae data sunt inventura esse quibus digna studio videantur. Quos eosdem aequos existimatores futuros esse confido.

Quae ad libri finem fragmenta epistularum Pauli edita sunt, ea iisdem exscribenda typis curavimus qui ad novam collectionem Monumentorum sacrorum ineditorum a nobis adhibiti sunt, additis insuper accentuum spirituumque signis ad similitudinem manu scriptorum effectis. Quae typorum ratio ab ipsius codicis scriptura, quam tabula expressimus, non minus recedit quam a plerisque post sextum saeculum scriptis. At quae revera recedunt, ea propius ad antiquiora exemplaria accedunt, ad quae ipsi posteriores codices sunt compositi. Hinc est quod eosdem typos a similibus scripturis non plane alienos esse iudicavimus.

Totius libri et conscriptio et impressio quum laboribus aliis tum itineribus interrupta sunt. Inde excusari velim quae passim minus accurate edita sunt, correcta illa quidem, quoad fieri potuit, in indice.

Denique librum splendidis eorum nominibus decorare poteram qui itinerum meorum, unde totus pendet, patroni exstiterunt. Sed id iam alibi identidem factum est, nuperime in editione Novi Testamenti septima, atque est eiusmodi ut in meam magis quam illorum laudem fieri videatur. Recolentem quidem cum animo meo memoriam itinerum, in quibus inter annos 1840. et 1860. septennium consumpsi, illud mirum in modum delectat, quod longe a patria et ubique terrarum tot amicos ac fautores eosque magna saepe animi generositate et liberalitate inveni: quorum nunquam non grato animo recordabor.

Ceterum haec Anecdota quum primum anno 1855. prodibant, Alexandro de Humboldt „virosum altioribus studiis clarorum duci ac principi“ dedicavi. Quod his feci litteris:

Nec mirabere nec reprehendes quod operi huic nomen Tuum proposui. Ex annis enim tredecim, postquam primum Lutetiae Te videre mihi contigit, labores mei omnes ad

Te pertinnerant. Tu eos nosti, probasti, commendasti; Tu perpetuo favore Tu ornasti; Tu inter primos fuisti qui Germanico nomine dignos diceres. Quam laudem ut mererentur operam danti etiam illud enitendum erat ut Te nunquam non viderentur digni esse. Quod utrumque utinam revera mihi contigerit. Misi autem prae ceteris eum ad Te librum, quo exposui quae litterarum monimenta in itineribus meis orientalibus, deo id providente, ex monasteriorum pulvere, ubi per tot saeculorum seriem sepulta iacuerant, protraxerim inque vitam ac lucem vindicaverim. Esse in his quae pro summa antiquitate, raritate, argumenti gravitate, inter pretiosissimos bibliothecarum non Germaniae tantum sed etiam Europae thesauros numeranda videntur, scio quantopere Tu mecum et bonis litteris et ecclesiae sis gratulatus. Quod ut laetitiam meam non mediocriter auxit, ita admirabilem ingenii Tui altitudinem ostendit. Quum enim rebus iis quae a natura involutae videntur subtiliter investigandis immortalem gloriam quaesieris ac vero dudum sis consequutus, tamen a Te studioque Tuo minime aliena duxisti quae sacras litteras, quae dei spectant ecclesiam, tanto illam quidem nomine haud dignam nisi divina litterarum luce collustratam. Quae quum ita sint, toto animo delector quod librum hunc ut grati animi pietatis venerationis testem licet ad Te mittere. Quod dum facio, deum precor ut iuventutis illud quod senex semper conservasti nunquam a Te discedat, nec vero ipse, quem totum nunquam discessurum scimus, nisi sero a vobis discedas. Itaque vale. Scribebam Lipsiae diebus festis Pentecostes anni salutis 1855.

Ad haec quae ille rescripsit, Postemi d. 30. m. Aug. 1855., ea et ipsa lectoribus reddenda videbantur, non quidem ostentandi caussa quae vir summus cum tanta erga me benignitate atque indulgentia scripsit, sed ut inde indicari queat qua ille mente fuerit circa labores eiusmodi inprimisque litterarum sacrarum studia, a quibus eum abhorruisse sacrorum contemptores iactant. Rescripsit autem sic:

„Sie haben einmal wieder, verehrter Freund, mir ein ehrenvolles Zeichen Ihres treuen und liebeuswürdigen Wohlwollens durch die Zueignung Ihrer inhaltsreichen und wichtigen „Anecdota sacra et profana ex oriente et occidente allata“ gegeben! Empfangen Sie für diese schmeichelhafte Verherrlichung meines Namens meinen innigsten Dank. Es ist minder diese Verherrlichung, die mich rührt, als die Gewissheit, dass ich, der ich am frühesten Ihre Rückkunft im Vaterlande begrüsst und gern an der Verbreitung des Ruhms Ihrer grenzenlosen, fruchttragenden Thätigkeit gearbeitet habe, in meinem fast 86sten Jahre so frisch in Ihrem Andenken lebe. Sie gehören zu den glücklichsten Reisenden unserer Zeit, aber glücklich sind Sie nicht durch Zufall; nein, Sie sind es dadurch geworden, dass Sie, mannichfach und gründlich vorbereitet, mit so seltenem Scharfsinn und eisernem Fleisse begabt, das Wichtige zu erkennen und als ächt historische Monumente zu bearbeiten wussten. Die „Tischendorfiana“, unter denen der Codex, dem Sie den Namen eines edlen geistreichen Monarchen vorgesetzt, durch sein hohes Alter glänzt,

haben allerdings mich vor allem angezogen. Sie bearbeiten, verehrter Mann, die Seite Ihrer ehrwürdigen Wissenschaft, in der aus Mangel an gelehrten Kämpfern und wegen der wohlthätigen Positivität des Gegenstandes etwas mehr friedliche Ruhe herrscht als in der heissen, unter so vielerlei Bannern und nach so vielerlei Absichten aufgewühlten dogmatischen Zone. Man sollte fürchten, diese Aufregung der Parteyen, durch unvernünftige Einnischung vieler Regierungen vermehrt, mindere in Deutschland das Interesse für den gelehrteren, linguistischen, historischen Theil der Theologie: aber ein Blick auf Ihre bereits erschienenen, so geschmackvoll ausgestatteten wissenschaftlichen Documente, und der Gedanke an die Möglichkeit des Erscheinens, die ich für Frankreich und selbst für England bezweifle, widerstrebt dieser Besorgniß.

Empfangen Sie, theurer Freund, die erneuerte Versicherung meiner ausgezeichneten Hochachtung und unwandelbarsten Anhänglichkeit.⁴

Dabam Lipsiae solemnibus paschalibus anni MDCCCLXI.

I. PAG. 1. USQUE 16. DESCRIBITUR COLLECTIO CODICUM ITINERE ORIENTALI MEO SECUNDO CONQUISITORUM.

I. Codex Graecus libri Numerorum palimpsestus saeculi quinti vel sexti. Absoluta iam hac descriptione totum edidi in Monumentis sacris ineditis, novae collectionis volumine primo, anno 1855. Supra scripti sunt Graecis litteris noni fere saeculi libelli tres patristici. Nunc Petropolitani	Pag.
1—2
II. Codex Graecus palimpsestus fragmentorum Novi Testamenti. Fragmenta haec evangeliorum, actuum et epistularum Pauli pertinerunt olim ad codices septem, quorum tres sunt quinti saeculi, duo sexti, duo septimi. Edidi in eodem Monumentorum sacrorum volumine. Scriptura superimposita antiquissimae scripturae Georgica est, non ut in textu diximus Armeniaca. Nunc Petropolitani	2—3
III. ¹⁾ Codex Graecus uncialis evangeliorum Lucae et Iohannis integer, saeculo non tam VIII. quam IX. scriptus. Nunc Bodleianus Oxoniensis. Cf. Notitiam ed. cod. libl. Sin. etc. pag. 58. nr. 2.	4—5
IV. ²⁾ Codex Graecus uncialis evangeliorum quattuor, de quibus Lucae et Iohannis libri supersunt integri. Scriptus videtur saeculo nono. Nunc Bodleianus. Reliquas eiusdem codicis partes detexi in superrimo itinere orientali: vide Notitiam etc. p. 53. nr. 8. Ibi annus Chr. 844. subscriptus est	5—6
V. Codex Graecus uncialis, saeculi noni potius quam octavi, in quo maior pars libri Genesis superest. Nunc Bodleianus. Edidi anno 1857. in secundo Monumentorum sacrorum volumine	6—7
VI. Codex Veteris Testamenti Graecus saeculo nono adscribendus, in quo supersunt libri Iudicum et Ruth integri cum extrema parte libri Iosuae. Nunc Musei Britannici	7
VII. Codex Novi Testamenti Graecus cum maxima parte libri actuum apostolorum, anno Christi 1044 (vide infra p. 216.) scriptus. Nunc Musei Britannici	7—8
VIII. Fragmenta Graeca palimpsesta prophetae Iesaeae, eaque saeculi fere septimi. Rescripta sunt Georgice, non ut in textu dictum est Armeniaca. Nunc Petropolitani. Edidi primo Monumentorum sacrorum volumine	8—9
IX. Fragmenta Graeca palimpsesta alterius et tertii libri Regum. Quae folia Graece scripta sunt saeculo septimo vel octavo, post rescripta Georgice (non Armeniaca). Nunc Petropolitana. Edidi primo Monumentorum sacrorum volumine	9
X. Codex Graecus saeculi XI. vel X., in quo sunt duo Cassiani libelli Graece redditi. Nunc Musei Britannici	9—10
XI. Fragmenta palimpsesta, primum Graece decimo fere saeculo scripta, post rescripta Slavonice. Nunc bibliothecae Imp. Petropolitanae	10
XII. Fragmenta palimpsesta patristica uncialibus litteris saeculi quinti scripta. Post superscripta sunt Georgica (non Armeniaca) quaedam. Nunc bibl. Imp. Petropol.	10

¹⁾ et ²⁾ Utrumque codicem, priorem siglo A., alterum siglo Γ insignitum, ad editionem Novi Testamenti VII. criticam maiorem diligenter adhibuimus.

- XIII. Fragmenta palimpsesta varia octo: duo his Graece scripta; unum primum Graece, tum Syriace, denique Georgice (non Armeniace); unum primum Coptice, tum Graece; unum primum Arabice, tum Graece; unum primum Syriace, tum his Georgice (non Armeniace). Nunc bibl. Imp. Petropolitanae 11
- XIV. Reliquiae octo codicum Graecorum uel aliarum non rescriptorum, quorum unus quinti, unus septimi, unus octavi, unus noni vel decimi, unus octavi vel noni, duo decimi vel undecimi saeculi erant. Nunc bibliothecae Imp. Petropolitanae 11—12
- XV. Folia palimpsesta 52 (num. 1), item illa 11 (num. 2), quorum prior scriptura est Syriaca, altera Georgica (non Armenica). Sunt reliquiae variorum codicum Syriacorum magna antiquitate insignium. Maras pars ad revisionem textus evangeliorum pertinet huc usque integram, cuius reliqua pars ex prolixa scriptura in Hierosolymitano genere est, cuius evangeliarum Romae servatur. Accedunt num. 3. folia duo eiusdem Georgici codicis absque antiquiore scriptura Syriaca. Nunc bibl. Imp. Petropolitanae. Cf. ad haec Notitiam ed. cod. bibl. Sinai. etc. p. 49., ubi de laboribus viri cel. Brusset circa Georgia ista fragmenta et Landii viri docti circa Syriaca relatum est 13
- XVI. 1. Codex Arabicus noni saeculi, in quo praeter fragmenta epistularum ad Romanos, ad Corinthios secundae et ad Hebraeos integrae habentur utraque ad Timotheum, ad Titum, ad Philemonem. Ad haec fragmenta accesserunt inuperine folia 151, quibus cum prioribus coniunctis totum epistularum Pauli corpus contineri videtur. Ceterum ad finem epistolae ad Hebraeos annis Christi 892. adscriptus est. Cf. Notitiam etc. pag. 67. Numero 2. accedunt fragmenta filii de descensu Christi ad inferos¹⁾, maxime insignia notatione anni p. Chr. 885. Nunc bibl. Imp. Petropolitanae 13—14
- XVII. Collectio codicum Hebraeorum et Arabicorum, maximam partem Hebraicis litteris sed lingua Arabica scriptorum necdum editorum. Nunc bibl. Petropolitanae 14—16
- A. Talmudici. 1. Compendium iuris Talmudici auctore Chajin ben Samuel Tudekensi. Codex scriptus est anno Christi 1461. 2. Scholia ad tractatus Talmudicos Nasir et Nedarim (dele „Nidda“ p. 15.) auctore Ascher Toletano. Codex scriptus est anno Christi 1364. 3. (1) Codex philosophicus, in quo insunt logica, metaphysica, physica²⁾. (Corrige textum, in quo iste codex praestantissimus Karaiticus adnumeratur). 15
- B. Karaitici. 1. (2) Cautica Karaitica³⁾. 2. (3) Rituale Karaiticum cum epithalamis 3. (4) Midraschim tres: de Abrahamo, de decem martyribus, de exitu Israelitarum. 4. (5) Varia fragmenta dogmatica⁴⁾. 5. (6) Homiliae 10 ad 10 Genesis et Exodi pericopae. 6. (7) Commentarius ad Geusim. 7. (8) Fragmenta commentariorum ad posticae Genesis, Exodi, Levitici, Numerorum. 8. (9) Commentarius ad librum Ieremiae. 9. (10) Commentarii ad Psalmos. 10. (11) Fragmenta commentariorum ad Iohann. ad Iohann. et Otham, ad Ezechielum, ad Proverbia, ad Iobum. 11. (12) Commentarius ad Threnos 15—16

¹⁾ Pag. 14. lio. 19. scribe iuncto pro iuncti.

²⁾ De isto codice M. Steinschneider, vir harum litterarum longe peritissimus, in Bibliographiae Hebraicae vol. I. (1858) pag. 19. sic: „Dieser Codex gewährt uns ein seltsames Beispiel, von welchem Nachtheil die Aversion christl. Gelehrten gegen das hebräische Buchstaben ist: wäre er mit arabischen Lettern geschrieben, so würde man in ihm längst eine der seltensten und wichtigsten Schriften eines berühmten arabischen Gelehrten — Gazzali — erkannt haben“; — — p. 21.: „Die Tischeudorfsche Handschrift ist zuerst Autograph des Said“ („dieselbe ist in meinem Jewish Literature p. 297. nr. 8. gemeint“). — — „Aus welcher Absicht Said das Werk des Gazzali unter einem fingierten Titel abgeschrieben, kann nicht mit Bestimmtheit angegeben werden“. — „Schließlich ist noch Jellinek's Bemerkung: der Verf. wird von Asulai erwähnt, als irrig zu bezeichnen“. — Accuratiora quaerentes über Steinschneideri doctum.

³⁾ Vide de his caustis Steinschn. l. I. p. 70 sq. et p. 105 sq. Quae medio in libro desiderabatur folia decem (non 18), mirum modo Petropoli suppleta sunt. Quam enim nuper Karaita doctissimus Firkowitch variorum cod. Petropolim attulisset, in iis inventa sunt ea ipsa folia quae nostro codici (inter fol. 138 et 139) deerant. Alia erant, teste ipso Firkowitch, Hierosolymis, nostra vero tota collectio Cahirae comparata. Habent sua ista libelli.

⁴⁾ M. Steinschneider illustravit in Bibliogr. Hebr. Nr. 11. (1859) p. 92 sq. iis quae in textu de singulorum fragmentorum scriptoribus notata sunt parum probavit.

II. PAG. 17—77. CATALOGUS EXHIBETUR CODICUM TISCHENDORFIANORUM BIBLIOTHECAE UNIVERSITATIS LIPSIENSIS CUM APPENDICE.

A. GRAECA.

- In nota exponitur de codice Friderico-Augustano et de cod. Tisch. I., qui uterque iam anno 1846. editus est pag. 17
- Cod. Tisch. II. palimpsestus, rescriptus Arabice. Foliis 17 fragmenta Numerorum, Deuteronomii, Iosuae, Iudicum continentur, edita a nobis in Fragmentis sacris palimpsestis i. e. volumine I. Monumentorum sacr. ined. Reliqua folia quique, quorum scriptura saeculum idem cum prioribus i. e. septimum prodit, ad opus grammaticae argumenti alibi pertinetur. Praeterea in marginibus scholia leguntur eadem cum textu antiquitate, quamquam alia manu scripta. Explicatur etiam de Arabice saeculo ut videtur nono supra scriptis. Horum exemplum el. Fleischer commentationi suae eo loco indicatae adiecit. Ceterum nuperissime eiusdem codicis folia alia sex a nobis reperta sunt, ut indicavimus in Notitia etc. p. 48. 17—19
- Cod. Tisch. III. quattuor foliis palimpsestis constat, utraque scriptura Graeca, priore argumenti patristici saeculum nonum, altera liturgica duodecimum prae se ferente 19—20
- Cod. Tisch. IV. codex quattuor evangeliorum integer cum additamentis pluribus, decimo saeculo scriptus. Afferuntur inde primum exempla synaxarii et menologii, tum totus Hippolyti Thebani de genealogia Mariae libellus; tertio loco comparatur epistula Eusebii ad Carpianum cum edito Lachmanni textu; quarto exhibetur programma quod dicitur de evangelio cum appendice; quinto afferuntur versus in Mattheum scripti, item alii in Marcum¹⁾, in Lucam, in Iohannem, cum notis de singulis evangeliiis. Denique plura lectionis exempla ex ipso evangeliorum textu adponuntur 20—29
- Cod. Tisch. V. palimpsestus, bis Graece scriptus. Prior scriptura noni fere saeculi continet evangelistarium, altera duodecimi saeculi psalterium. Ex hoc imprimis affertur psalmorum triginta (49—79) cum Vaticana editione collatio 29—34
- Cod. Tisch. VI. constat variis foliis tredecim, uncialium codicum septera reliquis. A.: fragmenta vitae Gregorii Nazianzeni. B.: fragmenta orationis eiusdem Gregorii. Horum utraque nonum saeculum produunt. C.: duarum homiliarum fragmenta septimo fere saeculo scripta. D.: patristica quaedam saeculi noni. E.: fragmenta liturgica decimi fere saeculi. F.: fragmentum lectionarii, quo superest Hebr. 1, 3—12. Textus totus adponitur. G.: fragmentum libri liturgici 34—38
- Cod. Tisch. VII. saeculi quarti decimi. Insunt varii Aristidis, Plutarchi, Libanii, Nicophori Gregorae libelli. Plura ex singulis specimina lectionis afferuntur 38—43
- Cod. Tisch. VIII. saeculi sexti decimi, continens anthologiam e scriptoribus classicis, ecclesiasticis. biblicis collectam 43—44
- Cod. Tisch. IX. variis partibus chartaceis constat. Prima quarti vel quinti decimi saeculi continet tonum synodicum in Barlaamum et Acindynum anno 1341 promulgatum. Iste libellus huc usque ineditus plene ex codice exscribitur²⁾. Quod postquam factum erat, cum nostro codice Oxoniensem Laudianum I. XXXII. passim conferentes, nusquam fere scripturae differentiam vidimus. Confirmat Oxoniensis liber etiam id quod in cod. nostro legitur: τὸ ἐν μέρει τῶ διὰ λόγων ἀναμνηστικὸν τῶν κληρικῶν τῶν πνευματικῶν ἀναβάσεων pag. 52. col. 1. exeunte 44—45
- In altera eiusdem codicis parte praeter liturgicas formulas quasdam varia historia leguntur, similia iis quae apud varios scriptores Byzantinos de historia patriarcharum Alexandriae, Antiochia etc. leguntur. Tertia pars continet thesnos Isaaci Anachoretae; quarta liturgica varia interpretatione Arabica plerumque adiecta; quinta canonem triadicum, opus eiusdem Metrophanis, in fine mutilum. Quod in secunda parte legitur Iustiniani imperatoris de coenobio montis Sinaiici decretum, pag. 56. et seq. plene adponitur, collatio insuper codice nunc Dresdensi olim Sinaitico 55—57

¹⁾ Pag. 27. lin. scribo *μεγέλις* pro *μεγέλις*.

²⁾ Pag. 51. col. 1. lin. 5. ab imo scribo *ῥεσάδις* et pag. 52. col. 2. lin. 15. dele punctum post *λίγιστος*.

Cod. Tisch. X. saeculi duodecimi, tres Gregorii Nazianzeni homilias continens integras cum initio quartae	Pag. 57
Cod. Tisch. XI. saeculi fere undecimi, fragmentum insignis menologii	57—58
Cod. Tisch. XII. quattuor codicum reliquiis constans. A.: excerpta varia ad Iohannem Lydum ut videtur referenda. Illic accurate exscribuntur, collatione Suidae et Codini instituta ¹⁾	58—64
B.: synaxarium saeculi tertii decimi. C.: fragmentum codicis evangeliorum duodecimi saeculi, continens Ioh. 12, 35—13, 2. D.: notitia impensae in codicem quattuor evangeliorum saeculo duodecimo factae	64—65

www.libtool.com.cn

Cod. Tisch. XIII. (ita pro XII. scribendum) maiorem evangeliorum quattuor partem continens, addita interpretatione Arabica. Scriptus videtur circa annum Christi millesimum ²⁾	65—66
Cod. Tisch. XIV. (ita pro XIII. scribendum) fragmenta antiquissima librorum Genesis et Exodi continens ²⁾	66—67
Cod. Tisch. XV. Insunt Nestorianorum hymni ²⁾	67
Cod. Tisch. XVI. fragmenta quinque continens, pleraque magna antiquitatis laude insignia. A.: fragmenta commentarii allegorici mystici in canticum canticorum. B.: historia quaedam Nisibene. C.: duo evangelii Marci fragmenta. D.: folium longe antiquissimum, continens categorias novem Aristotelis ²⁾ . E.: psalmi et precesiones vulgaribus Syrorum litteris saeculo fere tertio decimo scriptae	67—68
Cod. Tisch. XVII. sex codicum reliquiis constans, argumenti maximam partem liturgici	68

C. COPTICA.

Cod. Tisch. XVIII. Lectionarium integrum Memphiticum Arabicum, anno Christi 1450 scriptum	68
Cod. Tisch. XIX. Psalmodia Memphitica Arabica integra	68
Cod. Tisch. XX. Missale quadragesimale Memphiticum Arabicum integrum	68
Cod. Tisch. XXI. Piae meditationes Memphitice et Arabice	69
Cod. Tisch. XXII. Liturgiae Basilii, Gregorii et Cyrilli Memphitice et Arabice	69
Cod. Tisch. XXIII. Psalmodia Memphitica recentior	69
Codd. Tisch. XXIV—XXIX. Fragmenta membranacea varia maximam partem antiquissima, exceptis paucis martyrologiorum reliquiis	69—70
Cod. Tisch. XXX. Pars psalterii	70

D. ARABICA.

Cod. Tisch. XXXI. constans duorum codicum noni fere saeculi fragmentis. Folia altera duo ad evangeliorum interpretationem pertinent nondum cognitam, duo altera isagogica quaedam de evangelis et evangelistis continent. Utriusque fragmenti scripturam specimine expressit el. Fleischer loco sub textu indicato	70
Cod. Tisch. XXXII. apostolorum historias unam et viginti cum vita S. Abanup integras continens. Scriptus est saeculo fere quinto decimo	70—71
Cod. Tisch. XXXIII. sexti decimi saeculi. Insunt trium sanctorum vitae	71
Cod. Tisch. XXXIV. eiusdem fere saeculi homilias ex Graeco translatae continens	71
Cod. Tisch. XXXV. miracula et martyria variorum continens	71
Cod. Tisch. XXXVI. A.: historia Iohannis episcopi monasterii S. Sabae integra. B.: fragmentum brevioris ecclesiae Copticae. C.: fragmentum historicum	71
Cod. Tisch. XXXVII. saeculi fere tertii decimi. Fragmenta codicis biblici, cuius altera pars textum, altera commentarium continebat. Utriusque partis supersunt fragmenta plus uno nomine insignia	71—72
Cod. Tisch. XXXVIII. eiusdem saeculi tertii decimi, fragmenta continens versuosis epistularum Pauli e Coptico factae	72—73

¹⁾ Pag. 62. lin. 25. scribe 101. pro 171.

²⁾ Scripturae codicum XIII. XIV. XV. XVI. D. non tabula III. sed IV. representatae sunt.

E. GEORGIANA.

(Cum *Aethiopicis foliis aliquot.*)

Pag.

Cod. Tisch. XXXIX. Pars martyrologii ecclesiae Georgianae	74
Cod. Tisch. XL. Historia Arethae eiusque sociorum	74
Cod. Tisch. XLI. Duo folia psalmi continent, de decem reliquis nondum liquet	74
Cod. Tisch. XLII. Fragmentum liturgiae et index ad missale	74
Cod. Tisch. XLIII. A.: Quinque primi psalmi Aethiopice. B.: Quattuor folia palimpsesta bis Georgice scripta. C.: Reliqua sex antiquissima sed nondum lecta sunt	74

F. CODICES HEBRAEORUM ARABICI.

Cod. Tisch. XLIV. Midrasch de Mose Karaiteus	74
Cod. Tisch. XLV. Liber situs Karaitici Iero integer	75
Cod. Tisch. XLVI. Karaiticus 1) de ritu mensis Ab. 2) preces propheticae. 3) calendari- um Karaiticum in annos 34	75
Cod. Tisch. XLVII. Fragmentum operis Karaitici de historia naturali	75
Cod. Tisch. XLVIII. coniectanea Talmudica	75

G. PAPYRI.

Codd. Tisch. XLIX—LII. Fragmenta papyracea Coptica	75
Cod. Tisch. LIII. Fragmentum Hieroglyphicum	75
Cod. Tisch. LIV. Qui hoc numero in textu insignitus est codex, is nuper ad me rediit. Eodem vero numero iam insignienda sunt fragmenta fasciarum linearum textu Hieratico completarum et in sepultura Aegyptiorum olim adhibitarum. Tradidi bibliothecae fragmenta eiusmodi sex, in quibus versus quindecim superstites sunt. In unum coniuncta sunt formaque lignea inclusa et vitro munita. Haec supple- ad paginam 75.	75
Cod. Tisch. LV. Fragmenta papyracea Graeca triginta, quem numerum post auxi aliis similibus fragmentis septem	75

His nuperima donatione (d. 23. m. Sept. 1860.) accessit Cod. Tisch. LVI. Codex est
membr. isque ut videtur perantiquus foliorum form. maximae 160, continens
Pentateuchum inde a Genes. cap. 11. extr. usque ad Deuterou. cap. 4. litteris
Samaritanis scriptum.

APPENDIX CODICUM ABYSSINICORUM QUINQUE ET ARABICORUM DRUSIANORUM
TIDUM MEO ROGATU BIBLIOTHECIS UNIVERSITATIS LIPSIENSIS ET DRESDENSIS
REGIAE DONATORUM.

I. Cod. Abyssinicus Dresdensis. Inest vita Walatae Petri cum miraculis eius. Accedunt traditiones de sanctis Cyrillio et Iohanne. Praeterea foliis 34 utraque parte pietis miracula Walatae Petri representantur	Pag. 76
II. Cod. Abyssinicus Lipsiensis. Insunt laudes trium patriarcharum et sancti Georgii, item sanctae trinitatis, Iesu, ecclesiae, prophetarum aliorumque cum lectionibus aliquot et precationibus ecclesiasticis	76
III. Cod. Abyssinicus Dresdensis, lectiones biblicas cum laudibus Mariae et Iesu continens	76
IV. Cod. Abyssinicus Lipsiensis, expositionem alphabeti Aethiopice scriptam continens V. Volumen Abyssinicum cum picturis et precibus. Est ex amuletis adversus ma- los spiritus. In bibl. Reg. Dresd. servatur	76
VI. VII. VIII. codices Drusorum Arabici, quorum duo nunc Dresdae servantur, unus Lipsiae	76—77

III. Pag. 77—212. EXCERPTA EXHIBENTUR EX CODICIBUS IN VARIIS EUROPAE ET
ORIENTIS BIBLIOTHECIS A ME EXCISIS.

I. Refertur de Homiliarum Clementis Romani quae feruntur (ita corrigo male impres- sum p. 77.) duobus codicibus hucusque incognitis, altero orientali, altero Italico ¹⁾	Pag. 77—85
II. Exhibitur fragmentum Parisiense Epitomes quae dicitur Clementinae ²⁾	85—93

¹⁾ et ²⁾ Excerpta ista (p. 77, lin. 7 ab initio scribe Schwegleri, p. 78, lin. 14. tituli loco, p. 79, lin. 1 post
γγορις ceciderunt verba: καὶ ἀνέθετα, p. 86, not. 2. scribe: voluit eo, p. 88, lin. 11. nescio an ἐνδύειται eden-

III. De Constitutionibus Apostolicis in codice bibliothecae montis Sinaitici . . .	93—95
IV. Excerpta plura ex incognito — sed nuperrime editum est e cod. Mosquensi — Georgii monachi Hamartoli chronico, quemadmodum in codice Parisiensi saeculi decimi legitur, adhibito passim altero recentiore. Primo loco exseribuntur quae res Petri et Simonis magi in urbe Romae gestas spectant. Sequuntur quae sunt de Iacobo iusto. Tercio loco adduntur quae de Tiberii circa Christum studio, item de Abgari regis et Christi epistulis narrantur . . .	95—103
V. Brevis de libris prophetarum commentatio ex celebri codice Veneto nuciati octavi vel noni saeculi (ita scribe p. 103, lin. 5, pro saeculo) . . .	103—109
VI. Epiphani qui fertur de prophetarum viis libellus ex duobus codicibus decimi saeculi exseribitur . . .	110—119
VII. Epiphani commentatio de adamante gemma summi Hebraeorum pontificis, ut est in Coislina. codice . . .	119—120
VIII. Irenaei fragmentum ab Anastasio servatum ex antiquissimo codice Coisliliano emendatur . . .	120—121
IX. Fragmenta sermonis S. Theophili archiepiscopi (Alexandrini) de cruce et latrone ex papyris Copticis Taurinensibus hausta et Latine versa . . .	121—124
X. Nominum Hebraeorum interpretatio ab editis lexi cuiusdam Origeniani fragmentis satis diversa in cod. Coislina. inventa . . .	124—128
XI. (per errorem impressum X.) Excerpta libelli cuiusdam archaeologici qui Elphi Romani esse dicitur . . .	129—130
XII. (per errorem impressum XI.) Variantes lectiones codicis actuum apostolorum nunc Londinensis, supra pag. 7 sq. numero VII. notati. Istam lectionum annotationem pag. 216. retractavimus . . .	130—146
XIII. Liber Theonis Smyrnaei de astronomia ante paucos annos ex uno codice eoque recenti primum editus, a me vero dudum in codice antiquiore Veneto inventus, Celestes versus Alexandri Actoli de stellis errantibus ad duos codices exierunt, quorum unus reliquis hucusque cognitis multo praestat . . .	147—148
XIV. De evangelistario unciali Carpentraeensi explicatur . . .	148—151
XV. Exponitur de antiquissimis textibus quum Graecis tum Latinis in celebri codice Guelpherlytano Originum Isidori palimpsesto inventis. Breviter dicitur de duorum codicum textus evangelicis reliquiis Graecis, item de Graecis Galeni et de Latinis commentarii in epistulas Pauli ut videtur fragmentis. Plene vero adscribitur Latina interpretatio fragmentorum epistolae ad Romanos Gothico-rum: 11, 33—12, 5. 12, 17—13, 5. 14, 9—20. 15, 3—13. (155—158). Item accuratius tractantur fragmenta Latina libri Iob (exseribitur textus ad 8, 1—21) et libri Iudicum (exseribitur textus ad 1, 28—36, 1, 16—22, 6, 13—18). In nota paginae 163. de Latino evangeliorum codice Taurinensi refertur . . .	151—153
XVI. (XVI. etc. non XV. etc.) De lectionario Latino omnium facile antiquissimo in codice Guelpherlytano palimpsesto Prosperi Aquitani invento. Lectionis exempla afferuntur ad Mt. 26, 67—27, 1. Ioh. 18, 26, 20, 28, 1. Tim. 3, 1—5. 13, 4, 13—16, 5, 22. 2. Tim. 2, 15. Ioh. 21, 15—17. Act. 4, 9—12. Iesai. 40, 26 sqq. . .	153—163
XVII. Refertur de evangeliorum codice Graeco Guelpherlytano, addito lectionum delectu . . .	164—169
	169—171

dum fuerit, ibidem lin. 20. post *ἡν* addit *ἀπορρα*) postquam Frid. Wieseler, et. univ. Gotting. Prof., anno 1857. in summo critico verticillat in Exercitationum criticarum in Clementis Romani quae feruntur Homilias Pars I., anno 1859. Alb. Dressei vir clar. ad edendas Clementinorum Epitomas duas etc. adhibuit. Cui operi appendicis loco accesserunt Friderici Wieseleri annotationes, prioribus Exercitationibus longe locupletiores. Equidem laus ante l. e. m. Febr. 1857 in: Deutsche Zeitschrift für christliche Wissenschaft etc. p. 23. retractaverunt quae de cod. nostris, quorum similitudo in bibl. Reg. Monac. inveniamur, infra dicta sunt. Hi inter alia haec scripserunt: „Die Schrift geht den größten Theil hindurch dem Texte der Homilien so parallel, dass sie als ein nükstler Ausfluss aus diesen zu betrachten ist, und nicht sowohl eine Epitome als eine Recension der Homilien darstellt, welche nur in besonders wichtigen Stellen eigenmächtig den alten Text verlässt. Dieser Charakter ist ganz von der Art, dass wir hier jenseits alte christliche Recension der Homilien möchten wieder zu erkennen haben, welche neuerdings mehrfach, besonders von Uhlhorn, besprochen worden ist“.

	Pag.
XVIII. Ex anthologia codicis Calirensis saeculi decimi plures afferuntur Philonis Iudaei sententiae. In nota pag. 172. emendatur locus ab Angelo Maio male editus	171—174
XIX. Eduntur fragmenta epistolae Pauli utriusque ad Corinthios (190—205) et epistolae ad Hebraeos (177—189) ex codicis uncialis reliquiis, alteris Londinensibus, alteris olim Uffenbachianis nunc Hamburgensibus ¹⁾	174—205
XX. Hymni sacri: Luc. 1, 46—55. 68—79. e codice Guelpherbytano litteris uncialibus noni saeculi scripto afferuntur	206—208
XXI. De codice epistularum Auguensi	209—216
In nota collatio codicis det. app. 10 ⁴ (pag. 130—146) corrigitur et suppletur	216
XXII. Ex codice Vaticanensi excerptantur quae ad Irenaeum faciunt fragmentorum Menandri, Euripidis, Sotionis, Hyperidis, Aristophanis, (Aeschyli,) Sophoclis, (Lamblicii,) Herodoti, Babrii, Clementis Romani, Ignatii, Irenaei, Clementis Alexandrini	217—222
XXIII. De codice palimpsesto monasterii S. Sabae, in quo sex antiquiores scripturae repertae sunt, et quidem Euripidis, Gregorii Nazianzeni aliorumque	222—224
XXIV. Inducuntur epistolae duae manu Germani et Sophronii patriarcharum scriptae	224
XXV. De libris palimpsestis in monasterio S. Crucis prope Hierosolimam a me inventis	224 sq.
XXVI. De codice Sophoclis Calirensi	225 sq.
XXVII. Ex codice Patmio varia scholia Hippolyti Romani emendantur, imprimis quae nuper primus Ang. Maius e catenis Romanis edidit	226—230
XXVIII. Emendantur quae Montefalconius in Bibl. Coisl. pp. 193 sq. circa libros canonicos et apocryphos e cod. 120. edidit	230
XXIX. Fragmenta Itala capp. 17 et 47. prophetiae Ieremiae e cod. palimps. Sangallensi proferuntur	231 sq.
XXX. De codicibus duobus palimpsestis Sangallensibus, in quibus supersunt fragmenta versionis Novi Testamenti Hieronymi antiquissima. Ex cod. Sangallensi saec. VII. praebentur exempla versionis psalmorum Italiae	233—235
XXXI. De cod. Graeco palimpsesto Monacensi, cuius in scriptura unciali actuum Thomae et prophetarum fragmenta reperi	235—237.
XXXII. Psalterii Graeci Latinis litteris scripti e cod. Sangallensi saec. IX. exhibentur specimina	237—239
XXXIII. Specimina martyriorum Pauli et Petri ex codice Patmio vitiosissimo saeculi IX.	240
Sequuntur: Tabularum index, Tischendorfianorum operum index (241—244), Tabulae quattuor (245—252).	

¹⁾ Corrige p. 185. lin. 17. *τὸτε* pro *πότε*, p. 186. lin. 45. *ὁθις* pro *χθις*, p. 188. lin. 23 sq. *τοις αἰσιν* γ. *Θιαις*, p. 195. lin. 35. *παρεκαλεῖσθαι* pro *παύσαι*. Quae errata quam segre feram, iam in Prolegg. ed. N. T. VII. p. CXC. significavi.

Codex Veteris Testamenti Graecus membranaceus palimpsestus foliorum 44 in 4°, si veterem sequeris scripturam, 88 in 8°, secundam si sequeris. Prior scriptura, quavis pagina 25 versibus continuis composita, nullis accentibus, litteris uncialibus pulcherrimis, quinti vel sexti saeculi est. Continet has libri Numerorum partes: 1, 1—30. (sunt folia duo) 1, 40—2, 14. (foll. 2) 2, 30—3, 16. (foll. 2) 5, 13—23. 6, 6—7. 7. (foll. 2) 7, 41—78. (foll. 2) 8, 2—16. 11, 3—13. 11. (foll. 4) 13, 28—14, 34. (foll. 3) 15, 3—20. 15, 32—16, 31. (foll. 3) 16, 44—18, 4. (foll. 2) 18, 15—26. 21, 15—28. 22, 30—41. 23, 12—27. 26, 54—27, 15. (foll. 2) 28, 7—29, 36. (foll. 4) 30, 9—31, 48. (foll. 4) 32, 7—33, 5. (foll. 3) 35, 3—17. 36, 6 usque finem. Textu consentit saepe cum Alexandrino codice contra editionem Vaticanam Romanam, neque rara cum reliquis testibus nostris antiquissimis contra utrumque facit. Sunt etiam quae omnium solus eaque bene tucatur. Ita, ut exempli caussa ipsum primum folium videamus, quod continet 26, 54—27, 2. *τὴν κλέρονομίαν αὐτῶν usque τῶν ἐσχάτων καί*, versu 57. habet *δῆμος ὁ Γεδσοῶν* (pro *Γεδσοῦν*) et *δῆμος ὁ Κααθ* (pro *Κααθ*): quae scriptura conferenda est cum *δῆμ. ὁ Χιζσοῶν* v. seq. in codice Alex. Versu 58. codex palimps. noster ubique facit cum Alexandrino; in utroque enim legitur *καὶ δῆμος ὁ Χιζσοῶν καὶ δῆμ. ὁ Ὀμοσὶ καὶ δῆμ. ὁ Κοσὶ*, item *Ἀμψοῶν*. Versu 59. rursus in utroque est *τὸ γενναῖος Ἀμψοῶν Ἰσραηλῆθ*, item postea *Ἀμψοῶν*. Versu 60. uterque habet *ἐνίθουσαν ἐν ἐνίθουσαν*; item v. 62. *συνεπισκ. ἐν τοῖς νόος* pro *συνεπ. ἐν μύσων νόων*, et *κλῆρ. ἡμῶν* pro *κλ. ἐν μύσων*. Versu 63. Alex. solus *οἱ* cum *ἐσ* commutat et v. 65. omittit *κίχμος*: quod utrumque male habet. Exeunte vero capite et Alex. codex et noster *νόος Νανὴ* pro *ὁ τοῦ Νανὴ* praebent. Versu 1. capituli 27. lectiones codicis Alex. *Μαχίρ* et *Αἰλά* etiam in nostro codice sunt, non item *Μακρυσσὶ* et *Μαλῶ*. Versu 2. noster codex ubique habet *ἐκαστὸν* pro *ἐκαστῶν*. Lectionum imprimis notabilium nec dum alibi inventarum exempla haec habet: 14, 23. *ἢ ὁμοσας τοῖς πατριῶν σου*. Pro *σου* plerumque legitur *αὐτῶν*, nisi quod in uno codice est *ἡμῶν*. 31, 16. *ἐκαστὸν διδωγῶν*. Eadem nominis forma unus videtur Origenes, prope accedente Slavonica versione Ostrogensi, in qua exprimitur *Βελπεγῶν*. In uno tantum codice et apud Chrysostomum inventum est *Φιγῶν*, in omnibus vero reliquis testibus et editionibus habetur

Φωγράφ. 33, 3. *Ῥωμασῶν*. Hoc cum solo interprete Copto commune habet pro vulgari lectione *Ῥωμασῶν*. Præterea codex noster insignis est 1) eadem qua Alex. codex constantia formarum grammaticæ Alexandrinæ, ut *ἐμμετρίως*, *παρασκευαστα*, *ἀποθνήσκει*. 2) notatione capituli una cum argumentis in margine apposita. Quæ capitula, satis diversa ab usu codicis Coisl. I. (cf. Montfaucon: Biblioth. Coisl. p. 18 sqq.), similitudinem habent eorum quibus Tertullianus usus est *). 3) numero stichorum in fine libri addito. 4) subscripto nomine librarii *Ἰωάννου μοναχοῦ αἰγυπτίου*. Nota ejusmodi, quod sciam, ex nullo alio tantæ antiquitatis codice innouit, necur in his codicibus tanta literarum Alexandrinarum elegantia conspicuus non a solis calligraphis Alexandrinis exarari solitos esse.

Altera scriptura et ipsa uncialibus litteris exarata est videturque ad nonum sæculum referenda esse. Continet tres libellos patristicos: primus, ejus initio quædam desiderantur, vitam Mariæ Aegyptiacæ tradit usque pag. 78; alter per pagg. 54 Johannis Damasceni homiliam *εἰς τὸ γένθλιον Μαρίας*; tertius hucusque ineditus vitam Xenophontis et Mariæ filiorumque eorum Arcadii et Johannis pagg. 46, in fine mutilus. Textus homiliae Johannis Damasceni, quemadmodum ad libros mss. a Lequien editus est, sat multis locis e nostro codice emendandus est. Ita pro *ἐκ πρὸς ποδοῦντος*, in codice est *ἐκ τῆς ποδοῦντος καὶ αἰθέρου*, pro *πῶς τὸ πρόσωπόν σου τὸ χαρὴν* ibidem legitur *πῶς τοῖ προσώπων τὸ χαρὴν*, ad verba *ὃν ἰδὼν καύχημα* codex addita habet *βασιλῶν στήθημα*, item καὶ ἀπὸ παρθένου ad καὶ μετὰ τὸν παρθένον, pro τὸ ἐπὶ μητρικαῖς γενόμενος καὶ φοβερὸν ταῖς ἀποστατικαῖς δυνάμεσιν codex habet τὸ ἐπὶ μητρικαῖς ἀγκύλαις γενόμενος καὶ φοβερὸν ταῖς ἀποστ. πύσιν δυνάμ., pro δὲ ὁ πρὸς ἀρχηγιστον πατέρα προσαγομένην ἐκζητήσιν codex habet δὲ ὁ πρὸς τὸν ἀρχηγιστον πατ. προσαγ. ἐκζ. Præterea etiam hæc altera scriptura formas ut *ἰσχυρίστησαν* (fol. 55. verso), *σὺλλεγμεν* (fol. 54. verso) retinet, in ipsais codd. uncialibus sequioris ævi satis raras. Nondum inventus est, quod sciam, codex palimpsestus Graecus cujus recentior scriptura Graeca tantam antiquitatis laudem habet.

Codices Veteris Testamenti eadem fere antiquitate insignes in Europae bibliothecis habentur duodecim: ex his librum Numerorum non exhibent nisi quattuor.

II.

I (I¹-7)

Fragmenta Novi Testamenti membranacea palimpsesta foliorum 28 (i. e. 20 simplicis et 4 duplicis sive majoris formae), quorum antiquissima scriptura Graeca superimpositam habet Armeniacam. Folia 7 ad evangelium Matthaei (14, 13—23. 17, 22—18, 3. 11—19. 19, 5—14. 24, 37—25, 1. 32—45. 26, 31—45.), 2 ad evangelium Marci (9, 14—22. 14, 58—70.), 5 (4) ad evangelium Lucae (7, 39—49. 18, 14—25. 24, 10—19.), 8 (5) ad evangelium Johannis (4, 52—5, 8. 11, 50—12, 9. 15, 12—16. 2. 19, 11—24. 20, 17—26.)

*) Ea de re agit Ern. Grabius in Prolegg. ad editionem cod. Alex. cap. I. § 7. ubi ex Eclog. Moisaicis plures capitum Pentateuchi notationes affert.

pertinent; item 4 ad actus apostolorum (2, 6—17. 13, 39—46. 26, 7—18. 28, 8—17.), 2 ad Pauli epistulas (1 Cor. 15, 53—16, 9. Tit. 1, 1—13). Textus quavis pagina duabus columnis scriptus est, exceptis foliis duobus quae unam tantum continuum columnam habent. Versuum numerus variat; passim 29 inveniuntur, semel non plus quam 18. Maxima horum foliorum pars saeculo quinto adscribenda est; alia nonnulla, quorum scriptura similis est fragmentis evangeliorum siglis INF insigniri solitis, ad sextum pertinere videntur; duo vero actorum folia, quae textum quavis pagina continuum nec prorsus sine accentibus conscriptum exhibent, item tertium actorum folium unciali charactero oblongo scriptum septimum saeculum produnt. Nihilominus dubito an singula folia, nisi forte tria illa actorum folia exceperis, ipsius textus bonitate differant. Consentiant autem haec fragmenta palimpsesta cum codicibus Novi Testamenti antiquissimis et celeberrimis ABCD tantopere, ut illorum in numerum et ipsa recipienda sint. Quod ad pauca haec exempla satis iudicari poterit. 1 Cor. 15, 54—16, 7. confirmant v. 54. lectionem codicum AC* 17. *τῶν ἀθανάτων*; ibidem omittunt cum C* 64. 71. *τὸ θρασυὲς τοῦτο ἐνδύσεται ἀσθαια. καὶ*; ter consentiant cum BD* formam *νύκας* exhibentibus. Qua cum forma componendae sunt similes per hos versus in cod. palimps. nostro scriptus *γινεσθαι, ἀμετακινήτοι, λογίαι, ἐπιμενο*. Versu 55. *νύκας*; et *κίερος* eodem ordine collocata habet quo BC 17. 64. 71., item bis habet *θάνατε* cum BCDEFG 39. 67.* Versu 2. lectionem *συνβέβηκον* cum ABCDEFG 17. 109. (in margine) tenet, ibidem cum solo B habet *ὅτι ἐὰν*, et *ἐνδοθεῖ* cum ACK et minusc. codd. aliquot. Porro confirmat lectiones *οὐκ ἐὰν*, *ἀντὶ τοῦ*, *ἐλπίστο γὰρ*, *ἐπενεργή*, quas plerique codd. unciales cum pluribus aliis tuentur. Praeterea v. 53. *τῶν ἀθανάτων* solus habet, id quod bene convenit cum eadem lectione v. 54. simul in codd. AC* inventa. Versu 58. habet *ἐγγὺς κείνων*, accedente uno cod. 109. qui cum testibus Alexandrinis facere solet. Versu 6. habet *πρὸς ἑμὲ; γὰρ* et v. 7. *οὐ θάλα δέ*, quarum lectionum testes nondum reperti, certe nondum notati sunt. Quae vero his locis Paulinis, eadem in evangeliis et actis apostolorum codicis palimpsesti nostri indoles est. Ita Joh. 20, 18. *ἀγγέλουσα* confirmat, in solis ABX inventum, v. 19. *τῇ μὲν συνβέβηκον* cum solis ABL et *μαθηταὶ* absque *συντηγμένοι* cum ABD aliisque 3 minusc., v. 20. *ἰδοὺς* et *τῶν πλεον. αἰσίοι*; cum solis ABD. Versu 25. auctoritatem augeat lectionis *τότων* pro *τίσων*, quam codicum uncialium solus A tuetur, sed etiam patrum lectio fluctuat cum codd. BD, BDL, BLA iisque fere solis facit; habet enim ἢ οὐ δαεῖτε *ἄρα, ὁ κίερος*; absque *αἰσίοι*, *οὐατίαις* pro *θραυστίαις*. Praeterea in margine textus evangelici sectiones Ammonianae notantur, sed pariter atque in codice Ephraemi Syri rescripto absque canonibus Euscbii.

Codices Novi Testamenti pari fere aetate hucusque innotuerunt 11 (ABCDPQZT, E actorum, D et H epp. Paul.), quorum 5 (PQTZIH) minorem fragmentis nostris ambitum habent et quattuor (CPQZ) pariter sunt palimpsesti.

III.

A

Codex Graecus membranaceus uncialibus litteris octavi saeculi quavis pagina duabus columnis scriptus, foliorum 157 in 4°, evangelia Lucae et Johannis integra continens, praemissis capitulorum indicibus, superstite insuper subscriptione evangelii Marci. Ex numero est codicum evangeliorum EFGHKMSUV; sed non tantum prae his omnibus ad antiquissimorum accedit textum codicum, verum etiam passim magna lectionis singularitate conspicuus est. Exempli causa Joh. 3, 1—36. quinquies plenam codicum uncialium auctoritatem confirmat; locis 17, ubi eorundem dissensio est, 13 cum A etc., bis cum B etc., semel cum C etc., semel cum C***GHMUV (tacentibus pluribus antiquioribus) facit; 14 locis lectiones ad ingenium codicis probandum inprimis aptas habet: quater de uncialibus codd. solum D socium habet: v. 3. *κατατα* (hoc praeter D versiones Aegyptiacae et Latini aliquot codices tueruntur); v. 15. *ἀπὸ τοῦ οὐ* et *ὁ ποιῶν με*; v. 34. *ἐν τοῖς ποταμοῖς*: semel de codd. uncial. solum A (v. 19. *ἐκτός ποταμῶν*): bis de codd. uncial. solos EM (v. 19. et v. 27.); bis de codd. uncial. tantum C*LD et C*LGK (vv. 10 et 11.); semel (v. 14.) socios non habet nisi F et Coptum. Versu 36. confirmat codicum ABEGM lectionem *μὴ* (a Lachmanno receptam) pro *μή*; v. 18. comitibus solis nr. 13. et nr. 217. habet *ἀλλ' ὅτι* et ibidem nullo socio *ἐκτός*. Denique versu primo pro vulgata lectione (*ἡ*) *ἐκτός τοῦ Ἰουδαίου* lectionem maxime notabilem omnium solus habet *ἡ ἐκτός τοῦ Ἰσραὴλ*. Idem codicis ingenium probatur loco Luc. 3, 19—36. Per hos versus codex noster semel accedit ad communem uncial. codicum lectionem; octies iisdem tantum non consentientibus cum ABE etc. facit; item locis 18 aliis undecies cum A etc. facit, cum B etc. ter, cum DE etc. bis, item bis cum EGHSUA vel KMSVA. Versu 27. *ζορομβίβλ* pro *ζοροβιβλ* habet, solo A socio, et v. 22. post *γινώσκου* addit *πρὸς αὐτὸν* cum solis quinque codd. minusc. (13. 69. 119. 229.** 262.) qui cum Alexandrinis testibus facere solent. Eodem versu *ἀν' οὐρανῶν* pro *ἐξ οὐρ.* in eo scriptum est, nullo socio. Addamas tres lectiones notabiliores ex altero capite evang. Johannis petitas: v. 11. omittit *τῆς* ante *ἐκτός* cum solis ABL 1. 33. 262., accedentibus Origene aliisque; v. 12. habet *ἡμεῖς* pro *ἐμεῖς* cum AFG 1. 124. aliisque, item Copt. aliisque et (semel) Origene; item v. 24. *ἐπιστάτης* pro *ἐπίστατης* cum 235. Origene (bis) et codice Italae.

Inprimis vero grave est quod hic codex eandem originem prodit atque codex Reg. 53. (262. Scholzii), de quo Scholzius in libro suo: *Biblisch-kritische Reise* 1823. pag. 11 sqq. sic exponit: Eine der interessantesten Handschriften, die ich untersucht habe, ist unstreitig die in der königlichen Bibliothek mit No. 53. bezeichnete, welche die Evangelien enthält. Leider hat sie von den Würmern, dem Weine und Meerwasser viel gelitten, so dass mehrere Seiten kaum lesbar sind und viele Stücke der Blätter abfallen; die oberen Ecken sind es zum Theil schon Die Unterschriften eines jeden Evangeliums habe ich in meiner Schrift

novi (?)
vid. p.
x: "Octa-
vi ut ex-
deter suc-
ali", J.
K. 5. ed.
vii. p. c/xxvi.
(1859). "Kard
richtiger ins
g. als in 8.
Jahrhundert
geschgt", J.
in Herzogi
Real-Enzyk
xix. 193
(1865). So.
K. 5. ed. v. ii.
(1870).

Curae erit § 7. mitgetheilt.... Auf jeder Seite sind 2 Columnen, die Zeilen sind sehr kurz und schliessen oft in der Mitte des Wortes.... Ich setze diese Handschrift ins 10. Jahrh. Sie ist in Jerusalem aus Handschriften, die auf dem heiligen Berge, wahrscheinlich in einem Kloster, befindlich waren, von Daniel, wie aus der Unterschrift erhellt, geschrieben.... Dass die Exemplare, aus denen sie eine Abschrift ist, sehr alt waren, wollen wir nicht bezweifeln. Sie müssen mit Unzial.... geschrieben gewesen sein. Nehme man an.... so haben wir hier den Text sehr alter Dokumente vor uns, die uns damit leiten zu die erste Zeit des Christenthums hinauf-führen..... Jam vero codex noster duobus fere saeculis Parisiensi antiquior easdem plane cum eo subscriptiones sub singulis evangelis habet (cf. facsimile apud Scholzium: Biblisch-kritische Reise nr. VI. c.), nec videtur ulla in illo codice notabilis inveniri lectio, quae non sit eadem in nostro, nisi quod multa alia auctor exemplaris Parisiensis iam mutata invenisse censendus est quo nostri codicis scriptor fideliter ex antiquiore fonte hausit. Quamquam Scholzius, ut fere solebat, non accuratissimo Regium codicem contulisse videtur. Exempla consensionis utriusque haec sunt: Joh. 1, 28. *βηθσημαζ* et 4, 31. *παρεκδωκεν*; Luc. 6, 33. *αὐτό* pro *τὸ αὐτό*: 6, 37. *καταδικάζετε*: 19, 14. *ὁ λόγος*: 21, 21. *οἱ καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτ. ἐχωρ.* Quibus locis omnium soli consentiunt codex noster et Scholzii 262. Alibi accedunt testes pauci lique insignes, ut Joh. 16, 29. ubi *ἀντὶ* omittunt simul BD* 1. Syr. poster.; item Luc. 19, 45. ubi majus additamentum illud iam a Scholzio commemoratum l. l. pag. 16. simul tuerentur D Aeth. Syr. post. c. asterisco et codd. aliquot Latini; item Joh. 7, 30. ubi *καὶ ἐξῆλθ. ἐκ τ. χωρ. αὐτ.* simul addunt 13. 69. et Armenius interpres. Conveniunt codex noster et Parisiensis etiam in eo quod locos Joh. 5, 3 sq. et 8, 1 sqq. obelo vel asterisco notatos exhibent. Praeterea in nostro codice scholia inveniuntur, pleraque et ipsa uncialibus litteris adscripta, quorum nonnulla ad rem criticam faciunt, ut quod est ad Joh. 8, 1 sqq.: *τὰ ὀφειλόμενα ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ κίττω, οἷδι Ἀπολυμνίων ἐν δὲ τοῖς ἀρχαίοις ὅλα κίττω* *μνημονεύσαντες τῆς περικοπῆς ταύτης καὶ οἱ ἀπόστολοι πάντες ἐν αἷς ἐξίδεον διατάξαι εἰς οἰκονομίαν τῆς ἐκκλησίας.*

IV.

Codex evangelicus Graecus membranaceus litteris uncialibus saeculi noni scriptus, versibus quavis pagina continuis, foliorum 157 in 4° majori. Prae ceteris quoad habitum et scripturam similitudinem habet codicis Cyprii in bibl. Paris. 63., ad evangelia siglo K notati. Continet evangelium Lucae integrum (extrema folia decem ex matre male affecta sunt, sed in meliorem statum redigi possunt et jam a me lecta sunt); item Marci evangelium exceptis 3, 35—6, 20; porro fragmenta haec evangelii Matthaei: 6, 16—29, 7, 26—8, 27. 12, 18—14, 15. 20, 25—21, 19. 22, 25—23, 13. et evangelii Johannis 6, 14—8, 3. 15, 24—19, 6. Quadrat in hunc quoque laus codicis eius qui praecedit: ex numero

enim est codicum EFGHIKMSUV; sed saepius his cum antiquioribus consentit codicibus, nec raro lectiones plane proprias tuetur. Exempli causa videamus Luc. 3, 1—38. Hæc per versus locis 13 plurimorum codd. uncialium confirmat auctoritatem; locis 17, ubi illi inter se differunt, quaterlecies cum A etc., bis cum C etc., semel cum EGHKSUA facit; 15 denique locis pro testium discrepantia inprimis idoneis ad ingenium codicis probandum, septies cum B facit perpaucis aliis accedentibus, semel cum eodem accedentibus pluribus; bis de uncial. codd. LX et LXXMU solos habet comites, his veteres tantum aliquot interpretes et senserunt unum ut videtur codicem illum insignem 131; v. 8. pro ἀεὶς ἔσθαι habet ἀεὶς ἔσθαι, solo Didymo (δίδυμο) prope accedente; denique v. 23. loco perquam gravi ipse solus omittit ὡς, ab aliis cum ὡς permutatum. Etsi non dixerim ulique codicem nostrum tanta quanta hoc Lucæ loco lectionis bonitate excellere, tamen nusquam inferiorum se præbet codicibus uncialibus æquioris ævi iis quos supra laudavimus. Lectionum nondum alibi inventarum exempla addamus quattuor ex uno capite Lucæ quarto. Ibi enim v. 2. ad ἡμέρας τεσσαράκοντα addit καὶ νῆκτας τεσσαράκοντας; v. 6. παραδόντος commutat cum παραδόντος, v. 22. omittit οὐκ, v. 25. habet ἐν τῇς γῆς pro ἐν πόλει τῇς γῆς.

Codices evangeliorum unciales majoris ut nostri III. et IV. ambitus hucusque inventi sunt 15, quorum 4 (ABCD) sine dubio antiquiores, 5 (GHSUX) sine dubio recentiores, 6 vero (EFLMA) eiusdem fere ætatis sunt.

V.

Codex Veteris Testamenti Græcus membranaceus, uncialibus litteris octavi sæculi scriptus, foliorum 29 formæ maximæ, quorum quævis pagina textum duabus columnis distinctum exhibet. Continet maximam libri Genesis partem, i. e. 1, 1—14, 6. 18, 24—20, 14. 24, 54—42, 18. Lectionis bonitate tantopere excedit ut non dubitem quin egregie facturus sit ad pristinam integritatem Genesi Græcæ reddendam; ipsi enim Alexandrino codici, quocum saepe facit, non raro præstare videtur. Cum Vaticanus liber, unde Romana editio fluxit, tota fere Genesi careat (incipit capite 47.), inventum hunc thesaurum maximi faciendum existimo. Exemplum textus esto Genes. 31, 31—47. Ibi lectiones 45 ab editione Romana differunt. Locis 13 cum Alexandrino codice consentit; aliis vero 9, accedente sexies (ter hiat) codice Cottoniano illo qui incendio periit, contra Alexandrinum est. Porro saepe cum Cottoniano consentit invitis Alex. codicæ et Rom. editione, ut v. 32. (transposita sunt καὶ εἶπεν... ἡμῶν etc.) et v. 40 (ἐν τῇ γῇ et περὶ αὐτοῦ). Versu 33. cum Vindob. codice purpureo omittit εἰς contra ed. Rom. et Alex. codicem. Notabilis etiam est consensio nostri codicis et codicis Veneti, de quo Holmesius, apud quem nro. 72. notatur, sic iudicat: „Est sane codex in suo genere singularis et maximi faciendus; continet enim textum hucusque incognitum.“ Cum eo codice noster solus v. 36. omittit ἀποκαθελὶς usque

Αάβας, item v. 37. cum eodem solus corruptam lectionem *θίσας δέ* (pro *θός ὁδε*) tuetur. Quum vero plura alia tantum non solus praebeat, ut vv. 45. 47. 42. ubi habet *εἰς στήλην*, *ἐκάλειεν δέ, ἐχθός*, vv. 37 et 46. ubi omittit *ὅτι* et *ἰαυί*, tum multis locis plane propria habet, ut v. 33. *ἐσθλότεν εἰς*, v. 37. *ἡραίνοντας* (reliqui *ἡραίνοντας*, alii tres *ἡραίνοντας*), ibidem *ἐνθρας* (reliqui *ἐρας*), v. 38. *αἱ βόας* (pro *αἱ αἰγες*), v. 41. *ταῖς παύλαις* (reliqui *τ. παρθέτοις*), v. 43. *ἀ σὲ ὁρᾷς ὅτι* (pro *ὅσα σὺ ὁρᾷς*), v. 44. *διαθήκην διαθήσασθαι* (reliqui *διαθήσασθαι* vel *διαθήσασθαι διαθήκην*), v. 44. om. *ἰδε* (ita etiam alii duo, sed sequente *ἐ δὲ θός*), v. 47. *ἐκάλειεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ* (pro *ἐκάλ. αὐτόν*).

Ceterum codices unciales Graecum Genesis textum spectantes in Europae bibliothecis habentur 7, quorum quinque multo pauciora nostro fragmenta continent.

VI.

Codex Veteris Testamenti Graecus membranaceus, foliis constans 16 formae maximae, insignis antiquissima minuscularum litterarum scriptura, quae eadem est in codice Reg. 1470. (apud Montefalconium in Palaeogr. p. 269. Colb. 440. est) anni 890. et in Oxoniensi codice Platonico anni 896., adscribendus omnino saeculo nono. Continet integros libros Iudicum et Ruth cum extrema parte libri Josuae. Formas Alexandrinās antiquas pauci codices summae antiquitatis tam fideliter conservant quam hic codex. Exempla haec excerptimus: *Ἰμμη* (fol. 5. recto), *ἐξελθευθεῖς* (fol. 4. verso), *βενιαμίν*, *σμερσίν*, *σύννομος* (fol. 14. recto), *ἡλθον* (ibidem), *ἰαυί* (fol. 12.), *ἐκμύνην* (fol. 10. verso), *ἐκάλειεν* (fol. 8. verso, 4. verso), *ταῖς λάνταις* (fol. 5. verso), *ἐξῆραίνοντας* (fol. 5. recto, 4. recto), *ἐξῆραίνον* (fol. 5. recto), *ἀνέστη* (fol. 4. verso ter). Textum vero praebet inprimis notabilem et gravum, profectum a recensione quae nondum innotuit. Quod quo iure dicam, iudicari poterit ad priores capituli primi versus 27: per hos enim quinquaginta locis a Romana editione discedit, duodevicies cum Alexandrino codice consentiens (ut v. 17. *Σιγέρ* cum Alex. solo et v. 27. *Μαγδαώρ* cum solis Alex. et cod. X. apud Holm. habet), tredecies cum aliis codd. uncialibus, porro alia cum paucis codd. minusc. communia habens, alia sociis plane nullis. Hujus quod ultimo loco dixi generis sunt: v. 1. *ἐν τῷ πεδίῳ*, v. 5. omissum *πάν* prius, v. 7. *ἐξδομάς. ἄνθρωπος* (quod reliqui omnes omitunt) *βασιλεῖς*, ibidem *καὶ ἀποσκευασμένοι*, v. 10. *γασί* (ed. Rom. *γασί*, cod. Alex. *γασί*), v. 11. *πάλαι* *παλαιώ*, v. 14. *ἐβόων* pro *ἐβόωντες*, v. 16. addita *εἰς γῆν ἰσθὰν* post *πάν* *ἔσθ*. Uno tantum socio habet v. 4. *εἰς γῆρας* (cum cod. 58; de quo Vaticano codice Holmes: „quantavis pretii est”), v. 8. *ἐκάλειεν πινί*, v. 17. *ἐκμύνην*.

VII.

Codex Novi Testamenti Graecus membranaceus foliorum 56 octavae formae minusculae, cum textu actuam apostolorum integro, exceptis 4, 8—~~9~~, 17, 17, 28—23, 9. Insignis est

7/

subscriptione quae annum quo scriptus est prodit, i. e. annum Christi 1054., item nomina eorum quorum jussu scriptus est et ejus qui scripsit. Scriptum est enim in hunc modum: *ἐγράφη ἡ πνευματικὴ γράμμα καὶ ἡ ἐκ βιβλίου αὐτῆ κατ' ἐπιτροπὴν* (codex *κατεπιτροπιστῆν*, similiter passim errat scriptor) *τοῦ κείνου Ἰωάννου μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου καὶ Ἰωάννου μοναχοῦ διὰ χειρὸς Ἰωάννου μοναχοῦ ἑτοῦς ἀγίου ἰδὲ ἡ μ. ἀρχ. κ.* Textu mirum in modum prae omnibus actuum codicibus eadem fere aetate scriptis excellit; tantopere enim ad textum celeberrimorum codicum ABC accedit ut codicum minusculorum quos vocant nullum parem habeat. Ita 27, 27—28, 3 (versibus 21) in censum summum lectiones 31. Item 13 communes habet cum ABC: v. 29. *κατὰ* pro *εἰς*, v. 30. *ἀγία. μιλόντων*, v. 33. *ἡμέρα ἡμιλλε.* v. 34. *μεταλαβόν* pro *προσλαμβάνον*, ibidem *ἀπό* pro *ἐκ*, ibidem *ἀπολείπει* pro *ποιεῖται*, v. 37. *πᾶσα φηχ. ἐν τ. πλοῖν*, v. 40. *ἀρτήματα*, v. 41. *ἐπίστυλος* (scriptum est — *κύλις*), v. 42. *διαστήξ*, v. 43. *ἐκαστοῦ αἰῶνος*; 28, 1. *ἐπίγνωσις*, v. 2. *οἱ τε*, ibidem *ἀναγνῶντες*, v. 3. *φησιν. τι πλῆθος*, ibidem *ἀπό τῆς*. Item 10 cum duobus ex his: v. 29. *μή ποτε ἐχθροῦ*, v. 30. *πρώτας*, v. 33. *ἡμιλλαν* et *προσλαμβάνοντα*. v. 34. *ἡμετέρας*, v. 37. *ἡμεῖς*, v. 39. *δύναται*, v. 41. *ἡμῖν*; 28, 3. *ἐξελθούσα*. Item 7 cum uno ex his: v. 27. *ἐπὶ γένεσι*, v. 28. *ὁρῶντες*, v. 29. *φοβούμενοι δέ*, v. 35. *ἐχθροῦ αἰῶνος*, v. 37. *πᾶσα* absque *αἱ*, v. 39. *ἰβόλοντο*, v. 43. *ἐκλ. δέ*. Ter cum CGH, semel cum GH vulgatam lectionem tuetur: v. 33. *μερόν*, v. 41. *βίαις τῶν καμάτων*, v. 2. *παμύχον*, v. 35. *εἰσώρ*. Semel tantum cum minusc. codd. solis facit, sed accedente etiam Sahidica versione aliisque: v. 29. *ἐπισσωσει*; semel (i. e. v. 32.) nullum socium habet omittens *οἱ στρατιῶται*, ab aliis ante *ἀπίστων*, ab aliis post *ἀπίστων* additum. Nec raro fit ut solus inter omnes accedat ad codicem B testimonium vel codicis A vel codicis C, ut 11, 3. *ὅτι ἐσθλὸν* cum B; 13, 19. *omissum καὶ* ineunte versu cum B; 13, 20. *Σαμουὴλ προσήγον* cum B; 28, 6. *αὐτὸν εἶνα θεὸς* cum B; ut 11, 5. *καταβαίνον* cum A; 14, 25. *καλίστα. εἰς τὴν Πύργον* cum A; 17, 10. *omissa ἐνθῶς διὰ τῆς νεότητος* cum A; ut 13, 11. *παμύχον. τε* cum C; 16, 36. *ἀπίστων* cum C. Ita etiam cum solo E facit 17, 19. *λεγομένης*. Quo autem pauciora summæ antiquitatis monumenta textum actuum conservarunt, eo plures codex noster aestimandus est; haud dubie enim antiquissimi codices unciales, qui ipse perit, exemplum est.

VIII.

Folia membranacea palimpsesta sex in 4° cum fragmentis Graecis prophetæ Jesaiae, sacculi fere septimi. Unciales litterae, quibus scripta sunt, firma manu ductae, vergentes paululum ad latus et oblongae, nullis notatae accentibus. Graecae scripturae superinposita est Armenica. Graeca pleraque lectu difficillima sunt; tamen exceptis paucissimis iam legi et edendi caussa transcripsi. Sunt autem fragmenta Jesaiae haec: 3, 8—14, 5, 2—7, 7—11, 29, 11—16, 16—23, 44, 27—45, 5. Quinque codicum Jesaiae

uncialium, qui soli aetatem tulerunt, tantummodo tres horum locorum textum tradunt. Textus autem horum fragmentorum optimae notae est. Ita folio primo 3, 8—14. bis cum codice Alexandrino facit: v. 10. *πυρίμαρα* et v. 12. *τὴν πύρινον*; praeterea v. 8. *δὸ* et v. 11. *συμφ. αὐτὴν κατὰ* etc. cum perpaucis codd. habet; v. 10. *δύσσομα* cum solo Eusebio, v. 14. *αὐτὸς ὁ κίρκος* cum solo Procopio. Item folio altero 5, 2—7. sexies cum Alex. consentit; porro v. 4. *ἅα παύση* (item v. 7.) cum paucis codd. min. tuetur, assentientibus Origene, Basilio, Chrysostomo, et v. 5. *τὴν αὐτὴν*, assentientibus praeter minusculos aliquot codice XII. apud Holm. in margine (i. e. Marchal. Vatican.) et Severo.

IX.

Folia membranacea palimpsesta tria in 4° cum fragmentis Graecis alterius et tertii libri Regum. Scriptura uncialis qua exarata sunt Coptum redolet; accentus tantum non observavi. Videtur octavi saeculi esse, nisi forte antiquior est; certe enim inscriptiones in margine superiore exhibitae antiquitatem octavo saeculo antecedentem produnt. Ceterum Graecis Armeniaca superimposita sunt. Sunt autem fragmenta haec: 2 Regg. 22, 38—42. 46—49. 23, 2—5. 8—10. 3 Regg. 13, 4—6. 8—11. 13—17. 20—23. 16, 31—33. 17, 1—5. 9—12. 14—17. Ad recensionem pertinent perquam antiquam a Vaticana editione admodum diversa, inprimis cum codicibus Holmesii X. et XI. consentientem. Ita folio primo per priores decem versus cum utroque contra ed. Rom. hic codex tuetur *καὶ οὐ μὴ ἀνυστῶσαν, ἐπ' ἐμὲ, καὶ πωθεύσαν, ὁ ὅριον θεοῦ, καὶ* ante *ἀνατελλίας*; item cum iisdem et Alexandrino *οὐ περιβλεπὴν*; item *ἰπαιστατομήτως* cum II. (i. e. codice Vaticano) et XI. (Alex. *ἰπαισταμῶντος*), cum Alex. *ὁ θεὸς ὁ φίλαξ*, cum X. et Alex. *ὁ ἤμιος*, cum Alex. *οἶτος ὁ οἶκος*, cum duobus tantum codd. minuse. *δένειμα, ἐν ἀπορώπας*, cum uno Holmesii nr. 64., *ὁ δαδὸς* solus, reliquis *κίρκος* vel *κίρ. ὁ θεός* praemittentibus. Ceterum ad hos Regum libros unciales codd. praeter Holmesii II. (Vatic.) III. (Alex.) XI. (Basil. Vatic.) et (ad 2. Regg.) X. (Coislin.) non exstant. Scripturam similem sed accentibus plenam vide apud Montfaune. in Palaeogr. Gr. p. 224.

X.

Codex membranaceus Graecus foliorum 31 in 4° majori, minusculis litteris saeculi XI. vel X. Continet Cassiani libellos duo. Ad priorem, cujus initium deest (incipit codex a verbis *τελεισθαι ἐν τῇ τῶν κορυβίων κατὰ τὸν κυρτὸν τῆς ἐστίασεως οὐκ ἀπὸ τοῦ κυρτὸς τῶν Αἰγυπτίων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν*) novem folia pertinent (exit verbis *τῇ δὲ ἀεζήσῃ τῶν ἀρετῶν ἡ καθιερῶσις τῆς καρδίας προσγίγνεται τῇ δὲ καθαρῶσι τῆς καρδίας ἡ ἀποστολικὴ τελειότης περὶγίγνεται*); posterior est *περὶ τῶν ἀπὸ λογισμῶν*: hic integer est excepto tractatu octavo, cujus post verba *καὶ ὅς θεομίων κατισκίπνται καὶ μύστες*, desideratur finis. Codex bene et scite scriptus est atque a correctore duodecimi fere saeculi ita pertractatus ut duplicem textum

habeas. Sunt haec Cassiani opera circa initium saeculi V. Graece versa, sed Graeco sermone nondum edita. In bibliotheca passim manuscripta habentur.

XI.

Folia membranacea palimpsesta 33 in 4°. Primum Graece, tum deleta Graeca scriptura Slavonice scripta sunt. In primis memorabile est pleraque folia bis fuisse Graece scripta antequam ab homine Slavo adhiberentur, ita ut jam plerumque triplex scriptura, prima decimum fere saeculum referente, ob oculos versetur. Neque Graeca, quorum permulta satis apparent, neque Slavonica lecta sunt.

XII.

Folia membranacea palimpsesta 8 in 4°. Sub Armeniaco textu inventus est Graecus, uncialibus litteris pulcherrimis saeculi fere quinti exaratus. Homiliam in memoriam hominis sancti scriptam continere videtur eamque ut videtur deperditam. Loci plures infusis chemicis ad legendum faciles sunt; ibi inter alia haec scripta sunt:

τις ἡμῶν καθάρσει καθάρσει ἐν
 τοῖς ἱερῶν αἱ μὲν καθάρσις καὶ αἱ
 ρητοὶς ἡμῶν (sic) ἡμῶν καὶ τὰ ἑδῶτα καὶ τὰς
 κηλίδας τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἀντιμετῶ
 ἐπὶ τοῦ ἑδῶτος

παραδοξὸν ἡ βελήλωνος ἰδεῖται κημῶς πηγῆ
 αἱ αἱ

καὶ τοῖς ὅσιν (i. e. πταῖσι) αὐτὸν ἀρμενῶς τοῖς
 καὶ αἱ πρὸς ἐκδοκῶν αἱ αἱ
 ὅσον αἱ αἱ αὐτοῦ τοῖς καὶ αἱ αἱ
 αὐτοῦ ἐσταυρώσας τοῖς καὶ αἱ
 τοῖς βελήλων

ὅσον πρὸς ἐκδοκῶν αὐτὸν ἐκδοκῶν
 ἐκδοκῶν αἱ αἱ καὶ ἐκδοκῶν αἱ αἱ
 καὶ ἐκδοκῶν αἱ αἱ καὶ ἐκδοκῶν αἱ αἱ
 καὶ ἐκδοκῶν αἱ αἱ καὶ ἐκδοκῶν αἱ αἱ
 καὶ ἐκδοκῶν αἱ αἱ καὶ ἐκδοκῶν αἱ αἱ

XIII.

Fragmenta membranacea palimpsesta varia octo, quorum duo (5. 6.) bis Graece scripta sunt; unum (1) primum Graece, tum Syriace, denique Armeniace; duo (7. 8.) primum Graece, post Armeniace; unum (4.) primum Coptice, tum Graece; unum (3.) primum Arabice, tum Graece; unum (2) primum Syriace, tum bis Armeniace.

www.libtool.com.cn

1) Folium unum in 4°, quod bis spongium passum per trium nationum manus transit. Postquam enim primum Graece scriptum est saeculo fere quinto (facile nunc leguntur verba haec: *ἰσος, Ἀγαθός, Αὐτοῦ ὄνομα* etc.), in Syri manus incidit; denique scriptum utraque quum Graeca tum Syra deleta, rescriptum est Armeniace. Usu chemi-
corum multa clara facta sunt multoque plura clara reddi poterunt.

2) Alterum folium eiusdem formae triplici scriptura insigne. Primum est Syriaca antiquissima*), secunda et tertia Armeniaca.

3) Folium unum minutioris formae, ejus prior scriptura Arabica, altera Graeca saeculi fere tertii decimi est. Quem in modum rarissime codices rescripti sunt.

4) Folia minutioris formae septem cum dimidio, primum Coptice, tum Graece saeculo fere XIII. scripta.

Arq. Evrm 259.

5) Folia minutioris formae quattuor cum dimidio. Utraque scriptura Graeca est; prior recentibus nullis notata octavum fere saeculum refert, altera tertium decimum.

6) Folia eiusdem formae tria, quorum in altera utraque pagina super litteras unciales Graecas noni fere saeculi scriptum est litteris minusculis saeculi tertii decimi.

7) Folium formae quartae. Super uncialem scripturam Graecam pictum est ab Armenio utraque pagina; sed inferioribus partibus antiqua scriptura noni vel decimi saeculi satis perspicua est.

8) Folium eiusdem formae, primum Graece litteris uncialibus sequioris aevi scriptum, post rescriptum Armeniace.

XIV.

Reliquiae octo codicum Graecorum uncialium non rescriptorum.

1) Fragmentum codicis eiusdem ejus partem (foliorum 43) anno 1844. a me inventum nomine codicis Friderico-Augustani insigniti et duobus annis post editi. Continet Genes. 24, 9—10. 41—43. [*οἱ μακροὶ τῶν ἐσθῶν*] usque *εἰς τὴν μεσοπρυμναίαν*, et [*οὗτος μὲν*] usque *πρὸς τὸν ἰσὸς. κα.* Saeculi omnino quarti esse videtur.

*) Pertinet ad textum evangelicum, de quo sub XV. l. exponetur.

2) Fragmentum psalterii antiquissimum. Scriptura pulcherrima est et simillima celebri codici Vaticano Dionis Cassii, initialibus litteris plane destituta. Videtur quarti vel certe quinti saeculi esse. Continet Ps. 141 (2), 7—8. 142 (3), 1—3. 144 (5), 7—13. Textus stichometricae scriptus est, praeterea ad marginem psalmi 144. reliqua sunt vestigia distinctionis quae quod sciam aliunde non innotuit. Appositum est enim [ε]ῃδ ad verba *αὐτίκατοι καὶ ἐλεῖται, ὡς* ad *ἐξομολογήσασθαι, χις* ad *δοῦναι τῆς μακάριότητος, [ε]ῃδ** ad *τοὺς γυναικας*. In ipso textu plura insunt diligenter observanda. Cujusmodi est inscriptio psalmi 142: *ἡλέως τοῦ θεοῦ οὗ ἀντὶ τῶν αἰώνων* (sic) *αἰσθαλῆς ὁ τὸς αὐτοῦ*. Codices Vat. et Alex. sic habent: *ἡλέως τοῦ θεοῦ οὗ αὐτοῦ ὁ τὸς κατεῖχαι* (Alex. *αὐτῇ*).

3) Scidulae duae compingendo codici Arabico adhibitae, codicis eiusdem cuius folia quattuor a me 1844. ex oriente allata in bibliotheca universitatis Lips. insigniuntur nomine codicis Tischend. I., cum facsimili a me edita in Monumentis sacr. ineditis. Supersunt in his scidulis versus decem, quorum quinque ad Matth. 12, 17—19. quinque ad Matth. 12, 23—25 pertinent. Saeculi ut videtur septimi.

4) Fragmentum operis cuiusdam patristici, scriptura eleganti octavi fere saeculi. Sunt versus quadraginta; primi sic habent, plenis additis accentibus et spiritibus quorum nomihil deest: [θ]εὸς ἀναγνωστέον· ἐκ γὰρ τῶν λεγομένων ὡμολογῶ, δέκται καὶ ὧντος τοῦ θεοῦ· εἰ γὰρ πῶς ἔχει τὸν μὴ συνεχόμενος, οὗτος καὶ οὗ. μετὰ τῆς ἀνάστασις, ἀπὸ τοῦ μηδὲν χεῖρμον κηρύττοντες· ἀλλὰ θαυμάζοντες τὰ ἐν ἐργαῖς. μηδὲν δὲ αὐτῶν θαυμάζοντες. Item extremi: οἷος· τοῖς ταῦτα καὶ γυνήκει νηγῆ· μάλιστα γὰρ ὁ ἀποσταζόμενος, τοῖς τῶν τοῦ μετὰ τοῦτα, καὶ μάλιστα οὗτος νῶς τεχνῶν·*) κερὲ γὰρ ἔλατ ἐν ἔχοντα ἢ δέκται, τεχνῶς ἐκπατρίστως ἐν αὐτῶν τὰ λεγόμενα· καὶ γυνήκεινόμενος ἐκ τῶν πρῶτοντος πρὸς αἰσθηται ἐλεῖδῃ, πολλὰ πῶς προέκτισται τῆς ἡλῆδαι — —

5) Fragmenta textus evangelici duo: alterum capitis 1. Lucae, alterum cap. 20. Matthaei. Quae quum eodem folio scripta sint, alterum recto, alterum verso, ad evangeliarium pertinuisse videntur. Scriptura nonum vel decimum saeculum prodit, neque desunt quae ad rem criticam faciant, ut *ἀλλὰ* et *ἐξ* Luc. 1, 31; *ἐπὶ τοῖς λαοῖς αὐτοῦ* et *μὴ φέρει μακα* ibidem v. 29 et 30.

6) Folia minutae formae duo litteris octavi vel noni saeculi conscripta. Textus ad hymnos liturgicos pertinet.

7) Folium in 4°, pars evangelii 10. vel 11. saeculi.

8) Folia tria minutioris formae, litteris uncialibus minutis eleganter scripta saeculo fere decimo vel undecimo. Insunt integra *κηρύγματα* atque *ἐπὶ τοῦ* evangelii Lucae.

*) Cum hac forma conferendum est *ἐπὶ*, quod in Jeremiae Threnis in codicibus Alexandrino et Frederico-Augustano pro *λαῶν* scriptum est.

**) Jota nusquam in libris mss. nostris nec in unciali scriptura nec in minuscula subscriptum est; nec magis vero adscriptum, excerptis fragmentis palimpsestis grammaticis, de quibus infra dicitur.

XV.

1) Folia membranacea palimpsesta 52*) in 4°, priore scriptura Syriaca, altera Armeniaca. Syriacarum litterarum formae vix alibi repertae summan antiquitatem produnt. Ex sententia virorum scripturae orientalis peritorum fragmenta haec ad quintum fere saeculum referenda sunt. Quae hucusque lecta sunt, ad interpretationem evangeliorum pertinent hucusque incognitam. Folium duplex recentiore scriptura non cooperatum a tribus ultimis verbis Luc. 18, 43. incipit et exit 19, 8. His ex paucis versibus satis intellectum est interpretis ingenium. Is enim, a textu quem Peschitto vulgo vocant proficiens, tota mente in id incumbabat, ut Graecam quam fidelissime redderet, invito ipsius Syrae linguae ingenio. Hinc nomina propria Johannis et Jesu non Semiticis formis, quae placuerant primo interpreti, sed Jsûs, Jihanis reddidit; verborum ordinem in versione Peschitto paullulum immutatum accurate ad fidem Graecam restituit; vocabula, quae non optime videbantur Syriace verti posse, ipsa retinuit, ut uchlûso pro *azzos*; Luc. 19, 3. Ex his exemplis clarum erit haec fragmenta maximi faciunda esse pariter Syras litteras atque rem Novi Testamenti criticam tractanti. Certe enim in re critica, quum pro actate qua scripta sunt, tum pro ratione qua interpretes Syrus ad Graecum textum se conformavit, eodem loco ponenda sunt cum testibus Graecis nostris gravissimis. Sunt in his foliis quae aegro legi queant; sed caute adhibitis chemicis longe plurima restitui poterunt.

2) Folia membranacea palimpsesta undecim in 4°, perantiqua et ipsa, primum Syriace scripta, post Armeniace. Syriaca non sunt biblici argumenti, sed neutra scriptura accuratius indagata est.

3) Folia duo membranacea, ejusdem ut videtur codicis Armeniaci partes atque folia palimpsesta ea de quibus modo dictum est, nisi quod non habent antiquiorem scripturam.

XVI.

1) Codex membranaceus Arabicus foliorum 75 in fol. min. Scriptura et maxima elegantia est et ratione antiquissima: proximum enim a Kufica scriptura locum tenet, puncta diacriticis perraro prima manu additis. Litterarum Arabicarum nihil aliud tantae antiquitatis innotuisse videtur nisi syngraphus ille papyraceus in usum peregrinatoris saeculi p. Chr. octavi scriptus (de quo Silvestre de Sacy exposuit, cf. *Mémoires d'histoire de littérature orientale* p. 70 sqq.) cum ceteris quae nostra memoria repertae sunt reliquiis earundem litterarum papyraceis. Ejusdem enim octavi saeculi Fleischero, viro Arabicarum litterarum ut constat longe peritissimo, codex noster visus est**). Ad laudem

*) Quinquagesimum tertium folium iam indicatum est supra sub XIII. 2. triplici scriptura insigne.

**) Cf. *Zeitschrift der Deutschen morgenländischen Gesellschaft*. Band VIII. S. 584—587. ubi S. Ven. Fleischer hunc codicem una cum tribus reliquis fragmentis Arabicis, de quibus infra dicetur, describit et illustrat, additis etiam accuratis scripturae speciminibus.

antiquitatis alia non minoris momenti accedit: continet enim interpretationem epistularum Pauli hucusque incognitam. Fragmenta Rom. 6, 14—19, 8, 35—9, 3, 2 Cor. 2, 16—8, 19, excipiunt integrae epistolae quattuor haec: 1. et 2. ad Timotheum, ad Titum, ad Philemonem, denique Hebr. 1, 1—9, 15. Harum quinque epistularum textus bonitate antecedere videtur fragmenta epistularum ad Romanos et ad Corinthios. Inveniuntur sectiones, quae hanc similitudinem cum antiquissimi codicis Vaticani sectionibus habent, quod omnes Pauli epistulas complectuntur et in unum quasi corpus redigunt. Ita ad 2 Cor. 4, 16, notata est sec. 46, 29; ad Hebr. 9, sec. 50. Memorabile etiam est initia epistularum secundae ad Timotheum, ad Titum, ad Philemonem, ad Hebraeos inscriptione insigniri suris Corani propria.

2) Folia membranacea sex in 4to codicis Arabici fragmenta, insignia maxime eo quod annum quo scripta sunt praeseferunt. Scripta sunt enim anno Arabum 272. (i. e. 885—6. p. Chr.) ab Alba Antonio Bagdalensi, qui plerumque vocabatur Dâūd bin Sîm, in laura S. Sabae in usum Patris Isaaci Sinaitici. Ex hac aetatis notatione magnopere adjuvabuntur qui definiendae aetati codicum Arabicorum vetustorum operam dant^{*)}. Continetur autem horum foliorum 1 usque 5 finis legendae de Christo mortis ac diaboli victore, ad alteram partem evangelii Nicodemi (cf. Evangg. apocr. ed. Tischend. p. 304—8.) libere compositae^{**}). Folio 6. incipit historia litis Christianorum Sebastiensium tempore Basilii Magni actae cum episcopo Petro matrimonii specie iuncti.

XVII.

Collectio codicum Hebraicorum et Arabicorum.

Exceptis duobus prioribus Hebraice scriptis, qui sunt Rabbantici, omnes sunt Karaitici, Arabice sed Hebraeis litteris scripti. Examinati sunt hi codices imprimis a viro in hoc litterarum genere clarissimo, Adolpho Jelinek, qui identidem de iis exposuit in: Monatschrift für Geschichte und Wissenschaft des Judenthums. Herausgeber Dr. Z. Frankel. 1853.***) Iudice Jelinek hi codices omnes, quorum perpauci similes in Europae bibliothecis habentur, permagni faciendi sunt, quippe ineditorum luce vero dignissimorum plenissimi.

*) Facsimile codicis vide I. I. in Zeitschrift der Deutsch. morgenl. Gesellschaft.

**) Locus facsimili expressus Fleischeri interprete sic habet: Tum mitte (verba sunt Mortis ac diaboli) copias malorum daemoniorum tuorum ad principes sacerdotum et doctorum legis, ut omnem ipsorum gentem inciteat ad falsam ejus criminationem senioribus et iudicibus afferendam, ut capitis damnari possit. Quodsi mortuus fuerit et in manibus meis, in imis inferis eum concludam.

***) Cf. p. 245 sq. Herr Prof. T. hat seinen jüngsten Aufenthalt in Kahira auch zum Ankauf mehrerer rabbanitischen und arabisch-karäischer Handschriften benutzt, und dadurch wie der Wissenschaft überhaupt, so der jüdischen insbesondere einen grossen Dienst geleistet Ich behalte mir vor, später diese wichtigen Handschriften ausführlich und genau zu beschreiben ... Cf. p. 286 sqq. p. 360 sqq.

A. Talmudici.

1) Compendium juris talmudici auctore Chajin ben Samuel Tudlensi. Provocatur in hoc libro inedito, qui egregie facit ad illustrandum cultum civilem saeculi XIII, maxime Judaeorum eo tempore in Hispania degentium, ad Alfasiū, Maimoniu, Meir ha-Lewi, Abrahamū ben David II., Mosen beu Nachuan, Salomonem ben Adrat, Meir Rothenburgensem, aliosque. Subscriptum est nomen ejus qui ex ipsius auctoris autographo centum fere annis post ejus mortem anno 1221 (i. e. Christi 1461) in urbe Kalatajuh codicem descripsit. Foliorum est 100 in 4°.

2) Scholia ad tractatus talmudicos Nidda, Nasir, Nedarim, auctore Ascher Toletano. Scriptus est codex Toleti anno 1364. Insuper additum est fragmentum et quidem initium commentarii ad tractatum Cholin a Raschi datum. Folia sunt 70 in 4°. Eorum omnium quae hoc codice satis presse scripto continentur nihil dum lucem vidiisse, asserit Ad. Jellinek I. I. p. 287. Ipsum enim commentarium ad tractatum Nedarim alium esse reperit atque cum qui ejusdem Ascheri nomine iam editus est. De extrema parte codicis ille sic: Während wir eine grosse Anzahl Supercommentare zu Raschi's Pentateuch-Commentar besitzen, ist das bezeichnete Fragment vielleicht der einzige Versuch die talmudischen Erläuterungen Raschi's zu commentiren. Der unbekannte Verfasser geht auch ganz genau und scharf auf jede Wendung Raschi's ein.

B. Karaitici.

1) Codex philosophicus foliorum 198 in 4°. Primo loco legitur logica (per folia 24), secundo metaphysica (per 102 foll.), tertio physica (per 72 foll.), auctore Said Ibn Dāūd el Adeni el Israīlī er-Rabbānī. Laudatur hic scriptor ab Asulai. Metaphysica et physica integrae sunt, logica ab initio manca. Ceterum alius eorundem operum codex Oxonii habetur.

2) Collectio perquam insignis canticorum Karaiticorum, foliis 281 in 8°, quorum nonnihil male affectum est, constans. Insunt plus 220 carmina, quorum nonnulla in libris Karaitarum ritualibus edita sunt, longe vero plura nondum innotuerunt. Pleraque in laudem Mosis, Aaronis, Samuelis, Eliae composita sunt. Inscriptiones Arabicae singulis carminibus praemissae auctoris poetae nomen, item metrum et cantum indicare solent. Inventur in his poetis etiam unus rarissimo nomine Bilenui dictus, auctor carminis nr. 20.

3) Ritale Karaitarum cum pluribus epithalamis, foliorum 48 in 8°.

4) Midraschim tres: de Abrahamo (foliorum 12)*, de decem martyribus versibus

*) De hoc libello Ad. Jellinek I. I. p. 362 sic: Sagenhafte Erzählungen von Abraham wurden besonders von den Juden, die unter den den ersten Muhavater hochverehrenden Muhamedanern lebten ausgearbeitet. Daher sind sie ursprünglich arabisch geschrieben. Unsere beginnt mit der Erzählung, dass in der Nacht, in welcher Abraham geboren wurde, ein merkwürdiger heller Stern am Himmel erschien, der vier Sterne verschlang. Ninrod, der seine Weisen darüber befragte, erhielt zur Antwort, dass ein Wunderkind diese Nacht werde geboren werden. Auf den Rath der Weise wurde

scriptus (foll. 8.), de exitu filiorum Israelis ex Aegypto (foll. 10). Is quem secundo loco posuimus 52 strophas tetrastichas continet, quarum unaquaeque in syllabam finit. Elegia est, scripta ut videtur in diem IX. mensis Ab. Scriptus est codex anno 5447 i. e. Chr. 1687. Tertius Midrasch solemnibus paschalis destinatus est, ut ex ipsius initio satis intelligitur.

5) Varia fragmenta dogmatica, ab Afendopolo, a Samuele Rofe, ab Abn Jacub scripta. Folia 33 in 4°.

6) Homiliae decem ad decem Genesis et Exodi pericopas. Foll. 120 form. minoris. His decem libellis magnopere delectatus est Ad. Jellinek, iisque homiliarum nomen convenire iudicavit. Similes aliquot libellos in Europam ex Aegypto attulit cl. Munk, cf. Josti Annales Israelit. anni 1841., ubi pag. 76 sqq. tota eorum ratio accuratius describitur.

7) Commentarius ad Genesis usque 8, 20. Foll. 68 in 4°.

8) Comment. ad pericopas Genesis (foliorum 5), Exodi (foll. 10), Levitici (foll. 7), Numerorum (foll. 4).

9) Commentarius ad librum Josuae a 10, 23. usque finem. Scriptus est codex anno 1617. Foll. 71 in 4°.

10) Tres libri ad Psalmos pertinentes:

a. textus Psalmorum 10—37. fere integer. Foll. 20 in 4°.

b. textus et commentarius ad Ps. 1—17. Foll. 37 in 4°.

c. textus et commentarius ad Ps. 98—148. Foll. 55 in 4°.

11) Comment. ad Jonam (foll. 6), ad Jonam et Obadiam (foll. 2), ad Ezechielem (foll. 5), ad Proverbia (foll. 17), ad Jobum (foll. 23).

12) Comm. ad Threnos Jeremiae, foliorum 52 in 4°.

Hos commentarios vel potius haec commentariorum fragmenta cl. Jellinek maxime facit propterea quod ad Jefet celeberrimum apud Judaeos librorum sacrorum interpretem referenda censet, quamvis ipsius nomen non adscriptum sit. Similia quaedam anno 1841. a cl. Munk Parisios allata, sed paucis ad Psalmos exceptis nihil dum typis exscriptum esse significavit.

beschlossen, dass das Kind, welches diese Nacht geboren werden sollte, getödtet werde, und dessen Vater soll so viel Gold erhalten als das Kind wiegt. Im Laufe der Erzählung wird berichtet, wie Abraham die Götzen zertrümmert, indem er selbst dem grössten Götzen ein Opfer darbringen wollte, von demselben aber keine Antwort erhielt; wie er die herbeikommenden Götzendienere belehrt und dann ein lauges Zweigespräch mit Nimrod hält. Zum Schlusse wird noch erzählt, dass Haran in den Feuerofen geworfen wurde, Terach nach der Errettung Abrahams Gott ein Opfer darbrachte, der es gnädig annahm, und dass Abraham nach der Befreiung vom Feuertode den Namen יצחק mit Vermehrung von zwei Buchstaben erhielt.

MANUSCRIPTA TISCHENDORFIANA
www.libtool.com.cn
BIBLIOTHECAE UNIVERSITATIS LIPSIENSIS.

A. GRAECA.

Cod. Tischend. II. *). Folia sunt 22 membranacea palimpsesta formae majoris, priore scriptura Graeca, posteriore Arabica. Aliquot folia ex madore male affecta sunt, item inde quod postea ad compingendum alium librum adhibita sunt, resecatis marginibus, passim etiam clavis defectis. Folia 6 e duabus partibus sutura conjunctis constant. Supersunt his foliis 22 reliquiae duorum codicum Graecorum septimi fere saeculi. Alter erat argumenti biblici, alter grammatici. Codicis biblici folia supersunt septendecim: I usque XVI, item XVIII; grammatici quinque: XVII. XIX usque XXII. cum inferiore parte folii XV. Fragmenta biblica ad libros quattuor pertinent, 1) ad librum Numerorum: V, 17—18. 24—25. VII, 18—19. 30—31. 35—47. XV, 11—24. XXVII, 1—XXIX, 2. XXXV, 19—22. 28—31. 2) ad Deuteronomium: 8—9. 15—19. IX, 1—10. XVIII, 21—XIX, 1. 6—9. XXI, 8—12. 3) ad librum Josuae: X, 39—XI, 16. XII, 2—15. XXII, 7—23. 4) ad librum Iudicum: XI, 24—34. XVIII, 2—20. Scriptura uncialis qua exarata sunt formas crassas sed firmas ductuque facili habet et accentibus vacua est. Textus admodum peculiaris est, maxime per librum Josuae. Hoc ipso anno omnia haec Veteris Testamenti fragmenta edentur in nova mea collectione Monumentorum sacr. ineditorum, volumine primo, ubi etiam scripturae specimen dabitur.

Ab his foliis, ut dixi, differunt reliqua quinque cum parte folii XV. In his scriptura paullo minor et gracilior est, sed et ipsa accentibus vacat, nec habet quo actatis diversitatem prodant. Codex is ad quem olim pertinebant minoris formae fuisse videtur; haec enim folia omnia duabus partibus consutis constant. Textus, cuius argumentum gramm-

*) Cod. Tisch. I. fragmenta evangelii Matthaei: 14, 8—29. 15, 4—14. [13, 46—55.] septimo fere saeculo scripta continent, quae cum siglo Θ in indicem criticum Novi Testamenti recepta edidi 1846. in Monumentis sacr. ined. pag. 1—10. addito facsimili tab. I. ur. 1. Pretiosissimum vero thesaurum hujus librorum meae collectionis non meo sed summo nomine Friderici Augusti clementissimi Saxoniae regis insignivi. Codicem dico Friderico-Augustanum, quo antiquiorem nullum inter codices Graecos membranaceos in Europae bibliothecis vidi. Totum lapidi incisum edidi Lipsiae 1846. Continet I Chron. 11, 22—19, 17. 2 Esdr. 9, 9 usque finem; Nehemiae et Estherae libros totos cum parte libri Tobiae, item Jerem. 10, 25 usque finem et Threnos usque 2, 20.

ticum dixi, lectu non est difficilis, sed incommodum hoc habet quod nusquam plenus versus superest. Singulorum foliorum aliquot particulas adscribam, unde viris grammaticorum antiquorum gnaris coniecere licebit quorsum haec fragmenta pertineant. Folio XXII. recto haec legi: τον μη αντικρασα...σθαι: ποιησμαι δ...εν δυα βήματος...ρον*) διεξελισσμαι...θοντων ενι ορθο...αντιώξιος της τω...ποισιτος: εν δε...πορ πληρωσω...τητι περσμεν...της παραδιδουμεν...τοιων ορθωρας...θως γιγνημενη...για και αντος ο λογος...περσμων της ορθο...φωρ εστε το απο...λαμνην ονομασθ...αν της ιατρικης ν...λασμα εστιν ιατρικ...και παλιν επι της...σμος μεν της απο τ... Ibidem verso εν εκαστον τοπων...επι προκεινται ημ...και γαρ πτο...και διοτισιος ο θρας...μυλεανος' ενι δε...φος' και πτολεμαι...αυτη και δεμμετρι...και αρχιας ο διδασκαλος...τε ο πρηνων. και οταν... Folio XVII. verso των τοιωντω...το οδωσσης' Fol. XIX. recto νος' και φαιντος...μια ει η παρσδοσις......φιλοξενος και απο, ibidem verso μερσμετα μετρεχε...μυλια ως ηνιοδος... Fol. XX. verso ον το υποστακ...τακτικοι. ενι...πικρατι ανασ...τος η κατακρα...νιλος' τικω...ο ακος' εν δε τω... Fol. XXI. recto αλλα και αλσος η...εν συλλεμνη (eodem vox alibi absque μ legi, ut fol. XX. recto συλλεμνη) το...το σ εν καταλξει...το ακα αρισθος... Fol. XV. verso περσματος (cf. Stephani Thesaur. Gr. Ling. sub περίστω) ον τω...τατο και οκτος ενι...

Praeterea vero fragmentis his grammaticis fol. XXII. adscripta sunt scholia. quae prae ipso textu magna scripturae antiquae elegantia excellunt. Fol. recto notae sunt quattuor, prima versuum 7, secunda 9, tertia 22, quarta 14, sed ultima in fine mutila est. Incipit haec...ωρ ομνησμεν εστι, et exit his: η λεξις η ορθως γε...της θανμασι...της επωνυμα συνεπι...τε αποκλειον και το αυτο...ενον' παλλα γαρ εστι τοι...αινοιοι λεγεται λετρα και...το μετρον... Fol. verso alterae quattuor sunt: prima versuum 10 incipit το ενταρων και finitur verbo προσγραφομενον; secunda versuum 14 incipit και ανωτερω εχει[το ταν]τη ενι λεξι et finitur της ορθωρας; tertia 5 versuum est, incipiens προς αντ ιδας το; quarta denique, in fine mutila, sic incipit: μυλια πολς της προποντιδος' σισιμωται δε τοινο το ονομ οτι εν αυτω μωται... Apposita haec sunt ad vocem μυλεανος: vide ante quae de folio XXII. verso allata sunt. In Stephani Thesaur. Gr. Ling. vol. V. sub voce Μύλημα affertur Stephani Byzantini locus hic: πάσις Βιθονίας ή τήν λεγομένην Απάμια από Μύλων....Ο ποιήτης Μυλεανός, ως Ασκληπιάδης Μυλεανός αναγράφεται. Στράβων δέ Μυλεάτην καλεῖ τήν χώραν. Ίσως από τούτων Μυλεάτης εἴη καὶ Μυλεανός κώλος.

Atque haec quidem de tribus antiquis scripturis Graecis codicis huius palimpsesti. Sed etiam Arabica scriptura ea quae deletis antiquioribus membranam occupavit, admodum insignis est. Explicuit de ea uberius clarissimus collega Fleischerus, vide Zeitschrift der Deutschen morgenländischen Gesellschaft Band I. pag. 148—160. Scriptura ipsa in medium quiddam tenet inter Kufi et Neschi, quae vocant, similis syngrapho papyraceo illi

*) Observa hoc loco et postea identidem iota adscriptum, quod rarissime in vetustis eiusmodi membranis positum vidi.

in usum peregrinatoris saec. VIII. scripto, cuius jam supra pag. 13. sub XVI. mentio est facta. Videbatur Fleischero „non recentior X. saeculo haberi posse.“ Quod ille quam recte vidisset, nuper probatum est. Convenit enim ista scriptura cum fragmento nuperrime a me ex oriente allato illo, quod annum Arabum 272. i. e. Chr. 885—886. adscriptum habet (vide supra pag. 14. sub 2.), tantopere ut uterque codex ab eodem scriptus esse videatur. Quae conjectura nescio an inde confirmetur quod fol. XVII. recto David quidam auctorem codicis se profitetur, alterius vero scriptor Dāūd bin Sina plerumque se vocari dicit. De re grammatica huius textus plura exposuit Fleischerus l. I. p. 150 sqq.; notavit etiam voces plures nondum notas ad Aramaica et Graeca conformatas. Insunt autem vitae sanctorum quattuor, S. Euthymii (ab initio mutila), S. Sabae, S. Abramii, S. Theodosii (mutila in fine), scriptae, certe duae priores, ut ultimo capite vitae Euthymii traditur, a Cyrillo Scythopolitano monacho Graeco saeculi VI. Duo priores libelli, quamquam plura differunt, a Cotelerio Graece editi sunt in Eccles. Graec. Monum. vol. II. p. 200 sqq. et vol. IV. p. 1 sqq.

Cod. Tisch. III. Folia membranacea quattuor palimpsesta, utraque scriptura Graeca, priore unciali noni fere saeculi, secunda minuscula duodecimi saeculi. Antiquior scriptura, quam obtexit textus liturgicus ad colendam memoriam martyrum scriptus, argumenti est patristici. Quorsum pertineat, ad haec singulorum foliorum exempla iudicari poterit. Accentus et spiritus non desunt, sed raro cerni possunt.

Fol. 1. recto

... προσκυνη προ παντων οια εστιν η του θεου
ραπεινομενου διαθεσις.

... κατα την ερτολην την κληνονσαν τι
μας τους γουεις· να εν σοι γενηται και εση
μικροχροτος επι της γης· δηλον δυοτι ως
σημβολον ιεραικου δεξι το γραμμα και
οικα ατμισις... ων και μικροτερον
της σης μεγαλειας η·

Fol. 1. verso

... εν χυ πασαν περιλαβουσης την γην· και
τον ζωηφορον

... και δαιμονες φυλασσονται· και υρας
των ανων αθροισμενων παντηνης· επι εκκλη-
σιας μυστικως αγιαζεται· και της τρεφης ο
παράδεισος τους πασαν αρωμαται· και το τελος
γεγονε τα παντα καινα.

Fol. 2. recto

... των εν τωκαιμ ανταθροισατε
των τιμακωσων δεκα οκτω αγων προν.

επισ-
κοπον· και πετρον του της αυτης αρχιεπισκοπον
και μαρτινον· γρηγοριον γενομενον επισκοπον
νεοκαισαρειας του θανυμενου·

Fol. 2. verso

ηδη εκτιθεντα οσον· υπο των προδιδωθε-
των

τας των αγων αποστολων δια κλημεντος·
διαταξαι· αις τωσι παλαι υπο επιροδο
ζων επι λην της εκκλησιας τοθα τινα και ξε-
να της ενσθιας παρενετιθισαν· το ενσπρετες
κυλλος των θειων δογματων

Fol. 3. recto

σηγηωστος τε και ανηγηωστος· ει μεν γαρ

decimus tertius, 14. 16. 17. 21. [30? rursus deest numerus] τοῖς ἀγ. ἀποστ. ἀνδρόν; mense Dec. 4. 5. 6. 9. 25. 27; mense Januario 1. 6. 14. 16. 17. 18. 20. 25. 27; mense Febuario 2. 3. 24; mense Martio 9. (τῶν ἁγίων ᾧ μαρτύρων) et 25; mense Aprili 23 et 25; mense Majo primus et octavus; mense Junio 14. 24. 29. (τῶν ἁγ. ἀποστόλων πέντε καὶ πέντε); mense Julio 20 et 25. (τῶν ἁγίων καὶ δικαίων ἰσακίμ καὶ ἄννης); mense Augusto 6. (ἡ μετα- μάρτυρος τοῦ σωτήρος) 15. (ἡ κοίμησις τῆς ἐπιφανίως Θεοτόκου) 29. (ἡ ἀποταγή τοῦ προδρόμου). Porro indicantur quae legenda sunt εἰς μνήμην ἀποστόλων, εἰς μνήμην μαρτύρων, εἰς μνήμην φύτων, εἰς ἀσθενοῦντων, εἰσφορ εἰς ἀσθενοῦντας, εἰς κοίμησιν, εἰς προφήτας. Denique indicantur ἐνεργεῖαι ἰωθιῶν ἀπὸ τῆς β. τῶν δικαιοσύμων!).

Fol. 9—14 habetur ἱππολύτων (cod. ἱππ.) θεῖον ἐκ τοῦ χρονίου αὐτοῦ συντάγματος; πρὶν γενεαλογίας τῆς ἁγίας Θεοτόκου. Iste textus a recensionibus iis quas ediderunt Canisius, Gretserus, Schelstrate, Fabricius, Basnage²⁾, tantopere differt ut viris doctis, quorum studia ab hoc litterarum genere non abhorrent, eo edendo toto gratum me facturum sperem. Illud quidem hand dubito quin, quae primum Hippolytus scripssisset, post alii vario modo retractaverint atque mutaverint. Hinc tanta textuum varietas est; atque hinc etiam est quod de aetate istius scriptoris in tam diversas sententias discedunt: passim enim immixta vel addita sunt quae ad recentiora tempora deducunt, cuiusmodi est quod ad Simeonem Metaphrasten provocatur in codice Bavarico, cf. Thesaur. monument. l. l. p. 39 sq., cuius auctoritatem contra Vaticanum defendit Basnage l. l. p. 29 sq. In nostro quidem codice pariter atque in Vaticano tota ea pars in qua Simeonis mentio fit deest, etsi inter hunc utrumque totius textus magna est dissimilitudo. Accedit tertius codex isque aetate ceteris omnibus majori, codex uncialis evangeliorum Parisiensis nr. 48. (evangeliorum M dictus), exeunte fere nono saeculo scriptus. In eo idem libellus aequant Simeonis mentione legitur. Afferam passim inde quae cum nostro apte conferri queant. Ipse quidem titulus ibi sic habet: ἱππολύτων ἐκ τοῦ χρονίου αὐτοῦ βιβλίον διδασκαλίας.

Ἀπὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν ὁ Ἀφροδιτανός³⁾, καὶ ἀπὸ τῆς εἰς Αἴγυπτον Ἰησοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς τῶν μέγων παροναίης ἐκ ἀναχωρήσεως μέχρι τῆς τελευτῆς Ἡερῶδον τοῦ νόου β⁴⁾, πρὸς τοῦ γεννηθῆναι γὰρ αὐτὸν ἰσχυρὴ Ἀντιόχου ἐκ γ⁵⁾ ἐν Ἡλιουπόλει γὰρ εἶ κατὰ αὐτοῖς; ὁ ἀστέρ ἐν Ἡερῶδι⁶⁾, καθὼς γινώσκει (sic) Μάρκην (cod. -γεν) παρώτρχει ὁ κύριος σὺν Ἰωσήφ

²⁾ Haec scriptura (dassere. pro dassere.) in libris mss. vulgatissima est.

³⁾ In Thesauri opp. omni. legitur tom. XV. p. 426—432. additis notis p. 432 sq. Inprimis vero conferendus est Thesaurus monumentorum eccles. et histor. a Jac. Basnage editus, cuius volumine tertio duplex textus, et Vaticanus primus ab Em. Schelstrate editus et Bavaricus, una cum fragmentis aliunde deceptis pag. 20—40. legitur.

⁴⁾ In codice numeri semper lineola transversa distincti sunt, ut β, π, γ.

⁵⁾ Similiter Parisiensis πρὸ γὰρ τοῦ γεν. αὐτ. ἰσχυρὴ ὁ δασ. τοῖς μέγας; quae verba nec in Bavarico nec in Vaticano cod. scripta alibi reperisse se significat Basnage l. l. p. 34. Illud tamen ἐν Ἡερῶ. nostro codici peculiare videtur.

⁶⁾ Sic cod. habet, sed videtur Ἀφροδιτανός; legendum, quod nomen apud Epiphanium monachum legitur. Cf. Fabric. cod. apoc. N. T. l. p. 44.

τῶ μητόρῳ καὶ Μαριάμ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἔτος α' ¹⁾). μετὰ δὲ τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἐπαγωγῆς αὐτῶν καὶ τῆς κατὰ Γαλιλαίαν οἰκήσεως αὐτῶν μέχρι τῆς τελευτῆς Ἀρχιλάου ἔτη (cod. ἔτος) κα' ²⁾). ἅμα γὰρ τοῦ τελευτῆσαι Ἀρχιλάου ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐτελεύτησεν καὶ Ἀντώνιος ὁ καΐσαρ (cod. καΐσ.) ἐπὶ τῆς Ῥώμης, ὥστε τὰ πάντα αὐτοῦ ἔτη πη', βασιλείας ἔτη εν'. καὶ ἀπὸ τῆς τελευτῆς Ἀρχιλάου τὸν υἱόν Ἡρώδου τοῦ βασιφοκτοῦν μέχρι τοῦ ἐν Ἰουδαίᾳ τοῦ σωτηρίου ἡμῶν ἐπὶ Ἰουδαίων βαπτίσματος ἔτη γ'. ὡς ὅμοι α' ἔτη τοῦ Χριστοῦ καὶ θεοῦ ἡμῶν ἀφ' οὗ ἐγενήθη ἕως τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ ἔτη λ'. ἐν ταύτῃ τῇ λ' ἔτι ἦλθεν ὁ βαπτιστὴς Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ χειρίζων βαπτίσμα μετανοίας ἐν ᾧ καὶ ὁ κύριος ἡμῶν ἐν τῇ τριακοστῇ ἔτι ἐβαπτίσθη ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ. ἀπὸ δὲ τοῦ βαπτίσματος μέχρι τῆς ἐν τῇ φρονεῖ κατεκλείσεως καὶ καρατομίας Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ, ἧς ἐπραξεν Ἡρώδης ὁ νεώτερος υἱὸς Ἀρχιλάου δια Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ οἰκίου ἀδελφοῦ, μήτης ι'. ἀπὸ δὲ τῆς τελευτῆς Ἰωάννου μέχρι τοῦ σωτηρίου πάθους μήτης κί', ὡς ὅμοι ἔτη λγ' ³⁾).

Ἰστίον τοίνυν ὅτι λ' ἔτη καὶ μήτης ικ' ἔζησεν ὁ βαπτιστὴς τῶν λ' μὲν ἡμέραις ὑποχωρῶν ἐν ταῖς ἱέρειαις τοῖς δὲ ἑνδεκα μήτας βαπτίζων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ χειρίζων μετανοίας καὶ μετὰ τοῦτο κατέκλειστος γενόμενος καὶ ἀποκατεθείς, ὅπως διὰ καὶ ὁ κύριος ἡμῶν λ' μὲν ἔτη ἐν τοῖς παιδικοῖς

αὐτοῦ χρόνοις διήγει' μετὰ δὲ τὸ βάπτισμα ἐπελήξατο ἑαυτῷ τοὺς μαθητὰς καθίστατον σὺν αὐτοῖς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῶν εἰρημίων γ' ἐτῶν τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ πάθους. διὰ καὶ οἱ ἐν Νικαίᾳ κατόνους τῶν ε' δίκαι καὶ ὅκτοις ἁγίον πατρίων παρακαλεῖσθαι πρὸ λ' ἐτῶν μεθ' αὐτοῦ ἐπὶ πρὸς αὐτοῦ πρὸς αὐτοῦ ἀρκετοῖς γὰρ φησι τῷ μαθητῇ Ἰωάννῃ ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, καὶ τῷ δούλῳ ὡς ὁ κύριος αὐτοῦ.

Ἀπὸ δὲ τοῦ σωτηρίου πάθους καὶ τῆς φρονεῖς ἀναλήψεως μέχρι τῆς λιθοβολίας τοῦ ἁγίου Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος ἔτη ζ'. ἀπὸ δὲ τῆς μαρτυρίας τοῦ ἁγίου Στεφάνου μέχρι τοῦ ἐξ οὐρανοῦ φανέντος τοῦ Σαββατοφωτοῦ ⁴⁾ βαπτίσματος τε αὐτοῦ καὶ μαρτυρίας, καὶ ἕως τῆς μεταστάσεως τῆς παραγίας ἀσπαρθείου Μαρίας ἔτη γ'. ὅμοι ἔτη ηγ' ἡμῶν. ἔζησεν γὰρ τῇ ἀνθρωπότητι ἡ παραγία θεοτόκος ἔτη ρθ'· εἰς μὲν τὴν πατρὶν ἔτη ιδ', εἰς δὲ τὸν οἶκον τοῦ δακίου Ἰωσὴφ μήτας δ', καὶ ἐν τῷ ἐνεργητισμῷ ὑπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, καὶ σὺν λαβῶνι ἔτεκεν τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν κ' τοῦ δεκαμήνου μηνός ⁵⁾. ὅμοι ἔτη ι' καὶ μὴν εἰς. ἔζησεν δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ κυρίου ἐκπαυλώσεως ἔτη λγ'. καὶ μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνάληψιν τοῦ κυρίου ἡμῶν ἔζησεν σὺν τοῖς μαθηταῖς εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ θεολόγου ⁶⁾ ἔτη ικ'. ὅμοι γίνονται τὰ ἔτη τῆς ζωῆς αὐτῆς ἔτη ρθ'.

¹⁾ Etiam Par. fecit in habet. Apud Basnagium cod. est ἔτη τέτα ἡμέρας εἰκοσι, item in Vaticano est γ'.

²⁾ Par. καδ', Vatic. ιδ', Basnagii cod. est ἔτη ἑνὶ καὶ ἑκαταετησίαι. Apud hunc legitur μετὰ δὲ τῶν πατρ. αὐτ. ἐπὶ τῆς οἰκήσεως αὐτῶν τῆς Γαλιλαίας, in Par. μετὰ δὲ τῆς ἐκ τῆς οἰκήσεως αὐτῶν εἰς τὴν Γαλ.

³⁾ Haec multo aliter textus Par. habet, propius quidem ad Basnagii textum accedens; pergit enim post hoc λ' sic: ἀπὸ δὲ τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ μέχρι τῆς Ζαχαρίου λιθοβολήσεως ἔτος εν' ἐν τῇ γὰρ ἡμετέρῃ αἰὶν κατὰ τὸ ἴδιον λιθοβολήσαντες ἱεροτάξιον (cod. ἐκκοιμήσαντες) καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ Ἰωσαάβ. ἀπὸ δὲ τῆς λιθοβολίας Ζαχαρίου μέχρι τῆς Ἰωάννου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐτελεύτησεν τῆς ἐπὶ Ἡρώδου τοῦ υἱοῦ Ἀρχιλάου ἔτος εν' ἡμῶν. ἀπὸ δὲ τῆς τελευτῆς Ἰωάννου μέχρι τοῦ σωτηρίου πάθους μήτας ηξ'.

⁴⁾ Cod. Par. μέχρι τοῦ φανέντος αἵλου (sed Pauli nomen desideratur) φωτός μήτας ηξ. καὶ αὐτὸ τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀγ. παρθ. Μαρ. ἐτ γ' ἡμῶν.

⁵⁾ In Par. codice dies non indicatur; legitur enim τε διεμβόλιον μηνί.

⁶⁾ Par. cod. h. l. interposita habet μετὰ τὸ ἀσπαρθεῖν τοῖς μαθηταῖς εἰς τὴν κληματα τοῦ κόσμου.

Καθώς *) δι γρηρ (hoc accentu codex) ἡγουμῆμα τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην Σαλαμῆος ὁ ἀγνώστου πατρὸς ἱεροσολίμων. διδάσκει τὴν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν ὅτι πατὴρ τοῦ Θεολόγου ὁ Ζεβεδαῖος ἦν, ἡ δὲ μήτηρ Σαλώμην, θυγατὴρ Ἰωσὴφ τοῦ μηχανιστάμενου τῆς ἁγίας Θεοτόκου. ὁ γὰρ Ἰωσὴφ τέσσαρας υἱοὺς ἔσχεν καὶ θυγατέρας τέρας, υἱοὺς μὲν Ἰάκωβον, Σίμωνα, Ἰούδαν καὶ Ἰωσὴφ (cod. Par. Ἰωσὴφ)· θυγατέρας δὲ τὴν τε Ἐσθὴρ καὶ τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Σαλώμην, ἥτις ἦν γυνὴ μὲν Ζεβεδαίου, μήτηρ δὲ Ἰωάννου· ἐντεῦθεν ὁ σωτὴρ θείος ἦν Ἰωάννου ὡς ἀδελφὸς τῆς Σαλώμης τῆς θυγατρὸς Ἰωσὴφ. ὅτι μόνον τὸν ἅγιον Πέτρον ὁ κύριος ἐβάπτισεν οὐκίας χριστῶν, καὶ Πέτρος Ἀνδρίαν καὶ Ἀνδρέαν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, Ἰωάννης δὲ καὶ Ἰάκωβος τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους.

ὅτι πάντων κυριότατον μέρος Ἰωάννης ὁ ἡγαγμένος ἐν τῇ παραδόσει (cod. -δοσει) καὶ ἐν τῷ σταυρῷ παρόντης, καὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ κυρίου πρώτος τοῦ Πέτρου ἦλθεν, καὶν πρώτος οὐκ εἰσῆλθεν· καὶ ὅτι τὴν ἁγίαν Θεοτόκον εἰς τὰ ἴδια ἔλαβεν ὁ Θεολόγος· καὶ ὅτι ὅπως ἐπὶ γῆς τρεῖς μετέρας ἔσχετο, μίαν μὲν τὴν Σαλώμην, εἰς ἧς καὶ γεννήσκειται, δευτέραν δὲ ὅτι βροτῆς υἱὸς ἔχρημάτισεν παρὰ τοῦ κυρίου, τρίτην δὲ τὴν ἁγίαν Μαρίαν, κατὰ τὸ ἐρῶθαι ἐπὶ τοῦ κυρίου Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου. ὅτι τὴν ἁγίαν Θεοτόκον Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἐβάπτισαν· καὶ ὅτι ἡμεῖς τὴς κοιμήσεως στήναι αὐτὴν ὁ Θεολόγος, καὶ μετὰ τὴν αὐτῆς κοίμησιν ἦλθεν ἐν Ἐξόσῳ.

Οὗτος δὲ ἐστὶν (ita codex) Ἰωάννης, ὃν ἡγάπα ὁ κύριος, ὁ καὶ παρθένος, ὁ τὸ καθ' ἑαυτὸν εὐαγγέλιον συγγραψάμενος, ὅστις ἔμενε ἐν Ἱεροσολέμοις εἰς τὴν λεγόμενην ἁγίαν Σιών τὴν τῶν ἐκκλησιῶν μητέρα. ἐν αὐτῇ δὲ ἦν ἡ οἰκία αὐτοῦ. ἐκεῖ ἔσθον

οἱ ἀπόστολοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων· ἐκεῖ τοὶ μαθηταὶ ἐγάγῃ ὁ κύριος μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν τὸν Θεὸν κεκλημένον καὶ ἰδὼσαν αὐτοὺς πνεῦμα ἄγιον· ἐκεῖ τῇ ὁρῶς ἡμερᾷ ἐπληροφόρησεν Θωμᾶν διέξας αὐτὸν τοὺς τίπους (Par. τὸν τίπον) τῶν ἡλῶν· ἐκεῖ ἡτοιμάσθη ἡμερᾷ τὸ πάσχα μετὰ τὸν μαθητὴν αὐτοῦ (Par. ἐκεῖ ἐσθον τοὺς δέσπονς τῆς ἀγίας ε')· ἐκεῖθεν ἐμνησάντι ἐξῆλθον εἰς τὸ ἔρος τῶν ἡλῶν εἰς χωρίον Γεθσαιμῆ (sic, Par. Γεθσαιματί)· ἐκεῖ τὸ πρῶτον μετέστινος ἐπέλεσαν οἱ ἀπόστολοι, πρὸ πάντων ἐπισκοποῦν χειροστοῖσαντες Ἰάκωβον· οὐ τὸν τὸν Ζεβεδαίου τὸν ἀδελφόν Ἰωάννου τοῦ εὐαγγελιστοῦ λέγουσιν, ἀλλὰ τὸν ἀδελφόν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα, τὸν καὶ υἱὸν τοῦ τέκτονος Ἰωσὴφ. ὁ γὰρ Ἰάκωβος ὁ μαθητὴς τοῦ κυρίου υἱὸς μὲν ἐστὶ Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς δὲ Ἰωάννου τοῦ εὐαγγελιστοῦ ἐκ τῆς Ἰουδαίας· Ζεβεδαῖος δὲ ὁ πατὴρ αὐτῶν ἰδοναπόλλος λέγεται, τὸν δὲ ἐπισκοποῦν ἀνθρώποι ἐπὶ ἔχον πρῶτος.

Ὅ δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ κατ' αὐτὸν εὐαγγέλιῳ περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὅτι ὁ μαθητὴς αἰνῶτος ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, τοιαῦτην ἔχει τὴν διόλουν. οἷτος γὰρ μετὰ τὴν ἐκτενήν Ζεβεδαίου τὸν ἰδίον πατρὸς ἀπὸδοτο (cod. uterque-δοτο) τὴν κατὰ Γαλιλαίαν κτίσιν τοῦ ἐπὶ λαχόντος αὐτοῦ ἐπὶ Ζεβεδαίου μέρους, καὶ ἐκτίσαστο (cod. uterque-κτίσας) ἐν Ἱεροσολέμοις (Par. addit ἔτερον κτίσμα)· ὅθεν γνωστὸς ἦν ἡσὶ τῷ ἀρχιερεῖ (Par. addit ἐκ τοῦ μόνου αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν). οὔτος ἔδειξετο ἀπὸ τῆς στασιμότητος τοῦ Χριστοῦ τὴν ἁγίαν Μαρίαν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐν Σιών μέχρι τῆς (Par. interponit ἀναλήψεως αὐτῆς τότε) ἵσται τῆς κοιμήσεως αὐτῆς. μετὰ δὲ τὴν κοίμησιν καὶ μετέστησεν αὐτῆς καὶ αὐτὸς ἐν

*) Quae ab hoc inde loco usque ἔλθον ἐν Ἐξόσῳ leguntur, ea omnia in reliquis codd. desunt, nisi quod fragmentum prioribus his (usque τ. Σαλώμης τ. θυγ. Ἰωσὴφ) simile ex cod. Reg. „1296.“ in Monumentis apostolicis Cotelerianis protulit, vide apud Basnagium l. l. p. 32.

τῇ Ἐρίσῃ τῆς Ἀσίας κηρύττω· τὸν λόγον, ἐκὶ ἀνελήθη¹⁾).

Ἰωάννης²⁾ δὲ ὁ γεροντὸς ἐπίσκοπος πρῶτος ἐπὶ τῶν ἁγίων ἀποστολῶν, ἀδελφὸς μὲν τοῦ κείνου κατὰ σάρκα λέγεται εἶναι, υἱὸς δὲ τοῦ τέκτορος· Ἰωσήφ ἵστω, ἃ τῆς βουτῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἦντις καὶ αὐτῇ Σαλώμῃ προσήκουσαν, τῆς θυγατρὸς Ἰησοῦ τοῦ ἀδελφοῦ Ζαχαρίου τοῦ ἱερέως τοῦ πατρὸς Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ, υἱοῦ Βαριχοῦ τοῦ υἱοῦ Ἀβιά (sic) τοῦ ἱερέως· καὶ τότε ἔχρινεν Ἰωσήφ, ὡς εἶναι Σαλώμην καὶ τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην ἀδελφῶν τέκνα ἀρρετικῶν. ὁ γὰρ Ἀγγέλῳ υἱὸς Βαριχοῦ, θείος Ἰωάννου ἦν· ὁμοίως δὲ καὶ Ζαχαρίας ὁ ἱερεὺς ἀδελφὸς μὲν Ἀγγιῶν ἦν, θείος δὲ Σαλώμης τῆς γυναικὸς Ἰωσήφ τοῦ τέκτορος· Σαλώμην δὲ φημὶ (sic) οὐ τὴν μαίαν, ἀλλὰ τὴν γενναίαν τοῦ τέκτορος Ἰωσήφ. ἡ γὰρ μαία ἀπὸ Βηθλεὲμ ἐτήγγανεν, ἀνεψία καὶ ἀετή (primum scriptum erat αὐτῇ) οὕσα τῆς Ἐλισάβετ καὶ τῆς πανηγύως Θεοτόκου, ὡς· δηλοῖ τὸ κατὰ Λουκᾶν ἄριστον ἐναγγέλιον, τὸ Καὶ ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου. τρεῖς γὰρ ἦσαν ἀδελφαὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ θυγατέρες Ματθᾶν τοῦ ἱερέως καὶ Μαρίας τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κλισπείρας καὶ Σώπαρος³⁾ τοῦ Ἰησοῦ καὶ Ἠρώδου τοῦ υἱοῦ Ἀτιπάτρου· ὄνομα τῇ

πρῶτῃ Μαρίαν, καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ Σοφί⁴⁾, καὶ ὄνομα τῇ τρίτῃ Ἄννα. ἔργον δὲ ἡ πρώτη ἐν Βηθλεὲμ, καὶ ἔτεκεν Σαλώμην τὴν μαίαν· ἔργον δὲ καὶ ἡ δευτέρα ἐν Βηθλεὲμ, καὶ ἔτεκεν τὴν Ἐλισάβετ· ἔργον δὲ καὶ ἡ τρίτῃ εἰς τὴν τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἔτεκεν Μαρίαν τὴν Θεοτόκον· ὡς εἶναι τὴν τὴν Σαλώμην καὶ τὴν Ἐλισάβετ καὶ τὴν ἁγίαν Μαρίαν τὴν Θεοτόκον θυγατέρας ἀδελφῶν τριῶν θυγατρῶν (cod. λεόντ). ἐπιτέθειεν οὐκ ὁ βαπτιστὴς Ἰωάννης καὶ ὁ κείνος ἡμῶν ἀνεψιὸν λέγονται εἶναι, ὁ μὲν παῖς τῆς Ἐλισάβετ, ὁ δὲ Ἰωάννης τῆς πανηγύως Θεοτόκου. υἱὸς δὲ τοῦ Ἰωσήφ λέγεται ὁ κείνος ἡμῶν, ἐπειδὴ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἀδελφὸς ἔστιν ἐκ τῆς συννευστοσύνης καὶ τῆς συγγενείας Ἀγγαῖον τοῦ ἀδελφοῦ Ζαχαρίου τοῦ ἱερέως.

Ἐπειδὴ⁵⁾ δὲ πολλῶν Μαριῶν ἐν τοῖς ἐναγγελίοις φέρεται μνημὴ εἶναι, τίς πάσας γινώσκων χρεὶς, ὡς Ἰωάννης συλλέξῃν ἡρώθιμους φήσας· Εἰσθησκῶσαι παρὰ τῇ σταυρῇ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπά, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνῇ. Μαρίας γὰρ τὴν Ἰωκῶβον καὶ Ἰωσήφ μητέρα παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐναγγελισταῖς ὀνομασμένην τὴν Θεοτόκον εἶναι καὶ οὐκ ἄλλαν παπασταύσαν. καθάπερ γὰρ διὰ τὴν οἰκονομίαν καὶ τὸ ἱστοριασθῆναι τὸν Θεὸν τῶν καὶ μὴ φερε-

¹⁾ Par. sic: καὶ ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης κηρύττω τὸν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ κηρύττω· καὶ οὐχ ἐλήθη τὸ σῆμα αὐτοῦ ἐν τῇ εἰρήνῃ.

²⁾ Hunc de Jacobo et familia Josephi locum usque verba vias δὲ τοῦ Ἰωσήφ λέγεται ὁ κείν. ἡμῶν (Ven. ὁ κείν. ἱεροζολ.) etiam in cod. Veneto saeculi fere duodecimi, class. I. nr. 3. inveni. Consentit in magis cum Par. et Bavarice quam cum nostro. Incipit enim sic: Ἰωάννης γεννητὸς ἐπίσκοπος πρῶτος Ἰεροσολίμων υἱὸς τῶν ἀποστόλων, ἀδελφὸς μὲν τοῦ κείνου κατὰ σάρκα λέγεται εἶναι, υἱὸς δὲ τοῦ τέκτορος Ἰωσήφ, Ἰωσήφ γὰρ ἡ τῆς βουτῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἀδελφὸς Σίμωνος καὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωσήφ, εἰσαπας γὰρ υἱοὺς ἔχον τὸ Ἰωσήφ καὶ θεὸν Θεωτάς, τὴν τι Λισθήν καὶ τὴν Θάμωρ (Par. Ἐσθήν καὶ τὴν Μάρωρ, item Bav. et Vat., sed cf. Monum. I. l. p. 34.) ἡ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Σαλώμης.

³⁾ Ita codex noster; Par. Σωπαρος, Bav. Σωπείρος. Ab his omnibus rursus differt Nicephorus II. 3. Venetus codex praeterit nomen, post Κλισπέρ, pergens πρὸς τὴν βασιλείαν Ἡραδίου.

⁴⁾ Par. Σοφί, Ven. Σοφί, Vat. Σοφί, Bav. Σοφά. Pro Μαρίμ ceteri Μαρία.

⁵⁾ Ultima libelli verba in Par. sunt vias δὲ τοῦ Ἰωσήφ ὁ κείνος ὀνομάζωτο (sic), ἐπειδὴ τῶν υἱῶν αὐτοῦ τῶν ἡ τῆς πρώτης γυναικὸς ἀδελφὸς ἱεροζολ. Similiter libellus finitur in Vat. codice. Longe vero aliter Bavaricus codex, qui pergit: Γενεῖται τῶν ἐκ τῆς ἡμῶν Ἰσο. Xp. ἐκ φιλῆς Ἰακώβ etc. Vide apud Basnagianum I. l. p. 38—40.

ρωθῆται τοῖς μαυρίοις Ἰουδαίωι, παρ' αὐτὸ τὸ
 μῆλιν ἐπὶ τὴν πιαστὰδα ἀγασθαι τὴν παρθένον ἐκ
 πείνιμοις ἀγίον συλλαβεῖν ἀναγέγραπται, ὡς ἀνδρα
 ταύτης χρηματίσαι τὸν Ἰωσήφ καὶ πατέρα τοῦ
 Ἰησοῦ, τὸν αὐτὸν πρότον τοῦ Ἰωσή καὶ τοῦ Ἰακώ-
 βου παῖδων ὄντων τοῦ τέκτονος Ἰωσήφ παυδιῶν
 ἀγόντων ἡλικίαν ἐκ προεγγασμῶν γάμων καὶ
 προτετελεντηνίας γενναῖος μήτηρ ἢ θεοτόκος προ-
 σεργασμένο τε καὶ ὀνομάζετο. τιτύηται καὶ βλασ-
 τημῶντι, κατὰ τοῦ σωτήρος ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι
 Οὐχ οἷός ἐστιν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός· οὐχ ἢ μήτηρ
 αὐτοῦ λέγεται Μαρία καὶ οἱ ἀδελφοὶ Ἰάκωβος καὶ
 Ἰωσήφ καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας· καὶ διὰ τοῦτο ὁ μὲν
 Ἰωάννης καὶ πατρὶ τὸν στανφὸν ἐστῶσαν οὐκ ἀφ'
 μετὰ πεφρησίας θιολογῶν ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς
 μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ προσεγγράφεται· οἱ δὲ πολλοὶ τῶν
 ἐναγγελιστῶν τὰ πολλὰ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐσχο-
 ληθῆναι οἰκονομικῶς αὐτῇ μητρίν Ἰακώβου καὶ
 Ἰωσή προσεγγράφουσαν. οὕτως γὰρ ἦσαν οἱ πρῶτοι
 καὶ ἐπίσχοι παιδὸς τοῦ Ἰωσήφ, τοῦτο δηλοῦντος
 τοῦ λόγου σαφῶς, ὅτι μετὰ ταύτης τῆς οἰκονομίας
 καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἱστορίας ἀμυνόμενος ἡ Μαρία τῇ
 σωτηρίᾳ πάθει πατρὶν. εἰ γὰρ παρθένος ἐπεμναῖα.

Pergam in describendo codice nostro. Fol. 15. recto sequitur ἐν ἁγίῳ καμπαῶ
 ἀγαπητὸ ἀδελφῷ, ἐν κρηῖν χαίρειν. In epistula ista aliter quam apud Lachmannum (N. T. ed.
 maj. I. p. 712 sq.) et plerosque haec leguntur: ἐν ὃ ἕκαστος αὐτῶν περὶ τινων ἰδῶς ἀνέγραψεν
 pro ἐν ᾧ περὶ τίνων ἕκαστ. αὐτ. ἰδ. ἀν. Confirmat nostram lectionem, quae eadem in Parisiensi
 (env. M) est, Hieronymus interpres: *in quibus* (ita etiam Par., pro ἐν ᾧ) *singuli de*
quibusdam proprie dixerunt. τῶν βιβλίων, item Par., pro τοῖς βιβλίοις. Etiam Hieronymus *libro-*
rum. Illam vero „per minui distinctionem“ (noster πρόκειται διὰ παραβάσεως) Par. mutavit,
 habet enim ἵεσσιμ. διὰ μελανος ἔγνεται, item infra ἡ διὰ τοῦ μελανος ἐπαβάλλει. Et noster et
 Par. καὶ σέως μέχρι absque καθέξει, ἐπιστήσῃ pro ἐπιστήναι, ὅσοις τε καὶ τότε περὶ οὗ ζήτησις
 εἰρήκισιν pro ὅπ. καὶ τίς. τὰ παραπλήσια εἰρ., denique λίγοντας αὐτοῖς εἰρήσεις. ἔρρωσο ἐν κρηῖν pro
 λῆ. εἰρ. omisiss reliquis. Praeterea in nostro ἐπιστάσας τε καὶ ἐπιζῆ. δὲ pro ἐπ. δὲ καὶ et
 ἐπῆ. τε. In Par. vero initio epistulae εἰσαγωγῶς ad Boeotum ut videtur modum pro εἰσ-
 αγωγῶς legitur.

Fol. 15. sequitur πρόγραμμα εἰς τὸ ἄγρον ἐναγγέλω. Τὰ τῆς εἰσ πάσσεται ταῦτα βιβλία ἐν

εὐαγγελιστῇ εἰς κεφάλαια καὶ τίτλους διαφύονται. καὶ τίτλοι μὲν καλοῦνται, ὡς ἐν τῷ κατὰ Ματθαίον περὶ τῶν μύλων καὶ τῶν ἀνακαθέντων παιδίων, ἐν δὲ τῷ κατὰ Μάρκον περὶ τοῦ διαμοιζομένου καὶ τῆς περὶθερίας Πίτρου. ἔχει δὲ ὁ μὲν ἄγιος Ματθ. τίτλους 24, κεφάλαια 27· ὁ δὲ ἄγιος Μάρκ. τίτλους 16, κεφάλαια 16· ὁ δὲ ἄγιος Λουκ. τίτλ. 27, κεφ. 27. Porro separatim haec leguntur: Εὐαγγέλιον τὸ τοῦτο βιβλίον λέγεται, ὅτι κτίσας ἀνάγνωσι καὶ ἀμαρτανεύοντες λίσσιν, καὶ δακρυόσπεν καὶ ἄγιστον καὶ ἀπολύτρωσιν, καὶ νόθεσιαν καὶ κληρονομίαν τοῖς σφεαῶν πᾶσι εὐαγγελίῃται. Pergitur fol. 15. verso 'Ιστοῖν ὅτι τὸ κατὰ Ματθ. εὐαγγέλιον μετὰ ἡ χροῖνος τῆς Χριστοῦ ἀναλήψεως, ἡμετέρη, τὸ δὲ κατὰ Μάρκ. μετὰ ἡ χροῖνος, τὸ δὲ κατὰ Λουκ. μετὰ ἡ χροῖνος, τὸ δὲ κατὰ Ἰω. μετὰ 13^{ον} χροῖνος ἐπὶ Ἰουστιανού. Sequuntur haec de Christi nominibus: Χριστὸς ἐφύηται, ἐπειδὴ σάρκα ἐνέδυστο· Ἰησοῦς ἡφύηται τὸ ὄνομα τῆς σαρκὸς· λόγος, ἐπειδὴ ἐκ τινος· πῶς, ἐπειδὴ ἐκ πατρὸς· μονογενὴς, ἐπειδὴ μόνος ἐκ μόνου· Θεός, ἐπειδὴ ποιητὴς καὶ βλάπων τὰ πάντα. Denique subijcitur Maximi monachi de Christi πρῶτος et ἱμῖνος.

Fol. 18—22 (23. vacuum est) sequuntur tabulae canonum Eusebii, pulchre et cum sumptu colorum auri scriptae. Fol. 24 et seq. leguntur τοῦ κατὰ ματθαίου ἁγίου εὐαγγέλιος οἱ τίτλοι, uncialibus litteris rubra exarati, inscriptione inaurata. Fol. 26. αἱ τοῖς τοῖς ἁγ. ματθαίου τοῖς ἀπόστο. καὶ εὐαγγελιστῇ: haec uncialibus litteris et auro, ipsi versus minusculis litteris rubro scripti sunt. Ceterum quo modo haec et similia in Matthaeo, eodem etiam in reliquis scripta sunt.

Τὸν ἐκ τελείων θαύματος θεηγόρου,
Εὐαγγελιστῆν πρῶτον ἐκλελεγμένον,
Ὀλιθῶρον λαπῶτα κίρκος χειμῶντος
Καὶ ζῶντα καρδίαντα τὸν θεόν λόγον,
Κιελῶς τιλινῶσαντα καὶ σωτηρίως.

Ματθαῖος ὁστος, ὁς δὸς ἀσπασιν σπηγῶσιν,
Ἦς ἐν σαρκί τῇ θεοπλῶν βιβλίον
Πλῶν τὰ θεῖα τοῦ κενωθέντος λόγον
Καὶ σάρκα προσελῶντος ἐν τῆς παρθένου,
Τῷ ζῶντι καὶ τρώοντι τὰς φηγάς λόγον

Ζωοῦντι πρὸς ἐνδύμιν ἀνθρώπων γένος.

Sequuntur ἄλλα, quos edidit ex eod. Moscov. Matthaeus in ed. maj. N. T. vol. 1. pag. 9. et ipse ex codice Cahirensi protuli in annalibus litterarum Vindobonensibus 1845. Anzeige-Blatt pag. 38. Habent noster et Cahirensis: Ματθαῖον τοῦδε τ' ὁστος (ita rectius noster et Cahir. pro τοῦδε ἱερ.) ἀποστολίσσιν τελώνων, Ὁ τῶν ἱερῶν (ita noster et Cahir., Mosc. ἱερῶν) etc.

Interposita fol. 27. Matthaei evangelistae stantis et librum legentis imagine, fol. 28. incipit εὐαγγέλιον ἁγίου κατὰ ματθαίου. Finitur Matthaei evangelium extremo folio quaternionis ut subscriptis his: εὐαγγ. κατ. Ματθ. σπχ. 23, et τὸ κατὰ Ματθ. εὐαγγ. ἐξῆδθη ἰπ' αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ μετὰ χροῖνος 60^{ον} τῆς τοῦ Χρ. ἀναλήψεως. Ceterum per totum evangeliorum textum adscribuntur litteris rubris uncialibus numeri titulorum, item Ammonii et Eusebii numeri, item lectionum ecclesiasticarum initia. Sequitur εὐαγγ. ἁγιον κατὰ μάρκον praemissis 1) huius evangelii titulis 48; 2) duplici carmine; 3) imagine evangelistae stantis et apertum librum, in quo prima evangelii verba auro scripta sunt, manibus tenentis.

Versus alteri *Ὅσα περὶ χριστοῦ* etc. iidem sunt quos Matthaeus ex Mosc. cod. l. l. vol. 2. p. 8. et ipse ex cod. Cahir. l. l. edidimus. Rectius in nostris est *ἐδιδασκεν* quam in Mosc. *ἐδιδάξει*. Alteri vero sic habent:

Τὸν Πάτερ τὸν Μάρκον ἡ θεία χάρις
Τίθειαι ἄλλης ἀρεμεσιτάτης πύραν
Κερσιδα καὶ σφραγιδα τῆς ἰσχυρίαις,
Εὐαγγελιστὴν δεύειον θειόφρον,

Ἐξ οὗ μεθιὺς τὸν θεοπροπιστάτων
Ἐργον ἴσον, αὐτίπαι τοὺ βέλων,
Τὸν θεὸν τὸν Χριστὸν ἐκ προομίον
Αὐτοπρὸς διδάσκων καὶ σοφὸς ἀναγνώστην.

Finitur Marci evangelium secundo folio quaternionis 6° subscriptis numero stichorum 108, et verbis his: τὸ κατὰ Μάρκ. ἄγιον εὐαγγ. ἐξεδόθη μετὰ χρόνον· δέκα τῆς Χρ. ἀναλήψεως. Praemissis titulis 69, duplici carmine et imagine Lucae, quae simillima Marci est, sequitur εὐαγγ. ἁγ. κατ. Λουκ. Versuum quos diximus alteri a Matthaeo l. l. vol. 3. p. 11. et a me l. l. editi sunt: differt *Ἀθανάσιος*, Mosc. *Ἀθανάσιος*, Cahir. idque melius *Ἀθανάσιος*; item *ἐμὴ ὁ* in nostro et Cahir. pro *ἐμὴ ὁ* in Mosc. Alteri sunt:

Ζωὴς τὸν ἄγιον Χριστὸν ἡσυχώμενος
Φαρις, ταῖς λήψεσιν τῆς τριμύτης,
Εὐαγγελιστὴς τετάρτη Ἀποστόλος τρίτος,
Ὁ Πυλὸς αὐτοῦ σφραγὶς ἡσυχίας, τρίτος,
Καὶ τῆς ἀνωτέρας τὸν ἐπὶ τοῦ καὶ λόγον

Λόγον ἀποστόλου ἑμὴν θωφόν
Ὅσον ὁ Ἀποστόλος ἐντερεῖ διδασκάλος,
Ὅντος ἀνωθεν ὁσὸς ἐκρυμμένον,
Τὰ θεία θείως ἰστορεῖ δεινότητος,
Ἐργον πρῶτον, πάσας τοὺς θεολόγους.

Evangel. Lucae finitur fol. 1. quaternionis 13° notatis stichis 160, et subscriptis τὸ κατ. Λουκ. ἄγιον εὐαγγ. ἐξεδόθη μετὰ χρόνον· 1^η τῆς Χρ. ἀναλήψεως. Hoc excipiunt Johannis evangelii tituli 18, duo carmina et imago evangelistae sedentis et initium evangelii sui scribentis. Alterum carmen tribus versibus constans cf. apud Matthaeum l. l. vol. 4. p. 7. et apud me l. l. Et noster et Cahir. *Ἐκείνους* habent, quod Matth. correxit *Ἐκείνους*; Cahir. *ἐκείνους*, reliqui duo *ἐκείνους*. Quartum versum nec noster nec Cahir. addit. Alterum sic habet:

Ὁ πατήρ, τίς τὸν τέκνον τὸν κάτω
Απὸς, τέκνον τὸν θεὸν πᾶσι μόνον.
Ἰς πατρίδος γὰρ πῶς τοῦ ἐκ τῆς πατρίδος
Ἐκλάπηται Χριστὸς οἷα συγγενὴς τρέχει.
Ἐντέθειν ἐῖς τὸ στίχον αὐτοῦ γρηναῖος

Πατὴρ, ἐκείνους τῆς ἀφύσσον λαμψάνει
Τῆς γνώσεως καὶ πάντα πλῆναι τὸν κόσμον
Μεστρίον ἀγνωστον καὶ τοῖς ἀγγέλοις.
Θεολόγος τέλειος ὅν Ἰωάννης
Εὐαγγελιστὴς, ἀλλ' ἐν τῇ δογματικῇ

Ἡρώτος, μέγιστος, ἄριστος, ἀρχὴ καὶ τέλος.

Fol. 4. quaternionis 14° evangelio subscribitur εὐαγγ. ἁγ. κατὰ Ἰωάννην στιχ. 161. Restant folia duo, quorum priore, numero 1° (i. e. κατ. 1°) praeposito, scriptum est Joh. 8, 3—11. Ἀποστὴ δὲ usque ἀμύσσει, addita hac subscriptione: τὸ κατ. Ἰω. ἁγ. εὐαγγ. ἐξεδόθη μετὰ χρόνον 13° τῆς τοῦ Χρ. ἀναλήψεως ἐπὶ Ἀμετασφ. His vero omnibus prima manu scriptis praeposita sunt folio eo quod praecedat altera manu Joh. 7, 53—8, 2. (in margine ἰδοὺ αὐτὸς) Καὶ ἐπορεύθη usque ἐδδ. αὐτοῦ. Ultimo denique folio legitur παρασημασμένος τὸν ἁγ. ἱεραρχον πρὶν τὸν τεσσαρίον εὐαγγ., quae sic habet: Ἐπὶ μοι τὰ 8^α εὐαγγέλια πρὸ ἱεραρχεῖν, καὶ τῆς ὁ γράφειν,

καὶ τίς; ἀντίτιπος ἰγίοντο. Τὸ κατ. Μτ. ἐργάζη ἐν τῇ ἀνατολῇ ὑπὸ Μτ. ἰβριτικοῦ; γράμμασι καὶ διαλίκερ' ἀντίτιπος ἐν ὁμοίωματι ἀνθρώπων τῶν Χιρονόμ. Τὸ κα. Μάμα. ἐργάζη ἐν τῇ Ῥώμῃ ὑπὸ Μάμα. ἐν ὁμοίωματι μύσων. Τὸ κα. Ασικ. ἐπιτρέψαντος τοῦ ἁγ. Πέτρου ἐργάζη εἰς ὁμοίωμα λίστος. Τὸ κα. Ἰω. ἐργάζη ὑπὸ Ἰω. ἐν τῇ Πάτρῃ τῆς Κίπρον εἰς ὁμοίωμα αὐτοῦ ἐπὶ Λομετανοῦ ἰσπανιδότος δι αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔγραψε τὴν δεκάλογον τοῦ εὐαγγελίου.

Restat ut de textu explicemus. Is proxime accedit ad codices Byzantinae classis antiquissimos. Hinc Byzantinis quae creduntur lectionibus immixta habet permulta quae cum Alexandrinis conveniunt. Cursim perflans impensis codicum K et M similitudinem habere mihi videbatur; passim inveniuntur etiam eiusmodi quae vel solus vel cum paucis iisque insignibus testimoniis communia habet. Distinguendus autem in eo est duplex textus; pertractavit enim corrector, qui aetate vix differt, totum codicem, textum inferens ab altero satis diversum, eumque saepe quidem vulgatiorem, tamen nec raro Alexandrina indole conspicuum. Omnino prae codicibus aliis multis dignus est qui accurate examinetur inque usum criticum convertatur. Quod iudicari velim ad lectionis exempla quae afferam. Afferam autem lectiones primae manus a recepto quem vocant textu alienas, ac primum quidem cum plurimis uncialibus codicibus, tum cum paucioribus communes. Prioris generis sunt: Matth. 2, 1.* Ἰεροσολύμη; 2, 11. εἶδον; 3, 8. καρπὸν ἄβυσσος; 5, 23. καὶ ἐκεῖ; 5, 44. τοῖς μισοῦσιν; 7, 2. μετρηθήσεται; 10, 8.* omīssa νεκρ. ἐγχεῖ; 10, 25. οἰκισκός, item v. 36; 10, 28.* ἀπακτενέτωρ, item 23, 37; 11, 8.* βασιλεῶν; 11, 16.* τοῖς ἐτέρους; 12, 6. μῖζον; 12, 28. ἐν πν. θε. ἐγώ; 12, 35.* omīss. τῆς καρδίας; 16, 28. ὅδε ἐστὼς; 17, 24.* τὰ διδραγμα; 21, 1. διδραγμα; 23, 30.* ἡμεθα; 27, 64.* om. νεκρός. Alterius: Matth. 3, 11.* omīss. καὶ περὶ (ESV); 5, 31.* om. δι (K); 5, 45.* ἐν τοῖς σέξ. (KU); 5, 47.* τὸ αὐτό (BDMUZ); 7, 24.* om. σὺν (K); 8, 2.* προσελθάν (BEMA); 10, 6.* om. δι (D); 10, 24.* ψυχροῦν (MXZ); 12, 45.* ποικίλ. αὐτῶν (DE*); 13, 24.* ὁμοιωθῇ (CA); 13, 33.* ἔκρυπεν (GL); 13, 56.* om. σὺν (M); 15, 18.* ἐκεῖνα (D); 17, 24.* περὶ τὸν τρεῖς. (BCZ); 22, 45.* ἐν πείσματι καλεῖ (DKM); 24, 9.* om. τῶν θινῶν (C); 25, 9.* ἀρκίου (D) et 18.* ἔκρυπεν (ABCDL) et 20.* ἐν αὐτοῖς (EG); 26, 27.* προσεῖξον (DFH); 27, 42.* ποτεσμεν (EFLMA). Adhuc eiusmodi quae vel eum minuse. cdd. paucis vel plane nullo ut videtur socio habet: 1, 24.* om. ὁ Ἰωσήφ; 3, 1. ἐν ἐκεῖν. ταῖς ἡμέρ.; 4, 5.* ἐπὶ πετρήσιον; 4, 23.* om. ἐν τῷ λαῷ; 5, 30.* κύνες (videtur); 5, 21.* om. ἄς; 5, 47. τοῖς γὰρ οὐκ ἔστιν ἡμῖς pro τ. ἀλλὰ. ἡμῖν; 8, 9.* τῷ ἄλλῳ; 9, 16.* om. δι; 12, 31. om. ἡ δι τοῦ etc.; 13, 14.* om. ἡ secundum; 23, 13.* om. τῶν σὺν; 23, 18.* ἡπάνω τοῦ θνασιαντρίον (ita solus Syr. hier.); 23, 31.* μαρτυρ. αὐτοῖς; 24, 4.* πλατύνει. Ad correctorem pergam. Is cum insignibus aliquot codd. uncial. haec scripsit: Matth. 2, 13. κατ' ὄν. γαῖαν; 2, 23. ὑπὸ (C); 5, 48. ὁ σφράγιος; 7, 29. οἱ γραμμ. αὐτῶν (BC***KΔ); 8, 13. καὶ ἡποστρίψας — ἐγχε. αὐτὸν ἐγχαίρει. (CEMXU); 9, 5. om. ἐν τῷ λαῷ (BC*DSA), sed tertia quadam manu restitutum est; 10, 8. νεκρ. ἐγχεῖ.

*) Ubi appositum est *, lectio mutata est altera manu.

ante *λεπ. καθαρ.* addit (BCD); 10, 12. addit *λέγ. Ειρήνη* etc. (DL); 10, 28. *ἀποστεινόντ.* (CDUA), item 23, 37. (CGK); 10, 42. *ὡς ἄν* (BD); 11, 20. *ἡξ.* ὁ Ἰεροσὺς (CKL); 11, 21. *Χωραΐν*; 11, 23. *ἡμῶν* (LXA); 12, 37. *κατακαθήσθης* (GLX), sed tertia manu restitutum est *καταδοκασθ.*; 13, 40. om. *τόσον* (BDP) sed restituit tort. manus; 15, 32. *ἐπ. αὐτοῖς* (K); 16, 28. *γνώσονται* (HLUX); 19, 16. om. *ἀγαθί* (BDL), sed tert. man. restituit; 21, 28. om. *μον.* (*DKLMA); 28, 9. *ἐπὶ ἡμεῖς* (BC). Idem pauciores etiam vel nullos socios in his habet: 3, 5. *πᾶσα ἡγε.* (cum Italiae eodd. Vercell. et Rhedig.); 5, 30. *σκανδαλίζῃ*; 7, 10. *ἡ καὶ ἐν αὐτοῖς*; 10, 24. *οἱ αὐτοὶ μὲν* cum solo C) - *ἐκδοῦναι*; 17, 21. *ἐκδοῦναι*; 17, 24. *οἱ τ. δ. λαλοῦντες*; 19, 30. *καὶ οἱ ἰσχυροὶ*; 22, 25. *οἱ πρὸ δέ*; 23, 8. *ἡμῶν ἵσθιν.*

Atque haec quidem omnia ex Matthiae evangelio desumpta sunt. Quibus nonnihil addamus ex Luca petiitum. 3, 24.** *Ματθαῖν*, 26.** *Σίμων, Ἰωάννης, Ἰωδὰς*; 27. *Ἰουδαίς*, item v. 30; 33. *τοῦ Ἀράμ, τοῦ Ἰωράμ*; **suprascipsit inter utrumque *τοῦ Ἀρενί*; 35. *Φιλίππ*; 4, 4. om. *ἐν τῷ ἀνθρώπῳ*; 8.** *καὶ τ. θ. οὐκ προσκ.*, 24.* *ἀμὲν ἡμ. λέγω*, 25.* om. *ἐπὶ*, 40. *δύνατο*; 25 et * om. *ἐν*; 6, 9.* *ἀποκαταίει* et 20.* *οἱ πτωχ. τῶ πνεύματι*; 7, 20.* *ἀπὸ στίχων*; 7, 31. om. *το*; 7, 22. om. *οἱ Ἰεροσὺς* et *αὐτοῖς*, ibidem habet *ἀποστείλει*; 7, 24. *λέγ. τοῖς ὄχλοις*; 10, 30.* *ἐξεδόσαν*; 11, 12.** *ὡς ἐν αὐτοῖς*; 11, 25.** *σχολάζ. ἀσπασαμ.*; 11, 34.** *εὐσεβ. ἵσται*; 12, 32.** *οἱ πατὴρ μου τοῦ δοῦναι*; 17, 36.** addit *δύο ἐν τῷ ἄγγλῳ*; *ἐς* etc. 19, 29.* *Βεθσαμαγῆ*, ** *Βηθσαγ.*; 20, 24.** addit *οἱ δὲ ἰδαῖαν. καὶ εἰπεν*; 21, 2. *δὲ τῶ καὶ*; 21, 23.** *ἵσται γὰρ τότε*; 21, 25.* *ἐν τῷ ἡλίῳ*; 22, 4.* *στρατιγῶς τοῦ ἱεροῦ*; 22, 9.** *ἰταμίσσονται*; 22, 27.** *οὐχ ὁ ἀνακ.*; 22, 47.* add. *τοῦτο γὰρ* etc., **improbavit, *** rursus abstulit improbandi signa; 23, 5.* *τὸν ὄχλον* et 7. *γροῖς*; 23, 38.** *ἐπ' αὐτ. γεγραμ.* et 39.** *σχημασθ.*, sed *ση* rursus extinctum est. Ceterum Luc. 11, 13—24. *δοῦναι* usque *ἰσοστένω* quum periscent folio exciso, a correctore quodam in margine duorum foliorum suppleta sunt. Ibi est v. 13. *ὁ πατὴρ ἡμῶν*, v. 15. *ὁ δὲ ἀποκαθάρσει*; *ἐκβάλλει*, v. 19. *ἐκβάλλονται* et *αὐτοὶ κατ. ἡμῶν*, v. 20. *εἰ δὲ ἰγῶ*, v. 22. *ἐκθῶν*.

Ad Johannis locum 7, 53—8, 11. cuius priora ad finem evangelii corrector demum supplevit, posteriora ibidem ipse scriptor, exscripsi haec: versu 53. *ἐς τὸν τόπον*, v. 3. *καταλήγουσιν*, v. 4. additum *παραῖτοις, κατελήφθη, ἰπποκασθῶν*, v. 6. *κατήγαγεν* et addita *μη προσποιούμενος*, v. 7. *ἡρώτων, ἐπ' αὐτ. τ. λίθ. βάλλειτω*; v. 9. om. *ἡς*; τ. *ἐξ.*, ibidem est *οὐσα*, v. 10. om. *ἡ γυνή*, v. 11. om. *αὐτῇ*, ibidem est *ἐγὼ σε κρίνω*. Praeterea ad priorem partem capitis 9. eiusdem evangelii haec adnotavi: v. 1.* *γεννητῆς*, ** *γεννητῆς*, v. 3. *Ἰεροσὺς* absque *ὁ*, v. 9. ** *ἐκείνος δὲ ἤλεγεν*, v. 10. *οὐκ οἱ ὁρῶν.*, v. 11.** *εἰπεν Ὁ Τίσις* cum solo cod. Vercell., v. 15.** *πλὴν ἰπποκασθ. καὶ ἐπὶ ὅτι* cum solis 22, 25., ibidem *μον ἐπὶ τ. ὁρῶν*, v. 16. *ἐκ τοῦ θεοῦ* (quod ex nullo alio cod. innotuit), v. 20. *ἀπεκρ. δέ*, v. 21. *περὶ ἑαυτοῦ*, v. 22.* *συντετέλεστο*.

Ad Luc. 24, 18. observavi in margine litteris uncialibus rubris adscriptum hoc scholion, quod idem Matthaeus ex suo codice v. protulit: *Ὁ μετὰ Κλεόπα ὁ Ναθαναὴλ ἦν, ὡς ἐν τοῖς παλαιῶς ὁ μέγας Ἰσραήλ. ὁ δὲ Κλεόπας ἀνεκτός ἦν τοῦ σωτήρος, δεύτερος ἐπίσκοπος Ἰερουσαλήμων.*

Cod. Tisch. V. Codex membranaceus palimpsestus, foliorum 178 in 8°, si sequi-

quinnur recentiorem scripturam, quae duodecimi saeculi est. Antea vero, saeculo fere nono, bina folia, quemadmodum nunc numeranda sunt, efficiebant unum formae quartae. Primum enim ad evangelistarium adhibita sunt, quavis pagina duabus columnis versuum 23 conscripta. Antiquior ista scriptura in plerisque foliis non ita dilucida, in multis etiam lectu difficillima est. Forma est oblonga sed ad latus non deflexa; nil affectatum habet, nil ab imitatione potius quam ab usu uncialium litterarum derivandum. Praeterea, quantum cernere licet, interpunctio simplicissima est, atque desunt signa recitationis publicae caussa plerumque addita. Textus ingenium non alius est quam in plerisque evangelistiis uncialibus, a ratione Byzantinae ecclesiae haud diversis. Speciminis caussa adscribam quae foliis 127 recto et 124 verso legi, omissis accentibus et spiritibus, quos satis assequi non poteram. Locus est Joh. 1, 40—47.

ἐλθόν σὺν καὶ ἐν
δοῦ πὺν μὲνι καὶ
παρ' αὐτοῦ ἡμεῖς
τὴν ἡμέραν καὶ
ὥρα ἢν ὡς δεῦτε·
Ἦν ἀνδρὺς ὁ ἀδελ
φός σίμωνος πέτρου
εἰς ἐκ τῶν ὄντων
ἀκολουθῶν παρὰ
ἰωάννου καὶ ἀπο
λοφθίσαντων αὐ
τῷ· ἐνῆσαν οὗτος
πρῶτος τῶν ἀδελ
φῶν τοῦ ἰδοῦς σίμω
να καὶ λέγει αὐτῷ·
Εὐηρέκαμεν τοι μὲ
σαι· ὁ ἐστὶν μεθ' ἐ
μὲνενόμοιτος· ὧς
καὶ ἡγάγετο αὐτοῦ
πρὸς τοὺς ἑταίρους
καὶ αὐτοὺς ὁ ἰδὼς
ἐπὶ αὐτοῦ ὅτι σίμων
ἐστὶν ἀνδρὺς ὁ ὢν ὡς
ἐστὶν σὺ καὶ ἡγάγη

ἡμέρας ὁ ἡμεῖς
εἶται πῆρως· —
Τὸ ἐπακούον ἐθελῶ
σὺν ἐξελθεῖν ἐς τὴν
5 ῥῆμα καὶ ἐν
ῥῆμα ῥῆμα
καὶ λέγει αὐτῷ ὁ
ὡς ἀκούσθαι μοι
ἢν δὲ ὁ ῥῆμα καὶ
10 πο ῥῆμα καὶ ἐκ τῆς
πῶτος ἀνδρὸς καὶ
πέτρου· ἐνῆσαν
ῥῆμα τοῦ ῥῆμα
καὶ λέγει αὐτῷ
15 σὺ ἡγάγετο μὲν ἐν
τῷ ῥῆμα καὶ οἱ πῶ
ῥῆμα· ἐνῆσαν
ἐν τῷ ῥῆμα καὶ ὡς
σὺ τοῦ αὐτοῦ ῥῆμα
20 ῥῆμα καὶ ἐπὶ αὐτῷ
καὶ ῥῆμα
Ἐκ τῶν ῥῆμα ὅτι
23 ἐκ τῶν ῥῆμα καὶ

His versibus aliquod momentum haec habent: v. 40. ὄν, a codd. ABCLX cum minusc. pluribus invito textu recepto exhibitum; ibidem, consentientibus antiquis testibus fere omnibus, ὡς absque δέ; v. 42. μισίας, quod uncialium codicum EFGHKL*MSUV tueretur; v. 43. ἡμεῖς, quod uncialium codicum EFGHKL*MSUV tueretur; v. 44. ἐθελῶ, quod uncialium codicum EFGHKL*MSUV tueretur.

absque ὁ Ἰησοῦς, quod additum habet Elz. textus, et ὁ Ἰησοῦς post λέγει αὐτῷ, quod in illo deest; denique v. 46. et seq. Ναζαρέθ.

Altera vero scriptura extincto evangelistario superposita psalmorum textum continet, cumque inde a verbis τῶν χαλκῶν τοῖς βραχίονές μου, quae inveniuntur 17, 35, integrum. Qui textus haud contemnendus est. Multis quidem locis cum Alexandrino codice facit Vaticano adversante, inprimis vero confirmat textum edd. Aldinae et Complutensis, qui idem multorum codicum auctoritate fulcitur. Contulimus cum Vat. ed. psalmos 49—79, qui quidem in Alex. codice praeter initium psalmi 49 et alteram psalmi 79 partem prorsus interierunt. Qua ex collatione apparebit totum codicem accurato examine dignum esse. Ps. 49. v. 1. habet *Ασιδ* pro *Ασιδ*, v. 3. *ἐνώπιον αὐτοῦ*, v. 4. *τοῦ διακρίνει*, v. 6. ὁ *θεός*; ibidem et v. 15. *διάνυγμα* omittit; v. 10. *ἀγροῖ* pro *ἀγροῖ* habet, v. 15. *θλίψας* *σοι*, v. 16. *ἐλαττω*, v. 17. *παύει*, v. 18. *μετὰ μοῦνον*, v. 19. *κακίας* et *δολότητος*; usque ad hunc locum, quo deficit, codex Alex. confirmat nostri codicis lectionem octies (vv. 1. 4. 6 et 15. 10. 15. 16. 17.), accedentibus ter editionibus Aldina et Complutensi. Praeterea vero cum hac utraque consentit, v. 3. v. 6. v. 18. v. 19; item tribus lectionibus reliquis: v. 21. *κατὰ πρόσωπον σοι τὸς ἁμαρτίας σοι*, v. 22. *καὶ οὐ μὴ*, v. 23. *τὸ σωτήριόν μου*.

Ps. 50. ab initio omittit *εἰς τὸ τέλος* et *ἰνύει ε. πρ. Βιβλ.* Versu 6. habet *κακίας*, v. 10. *ὀστέα*, v. 13. *τὸ πρ. σοι τὸ ἄγαθον*. Ps. 51. v. 2. om. *καὶ εἰς αὐτῷ*; v. 5. habet *ἐπὶ τοῦ λαλῆσαι*, v. 6. om. *τά*, v. 7. habet *ἀπὸ σοῦ σοι*, v. 8. om. *καὶ* primum, v. 9. habet *ἐπὶ τῷ πλῆθει*. Praeterea vv. 5 et 7. om. *διάνυγμα*. Ps. 52. v. 2. est *δοξολογῆσαι* (v. 3. *συνῶν*), v. 5. *ἐν βράδι*, v. 6. *ἰδούλασαν γόητον* pro *ἐγὼ γόητον*, v. 7. *ἐν τῷ ἱστορήματι τῶν θεῶν*. Ps. 53. v. 2. *Ζακύνθος* et *παρ' ἐμοῦ*, v. 3. *καὶ ἐγὼ*, v. 5. *καὶ οὐ προῖθ*, ibidem deest *διάνυγμα*. Ps. 54. v. 8. deest *διάνυγμα*, item v. 20. Versu 9. est *τὸν θεὸν τὸν σωτῆρα* et *ἀπὸ καταγῆδος*, v. 11. *καὶ ἀνομιὰ καὶ κάσος*, v. 13. *εἰ ὃ ἐχθρὸν ἐνέειδ*. *μου* et ὁ *μου* *μὴ ἐπ' ἡμῶν ἐμυζαλομένης*, v. 15. *ὡς ἐπὶ τ. α. ἐλθ* *μου*, v. 16. *ἐλθέτω δέ*, v. 20. *ὅτι οὐκ ἐγὼ*, v. 22. *ἤγγισαν αἱ καρδίαι αὐτῶν*, item *οἱ λόγοι αὐτῶν*, v. 24. *ἐγὼ δὲ κέρει ὤκ. ε. σὺ*. Ad finem psalmi appositum est in margine litteris rubricatis: *δόξα καθόλου* ζ'. Eodem vero etiam ad initium psalmi 45. atramento adscripta sunt. Ps. 55. v. 3 et seq. est *ὡς τὴν ἡμέραν* *ὅτε πολλοὶ οἱ πόλ. με ἀπὸ ἔθους* *ἡμέρας* *ὅν φοβήσονται*, *ἐγὼ δὲ ἔπ. ἐπὶ σὺ*, v. 5. om. *ὡς* *τ. ἡμέρας* et habet *ἐπὶ τ. θ. ἔλπισα*, v. 7. habet *ἰσχυμένον τὴν ψυχὴν μου*, v. 8. *ὡς*; v. 10. post *εἰς τὰ ὅπια* maiore distinctione posita, *ἐν ἧ ἄρ* etc. cum *ἰδοὺ ἔρχονται* coniuncta habet; v. 13. habet *ἐκ θαλάσσης*, *τοὺς ὁσθαλμούς μου ἀπὸ θαλάσσης*, *καὶ τ. π. μ. ἀπὸ ἀλαθιμίας* *ἐννοησάτω* *ἐν* *πρόσωπον* etc. Ps. 56. v. 1. om. *ἀπὸ προσώπου*, v. 2. habet *ἐπὶ σὺ*, v. 3. om. *διάνυγμα*, item v. 7; v. 5. habet *ὅπια*, v. 7. *παῖδα*, *ἡρῶν*, *ἐνέπαιον*, v. 8. *ὡς* *ἐν τῇ δόξῃ μου*. Ps. 57. v. 2. *ἐνθιμίας* *κρίματα*, v. 3. *ἀνομιὰς*, v. 6. *φωτὴς* et *φαρμακοῦται* *φαρμακοῦται*, v. 7. *συντρίβει*, v. 8. *ὡς* *ἐν ὄρει*, v. 9. *καρδὸς* *τακτὴς* et *πῆρ ἐπ' αὐτοῦ*, v. 10. *καταπίπτει αὐτοῦ*, v. 11. om. *ἀσπέρ*. Ps. 58. v. 1. *Ἀδὰμ* *εἰς* *τά*, v. 6 et 14. om. *διάνυγμα*, v. 8. habet *ἰδοὺ αὐτοῦ*, v. 9. *ἐκλάσας*, v. 11. *δοξὴ μου*, v. 13. *ἁμαρτία* et *λόγος*, v. 14. *ἐν συντελείᾳ*, *ἐπαύξει*, *δοξα* *τοῦ Ἰακ.*

καὶ τῶν, v. 16. γογγύσω, v. 18. βοήθ. μου ἦ ἐτ' ὅτι ὁ θεός. Ps. 59. (v. 1. ὅτι pro ἐπὶ) v. 2. ἀνέστηται ἐπ' αὐτὰς ἐν τῇ φάραγγι, praeterea om. καὶ ἐπ' αὐτὰς. Ἰσραὴλ, v. 6. om. δάψ, v. 9. habet Μικαῖας ἐτ' Ἰσραὴλ, v. 11. ἡ τῆς ὁδογήσει, v. 14. ποιήσω. Ps. 60. v. 1. post *παντὶ* addit ψαλμός, v. 3. scriptum est ἀκαθάρσια, v. 5. ἐν τῇ σκώπῃ et om. δάψαλμα, v. 6. post ἐν τῶν, v. 7. ἱμῶν ἐφ' ἡμῶς τοῦ β. om. αἰτῶν, v. 9. est εἰς τοὺς αἰῶνας τοῦ ἀπ. μ. Ps. 61. v. 1. Λόξα εἰς ἐτ' Ἰδοὺ, v. 2. παρ' αὐτῶν, v. 4. πάντες ἡμῶς, v. 5 et 9. deest δάψ, v. 6. est ὑποσταγήσεται ἐτ' παρ' αὐτῶν, v. 7. καὶ γὰρ ἡμῶς, v. 9. λαὸν ἐτ' ἔσται, v. 11. ἄρπαγμα. Ps. 62. v. 1. τῆς Ἰουδαίας, v. 2. ἰδοὺ, σε, v. 6. ὡς ἐκ στικτοῦ ἐτ' αἰσῶ το στομα μου, v. 9. ἰμοὶ δέ. Ps. 63. v. 2. ἤσυχός pro τῆς πρ., v. 3. ἀκῆστος, v. 4. τόξος αὐτῶν, v. 5. φορέσθεται, v. 6. παρὰ, v. 7. ἐξερρήσαντο ἐτ' ἐξερρήσαντο, v. 9. ἐξερρήσαντο ἐπ' αὐτοῖς. In fine psalmi additum est δόξα καθάρματα γ'. Ps. 64. v. 1. post ὡδὲ additum est ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς καὶ τοῖς λαοῖς τῆς παροικίας, ὅτι ἔμμελλον ἐπορεύεσθαι, v. 2. est ἐν τῇ ἐν ἱεροσολύμοις, v. 4. ταῖς ἀσκήσεις (ibidem est ἐπισημασμένας), v. 6. ἐν θαλάσσῃ μακρῇ. v. 7. ἐν τῇ ἰσθ. αὐτοῖς, v. 8. ἔχ. καμ. αὐτ. τῆς ὑποστάσεως, v. 10. om. ἐπὶ τῷ τ. πλ. αὐτῶν, v. 11. γινώσκου, v. 13. παρθέτουται τὰ ὡμῶς. Ps. 65. v. 1. ὡδὲ ψαλμός ἐτ' τῷ καρπῷ, v. 4. ψαλμῶς δὲ τῷ ὄν. σου, ψῆσαι. Ibidem et v. 7 et 15. om. δάψαλμα. Versu 5. est ὡς φορέσθαι, v. 15. ἀνοίσει σοι, v. 16. διηγ. ἡμῶν, v. 18. μὴ εἰσακα. μου, v. 19. τῆς διδασκῶς μου. Ps. 66. v. 2. ἐφ' ἡμῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἡμῶς, omisso δάψ, quod idem v. 5. deest. Versu 4. om. ἐξομολογ. usque ὁ θεός. Ps. 67. v. 1. Λόξα εἰς τ. τ. ψαλμ. τῷ λαῷ. τῆς ὡδὲ. Versu 2. ἀπὸ πρ. αὐτ. οἱ μὲν αὐτοῖς, v. 3. ἐκλεπίτωσαν, v. 6. ταρξήσονται, v. 7. ἐν ἀνθήρ, v. 8, 20, 33. om. δάψ, v. 8. est ἐν τῇ ἐρμῇ, v. 13. ὁ β. σου. τ. σου. τοῦ ἀγαπ., τῇ ὡρ., v. 17. ἐπολαμνίσανται, v. 18. ἐν Διουαί, v. 19. ἀνθήρ ἐν ἀνθρώποις, v. 20. κατενοώσαι absque καὶ, v. 21. καὶ τοῦ καρπὸν καρπὸν, v. 25. om. σου ὁ θε. αἱ παρ., v. 26. est ἐξομολογ., v. 27. κῆρυξ absque τῶν, v. 28. est νιότης καὶ Νεφθαλὴμ, v. 29. κατεργάσας, v. 31. τοῖς ἐκλεπίσθαι, v. 34. om. ψαλ. τ. σου ἐν, v. 36. est ἀγίος. Ps. 68. v. 1. praemittitur δόξα, tum est ψαλμός τῷ λαῷ, v. 5. est ἡσυχία, v. 6. ὡς ἀπεκρίβηται, v. 7. deest ἐπ' ἡμῶς prius, tum est κῆρυξ, κῆρυξ τ. διδάσκων μὲν, v. 11. ἀντεκρίβηται ἐπὶ τῇ, v. 13. ἐν πύλαις ἐοικέντες οἱ οἰκιστῆς, v. 15. ἐκ τῶν βαθύνων, v. 17. omittitur μου, item v. 18. καὶ ἐν v. 20. καὶ τ. εὐχ. μου, v. 21. est παρακλίσαντας, v. 28. ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ, v. 30. ἐγώ, ἡ σωτηρία σου ὁ θεός, v. 33. ἔσται ἡ ψαλμὸς ἡμῶν, v. 35. ἐν αὐτῇ, v. 37. τῶν δοῦλ. σου ἐτ' ὁ δοῦλ. σου. Ps. 69. v. 1. Εἰς τ. τῇ. ψαλμός ἐτ' αὐτῶν, v. 2. exeunte add. κῆρυξ, εἰς τὸ βοήθησαί μοι σπείσας, v. 3. ἀσχηθήσονται x. ἐνταρπύσονται, item ἀποστραφῆσονται ἐτ' ἀποστραφῆσονται, v. 4. ἀποστραφῆσονται, v. 5. οἱ εὐχ. σε ὁ θεός, v. 6. πτωχ. ἡμῶν. Ps. 70. ab initio additur Λόξα, καθάρματα γ', ψαλμός; tum est τῶν ἡμῶν, item τῶν ἡμῶν (sed hoc accentu) αἶμα. ἀντεκρίβηται, v. 7. βοήθ. μου κρατ., v. 12. ὁ θεός μου, v. 13. ἐκλεπίτωσαν, v. 14. ἐλπίσθαι ἐπὶ σί, v. 15. ἀνταρξήσονται x. ἡμεῖς, v. 17. ὁ θεός μου, ἀ ἐκλεπίτω με ἐτ' ἡμῶν, v. 18. γῆρας, tum ὁ θεός μου, ἰδοὺ οὐ ἐτ' ἡμῶν, v. 19. ἰδοὺ τῶν ἐνθάδε, ἀ ἡμ. μου, v. 20. om. πάλιν, v. 21. est ἐπὶ ἐπὶ ἡμῶς τ. μεγαλοσύνη σου, v. 22. ἔξομ. σε ἐν ἡμῶς καὶ ἐν σπείσας, v. 23. ἀγαλλίσσονται ἐτ' ἡμῶν. Ps. 71. Inscriptur ψαλμός εἰς Σαλομῶν (ita prorsus). Versu 3. est τῷ λαῷ καὶ οἱ β. σου. δακρυόσιντα κρητὶ, v. 6. σταγῶν ἡ στάσας ἐπὶ

τῆς γῆς, v. 8. ἀπὸ ποταμῶν, v. 10. θάλασις et καὶ ἡθσοι, v. 11. πάντ. οἱ βασιλ. τῆς γῆς, v. 14. τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐν αὐτῶν, v. 16. om. ἰπταρχθ., v. 17. ἔσται, διαμίται, ἐντολογηθήσονται, v. 18. ὁ θεὸς Ἰακώβ, v. 19. εὐλογημένοι et καὶ εἰς τὸν κῆνον. Post γένετο additur δόξα, tum deest τοῦ. Ps. 72. post Ἀσιὰ additur ὡδὶ πρὸς τὸν Ἀσίην (sic). Versu 1. est τῇ καρδίᾳ, v. 6. ἡ ἐπιμελεῖσθαι εἰς τέλος, tum περιεβάλλοντο et ἰαντῶν, v. 7. διέλθοσαν, v. 12. οἶτοι ἡμετωλοί, v. 15. ἡσανθίτκας, v. 16. ἐνὸσπον μου, v. 17. ἔως οὗ et καὶ σὺν ὁ ε. τ. ἰσχ. αὐτῶν, v. 18. δολοῖ. αὐτῶν ἰθ. αὐτ. κακί, v. 19. εἰς ἡμίμον ἐξάμιτα ἔξελπον, v. 21. οὔτι ἐξουκῶθ, v. 22. ἡγνίθην, v. 24. καὶ ἐν, v. 28. τοῦ ἐξυγ. μ. Ps. 73. v. 1. ὁ θεὸς ἀπάσων, v. 2. ἡρόφ et ἐπ αὐτῶν, v. 3. ἐν τῷ ἀγρ σου, v. 5. εἰς τ. ἔξοδον, v. 6. τ. θῆρ. αὐτίς ἐπὶ etc. et v. 7. σου εἰς τῆς γῆς ἰββ. v. 8. αὶ συγγίμια et διῖτε καὶ καταπαύσωμεν πύσας τ. ἔορτ. τοῦ θεοῦ ἀπὸ τ. γ., v. 9. τὰ σῆμ. αὐτῶν, v. 14. τῆς καρδίᾳ, v. 16. გას-
 ან καὶ ἔλσον, v. 17. ἔαρ σὺ ἐπλάσας αὐτά, v. 18. οἰν. τῆς κτ. σου, v. 19. οἱ ἰσποτισμοί, v. 21. om. καὶ prius, v. 22. τοῦ οὐνεβμοῦ σου τοῦ, v. 23. οὐαντῶν et ἀνίβη, omisiss πρὸς σί. In fine add. δόξα. Ps. 74. inscribitur ψαλμ. τῷ Ἀσά, omisiss reliquis. Versu 2. ἔξω. σοι καὶ, v. 3. ἐνὸς ad priora trahitur, v. 4. οἱ κατωκ. ἐν αὐτῇ et om. διάψ., v. 5. ἐστ παρνομοῖται, v. 6. καὶ μὴ λαλ., v. 7. ἔξ ἔξοδον, v. 10. σπνθλάσω et τὸ κερύς. Ps. 75. vv. 4 et 10. deest διάψ., v. 7. ἐστ τοῖς ἱπποῖς, v. 8. ἀπὸ τότε ἡ ὀργή σου, v. 10. πρῶτις τῆς γῆς. Ps. 76. v. 1. Ἰδοῦμαι, v. 2. ἐκίμωται, γωνή μου πρὸς, v. 4. κηγνίθην, vv. 4, 10, 16. deest διάψ., v. 5. γελῶν οἱ ὀφθαλμοί μου, v. 7. ἰσκαλε, v. 9. τὸ ἔλ. αὐτοῦ ἀποσύνει; σπνθίλσει ἔρμη ἀπὸ γει. εἰς γυνίαι, v. 10. μὴ ἐπλ., v. 17. om. καὶ secundum, v. 18. πλῆθους, v. 19. αὶ ἀστρ. αὐτοῦ, v. 20. αὶ ὁδοί. Post hunc psalmum addita haec: ἐπλάσας τέλος τὸ μῦστο τοῦ ψαλτήρος. Ps. 77. Praemittitur: μεθόμματα ἱ, item ψαλμός. Tum est τῷ ῥῶμ, v. 4. τοῦ κῆνον, v. 5. ὅσα ἐνε. et τοῦ γρωφ. αὐτά, v. 6. om. οἱ, v. 8. κατεῖθοντι τῆς καρδίαν ἰαντῶν, v. 9. Ἐγρῶμ (ita ubique), et τῶσαι, v. 10. οἶα ἡβονίχθισαι, v. 13. παρίσται, v. 19. ἱππο, v. 20. δόναται, v. 26. ἐν τῇ θενάμ, v. 27. χροῖν, v. 28. ἐν μῶσφ, v. 29. ἔγαμον, v. 30. om. αὐτῶν secundum, v. 31. πλίσσαι, v. 32. ἱππο. ἐν τοῖς, v. 34. ἀνίκεται αὐτ., τότε ἐξῆλθον, v. 36. ἰψ. αὐτόν, v. 46. τοῖς καρπῶς, v. 48. εἰς χάλαν, v. 51. πατὴς πότον αὐτῶν, v. 52. καὶ ἀνίγαν, v. 53. ἐπ ἄλκῃ, v. 54. ἡθίθισαι, v. 58. ἐν τοῖς βοταῖς, v. 60. σῆνωμα ὁ κατασῆκων, v. 61. εἰς χρίμας ἔρθωθ, v. 63. ἐπεθίθισαι, v. 65. καὶ κερμασ., v. 69. μετακίλτος, v. 72. ἐν ταῖς σπνθίαι. Ps. 78. Praemittitur δόξα, pro Ἀσά et Ἰακώβ. Versu 1. haec ὡς ὁπακος, v. 3. ὡσί ὅδακ, v. 4. om. εἰς, v. 6. est ἐπὶ τὰ ἰθρη et γινώσκοντα, v. 8. κῆρα ὅτι, v. 9. ἔταιν bis, v. 10. τὰ ἰθρη, v. 12. ἐπταπλοῖσαι, v. 13. ἱρῆς δι, v. 14. ἀνθμ. σοι ὁ θεός. Ps. 79. Inscriptio sic habet: ψαλμός τῷ Ἀσά ὡδὶ πρὸς τὸν Ἀσίην. Versu 2. est πρῶτος, v. 5. τῶν δοῦλων, v. 8. om. διάψ., v. 10. ἐστ ἐπὶ ῥῶσι τῆς γῆς, v. 12. ποταμῶν, v. 13. αὐτίς ἐν, v. 15. καὶ ἐπὶ ῥῶσι. Desunt 17. 18.

Quarum quidem lectionum pars maxima in multis etiam codicibus aliis invito Vaticano textu inventa est; tamen passim in nostro codice leguntur cum paucis aliis communia. Ita 50, 6. 54, 2. 52, 6. (ἐκὶ ἰδωλ. γόρῃ) 54, 13. 56, 2. 59, 2. (ἰερεῖται et ἰπ. ἐν τῇ γῆρ.) 61, 6. 64, 6. (ἐν διὰλ. μακρῇ) 67, 1. 18, 31. (τοῦ ἰακωβ.) 68, 7. 69, 1. 70, 1. 18, 71. 6. 19. 73, 2. 76, 18. 78, 1. 9. 79, 1. Insuper observavi, formas aliquas Alexandrinas, quae in

plerisque mutationem subierunt, in nostro codice fideliter servatas. Eiusmodi est *ἴσας* 63, 6. 70, 8. 72, 11. 73, 8; item *ἀπαι* 72, 13. Pertinent huc etiam formae *ἀπαιτεν* 77, 34. *ἀρῆται* 56, 7. *ἐξηκόντησαν* 63, 7. Neque negligendi sunt alii loci, ubi plerisque dissentientibus Vaticanam lectionem confirmat, ut 64, 11. *τοὺς ἀέλικας* 70, 8. *γῆρας* 70, 13. *περιβαλλέσθων* 73, 14. *οὐ ἀνέτηνας* 77, 28. *ἰαίμασιν*.

Cod. Tisch. VI. Constat variis foliis membranaceis tredecim, uncialium codicum septem reliquis.

A: duo folia formae maximae, litteris uncialibus noni saeculi scripta. Similes scripturas depinxit Montfaucon in Palaeogr. Gr. pag. 232. ex cod. Roman. Dionysii Areopagitae et pag. 252. ex codice in usum imperatoris Basilii Macedonis scripto. Cum eo quem secundo loco commemoravi etiam magnitudo formae convenit, item textus dispositio et interpunctio. In utroque enim textus duabus columnis scriptus est, quarum quaevis in nostro codice versus 41, in illo 40 complectitur. Interpungitur vero in utroque ita ut punctum triplici modo i. e. ad summam, ad mediam, ad imam litteram adponatur. Textus autem pertinet ad vitam Gregorii Nazianzeni a Gregorio presbytero conscriptam. Quem antequam accuratius videamus, observandum est hoc fragmento noni saeculi aliquid lucis afferri quaestioni de biographi Gregorii aetate. Certe enim Vossium, Henschenium, Papebrochium perperam medio circiter saeculo decimo, multoque rectius Combesium atque editores Benedictinos octavo saeculo cum adscripsisse arguit. Cf. Gregor. Theol. opp. Paris. 1778. tom. 1. pag. CXXIV. Incipit fragmentum nostrum fol. 1. a verbis *τοὺς παλαιούς μέθους*, quae in ed. Bened. leguntur pag. CXXXVI. versu eo ad cuius marginem littera k apposita est. Ultima eius folii verba sunt: *τοὺς τῇ πολεμικῇ* (forma in libris mss. frequenti pro *πολεμικῇ*), quae l. l. pag. CXXXVIII. versibus qui litteras g et h appositas habent leguntur. Fol. 2. incipit *αὐτῶν ἔκαστοι. καὶ κατέβη*, cf. l. l. pag. CXLII. versus eos quorum alteri littera e apposita est; finitur verbis *αὐτοὺς δὲ καίπερ ἡλεούτους χαίλωσι*, cf. l. l. CXLIV. versus eos duo quos proxime sequitur cui littera e adiecta est. In universum probatur fragmento hoc antiquissimo sinceritas textus in ed. Bened. expressi. Praeterea lectiones has notavi: pag. CXXXVI. confirmat *διζῶδον*, p. CXXXVII. habet *ἡρωϊκῶς μέρους* *τε καὶ ἰαμβοποιῆς καὶ ἐλεγείας*, item *καὶ πόντος ἀσπρηματικῆς εὐδίας, ἢ πρῶτον χιτῆ, διχθῆναι* pro *διχθῆναι*, confirmat *κομῶν τῷ*, (scriptum est *ἐπιλεμνῶν* et *φανώντι*), habet *πρὸς πᾶσαν κακίαν*, post *τεκμήριον* non addit *μὴν*, (scriptum *δὲ καὶ τῆς*); pag. CXXXVIII. confirmat *παραστέπτονται*, ibidem habet *τῆς ἑχθρας ἀντιβ. ὀλογ. καὶ τὸν κῆρ. δ'*, item *ἄμα δὲ καὶ*, paullo post *om. καὶ αὐτοὺς*, item habet *εἰς μόνον θέναι*. Pag. CXLII. est *κατέβη* *ἐξελθόντα* et *ἀποσπῆσαι* *αὶ*, p. CXLIII. *ἀνασταμύνας* et *τάχα μὴ καὶ αὐτῇ* (antea ex cod. corrige *σιμύνας*, item *ἀποσπῆσαι* *αὐτῶν*). *Αἰζῆδ* ut solet per compendium scribitur, quod solvendum est *Αἰαδ*. Media pagina legitur *ἢ ὅς τῃς ὀρεῖς* et *ἡμυλλοι*, imo *ὡς ἀγαστρῶς*. Pag. CXLIV. est *ἢ τοὺς τοσούτους* et *ὡς τῆς ἰσχύος*.

B: folia duo magna priorum duorum similitudine. Forma paullo minor est, mar-

ginibus insuper resecatis; quaevis columna 38 versus habet. Scriptura paullo elegantior est, sed nulla re differt quae aetatis diversitatem indicet; interpunctio prorsus eadem est. Textus, cui in margine addita sunt scholia, scripta et ipsa uncialibus litteris, ad Gregorii Nazianzeni orationem *εἰς τὸ ἄγνον πάσχα* pertinet, quae in editione Benedictina quadragesima quinta est et vol. I. pag. 845 sqq. legitur. Fol. 1. incipit [πραξι]στος (sic) ὄντως τὰ μὴ νοούμενα: cf. l. l. pag. 847. vers. 4. et finitur verbis *ἐπίστεισαν λαμπρότητις*, cf. ibidem pag. 848. vers. 2. ab imo. Fol. 2. incipit ὁ παράνομος οὐτός: τῶς quae verba in initium cap. VIII. incidunt l. l. pag. 850; finitur *καὶ μὴνς ἔρχηται* pag. 852. B. Legitur in his fragmentis p. 847. B. τῷ Μωσὶ et (ut recte editum est) *συναγροσόμενος*, C *οὐκ ἐκ τῶν καὶ αὐτό, ἀλλ' ἐκ περὶ αὐτοῦ (κακοθαρεμένων usque ἀνεπιχρήστον* τῷ δὲ ἅ perierunt), item *θαυμάζεται*, D est *ποθίτια, καθάρις, ἀπηνάγεται, προσομίλι*. Ad τὴ γὰρ ὅρ haec notata sunt: *τί ὅτι αὐτὰ κατὰ τὴν κρίσιν ἐπάχρη τοῦ ἀπλὸν εἶναι*. Extremo versu confirmat *ἐπιζητήσωμεν*, item pag. 848. A τὸ *εἶναι μόνον*, B est *οὐκ εἰς τὸν κάτω*, sed *εἰς τὸν ἐν* in rasura scriptum est et in margine adnotatur: *εἰς τὰ μάλιστα*, item ad verba *οὐτέτις τὸ πᾶν* in margine adscriptum est: *εἰς τὰ παρελθόντα καὶ τὰ μέλλοντα*. Infra legitur *ἐπιλοσοφίσθω τὰ τῶν*. Ad *χειρὸς* hoc scholion legitur: *χρὴται λίγη τὸ ἀγαθὸν τὸ τὸν ἑα θεὸν ἀναλόγως πρὸς τὰ δεκτικὰ τῇ μεταδόσει τῶν ἀγαθῶν πληθύνεσθαι*. Legitur *καὶ ἐν τοῖς* et ὁ καὶ ἄλλω τινὶ πρὸς, ad quae verba notatur: *οἶμαι αὐτὸν ἀθανάσιον λίγην ἐν τῷ δ' λόγῳ πρὸς ἀνθρώπους*. Item ad *πρῶτον μὲν* haec apposita sunt: *περὶ δημογραφίας τῶν οὐρανίων δυνάμεων, καὶ σημειῶν ὅτι καὶ πρὸ παιτῶν τοῦ ὁραμένου τοῖτον κόσμον ταῖντας ὑποστῆναι χρῆται*. Pag. 850. D est *τελειωτικῶν*. Ad τὰς γλ. οἱ θεομήχοι scholion appositum erat cuius haec tantum verba supersunt: *βασιλεὺς πολλὰς ἀντιφράσεις εἰς τὸ ...ον τῆς γενέσεως χωρίων εἶπεν*. E est *ἐν μόνης ἐπιβάνει* et pag. 851. A pergitur *ἀσπ. τοῦς τὴν ἔξιν τελειωτικῶν*. Ibidem est τοῖς ἀπύλοις *ἔστι* et *πυθαιονίκα*. Ad *ἡμὶ γάρ* notatur: *ἡμὶ γάρ ἡ τοῦ προστάτορος ἰδοὺ ἡ δυνάμις αἰσῶς ἡ τοῦ πατρός· ὅτι ἐκ τοῦ ἀδάμ .. πρὸς .. τὸ γίνεσθαι τοῦτο παρατηρεῖ ἐν πύσιν*. Item ad *σάρκα*: *ζητήσας πως (ita videtur) ἔφη εἰπὼν αὐτόν, (videtur) σάρκα καὶ πνῆμα καὶ ἔξῃς (videtur), τὸν θεομακρίτως χριτῶν καὶ πνευματικῶν σάρκα φησὶν ἐνδεδέσθαι*. Item ad *ἴσως*, quod praecedat: *ἐλάσσειν αὐτὸ ὁ πατήρ καὶ οὐκ ἀπεργίετο εἰπὼν τὸ ἴσως· κίλως δὲ εἶπεν τὴν πνευματικὴν· εἴχε γὰρ ὁ ἀδάμ καὶ πρὸς ἀμικρεῖν (scriptum est - τε) σάρκα· ἀλλ' οὐ·...* Pag. 851. E est τοῦ ἀρχιτείνον κίλλων, et in margine adnotatur: *ἀκτίνοισι σφραγῆς, ἐπορυσμῶν*.

C: folia tria formae quartae, quavis pagina 26 versibus continuis scripta, una tantum ad margines lineae ducta. Scriptura maiorem duobus fragmentis A et B antiquitatem prodit; videtur septimo saeculo adscribenda esse: quae quidem opinio etiam imperfecta spirituum et accentuum ratione confirmatur. Textus ad duas homilias diebus festis habitas pertinet: quae etiamsi iam editae fuerint, quod non satis scio, tamen haec fragmenta pro tanta antiquitatis laude digna videntur quae plene transscribamus. Fol. 1: *Θε παρ αὐτοῦ. πᾶς (ita videtur) διωδιδασκον μελέσσει τὴν τῶν τίτλων ἡμῶν ὁδόν. ὥς καὶ ὁ μενίσσας διὰ προειμένον λῆγων· ἐκ στοματος· ἐκρίσιν καὶ θηλιζόντων κατηγέσθω ἡμῶν· Ἡ τοῖνυν τὴν οἰκισίαν*

ὁμολογούντες τῶν τέκνων, συγκατέθετε καὶ τῇ δοσέσθαι καὶ τῇ διοργανίᾳ· ἢ ὡς μασίγμεθα καὶ γιόζῃ·
μοι· μετὰ τῆς ἐσθλείας καὶ τοῖς παιδῶς ἡμῶν χαρίσασθε· Ἡμεῖς τοῖς τοῖς συγχωρεῖσθαι· ἡμῖς καὶ
συνοχεῖσθαι· ἡμῖς καὶ συνάσθαι τῇ κατὰ γλώσσῃ, τὸ ἄσμι το ἀγγλικόν· τὸ θεοδιδασκόν· τὸ θιάσ-
στον· αὐτοὶ ἡμῶν προαύτῃ· αὐτοὶ καὶ προαυσιανέσθαι τὸ κατὸν ἄσμι ὁ, ὁ καὶ ἐδιδάσκει αὐτοὺς
ἐπιδοῦ τοῦτο εἰς ἡμῖς τὸ ἐπίσθαιον· Ποιῶ γὰρ συμβῶν ἰπότηται τῶ ἄσμι καὶ τοῖς ἀγκάλαις ἐπιδόξαστο
τον προ αὐτῶν θιόν ὡς βράγος, καὶ τὸν θιόν ἡλόγγας ὁ πρεσβύτερος· Σήμερον δὲ ἀντι πρεσβυτέρων
ἀγρωμένων οἱ παῖδες ἰπότηται τῶ ἄσμι ὡς συμβῶν, καὶ τα εὐλόγῃ ἰπότητων καὶ ὡς θιόν ἡλόγγας,
τον ἐπὶ πόλιν καὶ τὸν θιόν χαρίσας καὶ ἡμῖς τὸν θιόν διὰ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
οὐρανῷ καὶ εὐλογημένος ὁ ἐκ θν θς προ αὐτῶν· ὁ βασιλεὺς ...

Fol. 2. τίθεται ἀνεμῶν τοῦ ἐξαιτιώματος καὶ τοῦ ἐξαπατηθέντος, τίθεται κεφαλὴ καὶ πτέρ-
η, κεφαλὴ ἐν καθολικῷ κατὰ τοῦ δρώοντος τὴν προεσθίαν πτήγαν, τον μακρὴ χαλκῆς εἰς τοῦτο
ὅδοι· ἴδον κατεῖχαι ἡμῶν τα ἔργα πατεῖν ἐπ' αὐτῶν ἄσμι καὶ σκοπίαν καὶ ἐπὶ πάντας τὴν δέταμον τοῦ
ἐξοθῶ, καὶ οὐδὲν ἡμῖς οὐ μὴ ἀδικώσω· ἐν ἰπότηταις καθέλει τὸ ὕψος τοῦ γηγεῖτος πρεσβυτέρων,
ὁ πρεσβύτερος τὴν ἑκαστην, ἐν ἐκαστῇ τῇ εἰς ἀλλήλους ταπεινώσει κατελάσκει αὐτοὺς τὸ γρηγῆμα· ταῖς
πατρί σθίαι μεταλώσκει· Ἐγὼ καὶ ὁ δίδως χάρι τῶς ταπεινώσει, καὶ ἀνταποδοσμένη τοῦ ἐπιη-
γῆτος· Ἐγὼ καὶ ἐγείρω δόξαν τοῖς ταπεινώσει, καὶ βδελυσόμενος, ἐπιηγῆτος· πᾶς, ὁ ὅσων
ἐαντὶ ταπεινωθήσεται, καὶ ὁ ταπεινὸν ἐαντὶ ἐνφωθήσεται· Αὐτὸ τοῦτο ἐγὼ ἡμῶν ἐπὶ ἡμῶν, ἀμῶν
ἀλλήλους· ἐν τοῦτο γινώσκται πατεῖ, ὅτι ἡμῶν μεταῖμα ἴσται, ἐν ἐκαστῇ ἔχεται ἐν ἀλλήλους· Πᾶν
ἡμῶν ὅρατε ἀμῶνται, πᾶν τὸν πρεσβύτερος ἐνδοξον ἡμῖς τὸ ἀξίωμα, πρὸς ταῖς τῆς προαυσιαν
ἡμῖς τὰ ἰσχυρόμενα· θν πρεσβύτερος.

Fol. 3. Ἐπειὶ ἡμῶν γινώσκται ἡ θεία χάρις, ἐπιηγῆται ἐν ἀμῶνται πρεσβύτερος τὸν ἐαντὶ
τοῖς ἀμῶνται μεταλῶσκει ἡμῖς τῆς ἀποζῶς αὐμῶν, τῆς δι ἡμῶν ἐν τῶ ἡμῶνται γρηγῆται ἀμῶνται,
ὡς ἡμῶν ὁ θιαπῶς ἡμῶνται· Ὅτι ἡ καὶ ἡμῶνται· καὶ ὁ θς λόγος σωθῆ ἔχεται καὶ ἡμῶν
ἡμῶν, πρὸς εἰς καὶ ἡμῶνται ἡμῶνται ἐν ἡμῶν, ὡς ἴσται ὁ ἡς ὁ ἐν τῶ θν τῶ καὶ ἡμῶνται· ὁ εἰς τῆς ἀμῶν
πρεσβύτερος· καὶ πῶς αὐτοὶ τὸ αἶμα το ἀμῶν, εἰς πᾶν τὸν ἡμῶνται πρεσβυτέρων, καὶ μεθεῖν τῆς
ἐν αὐτῶ ἀμῶνται· πιστεύοντες ἡμῶν ὅτι πῶς αὐτοὶ πᾶν ἡμῶνται καὶ θιόν· αὐτοὶ ὁ πρεσβύτερος καὶ
πρεσβυτέρων, καὶ ἀμῶνται· μὴ διαφύοντες εἰς δύο πρόσωπα τὴν θείαν καὶ ἀμῶνται, καὶ πρὸς γι
τοῦτο ἀμῶνται ἐν αὐτῶ τῶ εἰς τῆς πᾶν τῶ ἡμῶνται· ὁ ἡ δόξα καὶ πρεσβυτέρων ἐν πᾶ καὶ ἡμῶνται
εἰς τοῖς ἀμῶνται αὐτῶν τῶν αὐτῶν ἡμῶνται.

Haec omnia, nisi fallor, eiusmodi sunt ut neminem magis quam Andream Hierosoly-
mitanum sive Cretensem, qui medio saeculo septimo claruit, auctorem prodant. Ad
ipsas homilias a Gallandio in Bibliothecam veterum patrum tom. XIII. receptas haec
fragmenta non pertinent, quamquam passim similia leguntur.

D: folia duo formae quartae, madore et veterno male affecta, passim etiam lacerata,
deformata etiam inde quod codici alius formae accomodata et agglutinata fuerant.
Scriptura noni saeculi esse videtur; apiritus et accentus saepe desiderantur, sed etiam qui
adscripti sunt vix cerni possunt. Nusquam plus errorum ex itacismo et permutacione

similium litterarum vidi; comparari tamen possunt quae tertia manu eiusdem noni saeculi in codicem Ephraemi Syri rescriptum illata sunt. Versus quavis pagina 29 scripti sunt. Prima pagina inde a secundo versu haec legi:

1 των καταγορευαντες περι τωντων	ψαμθα' το αυτο γαρ επαθον
μενημοντες· φοβοντες τα σωρα	κι εν τις ημερας του νομου εισθις και
και και αυτοι δεχομεντες φοβουμεν μη	επισκο· ισταμεν και εξημενημοντες
εργηδως επισταθει ημω η ημερα	10 επαιδον ητοιμασαν· αρχον εν ελθον
5 κινει· και ενεθιτες γομοι και ταδε	ο κατακληνηρος απεστας απολασει
ποροι και απαρτισμενοισι εναντος...	12 Θαιμαστον γαρ ην το πνευμα αδελφον

E: folia duo forma quarta minori, quavis pagina versibus 24 conscripta. Scriptura decimum saeculum indicat, medium quiddam tenens inter unciale genus et minusculum, qualis fere est codicis Monacensis olim Ingolst. qui apud criticos evangeliorum X dicitur; proxime vero accedit codici Lugdunensi Batavo nr. 243. olim Scaligeri, qui lectiones varias biblicas Graece et Arabice scriptas continet. Fragmentum nostrum ad codicem liturgicum olim pertinuit. Ita ipsa prima pagina haec leguntur:

ὡ γ' ἑλθον· ὦν, ἀπειθούμαιας·	Σπείσον· ἀνέβριον· τίταται· οἱ ἀφωμαῖοι· ποίη
Παῖδες· ἡρώς· βλαστάντες· καὶ συνανθιθόν	ἀντι· θείας· καὶ ἀρχίζον· πλείον· ἡμῶς· τοῦ· δογ
τις· παῖδες· κατὰ νόμον· παιδαγωγηθῆντες	μασί· σοι· μηδὲως· πειθομένοι· τοῦ· τῶν· βι
ἵπο· λικνῶσον· τομήμας· ἀθλίαντες· καὶ	αἰών· αἰσχροῦ· πόθω· θείῳ· μίλλον· ἀνέρωμαθα·
αὐτοῦ· χον· τῶν· βουλή· πῶς· εἰς· γῆν· κατεπα	Μή· τις· ὑπερῶς· σῆμα· τον· καλῶ· ποιμήν·
τίσεται·	μη· τις· θεικνῶν· ἵπο· τον· μαρτύρῳ·

Videtur haec ὡδὶ diei festo τῶν ἁγίων Μακκαβαίων destinata fuisse.

F: folium unum in 4°, noni vel decimi saeculi. Fragmentum est lectionarii, continens Hebr. 1, 3—12. Hunc textum tres fere columnas explentem, quarum binas quaevis pagina habet, excipiunt notae liturgicae. Ceterum praeter morem nihil rubro scriptum est. Quod fragmentum quamvis erroribus orthographicis scateat, litteris pronunciatione similibus saepissime confusis, item accentibus et spiritibus modo omissis modo male positis, tamen propter raritatem lectionariorum (non evangelistariorum) uncialium et quum nonnulla momentum criticum habeant, totum apponam.

τῶν ἀμαρτιῶν	γει καὶ πρόπαν	ς σου· καὶ ἀν' κατα
ἡμῶν· ἐκίθη	εἰσέτασαν αὐτῷ	χαῖς· καὶ τηγ· γη
σεν ἐν δεξιᾷ της	πίστις· ἀγγελο	ἐθελούσας· καὶ
μεγαλοσύνης ἐ	θι· καὶ πρὸς μὲν	ἐργα· τῶν· χη
5 r υφολοῖς· τοσοῦ	τοῦ· ἀγγέλους· δέ	ροῦ· σοι· ἵσιν
του κριτῶν γε	γει ὁ ποιων τοῦ·	α· σεντι· αὐτοῖ
νόμου· τῶν	ἀγγέλους· αὐτοῦ	ἀπολοῦνται σοῖ

ἀγγέλων ὅσον
 διασφαιρίζον
 10 πᾶς αὐτοῦ· καὶ
 κληρονομίαν
 ὄνομα εἶναι γὰρ
 ἵππιν ποτὶ τῶν
 ἀγγέλων· ἐν μὲν
 15 εἰ αὖ· ἰγὼ αὖ μὲν
 ρον γιγνέσθαι
 αὖ καὶ πάλιν· εἰ
 γὰρ ἴσμεν αὐτῶ
 εἰς πρῶ καὶ αὐτό·
 20 ὅτι μοι εἰς ἐν ὃ
 τινα δὲ πάλιν εἰ
 συνεκτὴ τὸν προ
 τόκου· εἰς τῆς
 24 οὐκ ἐμμένειν λέ

πρῶ· καὶ τοῖς λοι
 ποῖσιν αὐτοῦ
 περὶς γλῶσσι
 πρὸς δὲ τὸν ἐν ὃ
 θεότης σου ὃ θς εἰς
 τὸν υἱοῦ τοῦ
 υἱοῦ· εὐάγγελος
 ἀποστόλος (εὐα
 βδος τῆς βίβλου)
 αὖς σου ἡγάπησας
 δοκασίαν καὶ
 ἡμῶν αὖς ἀνομί
 ας διὰ τοῦτο
 ἔχουσιν οἱ ὃ θς
 ὃ θς σου ἡμῶν
 ἀγαλλώσεως· πᾶ
 ρα τοῖς μετὰ σου

δε δαίμονες·
 καὶ πάντες ὡς
 ἡμεῖς παλαι
 οὕμενοι καὶ
 ὅτι περιβάλλον
 ἡμῶν αὐτοῦ
 καὶ ἀλλήλους
 τῶν· αὖ δὲ ὃ αὖ
 τοῦ· εἰ καὶ τα εἰ
 τῆ σου· ὅτι εἰ
 κληρονομήσει· —

G: folium unum in 4°, fragmentum libri liturgici. Scriptura decimi fere saeculi praeter titulos rubros proptus evanuit; videtur membrana spongiam subisse ut rescriberetur. Chemicis adhibitis haec legi: καθαρῶς καὶ καρδίᾳ ἡροπρω[σ]τοδῶ ἐξήμους καὶ παρηγοίαν ἔχον πρὸς θν· προσβένει σωθῆναι τὰς ψυχάς:

Cod. Tisch. VII. Codex est chartaceus foliorum 33 in 4°, ab homine Graeco quarti decimi saeculi scriptus. Scriptura admodum similis est specimini a Montefalconio Palaeogr. Gr. p. 320. num. IV. ex codice Colb. 845, cui annus Christi 1272. subscriptus est, exhibito. Continet libellos varios Aristidis, Plutarchi, Libanii, Nicephori Gregorae. Fol. 1—5. legitur ἀρσενίδου πανηγυρὶς ἐν κενῷ περὶ τοῦ ναοῦ. Ἀπασί μὲν ὡς ἐγὼ τομῶν προφάσεις ἑκαὶ τοῦ λόγου usque καὶ ἴσως μετρώς ἔχει. Est igitur integra oratio quae in editione Dindorfii Lips. 1829. vol. 1. pag. 382 sqq. legitur. Specimina lectionis codicis nostri haec sunt: 236, 2. τό τε 3. ποιῆται 4. ἰσὺ δὲ μύστα 9. καὶ τοῖς et δοκίσι· μὴ ὅτι 15. πλείον παρῶν 16. πολλαπλοῦν 237, 5. τὸ ἀρχὴς ἀρχ. καὶ εἰς τοιοῦτ. τὸ ἴμα τὸν οἶκ. et τὴν θείαν αὐτῶ· εὐθείας 7. οὕτω et καθ' αὐτ. 8. εἰς 11. ἀπὸ τῶν οὐρανῶν λαίπλου 12. οὐρανῶν et ἡγίτης 15. πολιορκίαν 16. ἢ ποῦ γε 17. πρὸς τὴν εἴσο 20. κατελθόντες 238, 2. πλείον et μέγιστον γε καὶ χαρ. 4. αὐτῶ et πεπλήρωκεν.

Fol. 5—7. αὐτοκράτορι καὶ αὐτῶν μάρτυρ ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον καὶ αὐτοκράτορι καὶ αὐτῶν λογιστῶν ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον, αὐτῶν ἀντιπρόσωπον χαίρειν. Haec inscriptione praeposita incipit textus Πρώτηρον μὲν ὡς θιπτόσθαι βουλεύς et finitur ἄλλως τε καὶ ἦν οἷός ποσιν αὐτῶν ἔλπισιν. Est ἐπιστολὴ περὶ Σάμους apud Dindorfium l. l. p. 762 sqq. 512, 8. legitur ἐπὶ τῶν ὁ δαίμων et ἐπὶ θείαν ἔδωκε 9. ἡγεμονίας ἐγκαλλώπισμα 11. τοῖς 12. αὐτῶ. In fine legitur συγγνώσθαι· οὐδ' ὅτι πολλὰ τοῖς καὶ παρὰ τῶν etc.

Ed.	Ms.	Ed.	Ms.
14. οὐδὲ μὴς 818.	οὐδεμῆς	28. τῆς ἐπαθίσταως	τῆς διαθίσταως
1. μὴν ἡμ'	om. μὴν	28. ἐφ' ἧς ἡμῆς	ἐφ' ἧς ἡμῆς
3. τῷ τὸ δοθῆναι	τοῦτο δοθῆναι	30. πιστεύουσιν	καταπιστεύουσιν (sed scribitur μεταπιστῶν.)
4. γάλακτος θρωπύς. ἀπο- θανεῖν εἰς	γάλακτος θρωπύς ἀποθα- νείν. εἰς	33. ὁ δοῦλος ὁ βράχμαρος	ὁ δοῦλος καὶ ὁ βράχμαρος
6. θανέτω κρείσσιν	θανέτω κρείσσιν	822.	
7. ἰσοθῆναι μεθ' ἑαυτῶν	ἰσοθῆναι τῶν	3. Τριβύλων	τριβύλων
20. τῆς ἀρετῆς τῆς Μάκτ.	τῆς ἀρετῆς μακτ.	4. σον κρεῖττι	σε κρεῖττι
28. 29. πολλὰς ἡμῶν	ἡμῶν πολλὰς	6. 7. τοῦτων κυριῶν	τοῦτων τῶν κυριῶν
819.		9. ἰσὺς ἰδῶς	ἀρετῆς ἰδῶς
4. ἐνταῦθα πρὸς *	ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν ὄρων πρὸς	13. πρὸ τῆς τῶν	πρὸ τῆς
8. ἐπτακαλλόν	ἐπτακάμιν	22. ἀπολλύσασιν	ἀπολλύσθωσαν
13. αἰγμύλοντα	αἰγμύλοντα	24. μύλλον θρασυάσθ.	μύλλον ἢ θρασυάσθ.
14. τῆς Ἀθηναίων	τῶν ἀθηναίων	28. τὸν στρατιῶν	τὸν στρατὸν
21. ἐσπιδάσκων	ἐσπιδάσκων	28. καλλιεργῶν	καλλιεργῶσθαι
24. διζῶσθαι ταῖς	ταῖς διζῶσθαι	31. πῆμναι παρὰ τὸν	πῆμν. παρὶ τὸν
26. ἰππύσασθαι πολλὰς	ἰππύσασθαι, πολλὰς. προθη- σμένας μακράν.	34. τινὸς καὶ συμμ.	om. καὶ
34. ἀπαλλύσασθαι	ἀπαλλύσασθαι	35. πόλιν	τῆς πόλιν
34. ἀλλὰ	ἀλλ' ὦν	823.	
820.		12. τοῖς δὲ σώμ.	τοῖς σώμ. δὲ
8. ἀλλὰ καὶ	ἀλλὰ	12. Δημοσθίνης	ὁ δημοσθίνης
10. ἐννοῦται	ἐννοῦται	17. Ἀθηναίων	om.
14. εἰ εἰς τὰ α. ἀνέμωρος	εἰ εἰς τὰ ἄλλ. ἀνέμωρος	18. αὐτῶν τῶν	αὐτῶν τῶν
15. τοῦ βίου προσηκου- μένων	προσηκου. τὸ βίον	21. γινώσκων	γινώσκων
20. ἀγρίεσθαι	ἀγρίεσθαι	26. δύναι	δύναι
23. λέγειν πρ. ἡμῶς	πρ. ἡμ. λέγειν	30. προσαναμύλλουσιν	προαναμύλλουσιν
36. Ἀθηναίωνς περιγῶν	τοῖς ἀθηναίωνς περιγῶν	32. βολεύεται	βολεύεται
821.		36. παρὶ τῶν αὐτῶν	παρὶ τὰ αὐτῶν
2. κατισοκλήμεντος	κατισοκλήμεντος	824.	
7. διακρίσεις	διακρίσεις	14. ἀντιθέτωι μου τοῦ	ἀντιθέτωι με τοῦ
10. οὐδὲν σοι	οὐδὲν σοι	15. προσηκουῖ με	προσηκουῖ μου
19. προσηκού Φιλίππου	προσηκού γιλιππου	17. τῶν αὐτοῦ	τῶν αὐτοῦ
19. παρ' ἡμῶν	παρ' ἡμῶν	17. ἀλλ' ὦν	ἀλλ' ὦν
27. μιμνήσκειται	μιμνήσκειται	30. 31. τ' ὦν et ἄλλα	ἦν ὦν et ἄλλ'
		31. τοῦ διογλιππῶτος ἡμῶς	τοῦ διογλιππῶτος ἡμῶς
		34. τισιγότος	τισιγότος

826. Ed.	Ms.	Ed.	Ms.
2. καὶ αὖς	καὶ αὖς	22. τοῦτον ἀντχ.	τοῦτ. τῶν ἀντχ.
5. ἀμύρον	om.	826.	
11. προσηλακύνεται	προσηλακύνε	9. Ἀχιμ. τὸν τόπ.	τὸν τόπ. θερμοσθ.
11. τὸν ἀνθρώπον	τῶν ἀνθρώπων	10. Ἀριστοτέλην	ἀριστοτέλην
12. ἔσθῃ τοῦ	om. τοῦ	10. ὅπου τ. Ἀριστ.	om.
18. ἂν εἴποι	ἂν εἴποι	11. τοῦς ἄλλους	ὅπου τ. ἡ.
19. ἀγνοοῦσιν	ἀγνοοῦσιν	17. τὴν φιλοσοφίαν	τὴν φιλοσοφίαν
19. Ἀθηνῶν	ἀθηνῶν	20. ἐντρίχιν	ἐντρίχιν
21. ἀνδρες	ὡ ἀνδρες	21. σὺ τοὺς γράμους	σὺ δὲ τ. γράμ.

Vol. IV. p. 639:

4. α. ταῖς οὐταῖς αὐτῆς	τὰ οὐταῖς αὐτῆς	20. ἀφ' ὧν	ἀφ' ὧν
7. α. καὶ ἐπιγνοῖς	καὶ γνῶς	25. ἐπιγνῶ	ἐπιγνῶ τι
7. α. γνῶντις δὲ	γνῶντις	26. αὐτῶν ταύτων τῶν τὰ	αὐτῶν τὰ
8. α. ἀντχ. αὐτῶν	τὸ πᾶν ἀντχ. αὐτῶν	27. τοσούτων	τοῦτο τοσούτων
6. δυσχερῶς	δυσχερῶς	28. ἔτιμον δὲ οὐ μακρόν τι	ἔτιμον δ' οὐ μακρόν
10. εἰ γὰρ μὴ	εἰ γὰρ καὶ μὴ	642.	
643.		3. σφελῆ	σφελῆ
3. τελευταίαν ἐργασίαν	τελείαν ἐξεργασίαν	4. πλῆροῦτε	ἐκπλήροῦτε
4. ἐπιμελουμένοις	ἐπιμετρουμένοις	5. ἵσθι τοῖς	ἵσθι τὸ τοῖς
6. καὶ κυρὸν	καυρὸν	7. ἐξολόμεν	ἐξολόμεν
7. οὐ γὰρ	οὐδὲ γὰρ	8. ἐν ἡμῖν	ἐν ὑμῖν
8. τὸ μὲν	τὸ γὰρ	15. τινι χαλεπῇ	τινι χαλεπῇ
8. τῶν οὐκ	τῶν οὐκ	19. ἔρω δὲ ὅσα ἄν	ἔρω δ' ὅσα ἄν
9. εἴ τι κατελλίπει	εἴ τινα κατελλίπει	20. νῆ τ. θισῶς	om.
11. ἀντχ. σιωπῇ	ἀντχ. μοι σιωπῇ	21. δι' οὐδ' αὐτῶς	δ' οὐδ' αὐτῶς
641.		22. οὐδ' ἐπὶ.	οὐδ' ἐπὶ.
1. εἰπὸντι πλέον	εἴπω τι πλέον	24. ἐπὶντι' πολλῶς	ἐπὶντι' ἔτιωσιν' ἐπεμ-
4. ζῆν θισῶς εἰπὸν	σὺν θισῶς εἰπὸν		λετο' πολλ.
6. ὡ ἀνδρες	ὦ δικασταὶ	26. διγίγνεται	διγίγνεται
7. σπντχῶς τὸ γέναιον	τὸ γέναιον σπντχῶς	643.	
11. ἐπ' ἐμαυτὸν	ἐπ' ἐμαυτῶν	1. ὡς εἰ μὴ κατὰ τὸ	ὡς εἰ μὴ τὸ παρὸν ἀρπιά-
11. τὰς ἡμῶς σπντ. ὀδὲ	τὰς ἡμῶς αὐτῶν σπντ.		παρὸν ἀρπασαμ
ομασθαι	ὀδωσθαι	2. παρὰ τὴν γὰρ ζήτησιν	ζήτησιν παρὰ τὴν γὰρ.
12. εἰς δικαστήριον	πρὸς δικαστήριον	3. νῆ Ἀία	νῆ δια γ.
14. ἡμῶν	ἡμῶν, ὡ δικασταί,	6. τὸ εἰς ἡμῖν usque	om.
19. πᾶσι γινώσκουσιν	τινὸς γινώσκουσιν	ἔλενθ.	
20. τοῦτο ἄν	τοῦτ' ἄν	10. φθονεῖ	ἐπαφνέει φθονεῖ

Ed.	Ms.	Ed.	Ms.
11. τοσαύτην ἀνάγκην	τοσαύτην ἀποδημίαν ἀνάγκην	646. τῇ θρασ. τῷ δέμ	τῷ δέμ τὸ πολὺ τῆς θρα- σύτητος
12. ἐκαίεντο τῆς	ἐκαίν. τὸ τῆς	8. δι' ἡσίαις οὐκ	ἡσίαις δ' οὐκ
13. δι' ἐρίνεντο	δ' ἐρίνεντο	9. ἀν' ἡν	οἱ. ἀν
15. τοίενεν ἀνάγκης	ἀνάγκ. τοίεν.	9. ὁμοροοῦσαι	ὁμοροία
18. πύλατος	τὸ πύλατος	10. παρὶ τοῦτων	παρὶ τοῦτων
18. ὀρώμεν	ὀρώ.	19. γένων ἐπὶ	παίδων ἐπὶ
23. οἱ λησται δέ	οἱ δέ	23. πεπαιρωμένα	πεπαιρωμένα
24. αὐτοὶς ἰγασάμεν	αὐτῶν ἰγάμεν	647. 5. ἔγωγε	ἐγὼ
644.		9. παρὶ τοῦ	παρὶ τοῦ
2. ἀπειδέχθητε	ἐπειδέχθητε	11. ἰδίωσαι	ἰδίωσαι
5. δὲ οὐκ	δ' οὐκ	11. δι' οὐδέν	δ' οὐδέν
6. οὐδὲ καθ' ἑνὲ τὸν	καθ' ἑνὲ	14. ἐπειδὴ	ἐπει
7. παρὰ τῇ	παρὶ τῇ	18. τοῦ τοιοῦτου	οἱ. τοῦ
11. ἢ. τ. π. ἡγάμ.	ἡγάμ. ἢ. τ. π.	648. 6. εἴναι δεῖν	εἴναι δεῖ
12. εἰ δέ	εἰ δ'	8. δοκιμίζονται	δοκιμίζονται
15. τὰ δὲ εἰς.	τὰ δ' ἐγ. εἰπω καὶ δεγ.	9. ἀναισθήτους κρίνω	ἀναισθήτους κρίνομεν
20. ἡμπεπτωκώς	ἡμπίπτωκω	13. τῶν προδοτῶν	οἱ. τῶν
22. ἐλλεγμένους	ἐλλελλεμμένους	15. ἐσιόοντων	ἐσιόοντων
23. οὐ κατερίξαθ' ἑμ.	οὐκ ἀπερραθ' ἑμ.	18. εἴποι	εἴπη
24. ἡνέπαρσεν	ἐνέπαρσεν	22. δι' ἔξις	δ' ἔξις
25. τινα ἡνέγκον	τινὸς ἡνέγκον	28. ἐπιεπιπύδεται	ἐπιεπιπύδεται
26. ἡνέπαρ. ἡνέγκον	ἐνέπαρ. ἡνέγκον	649. 25. κρείττων	κρείττον
28. δι' καὶ	καὶ	27. ἐβούλετο	ἐβούλετο
29. γίγ. εἰ σιναῖκα	γίγ. εἰ σιναῖσιν	650. 5. κόσμος	τὸν κόσμον
31. οὐκ	δ' οὐκ	11. εἰς ἕσπε	πρὸς ἕσπε
645.		19. οὕτω	οὕτως
2. ἀμνησθήμεν	ἀμνησθήμεν	21. οὐκ ἂν γένηται	οὐκ ἂν ποτε γένοιτο
6. σκηπτὰ	σκηπτὸς	21. δι' ἡμῖν	δ' ἡμῖν
15. δι' ἡμῖν	δ' ἡμῖν	23. εἰς οὕτω	πρὸς οὕτω
16. κατέλεξεν	ἐκλεξεν	26. τ. λόγ. ἐξέτ.	ἐξέτ. τ. λ.
18. τοῦ θυμῆτος	τοῦτον τοῦ θυμῆτος	28. ἀπηντομολήσας	ἀπηντομολήσας
20. ἐκιν. ἐκ.	ἐκ. ἐκ.		
24. ἔπα. τῇ σ. ἡμ.	ἐμ. ἔπα. τ. σ.		
26. γυροστροφίσων	γυροστροφ.		
27. ἐν δάκρ. βωσόμε.	β. ἐν δάκρ.		

τοῦ χαρισσομένου εἰς τὸ ἴδιον τοῦ ἱερέως· τοῦ ἁγίου ἐπισκοπίου περὶ τῶν λίστων τῶν ἐν τῇ λόγῃ (λογίῃ?) τοῦ ἱερέως ἡμπεριγμένων.

Cod. Tisch. IX. Constat variis partibus chartaceis, quarum prima saeculi fere quarti vel quinti decimi est, reliquae recentiores sunt.

A: folia 14 in 4°, manu Graeca eleganter scripta saeculo 14 vel 15. Inest integer σινοδικὸς τόμος, γνησιμὸς ἐπὶ ταῖς ἐξελεγχάσις καὶ ἀποκαλύψεσι τῆς τοῦ Βασιλείου καὶ Ἀθανασίου θεολογίας (cod. θεολογίας) μετὰ τὰς σινοδικὰς ἐν αἷς οὐχ ἡ ἐκκλησία πᾶσα μόνον ἀλλὰ καὶ ὁ ὁ γὰρ καὶ οἱ καθολικοὶ πατέρες τῆς Ῥωμαίας καὶ τῆς ἀνατολικῆς καὶ τῆς ἀνατολικῆς βασιλείας, ἵως οἱ πατέρες: Est tomus ille synodicus in Barlaamum et Acindynum promulgatus mense Augusto a. 1341, cuius mentionem facit Cave in appendice ad scriptor. eccles. historiam pag. 64. adnotans Gretserum cum tomum in cod. ms. bibl. Augustanae vidisse ac perlegisse. Eundem commemorat Fabricius in bibl. Graec. tom. XI. p. 495 sq. ex Lambecii commentariis de bibl. Caes. Item legitur in cod. Oxon. Laud. 87. et in Coislin. 98. Textus igitur ipse passim manuscriptus habetur, sed nondum editus est. Habet autem in nostro quidem codicis sic:

Ἐπειδὴ τὸ ἀλλόθως οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ταπεινότητι ἀλλοθίως εἶναι ἐπίτητος. ἵστη γὰρ καὶ τῶν οὐρανίων μετὰ τὴν κατὰ φύσιν, καὶ δὲ ἐν τῇ τῇ τε πρὸς τὸν θεὸν εἰρήνῃ καὶ τῇ πρὸς τὸν πλησίον κακοποιήθῃ· δὲ ἡ ἀθις καὶ τῇ ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ ἐπὶ τοῦ πολλοῦ αἰῶτος ἀνέστις παρὰ τὴν κατὰ φύσιν ἐπισκοπὴν ἐκείνην καὶ προσηγορίαν εἰς τὸ τοῦ κατὰ φύσιν Μάθῃ ἀπ' ἐμὸς ὅτι πρῶτος ἐμὸς (sic) καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐνέχῃ ἀνάστασιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. αὐτὴ πῶς τὸν κατὰ φύσιν ἐκείνην μὴ προσέχῃ καὶ θεῶν προσανέχῃ, πῶς δὲ καὶ τοῦ κατὰ φύσιν ὁμοῦ κατὰ τὸν τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος λόγον ἐκκλησίαν, ἐκκλησίαν πρὸς τὴν ἐκείνην καὶ σωφρονιστὴν ἔχει, ὅρα πατὴρ αἰῶνα μὴ μετατρέπῃ, καὶ τὰς ἐφ' ἐκείνην παρατρέπῃ, ἐκκλησίαν καὶ ὁμοῦ καὶ ὁμοῦ, ἀποτρέποντες τὴν βασιλείαν ὁδοῦ καὶ μίσῃ καὶ πρὸς ἀνέστις καὶ θεῶν ἀπλῶς καὶ ἀσφαλῶς φέρονται.

Ἀλλ' ὁ ἐκ Καλαβρίας ὁμοῦ μοναχὸς Βασιλείου εἰς τὸ τῆς οἰκίας πλάτος ἐξ ἀσφαλῆς πύργου καὶ ὁμοῦ καὶ ἐκείνην, καὶ μετατρέποντες ἐπὶ τῇ τῆς ὁδοῦ ἐπιστολῇ φιλοσοφίας,

κατὰ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ ὅπως φιλοσοφίας ἐκείνην, ἐπισκοπῆς τῇ διδασκαλίᾳ τὸν πνεύματος τῇ μετὰ τῶν ὁμοῦ τὰ τοῦ πνεύματος ἀναμῆντες ψυχῶν καὶ ἀποδοκιμασιῇ φιλοσοφίας.

Τὸν μετὰ τῇ γὰρ ὁμοῦ ἐπισκοπῆς προσέχῃ· οἱ ποτε οὐκ ὁμοῦ τὸν πρὸς ἐμὸν μοιχῶν, αὐτὸν ἡσυχίαν προλήμῃ βίον, τοῖς ὁμοῦ πᾶσι χαίρειν εἰπάτε, θεῶν προσανέχοντες· καὶ τούτων σέθεν μὲν τῶν ἡλλομενῶν, τοῖς ἐκκλησίαις δὲ μᾶλλον ἐκείνην ἐκείνην, δὲ πᾶσι τὸν μὴ ὁμοῦ μετὰ μὴ μὴ καὶ αὐτῶν ἐπιστολῶν, ἀποτρέποντες ἐκείνην τούτων κατὰ φύσιν ὁδοῦ καὶ ὁδοῦ ἐπὶ αὐτῶν πνεύματος. ἐκείνην γὰρ ἐκείνην λεγόντων, ὡς ἀπὸ παραδόξου ἐκείνην τὸν ἁγίον πνεύμα, οἱ οὐκ ἐκείνην τὸν θεῶν κατὰ φύσιν τὰς καρδίας ἐκείνην· οἱ μὴ μὴ καὶ ἀποτρέποντες ἐκείνην αὐταῖς δέχονται, κατὰ φύσιν αὐτῶν ὡς τῆς οἰκίας ἐπὶ τοῦ θεοῦ μετὰ τῇ λεγόντων· τὸν δὲ ἀποτρέποντες, οὐ τὴν οἰκίαν ἀλλὰ τὴν ἐκείνην καὶ αὐτῶν καὶ οἰκίαν χίμην τοῦ πνεύματος, διδόντες αὐτοῖς ἐκείνην ἐκείνην προστρέφονται ἐκείνην. Οἱ μὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκείνην

τοῦ θιού περὶ λῶν καὶ τὰ περὶ τούτων ἀντιγίμῳ
 τῇ ἡμῶν μετριότητι, κατεργασθῶν μάλιστα τοῦ τιμω-
 ράτου ἐν ἱερομονάχῳ κείνῳ Γρηγορίῳ τοῦ Πι-
 λαμῆ, ἔζητησεν μεταλλάξιναι καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν
 καθ' ἡμῶς ἑκκλῆσαν καὶ θέλει στέλλειν· μεταλλάττοντες
 τοῖσιν ἐνέειναι ὁ Βασιλεὺς ἐπέμπετο, ἀποστέλλων καὶ
 μὴ καταπιεθὲς ὅλους γιγνόμενος εἰς τὴν σφόδρα ἀπα-
 τῆσαι καὶ τοὺς κατεργασθεῖσιν παρ' αὐτοῦ μοναχοίς·
 ἐς λόγους εἰλθεῖν καὶ ἀνταναστῆναι αὐτοὺς ἐξ' οἷς
 κατ' αὐτῶν ἀντιγίμωτο, πρόημασι μὲν τῆς ἀπο-
 φηγῆς ποιούμενος, τηλικαῖα τῇ βασιλικῇ ὑποδη-
 μίαν, τῇ δ' ἁλθιῇ ἐκείνῳ καταγνῶς καὶ τὸν
 ἐπιτελεῖν πλεονεξίας.

Ἐπειτα συνέδοκον συγκαταστήσας, περικραίει καὶ
 τῶν ἐκ θιού βασιλέως τοῦ αὐδήμον καὶ μακαρίτου
 ἐν τῇ περικραίει παρ' τῆς τοῦ θιού λόγου σοφίας,
 τῆς τε συγγραψῆς καὶ οὐκ ὀλίγων ἀπὸ τῶν τιμω-
 ράτων ἀντιμεμελεμένων καὶ καθιγρομένων καὶ τῶν
 τῆς πολιτείας συνυπαγεμένων, μεταπεμφθεὶς καὶ ὁ
 αὐτοῦ Βασιλεὺς καὶ προσερπύσει ἐπιπρὶ καὶ ἀπο-
 διζῶν εἰ τι ἐπιπρὶ ἔχει κατὰ τὴν καθ' ἡμετέραν ζώ-
 ον μοιχαλίαν, περὶόντων ὅλη καὶ αὐτῶν τῇ συνέδοκῃ,
 αὐτοῦ ὥσπερ καὶ τοῦ προκαίμενος λῆθιν πωθῶν, μά-
 λιστα δὲ ἀντιγίμῳ περικραίει τῇ τῆς ἰσοθιεύσεως,
 εἰς ἑσπέρους καὶ ὑπορείας· ἔχομετο δογματικῶς καὶ
 λέμεν τῶν ἀποκριμάτων (sic) ἔζηται· εἰς ὃ καὶ
 ἐνσταμένως καὶ ὑπογινόμενος μὴδὲν τι πρότερον
 ἐπιπρὶ πρὶν ἢ τῇ ἐπὶ ταῖς ἑσπέραισι ταύταις ἀπό-
 κρισι καὶ λέγειν κομίσεται, ἐπιπρὶ καὶ ἀπὸ καὶ
 ἐς καὶ μετ' ἡμετέρας ἀποκριματικῶς οὐκ ἐνεδίδον
 τῆς σπουδαίας ταύτης οὐδὲ ἐκείνῳ λόγῳ περὶ
 τῆς τῶν προκειμένων ἔξετάσεως, τῆς κατὰ τῶν
 μοναχῶν διελυγῇ ἡγήσασιν παρ' αὐτοῦ κατεργασίας,
 ἐπιτελεῖν ἢ μεταρτίως ἡμῶν ἀνταναστῆσαι εἰς
 ἐπίγνωσιν τῆς συνέδοκον τοῦς ἱερέας καὶ θείους κατόνας,
 δι' ὧν ἀπληροῦνται καὶ οὐδεμῶς παρακαλεῖσθαι,
 μὴ μόνον τοῖς κατ' αὐτὸν ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις

πᾶσι μὴδὲν τι περὶ δογματικῶν κατῆν, καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἐπιτελεῖν πάντως ἀνάγκη ἐπιτελεῖν περὶ τοσούτων
 ἀπολογισθῶν, μὴδὲ διδασκαλικῶν ἐκείνῳ περι-
 θείας ἀξιώσει διδόναι περὶ τινος ἐκλογισματικῶν
 ἰσοθιεύσεως. μόνος γὰρ ἰδόντι τοῦτο τοῖς ἀρχιερεῖσι
 θιού παρὰ τῆς ἀνωθις χάριτος. ἡραὶ γὰρ ὁ ζδ'
 κατὰ τῆς ε' συνέδοκον. Οὐ καὶ λαῶν θεμιτῶς λόγῳ
 κατὰ τῆς διδασκαλίας, ἀξίως διδασκαλῶν ἐπιτελεῖν
 περικραίειμον, ἀλλ' εἰμὲν τῇ παρὰ κείνῳ περικ-
 ραίει τῆς καὶ τὸ οὐκ τῆς χάρις τοῦ διδασ-
 καλικῶ λόγῳ λαζονταί διανοοῦν καὶ τὰ θεῖα παρ'
 αὐτῶν ἐκδιδόναισθαι. ἐν γὰρ τῇ μὴ ἐκλογισμῶ
 διδόναι μὴ περικραίει ὁ θιός κατὰ τῆς τοῦ ἀπο-
 στόλου ἡμετέρας, ἥτ' ὁ θεολόγος ἐκμετῶν Γρηγόριος
 σοφίας τῆς ἐν τοῖς ταῖς περικραίει, λόγῳ Τι-
 τητὶ αὐδάμεναι τῇ ταύτῃ, ἐκλογισμῶ, ταύτῃ φησὶ
 τῶν· ὁ μὲν ἰσοθιεύς ἀπὸ τῆς γλώσσας, ὁ δὲ χίρῳ, ὁ
 δὲ ἄλλοι· ὁ μὲν διδασκῶν, ὁ δὲ μετεμνησθῶν καὶ ὁ
 μὲν μετεμνησθῶν ἐν ἐπιτελεῖ, καὶ ὁ χορηγῶν ἐν
 ἡμετέρας, καὶ ὁ ὑποκρινῶν ἐν προσημῶν. μὴ πάντες
 ὡμὲν γλώσσας, τὸ ἰσοθιεύειν· μὴ πάντες ἀπὸστολοι,
 μὴ πάντες προσημῶν, μὴ πάντες διανοητῶν. καὶ
 μετὰ τινα Τί στεατὸν ποιῶν ποιῶν, ποιῶν
 ὧν· τί γὰρ κατελεῖ, ποῖς τεχνῶν; τί στρατηγῶν
 ἐκμετῶν, τεταγμένους ἐν στρατεύσεως; καὶ ἐκείνῳ
 Ἡ σοφία διδασκῶν Μὴ ἰσοθιεύς ἐν λόγῳ, μὴ
 συμπαρατείνον πῶς ὡς πλοῦτον, μὴδὲ ζῆναι
 σοφῶν εἶναι σοφώτερος· εἰ δὲ τις ἄλλῳ τὸν παρόντα
 παρασάλλων κατόνα, ἐπὶ ἡμετέρας ἐκλογισμῶν πε-
 ρικραίει. καὶ πάλιν ὁ τῆς ἐν Χωλῶν κατόν
 ἰδ'· Αἰ τοῖς τῶν ἐκλογισμῶν προσημῶν ἐν πᾶσι
 μὲν ἡμῶν, ἔκλογισμῶν δὲ τῶν περικραίει, πάντα τὸν
 κλῆρον καὶ τὸν λαόν ἐκδιδόναι τοῖς τῆς ἐκλογισμῶ
 λόγῳ, ἐκ τῆς θείας γραφῆς ἀναλογισμῶν τὰ τῆς
 ἀληθείας κομίσεται τι καὶ ἡμετέρας, καὶ μὴ παρα-
 βαίνοντες τοῖς ἡδὲ τιθέντας ὅσους τῆς τῆς ἐκ τῶν
 θεοφῶν πατέρας παρόντων, ἀλλὰ καὶ εἰ γενο-

καὶ μὴ τῆς οἰκίας· ἔξιστόν ἐκείνην γένεσιν· ὡ τοῦ
 θανάτου· ὅτε ἔλθοντες ἐν δόξῃ τὴν κοίμηται προσ-
 γίγνεται, ἀλλ' ἔσθοντες ἐκ τῆς ἀφ' ἧς λόγος ἡνω-
 μένης αὐτῶ καθ' ἑσώπασται τὸν θάτο· λόγος ἐπι-
 θύον θνήσκον· ὃ γὰρ ἐν ἐκείνῃ οἱ ἀγγέλοι ἀκούει
 ἐκείνῃ τοῦ ὅρου οὐ σὺνίσταται, ἐν ταύτῃ τὸν ἀπο-
 στάσαν οἱ πρῶτοι τῇ δόξῃ τῆς ἐκείνης ἀπολλύει·
 ὁμοῖον ἐκείνηται· ἐνταῦθα τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν
 ἀποστόλων προσλαμβάνεται μέρτης τῆς οἰκίας
 δοξῆς τε καὶ θνήσκον· ἀπολλύεται δὲ αὐτοὺς τὴν
 οἰκίαν ἐκείνην.

Τίλινος δὲ ἦναι τοὺς τὴν θεὸν δοξᾶν ἐκὼς
καταποτινόντας, τὴν ἀπάτην ἐπίκεινται, τὴν μοῖραν
καὶ ἐπιτέλλει καὶ προσέλιπον· οὐ θεός, γὰρ ἐκ-
τός καὶ θεογένης Ἀνθρώπου Οὐτός· οὐ δισπο-
τὴς, γὰρ ἐκ, ἐκθίβεται τοῖς ἰαντοῖς πλείους θεο-
ποιῖται, ὅν τρεπὸν ἐν ὧν Θυμῷ τοὺς ἀποστόλους
ἐπὶστέλλει· Ἰωάννην παραλαμβάνει ὡς τὴν στολο-
γίαν· παρῆνεν καὶ καθάπερ ὁμοῖον ὄντων, ὅπως
τὴν ἄχρονον δοξῶν τοῦ υἱοῦ Θεοπαύματος· Ἐν ἀρχῇ
ἢ οὐ λόγος, καὶ οὐ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς
ἦ οὐ λόγος, ῥητοῦται· μετὰ γὰρ προσεγγεῖ· ἡ
ἰστορίᾳ προσεγγί δι' θεοῦ δοξᾶν ἡμετέρας· ὅταν
γὰρ τίς αἰσθάνῃ μενομένη καὶ ἐκτός καὶ τὴν
θεῶν συγγενώματα, καὶ τῆς ἔξωθεν τοῦ κόσμου
περιφερόμεν· ἐκθεωροῦντος ἑνὸς αὐτὸν γενομένου,
τοῦ κρατοῦς ἐν ἱαντοῖς τὴν τοῦ θεοῦ βασιλείαν
ὀνόματι· ἡ βασιλεία γὰρ τὸν οὐρανόν, ἡ ἐνὶ
βασιλείᾳ θεοῦ, ἐντός ἡμῶν ἐστίν, Ἰησοῦς· οὐ θεὸς
ἀπὸς θεοῦ· ἡμεροῦσθαι τὸν μαζὸν τοῦ μεταμορ-
φοῦντος· οὐ αἰεὶ ὁ αὐτὸς ἀποδοξασμένος καὶ λαμπρὸν
ἀποκατὰ θείότητος· ἀνάγκη· μὴ γὰρ ἐκ παρὸς
γεννηθεὶς τὴν φυσικὴν ἀκίνητον ἀκίνητον κίνητον
τῆς θείότητος, καὶ ἡ τῆς θείότητος δοξᾶ καὶ δοξᾶ
τοῦ σώματος γίνεται· ἄλλ' αἰετὴς· ἡ δοξᾶ ἐπα-
ρκετοῖ ἐν τῷ φυσικῷ σώματι τοῖς· μὴ χωριστοῖς καὶ
καὶ ἀγγέλους ἀδιέκτα τοῦ αἰῶνος δεσμούς ἀκόσμου

ἡχοῦνται. μεταμορφούνται τῶντεν οὐχ ὅσα ἦν
 προσελθόντες· οὐδὲ εἰς ὅση οὐκ ἦν μεταβάλλο-
 μένους, ἀλλ' ὅση ἦν τοῖς οἰκίαις μαθηταῖς ἐμψυ-
 χούμενος, διαγοῖν τοῦτον τὴν ὁμῆται καὶ τὰ τοῦ-
 λῶν ἐργαζόμενος βλῆποντας. καὶ τοῦτο ὅτι τοῖς
 Μεταμορφώσεως ἡμεροῦσιν αὐτῶν. μῖνον γὰρ αὐτοῖς
 ἐν ταύτῃσι πῦρ τοῦ πῦν ἱεραίνον, ἑτέρως τὴν
 σὺν μαθηταῖς ἐκείνῳ φαινομένης. καὶ ἐλαμπύ-
 ραντες ὁ ἑλῶν, οὐχ οἷ μὲν τοῖς ἑλῶν λευκαίνοντες·
 ἀμψιχρον γὰρ ἀπαμυλῶντες· ἐν τῇ κτίσει τοῦ ἀντι-
 στήν ἐκαστοῦ· ἀλλ' ὅσην ἐχόντων καθαροὶ οἱ
 βλῆποντες. θείον μὲν γὰρ οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε
 πρὸς πᾶσαν φαντασίαν, οὐδ' ὁ δὲ εὐαγγελιστὴς, ἐν πνεύ-
 ματι τοῦτο εἶδεναι. αὐτῇ ἡ ἁλλοφάνῃ· τῆς δεξιᾶς
 τοῦ ὑψίστου· ταῦτα ἰστέν ἡ ὁρατὴν οὐκ εἶδε καὶ
 οὐδ' οὐκ ἔκρινε καὶ ἐπὶ καθένας ἀνθρώπον οὐκ ἀνέβη
 πώποτε· ὅσως ἐν τῇ πύλῃ τῶν πολλοῦν πάντοτε
 σὺν πνεύμῳ ὁμοῖται, ἡχώοντες ὁρώμεν, τὸ φαν-
 τασματικὸν τῆς θείας· τοῦτο τοῦ σὺν κατὰ
 πάσαν φαντασίαν· ἔχει τὰ κακῶν· αὐτῇ ἡ ἑλῶν ἡ
 τὸν κόσμον ἡρώμεται. ἀλλ' ὁ Πέτρος· Καλὸν ἔστιν
 ὅδε ἡμῶν ἵστα· καὶ ἐντένοντες ἐπεὶ οὐ γινώσκον ἄλλα
 σοφίας· ἐπισκοπεῖ. τοῦ κακῶν τὸν γὰρ ἀπὸ τῶν
 αἰῶνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν μυστήριον ἐκκαλύπτει·
 γινώσκον τοῦ πατρὸς· ἐκ τῆς ἐλῶν τοῦ πνεύματος
 γίνονται, καὶ δοξάζονται καὶ διανοῶνται ἐκεί-
 νῃσι.

Ὁ δὲ Κρητὺς θεσπίσας Ἀνδρείου Ἐπὶ τὸ ἄρκος,
 γίγαι, αἰετὶ τὸ ἑνὸς τοῖς μαθηταῖς ὁ στείρ,
 τὴν παύσας, ἣ τὴν δαδῶναι τῆς ἰσχυροστυπύσαντας
 παραδείξας τῆς οὐκείας ὀδοτήτας, δόξαν τὴν καὶ
 λευκαρτῶναι, τούτο τοῖς ἐκτελέζοιεν σήμερον, τῆς
 τῆς φήσας θύσαν, τῆς τῆς τὸ κρητὶν ἄλλοιωνται,
 τῆς ἐπὶ τὸ ἐκτελέζοντες καὶ ἀνδραγαθῆς, καὶ
 ἣ καὶ σοὶ κρηττόντος ἣ ἐκτελέζας ἣ τὸ γὰρ κρηττό-
 νωνται εἰπεῖν ἣ ἀνδραγαθῆς θύσαν, τούτο θεσπί-
 ζοντες ἀγγέλλαι, τούτο δοδεκάτην ἀποκρίνεται

τοῦτο πᾶσι τῶν ὑπερκοσμίων ἢ τοιτὴ δικαίωμα· αἰῶλος ἵσταμεν. τιμῆμεν ἐναργιστάτην τε καὶ ἀνεκδιέτατον τίθηται τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ λόγον γλαυθραπίας. οὐκ ἔστι τῶν ἐν τῇ κτίσει θεωρημάτων ὁ χωρὶς τοῦτου τῆν ἐπερβολὴν τῆς λαμπρότης· ὁ γὰρ ὑπερκοσμός εἰς οὐσίαν ἀληθῶς ἐλθὼν καὶ ἐπὶ οὐσίαν οὐκ οὐκὶς διὰ παρακῆς ἡμῶν πισπολίσταται, οὐ δὲ καὶ ἐπερβολοῦται ἐπὶ τοῦ ὁρους ἐξίσταμεν, σὺ τότε γινόμενος ἐκταυ διατρέστις ἢ ἐνυλότητος, ἀπικρ, ἀλλ' ὅπρ καὶ πρότερον τοῖς τιλοκομοῖς τῶν μαθητῶν καὶ μοκομῶν τὰ ἐνυλότερα κατὰ ἀλλοθίαν θεωροῦμενος. ἔξω γὰρ αἰετός καὶ κόσμος γινόμενος καθάσον ἐκταυ, ἵσταται τὰς τῆς μιλότης καταστάσεις· ἡδὴ ἐξ ὧν ἐπαρκοθίαν ἰδούθησιμα. εἰ γὰρ καὶ μαθεῖν τὸν ἀπέναντον ἀνοικνύοντο ἔστι καθόλου τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' οὐχὶ ὅλος ὁ τί ποτε ἵσταται, ἀλλ' ὅσον καὶ ὅπως τοῖς μετῴκοντο ἵστατον χωρὶς τὸν γίνετα. καὶ τοῦτο δὲ ἀκαρ ἀγαθότητι τῶς ἀπεροδοφόρος ἐλάμνηται ὁδοῖον ἐπὶ πάντα καὶ προγόμενος· ἀποδοῖς δὲ τῶν λεγομένων αὐτὸ ἂν εἴ τοι μακάριον πάθος καὶ πολέμνηται, ὅπρ ἐπὶ τοῦ ὁρους πισπῶσαν οἱ ἀπῶστολοι, ἵσταται τὸ ἀπῶστολον καὶ ἄχρονον γῶς τῆς οὐαίας ἀκαρ μεταμορφώσαι τῇ ἐπερβολῇ τῆς οὐαίας· φωτοβλῶντας ὑπερκοσμίας ἐλάμνηται. ὡς τοι θάνατος· κατ' ἵσταται τιλοτάτην τῆς φήσιος· πισπῶσαν ἔπρ βαρεῖ καὶ γόρῳ κρετοκομῶν, μεσῶντας τῶς ἀσθῆσις, πᾶσαν νοῖον κίνηται καὶ ἀντίληψιν πισπῶς ἵαντων ἀποσπῶσαν· αὐτο κατὰ τὸν θεῖον ἵαντον καὶ ἐπὶ φωτον καὶ ἀώμετος γῶρος τῷ θεῷ συνεγόντο, τῇ μεθόλῳ· ὅραν τὸ ὄντος· ὅραν ἐκδοχόμεναι, καὶ τῇ πᾶσιν ἀγνώτως τῇ κατ' ὑπερκοσμίαν ἀγνώσαν πομῶμενος, καὶ τῇ πᾶσι τοιτὴ ἐπιστασίας ἐνυλότηται ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν μοκομῶν. ἔξω πάντων ἐγίνετο τῶν ὁκομῶν τε καὶ νοομῶν, ἐπὶ δὲ καὶ ἐκταυ, ἵνα τὸ πᾶσις θεοῦς τε καὶ

ἀνωκοσμίας ἐκδοχόμενος κατ' ὑπερκοσμίαν ὑπερκοσμίαν τῇ ἐκταυ τῷ λόγον καὶ τῇ ἐπιστασίας τοῦ πνεύματος καὶ τῇ ἀνωθιν ἐκ τῆς ἐκταυς φερμένη φωτὲ τοῦ γινόμενος· δὲ ἀγνώτως καὶ ἐκταυς παιδευθῶσι μοσῶμενος.

Περὶ τοῦ θεῖου τοῦτου φωτός· φησὶν ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ θεολόγος· Φῶς ἢ παρκοθῆσις θεοῦ· τῇ ἐπὶ τῷ ὁρους τοῖς μαθηταῖς, μοκοθὲ στεροφῶν καὶ ἀνωθιν. καὶ αἰθις· ἵσταται μὴ ὡς ὁ ἰμὸς λόγος, τοοῦτος δὲ αἰός ὡς θῆ τοῖς μαθηταῖς ἢ παρκοθῆσι, ἐπικρκοσῶς τὸ σικαῖον τῆς θάνατος.

Ὁ δὲ ἄγρος Μάξμος τοῦτο ἵσταται, φησὶ, τὸ τῷ θεῷ ἐναργῶν, παρκοθῆσι τοῦ καὶ παρκοθῆσις πρὸς ἀνθρώπους· δὲ ἰού ἀνωκοθῆσις· καὶ τῆς πρὸς τὸν πισπῶν κατὰλλεγῆς μεθῶν δοκομῶν τοῖς πισπῶν τοῖς ἐπὶ τῇ ἀγνότητι θείας. ἀγνότης δὲ ἵσταται τῇ κατ' ἵδῶς ἐκταυταισιν ἐλάμνηται, ἵσταται οὐκ ἔστι γίνετα ἀλλ' ἀπερκοθῆσι ἐν τοῖς ἐξῶς παρκοθῆσι. καὶ αἰθις· Ὁ πᾶσαν αἰ μετὰ δόξης, φησὶν, ὁ ἀκρὸς ἐκταυταισιν τοῖς πισπῶν ἵσταται, ἵσταται τοῖς μὴ ἐκταυταισιν· ἐν δόλῳ μοκοθὲ παρκοθῆσι, τοῖς δὲ δοκομῶν ἀκρκοθῆσι αὐτῇ ἐπὶ τὴν ἐνυλὸν ἀνωκοθῆσι τῆς αὐτοῦ μεταμορφώσεως ὁρος ἐν μοκοθὲ θεοῖ ἐπικρκενται, ἐν ἢ ἐπικρκε πρὸ τῶν τῶν κόσμον ἵσταται. καὶ πᾶσαν ὁ αὐτός· Τὸ γῶς, φησὶν, τὸν πρῶτον κῆρον τὸ νῶσαι τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθῆσις τῇ ἵσταται τὸν τρόπον διττόπου τοῖς μακομῶν· ἀποσπῶς τῆς κατὰ ἀπῶσαν μοκοθῆσις θεολογίας κατ' ἵσταται ἢ μακομῶν καὶ ἀγνὴ θείας κατ' ὁσίαν ἵσταται ὑπερκομῶν καὶ ἐπικρκετῶν, καὶ πᾶσις ἀπερκοθῆσις ἀπερκοθῆσις· ἐξερκοθῆσι, οὐδ' ἵσταται ὅλος κατὰλλεγῶν καὶ νῶσαι τοῖς μετ' αὐτῇ κατὰλλεγῶν. ὁ τοῖς οὐαί γὰρ φησὶν ὁ αὐτός· μὴ κατ' ὁσίαν ὑπερκομῶν μεκοθῆσι, κατ' ἄλλον δὲ τῶτον μετῴκῆσι τοῖς δοκομῶν· βοκλόμενος, τῶν κατ' ὁσίαν κρεθῶν πισπῶς ὡς ἐκταυταισιν, ὅπρ καὶ αὐτός· ὁ τῶντος,

καθ' ὃν θελον μετέχεται, μὴν διηγεῖται τοῖς πᾶσι ἀνθρώποις.

Φησὶ δὲ καὶ ὁ μέγας Βασίλειος Τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον ἀπρόσιτον τῇ γένει, χωρητὸν δὲ ἀγαθότητι, πάντα μὲν πλῆρυν τῇ δυνάμει, μόνοις δὲ ὁ μυστικὸν τοῖς ἄξιόις· οὐχ ἐνί μέτρῳ μετεχόμενον, ἀλλὰ κατὰ ἀγαθότητα τῆς πίστεως διανοῶν τὴν ἐνέργειαν· ἀπλῶς τῇ οὐσίᾳ, ποικίλον τῶν δεσμευσίων ὅλον ἐκίστην παρὸν, καὶ ὅλον πειταχρὸν ὅτ' ἀπαθῶς μετεχόμενον, καὶ ὁλοσχερῶς μετεχόμενον κατὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἡλικίας ἑκάστοις, καὶ ἐκίστην τῶν δεσμευσίων ὡς μόνον παρὸν διανοῶν τοῖς πᾶσι τὴν χάριν καὶ ἀλόκληρον ἐπιπέμπει. καὶ πάλιν Αἰ μὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ ποικίλῃ, ἣ δὲ οὐσίᾳ ἀπλῇ. ἡμεῖς δὲ ἐκ τῶν ἐνεργειῶν γνωρίζειν λέγομεν τὸν Θεόν, τῇ δὲ οὐσίᾳ αὐτοῦ προσεγγίζον οὐχ ἐπισηροῦμεθα· τί μὴ γὰρ ἐνέργειαν αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς καταβαίνειον, ἣ δὲ οὐσίᾳ μένει ἀπρόσιτος.

Ὅταν γὰρ καὶ ὁ μέγας Ἀθανάσιος λέγει, ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπων δύναται Θεοῦ οὐσίαν γινώσκ' ἰδεῖν οὐδ' αἶναι· ὅθεν πρόβλημα ὅτι οὐ τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ ἐξέλεον οἱ ἄγιοι ἀλλὰ τὴν δόξαν, ὡς καὶ περὶ τῶν ἀποστόλων γέγραπται ὅτι διεγινώσκοντες ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἵδον τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ αὐτοῖς ὁ αὐτοῖς Ἀποθίξας, φησὶ, καὶ ἐν τοῖς παθίμασι τῆς σαρκὸς ὁ Χριστός, ὡς Θεὸς νικῶν, θάνατον καὶ ἀνίσταται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐν δόξῃ φανερῇ καὶ οὐκ ἐν χάριτι ἰσχυρίσας ἐν τῇ αὐτοῦ θιότητι, ἡμετεῖς ἐλάμψοντες ἐκ τῶν ἐκ Μαρίας σώμματα αὐτοῦ τοῦ ἁγίου τῇ δόξαν τὴν ἀποδέχοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἔκτους ἔδειξεν ἀπὸ μύσους, διδάσκοντες ἡμᾶς ὅτι καὶ πρῶτον καὶ ἔτι ὁ αὐτοῖς ἴσται, ἀναλλοκώτος ὡς αὐτὸ καὶ μεταβολῇ οὐδέναις ἔχον περὶ τὴν θείτητα.

Ὅταν καὶ ὁ μέγας Ἀθανάσιος Ὅταν ἀφ' αὐτοῦ, φησὶ, καὶ ἀδύνατον γινώσκοντες, καὶ τῆς χρηστεύδοις καὶ μεκικμοσύνης ἐγκωμιαστικῇ λίστιος, πᾶν

τοτε σὺν κατὰ τὸ λόγιον ἐσάμμεθα, τῆς μὲν ὁρατῆς αὐτοῦ Θεοφανείας ἐν πανήγυρι Θεωρίας ἀποπληροῦμενοι θεοσιότητις ἡμῶς μαρτυρησάς περὶ αὐτοῦ, ὡς τοῖς μαθηταῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ θειότητι μεταμορφώσιν· τῆς δὲ νοητῆς αὐτοῦ φανοσύνης ἐν ἀπαθεί καὶ ἄλλῳ τῷ τῷ μετέχοντι καὶ πρὸς ἑαυτὴν τὴν ἐρώσας· ἐν ταῖς τῶν ἐπιμενῶν ἀκρίτων ἀγνώσεως καὶ μεκικμῶν ἐπιβολαῖς ἐν Θεότητι μῆμῃσι τῶν ἐπισηροῦσιν νόον.

Καὶ ὁ μέγας Βασίλειος ἄλλοις φησὶν ἀρετῆς Θεὸν γενέσθαι καὶ τῷ καθαρῶτάτῳ φωτὶ καταστρέφεισθαι, τῆς ἡμῶν ἐκείνης τῶν γενόμενον ἢ μὴ διασώζεται ὥσπερ. ἄλλος γὰρ ταύτην ποιῇ ἥλιος, ὁ τὸ ἀληθινὸν φῶς ἀπαστρέπτων· ὁς ἐπὶ αὐτῷ ἐπὶ ἐπιμαίεται ἡμῖν, οὐκ ἐν ἐκείνῃ ἀσπείρει, ἀλλὰ πάντα τῇ φωτιστικῇ αὐτοῦ δυνάμει περιπετίζόμενος διηγεῖται καὶ ἀδιάδοχον τοῖς ἄξιόις τὸ φῶς ἔμποει καὶ αὐτοῖς τοῖς μετέχοντι τοῦ φωτός ἐκείνου ἄλλος ἥλιος ἀπεργαζόμενος. τότε γὰρ φησὶ καὶ οἱ δικαιοὶ λήψουσιν ὡς ὁ ἥλιος.

Καὶ ὁ Θεὸς Μάξιμος Ἡ ψυχὴ γίνεται Θεὸς τῇ μεθίστει τῆς θείκης χάριτος, πασὼν τῶν κατὰ νόον τε καὶ αἰσθησὶν ἐνεργειῶν αὐτῇ τε παρὰ αὐτῇ καὶ τὰς τοῦ σώματος φανείας ἐνεργείας ἀντιπροσώσωσα, συνθεωθέντος αὐτῇ κατὰ τὴν ἀναλογίαν αὐτῇ μὴδὲ τῆς Θεωσίας, ὥστε μόνον τὸν Θεὸν διὰ τὴν ψυχὴν καὶ τοῦ σώματος τότε γινώσκοντες, καὶ οὕτως αὐτῶν τῇ ἐπερβολῇ τῆς δόξης τῶν φανερῶν γνωσκόμενοι.

Καὶ ὁ μέγας Ἀθανάσιος Οὐδέναις ὁφθαλμοῖς Θεῶν ἢ ὥσπερ ἡμεῖς ἡμετέρας ἴσται τῇ πάντων ἐπερβολῇ αὐτῇ. καὶ ὁ αὐτοῖς ἐρωτοῦμενος πῶς ὁ πάντων ἰπνίματα καὶ ἐπὶ Θεωρίας ἴσται καὶ ἐπὶ ἀγαθῶν, Εἰ θιότητι, φησὶ, καὶ ἀγαθότητι τοῖς αὐτοῖς αὐτὸ τὸ χεῖμα τῶν ἀγαθῶν δώρον καὶ τὸ ἀμύμητον μῆμας τοῦ ὑπερθέον καὶ ἐπερβολῶν, καθ' ὃ Θεοῦμεθα καὶ ἀγαθονοῦμεθα. καὶ γὰρ εἰ

τοῦτο ἀρχὴ γίνεται τοῖς θεοῦσθαι καὶ ἀγαθόνεσθαι τοὺς θεωμένους καὶ ἀγαθονομήτους, ὁ πῶσις ἀρχὴς ἐπιμέρους καὶ τῆς οὐτως λεγομένης Θεότητος καὶ ἀγαθότητος ὡς θεωρίας καὶ ἀγαθωρίας ἐστὶν ἐκτεταται.

Καὶ ὁ Νίκσιος θεῖος Γεωγράφος ἔλ τὰ κρίματα αὐτοῖς, ἡρώς, ἐξαιρετικῶς οὐ δύναται καὶ αἱ οδοὶ οὐκ ἐξηγῶνται, καὶ ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμετρία πῶσις ἐπιμετρία τῆς ἀπὸ στοιχείων ἰουσίας, πόσοι μύλλων τῶ μύτῳ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον τε καὶ ἀποροπῆστων ἴστω ἐστὶ καὶ ὑψηλότερον αὐτὸ τὸ θεῖον τὸν περὶ αὐτὸ νοομενόν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ θεῖος Ἰωάννης ὁ Λαμψιακὸς πῶσις ἐν τοῖς ἁγίοις μύλλων ἵνα σὺν διείξῃς ἡμετέρως τῆς ἀπάρεστος θεωρίας κατὰβλησις, ὅπως ὁ ὕψιστος θεὸς ὁ θείος ἐστὶν ἐν μῶν θεῶν τοὺς ἀποστόλους ἐν Θεῷ Μωσὶ πρὸς Ἡλὶα τε ἀρχήτως λαμψας. καὶ ἐν ἑτέρῳ μύλλῳ καὶ μακρὸν ὑποπόνησις τῆς σαρκὸς τὸ πρόσλημμα μεταμορφώθῃ ἡμεροσθῆν αὐτῶν, ἡμμεῶν τοῦ ἀρχετέρον κάλλους τῆς ἐνπερίστασις, καὶ ταύτην οὐκ ὁλοκληρῶν τὸ μὲν, πληροφάνῃ αὐτοῖς ἡμῶν καὶ θεοδότητος μὴ πως σὺν τῇ ὁράσει καὶ τῷ ὅτῃ ἀπολύσει, ἀλλ' ὡς ἰδέναιτο χωρὶς τοὺς σωμεικτοὺς ὁρθωμένους περιερίσσει.

Καὶ ὁ μῶντος Ἀποστόλος αὐθις Ὁ θεῖος, ἡρώς, ἡρώς ἐστὶ τὸ ἀπρόσιτον ἡρώς, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ θεὸς λέγειται, καὶ ἰσχυρότερον ἐστὶ διὰ τῆς ἐπιμέρους φανώσεως καὶ ἀπρόσιτον δι' ἐπεμολὴν ὑπεροπῆς ἡρωτορίας. οὐχ ὁ θεὸς δὲ ἡρώς ὁ Χριστός τομος πατήρ, ἀλλ' ἡ ἡρώς ἐκτεταται.

Ἐπὶ δὲ τὸν προσεγγόμενον ἐπὶ τῆς Θεοτικῆς ἐκείνης θεῖας τοὺς ἀποστόλους ἡρώς ἐκείνης αὐθις προσβάλλεται, ὡς ἀνείλες καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐκείνης διείξι διὰ τούτων τοὺς ἀποστόλους, καὶ τὸ ἡρώς τοῦτο χαρμαῖζον τὸ τιτυκῶνται τοῖς ὁρώμενον, ὁ θεοῦ τοῦτο καὶ αὐθις βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ τοῖσιν τότε ἡρώς πάντως κατωφασθείς τῆς δαίσεως, ἔστι

καὶ ἡρώς, εἶπε, οὐ τοῖς ἰσοσχεμένοις ἀλλὰ τὸν τελειῶν, περὶ σὺ ἡρώς ὁ προσεγγόμενος ὁ ἡρώς καρῶν ἡρώς διαμῶναι εἰς αὐθις αὐθις. καὶ ἰλλεῖται πῶσις Φωβήθῃ τὸν ἡρώς πάντες οἱ ἡρώς αὐθις. διείξι δὲ τοῦ μὴ τὸν ἰσοσχεμένους ἀλλὰ τὸν τελειῶν ἔχειν τότε ἡρώς τοὺς ἀποστόλους, τὸ ὅτῃ ἐκτεταται ἐκείνῃ καὶ τὸν ἀποκρίστην ἐκείνῃ ἐκείνῃ. Πῶσις μὴ γὰρ ὡς ἡρώς τῆς σκηνῆς, καὶ Καλὸν ἐστὶ ἡμῶς ὡς εἶπει. ὁ γὰρ ἐκείνῃ τῶν ἡρώς ἔχον ἐπ' ἐκείνῃ προσημειῖται ἡρώς ὁ καὶ ἡρώς. Πέτρος δὲ ἡ κατωφάει τὸν ἀποστόλων ἡρώς, τοῖσιν τὸν διαστημῶν τούτων καὶ πεπρωμένων αὐθις περιερίσσει, τὸν δὲ ἰδέναι τε καὶ ἡρώς τοῦ ἡρώς ἐκείνῃ ἐκείνῃ, Καλὸν ἐστὶ ἡμῶς ὡς εἶπει, ἀπὸ διαθεῖας τῆς σκηνῆς ἰδέναι τῶν ἡρώς. ἐκείνῃ γὰρ πάντως ἰδέν ὁ καὶ ἐν πάντως ἀνθρωπίνῃ ἡρώς ὡς ἐκείνῃ, εἰ μὴ πρὸς τῆς τοῦ ἡρώς πῶσις ἡρώς ἀνθρωπίνῃ. τοῖσιν γὰρ ἐκείνῃ τότε ἡρώς εἶπει, ὡς ἀνθρωπίνῃ ἡρώς χωρὶς ἐκείνῃ ἐκείνῃ τῶν πῶσις.

Μιθεὶς δὲ ἡμῶν ἀκούων, αὐθις εἶπει ὁ καὶ τὰ θεῖα σοφὸς βασιλεὺς, ἡρώς ἐκείνῃ ἐκείνῃ τὸ θεῖον ἐκείνῃ ἡρώς, τῆς τοῦ θεοῦ ἡρώς ἐκείνῃ ἡρώς ἡμῶς ὑπολαμβάνεται. εἰ γὰρ καὶ πρὸς τοῖσιν ἡρώς θεωρίας ἀνέδοξον, ἡρώς καὶ δόξαν ἡρώς θεῖαν ἀλλ' οὐ τῆς ἡρώς ἐκείνῃ τῆς ἡρώς ἐκείνῃ. καὶ γὰρ ἡρώς ἐκείνῃ ὑπὸ τὸν θεῖον λογίαν μεμνημένη ἡρώς ἐκείνῃ ἡρώς ἐκείνῃ καὶ αὐθις τῶν ὑπεροπῆς καὶ ἀποκρίστην ὡς εἶπει, ὡς οὐδ' ἡρώς κατωφάσεως καὶ ἡρώς τοῖς μετ' αὐτῆς κατωφάσεως ἐπὶ καὶ Γεωγραφῶν ὁ θεολογώτατος, ὅτις ἡ τὸν προσεγγόμενον θεοῖς κατωφάσεως πρῶτον, ἐκείνῃ ἐκείνῃ ἐκείνῃ. Ἀλλ' οὐτε οὕτως περὶ ὡς ὁ λόγος, οὐτε τις ἄλλος τὸν κατὰ τοῖσιν ἐστὶ ἐκείνῃ καὶ οὐθις ἡρώς, κατὰ τὸ γεγραμμένον Οὐδὲ θεῖον ἡρώς ἡ ἐκείνῃ ἡρώς.

ἰσχύει· ἀλλ' εἴτε ἰσχύει εἴτε πίπτει εἴτε ὀδεύει
εἴτε τι¹⁾ ποιεῖ, ἀδυνατεῖται καὶ ὥστε Λόγῳ Ἰησοῦ
Χριστῷ πρὸ τοῦ Θεοῦ ἐλπίσει ἡμῖς· ἀδυνατεῖται· γὰρ
ἡμῖς οὐ θεὸς ἀπώτολος προσεύχασθαι, χωρὶς ὁργῆς
καὶ διαλογισμοῦ.

Ἄλλα καὶ ὁ Θεὸς Ἀνάτολῃς Ἀσιατι, ἡμῖς πάντως οὐ τοῦτο· τὰς δὲ δόξας
αὐτοῦ τῇ μὲν ἀπογραφῇ τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ
ὁρίσκει αὐτὸν πλεονεῖ τῇ ἐκτελέσει. δι' οὗ αὐτῷ
δοδοῖται τὸ Λόγῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, εἰς ὁλόκληρον πνευ-
ματικὴν τὴν σκωπὴν· οὐδὲ γὰρ ἡμῖς λέγει κήρυξεν
Ἰησοῦν εἰ μὴ ἐν πνεύματι ἁγίῳ, ὅπου γὰρ τοῦτο τὸ
ἔργον καὶ ἰσχυρὸν ὄνομα τῷ βάθει μυητοῖσι ἀπὸ
τῆς καρδίας ἀπαύστως, αὐτοὶ καὶ τὸ φῶς αὐτῶν
τοῦ νῦν θάναται ὅπως ποῖ. πάντα γὰρ τὸν ἐπιπο-
λεῖσθαι ἴσμεν τῇ ψυχῇ ἢ ἐκθέσθαι ἡμῖν κισσε-
λέγει· καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἡμῖς πᾶσι καταναλώ-
σας. ὅθεν εἰς ἀγρίαν λαοὶ πολλὰ τὴν ψυχὴν τῆς
ἐκείνου διδῶν προσκαλεῖται ὁ κύριος· ἐχρησίζον γὰρ
τὸ ἰσχυρὸν ἐκείνου καὶ πολιτόθητον ὄνομα διὰ τῆς
μύτης· τοῦ τοῦ τῇ θύμῃ τῆς καρδίας, ἔστι ἡμῖν
πίστεως ἡμποῖ τοῦ ἀντιπρὸς τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι.
οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ μακροχρόνιος ὁ πάλαιος, ὅστις
πάλαιος τις τῇ πνευματικῇ αὐτοῦ ἐκείνῃ δύναμι
καὶ ἔχειν ἀνεκλάλητον ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἐκείνῃ χαρίτι.
καὶ μακρὸν ἐν ἐλπίσει τῆς πρὸς τοῦτον καὶ εἰς τοῦτο
τῶν θεοφόρων πατέρων ἐισχυρίσθαι καὶ προσεποίει.

Ἰσχυροῦμεν τοῖνυν τῶν μοιχαλῶν τῆς πνευ-
ματοκρίτου τῶν θεοφόρων διακρίσις ἐπιτελείς τε
καὶ θεῖον ἐξ ἡρχῆς ἐντα μολέτημα τῇ ἐκείνῃ ταύ-
τῃ, αἷμα δὲ καὶ βουλομένων ἐκείνης συνείρη ὅσα
πρὸς αὐτῆς ἐν τοῖς πᾶσι ἀγίων συγγράμματα κεῖται,
οὗς ἐστὶ καὶ τὸ ἐκείνους τῇ δὲ λόγῳ διαιμάνῃ
τῇν κλήματα τῆς πνευματικῆς ἀναβύσιως. μύτης

¹⁾ Eiusmodi ad modum codicis expressimus.

²⁾ Ita correctum est ex τὸ - νομοκρίτης.

³⁾ Super aduersum notatum est Ἰωάν. Quam in rem cf. Jon. 1, 9. Sed Abrahami verba Gen. 24, 3.
tradita respici videntur.

γὰρ ἡμῖν Ἰησοῦ κολληθέντῳ τῇ πρὸς σου, καὶ τότε
ἴσῃ ἰσχύεις ὡς ἡλιακός.

Ταῦτα προθυμοῦμεν ἐκείνης λέγει τῶν
μοιχαλῶν, ὁ τὰ πάντα θεωρεῖται βασιλεὺς, τὴν δὲ
καὶ μακρὸν ἐντα καταλείπει τὸν ἴσον, ὡς χριστὸς
κεῖνος τὸν ἐντὶ τῷ χριστιανισμῷ λόγον αὐτοῦ
ἐκείνῳ· ἐλπίσει, ἡμῖς, καὶ διδοῦσθαι τῶν
κακῶδων τοῦτο τὰ πάντα τῇ ἐκείνῃ, οὐδὲ πικρὰ
ταῦθ' ἡμῖν ἐγγίμια, καὶ ὡς χριστὸς τῷ κακῶς
ἐκείνῳ ἐνταμύνηθαι³⁾. οὐδὲ γὰρ ἐπειδὴ θεὸς οὐκ ἐστὶν
λόγος αἱ Πίστεως, τὸν Ἀβραάμ³⁾ καὶ ἐκείνῳ
ἐκείνῳ τὸν θεὸν τὸ οὐκ ἐστὶν ἐντὶ αἵματι. οὐδ'
ἐπειδὴ κομμοῖται τὸν Ἑλλήντις ἡμῖς τὸν θεόν,
ἡμῖς, τοῦτον τὸν κόσμον ποιῶντῃ οὐκ ἐκείνῳ ἢ
τοῦτο λέγοντις. ἐγγίμια ἡμῖν ἐνταμύνηθαι, ὡς κατ'
ἐκείνους φρονεῖν. Ἑλλήντις μὲν γὰρ τῇν ἐκείνῃ
ἀγρίαν καὶ τῇ θηρῇ ἀντιπρὸς λέγοντις, εἰ καὶ
ποιῶντῃ ἡμῖς τὸν κόσμον θεόν, ἀλλ' οὐχ ὡς προ-
αγορεύει τὸ μῆτρος πρὸς τὸν μηδὲν ὅπως, ἀλλ'
ὡς τοῦ ὅπως καμῖτος, τῇν μὲν καὶ εἰδος καὶ
θεῖον ἐκείνῳ πρὸς τὴν ταύτην οὐκ ἐστὶν, μακρὸν τῆς
κατ' ἀνθρώπους ἐκείνης μὲν πᾶσι τῇ θανάτῳ τοῦ
θεοῦ ἐκείνους· ἡμῖς δὲ τῇν εἰς τὸ εἶναι πρὸς
ἐκ μὲν ὅπως τὰ πάντα διδασθαι πιστεύοντες πρὸς
θεόν, ποιῶντῃ οὐκ ἐστὶν καὶ γὰρ καὶ τῶν ἐν μῶσῃ
τοῦτον ἐκείνους γινώσκοντες. ὅπως καὶ θεὸς ἐντὶ
τῶν κήρυξεν ἡμῖν Ἰησοῦ Χριστῷ λέγοντις, ἐκείνους
καὶ ἐκείνους αὐτοῦ ὡς θεὸν ἀληθινόν ἐκ
θεοῦ ἀληθινόν, καὶ τῇν τὸν νῦν θεότητα ὁμολο-
γοῦντες· καὶ τῶν αὐτῶν τῇ τὸν νῦν θεότητα πρὸς
μαρτυροῦντες, ἡμῖς δὲ καὶ Μωυσαϊκῶς καὶ Βω-
γομολογῶν τῇν ἐπὶ τοῦ κήρυξεν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ
μαρτυρίας καὶ ἀποστόλους, μαρτυροῦντῃ ἐκείνους
ἐκείνους. τὶ οὖν ἀποσχοῦμεν ταύτης; ἡμῖς διὰ τοῦτο,

Ἐχει καὶ ἐπίσης ὑπογραφάς ταύτας· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Σάββας, ἐπίσκοπος πόλεως Ἀρθίας καὶ ἐπίσκοπος Γρηγόριος· ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ταπεινὸς Γρηγόριος· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Ἀκαδημασίης καὶ ἐπίσκοπος Νίκας· ὁ μητροπολίτης Μιδάτων ταπεινὸς Ἰσαΐα· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Μηθύμης καὶ ἐπίσκοπος Μαλαχίας· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Πιζαυῆς καὶ ἐπίσκοπος Μακρίως.

Ἐχει καὶ ὁπισθεν τὴν ἑξῆς κατὰ μῆνη Αἰγύπτου τῆς ἐκείνης ἰσχυρώσεως τοῦ „ζωμθ“ ἔτους 1).

Εἶπε εἶχε καὶ ἐπιγραφὴν τὴν Κιζίκου, προεγγραμμένης καὶ ταύτης. Οὐ συνελθὼν εἰς ἀρχὴν εἰς τὸ ἰσχυρῶσαι τὴν ἐπίθειαν πρὸ τῆς συνόδου· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συνόδῳ κληθέντος μου καὶ προετιμωμένου τιτὰ γράμματα εἰς τὸ ἀναγνωσθῆναι, οὐκ ἀντιγράψας, μετὰ δὲ τῆς κρίσεως πάλιν οὐκ ἐλθὼν εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ γραμένου τόμου· διὰ τοῦτο οὐκ ἔθελον ἐπορεύσασθαι εἰς τὸν τόμον ἐν τῷ τόπῳ μου. ἐπεὶ δὲ καὶ ἀντίξυ ἐνεργεῖ μοι τιτὰς μόνη τιτὰ ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων τοῦ τιμωμένου ἡρμογέως κατὸν Γρηγόριον τοῦ Παλαιῦ, ἵσταν δὲ παρασκευαζομένη, ὥς ἔσταιν ἰδὼν καὶ ἀναγνοὺς τὰ ἐκείνου συγγράμματα ἡμαθὸν τῆς ἀλθίειας, καὶ ἡμαθὸν ὅτι ἐν πανί σήμερον εἶμι τοῖς ἁγίοις ἀκριβῶς κατὰ πάντα· ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀκούσας, καὶ αὐτοὺς ἀναγνοὺς εἶχον τοὺς ἁγίους κατὰ πάντα. διὰ τοῦτο ἰδίᾳ εἰς μετάνειαν καὶ ἐσθλάνειαν τῆς ἀλθίειας τῶν λεγομένων καὶ γεγραμμένων ἐπὶ τῇ τοῦ τιμωμένου ἡρμογέως κατὸν Γρηγόριον τοῦ Παλαιῦ καὶ τῶν λοιπῶν μοιχαλῶν ὑπάρχοντι, διὰ δὲ τῆς αὐτοῦ χάριτος τὸ ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Κιζίκου ἐπίσκοπος καὶ ἐπίσκοπος πόλεως Ἑλλάσποτος Ἀθανάσιος.

Ἐχει καὶ κάτωθεν προσγεγραμμένον τὸ μετὰ τινος χρόνου γεγραμμένον γράμμα παρὰ τῶν ἱερωτέρων

ἡγουμένων περὶ τοῦ συνδοῦναι τοῦτον τόμον λόγον ἡμῶν· Στείλονται καὶ ἀποδεχόμεθα τὴν περὶ τῆς ἐκείνης κρίσεως καὶ διαγνώσεως καὶ ἀποφάσεως τῆς μεγάλης ἐκείνης συνόδου, κατ' ἣν προκαθίθου καὶ ὁ τριακονάριστος καὶ ἄριστος ἡμῶν ἀσπίτης καὶ βασιλεὺς· καὶ τὸν ἐπὶ ταύτῃ γεγονότι τόμῳ ὡς κατὰ πάντα ἀντίκεινται εἰς ἐκείνης καὶ τῆς ἐν αὐτῇ διαγνώσεως καὶ ἀποφάσεως στήριγμα ἐν πανί καὶ ἀποδεχόμεθα· τῶν δὲ τεκνωμάτων μεταδιδασκίτην Πατριάρχη καὶ τοὺς κρίσι ἀλθίην καὶ ἀδικασίην ἡλικιστομένους συνδοκᾶς τὰ ἐκείνου φρονήματα καὶ ἀμειψιμότητας ἔχοντας ἐκ ὑψηλῆς ἀποβλέπομεθα καὶ ἀποκηρύττομεν.

Ἐχει τοῦτο τὸ γράμμα καὶ ὑπογραφάς ταύτας· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Φιλοκαλῆς Μακρίως· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Πιζαυῆς Πάτριος καὶ ἐπίσκοπος Μητροπόλεως· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Μηθύμης καὶ ἐπίσκοπος Μαλαχίας· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Ρωσίου καὶ ἐπίσκοπος Θεοδοῦλος· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Πιγύρης καὶ ἐπίσκοπος Μεθόδιος· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης καὶ ἐπίσκοπος Σελιφῆς Ἡσαΐας· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Ἀθινομοτίου καὶ ἐπίσκοπος Θεόκλητος.

Ἐχει καὶ ὁπισθεν τὸ τοιαῦτον γράμμα τὰς ὑπογραφάς ταύτας· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Κιζίκου Ἀθανάσιος· ὁ μητροπολίτης Μιδάτων ταπεινὸς Ἰσαΐας· ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Ἀλαρίας καὶ Σωτηριοπόλεως καὶ ἐπίσκοπος Λατινίτης.

Ἐχει τὸ ἴσον οὕτως· Τὸ παρὸν ἴσον ἀντιβληθὲν καὶ κατὰ πάντα ἐξισάξον τῇ πρωτοτύπῳ ἐνεθὲν ἐντελέσθη καὶ παρ' ἡμῶν δι' ἐσθλάνειαν, ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Σάββας καὶ ἐπίσκοπος Μακρίως.

Sequitur manu posteriori subscriptum:

ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Ἐφέσου Μάρκος· Μάξιμος Λοφώθιος Ἰσίδωρος Ἀλμύριος 2).

1) Id est anno mundi 6849, sive Christi 1341.

2) Recentior subscriptio testatur hoc codicis fragmentum olim ex libris monasterii Sinaitici

B: folia 110 (numerantur 108, sed quattuor ab initio addenda sunt, duo vero 9 et 10. desunt) in 4°, recenti memoria et ut videtur in monte Sinaitico scripta. Page. 1a—48, 1—8. Sunt formulae ad usus liturgicos vel similes compositae, ut *Εἰς προσέβαιε, καὶ γέμει, ἐπὶ τρεπίζεις, εἰς τὸν οὐρανὸν πατρίαν σου*. Μετὰ τὴν γέμει τοῦ ἀρχιεπισκόπου Διονίου ὁσιος. Μετὰ τὴν γέμει τοῦ μητροπολίτου Κρήτης. Pag. 11 sqq. Οἱ ἀπὸ Χριστοῦ πατριαρχοῦντες ἐν Ἀλξανδρίᾳ. Initium fit a Marco evangelista. Post *κοσμάς ὁ καὶ χειμαρίας πρώτοις κωνσταντινι- πόλεως* posteriori manu addita sunt nomina haec: *κοσμάς ἑτερος ὁ ἀπὸ παλαιάς μαρτύριος ὁ μεταβίβης ἀπὸ τῆς μητροπόλεως ἑβρῶν ἀρχιεπίσκοπος ὁ μεταβίβης ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς μητρῶν*. Rursus recentiori manu additum est *παρθένος*. Pag. 15—17. legitur *κατάλογος τῶν κατὰ καιρὸς πατριαρχῶν ἀντιοχείας*. Primus est: *Ὁ ἄγιος πater ἀπόστολος, ἀπὸ χριστοῦ 18°*. Ultima nomina sunt: *σὺλβαστος* (cui adscribitur annus *αὐχὸς* i. e. 1824), *γαλῖμος* *δανιὴλ ἀνθι- μος* (haec tria addita sunt alia manu). Pag. 27 sqq. αὶ τῶ πατριαρχῶν θρόνῳ ἀλξανδρίας ἐπισκοπεῖται *μικροπόλεως καὶ ἐπισκοπαί, αἵτινες διακρίνοντο μέχρι τῆς ἀλώσεως, ἐν τῷ τῶν ὁθωμαν- τῶν*. Pag. 30. *ἐπιστολὴ α' σὺλβαστος πατριαρχῶν ἀντιοχείας πρὸς τὸν μητροπολίτην καίων κῆν δου- σιαν*. Eiusdem Silvestri sequuntur ep. aliae tres cum aliorum nomnibus. Pag. 43 sqq. *τῶν θαυμασίων καὶ θείων ἀνδρῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ ἔτε*. Ab Adamo initium fit; ultimo loco de Constantinopoli per Turcas (*αἱ ἀγαπῶναι*) capta refertur. Pag. 51 et seqq. *τὰ ἐπὶ μο- τίμῃ τῆς ἐκκλησίας, αὶ ἐπὶ ἐπισκοπῆς τῆς πίστεως, τὰ ἐπὶ θαλάσσιον ἀμαρτήματα, et similia*. Pag. 57 sqq. *ἀνακαταλύσεως τῶν ἀγνωστῶν πατριαρχῶν, τῶν ὁσθησίων, καὶ ἀνακαθάρσεως τῶν ὑπο- ταλωτῶν θρόνων*. Sequuntur similia. Pag. 71—73. legitur *χριστόβουλος τοῦ ἀαβδίου βασιλέως Ἰουστινιανῶς, ὁ ἰδοκῆσατο εἰς τὸν τοῦ αὐτοῦ ὅσιος ἱγούμενον*. Vide infra. Pag. 75 sqq. *τὸ καθύπερ καὶ ὅσιος τοῦ βασιλέως, ἀπὸ τοῦ ἡμῶν βιβλίον, βασιλείαν, κωνσταντίνον καὶ λέοντος, ἀπὸ τοῦ α' εἰκόλον κατ. θ', et similia*. Pag. 87 sqq. recensentur *τὰ ὁρίαια τοῦ παλατίου*; item pag. 92 sqq. *ὅσοι ἐπισκόποι κενεῖται ἐν βεζαντίῳ*. Horum primus est Andreas apostolus; extremo loco haec legun- tur: *καὶ γέγονεν ἡ καθολικὴ ἐκκλησία γεματὴ εἰς τοῦ δι' ἐκβλήθητος ἀνέβηθεν εἰς τὸν θρόνον ἰωσήφ ὁ τοῦ γαλιλαίου ἱγούμενος, ἀπὸν θαυμαστὸς τῶν βῶν καὶ ὁμολογίας στερηθέντα καθαρῶν*.

C: folia 6 in 4° ante aliquot saecula manu Graeca scripta. Fol. 3. incipiunt τῶ ἁγίῳ καὶ ὁσιωτάτῳ πατρί, ἡμῶν ἰσχυρὸς τοῦ ἀνεκχωρήτου· ὁ πρὸς τὸ τέλος τῆς βίβλου αὐτοῦ λόγος κα' ἦνεν αἱ θείαι αὐτοῦ αἰ τιμολογῶντες τοὺς ἀνέκτους μετασχόντες. Supersunt θείαι α' usque ιθ' et κα' usque μδ'.

D: folia 48 in 4° saeculi fere sexti decimi. Sunt varia liturgica quae plerumque in- terpretationem Arabicam in margine adscriptam habent. Litterarum initialium rubro scriptarum magna pars cum arte facta est.

fuisse: τὸ παρὸν βιβλίον λατρί τοῦ ἁγίου καὶ θεοφιλῆτος ὁσιος Σπυρίδωνος, καὶ ὅστις ἐνεστήκει ἀπὸ τῆς ὁλίας μονῆς, κα' ἔχει τὰς ἀγίας τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τῶν ἀσκητῶν βίβλων. Cuiusmodi obtestationes in codicibus anti- quique saepissime inveniuntur; cf. exempli caussa subscriptiones codd. Imp. Par. 52 et 376. a Scholisto excerptas in Biblisch-kritische Reise p. 4 et 8.

Et: folia 8 in 4° saeculi fere 17. Inest καὶ τὸν τριδικῶς. πώλιμα μετρησάμενος· Μίαν δὲ μέλω τὴν τριδικῶν ὁρίαν. In fine deest.

Hoc loco apponere placet decretum illud, quod Iustiniani imperatoris esse dicitur, de coenobio montis Sinaitici supra a nobis ex cod. IX. B. pag. 71 sqq. enotatum. Faciemus id vero ita, ut cum codice nostro conferamus textum quem nuper in Dresd. codice A 187. pag. 76 sq. invenimus.

ΧΡΙΣΤΟΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΤΟΛΙΜΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥΣ ΠΛΗΜΑΝΟΥ, Ο ΕΛΘΡΗΣΑΤΟ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΤ ΣΙΝΑ ΟΡΟΥΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Εἰ δὲ καὶ ἀνδράσι τοῖς περιδυσίως εἰς ἐπιμεσίαν τῶν βασιλῶν²⁾ ἀρχήτωι καταστρα-
τηγῶσι³⁾ ἡ πόλιον δικαίως ἐγγηραθῆται ἡ λαὸς ἀνδρῶν ἡ καὶ ἄλλ' ἀντι τοιαῦτα⁴⁾ πρῶ-
την δεδομένως τῇ κρίσει τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς φαινόμενα χρήσιμα τῆς ἐπιμετηρῆς τῆς προσ-
ήκουσας τῶν ἐπικούρων⁵⁾ ὅσω ἐν τοῖς νόμοις, εἰσγυμένωι δικαιοῦ ἀν εἶν τὰ τῆς ἐπαθλῆς τούτων
βλέπειν τὸ πῶς ἐπιδικώμενα ἀνδράσι σιμοῖς καὶ βῶν καὶ τρώσῃ καὶ θιγῇ πλησίον⁶⁾,
οἷχ ὅσω τῶν κατὰ τὰ ἐκτὸς συντινίσθωι ἄλλα κρίτωι καὶ εἰς ψυχῇ ἀντὶ παραμύρησθαι
τῆς ἀσφάλειας, μύλλον δὲ καὶ τοῦτο κἀκὸν χρησιμοποιεῖται τοῖς ἐκ τῆς ἀνωθεν διζῶς προ-
βυλλομένως τοῖς ἀντοκράτορσι. πῶς οἷα ἂν εἰς τῶν καθιζήστων ἐπικλητῶς οἷσιν βρεβλίνει καὶ
εἰς τέλος ἄγειν ἐπὶ μετῴσωντο. εἰ δὲ καὶ ἄλλως τῇ δόξῃ τιμᾶται τὸ εἰληπον, οἷχ ὅπως διὰ
τῆς τούτων⁷⁾ παρὰλλας, ἀλλ' ἰδίῃ καὶ καθ' ἑαυτὸ τὸ πᾶν ἡμῶν ἀξίως ἔχει⁸⁾ γενέσθαι, τριμᾶνται
καὶ μύλλον τῶς ἀντὶ τῶν τούτων ἐπιμετηρῶν τοῖς ἑνεκτικῶς καὶ παρακρίσιν⁹⁾ ἄπει ἐθλῶν, ἵν
εἶν οὐ μόνον αἰσθῶς ἄλλὰ καὶ τῇ δικαίῃ κατὰ τὸ εἶδος χαρῶμενοι.¹⁰⁾ τοῦτο καὶ ἄπει τῇ βου-
λαίῃ μου πᾶρσιν εἶδεν ἐκτελούμενοι, θεωρημένη τοῖς ἐν τῇ ὅσῃ Σινᾷ τῆς ἐπὶ ἐπὶ τῆς
τοῦτο μὲν ἵ ἐκαστὸν ἦν ἐπαύσατο πρὸς ἐμὴ¹¹⁾ ὁ Ἰστομῶνδος μετροπολίτης ὁ ἡρώτατος καὶ
ἐπὶ τῆς οἷα ὅσῃς ἀξίως μὴ πιθιγνός τῆς τῶν δούτῃ τὰς αἰσῶς ἐλῶν ἐπιμετηρῶν
καὶ ἂ μὴ τετελεσμένα τῇ δικαίῃ τινὰ ζῆμιν¹²⁾ προξένισαν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ τὸ ἄλλως
ἐγείσθαι τὸ τοούτων ὅσῃς ἀνδράσι καὶ τῆς ἀπίσιν ἐπιστολῶν δικαιοῦ ὅν¹³⁾, καὶ τομῶν
μύλλον τιμᾶσθαι τῆς βασιλείας μου ἐκ τῆς πρὸς τοῦτο τῆς, ἐπὶ καὶ δοξάζων εἶδεν θεὸς τοῖς
τοῦτον δοξάζουσιν. ὅσῃς γὰρ τοῦτο ἐπιμετῶν τῶν καθ' ἑμῶς, ὅσῃς θιγῶν καὶ ἀβλεσκῶν¹⁴⁾
δυσὲ καὶ κατὰσιν ταῖς τῶν ἀγίων¹⁵⁾ ἐργασίας καὶ ἀντὶ τῶς πιστοῖς κατὰσιν. εἰ δὲ καὶ

²⁾ Cod. Dresd. Ὁμαρὸς τοῦ βασιλέως Ἰουστινα-
νοῦ, ὅς ἐκτελεσθῇ διὰ τὴν διορίσασιν ὅσῃς τὸ Σῶναι.

³⁾ Ita cod. Dresd., a prima manu; cod. Lips. et
corrector codicis Dresd. εἰς ἐπὶ τῶν βασιλέων.

⁴⁾ Cod. Dresd. καταστρατήσιν.

⁵⁾ Cod. Dresd. ἡ ἄλλα τὰ τοιαῦτα: postea idem
diversimodis pro deoimosis.

⁶⁾ Cod. Dresd. om. τῶν ἐπικούρων.

⁷⁾ Cod. Lips. πλησίον.

⁸⁾ τοῖς ex cod. Dresd. est; Lips. omittit.

⁹⁾ ἔχει: ita Dresd., non habet Lips.

¹⁰⁾ Ita Lips. habet; Dresd. παρῆναι.

¹¹⁾ Uterque codex χαρῶμενοι.

¹²⁾ Cod. Dresd. πρὸς με.

¹³⁾ τινὰ ζῆμιν ἂν: ita emendanda videbatur
scriptura collicum. Lips. τῶν ζῆμων ἔν. item Dresd.
omisso ἔν. Post in Dresd. est προξένισαν.

¹⁴⁾ ὅς ex cod. Dresd. est; in Lips. deest.

¹⁵⁾ Haec vox derivanda videtur ab ἀβ (ἀβλας)
et ὠρῃ (locus) sive ab huius radice ὠρ.

¹⁶⁾ ὁρῶν repositum pro ἀντὶ τῶν, quod in utro-
que codice scriptum est.

ἀγίασματος τόποι καὶ αἰὶν καὶ ὡς αὐτὸν τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, προσφύει μὲν τὸ πρῶτον καὶ τῆς ἀλλοθιᾶς ἀκρὸς ἐχόμενον καὶ τῆς Θεωρεῖας τραυτέρων, πᾶσις ὁ Θεὸς οὕτως οὕτως δόξης, πολλὰ, πᾶσις ὅστις καὶ τῶς ἐρχομένους ταύτας καὶ μὴ τῆς δόξης¹⁾ ἀποτινυμμένων τοῦτο παρὰ τῆς βασιλείας μου. οὐνοὶ καὶ ἡ γῆ πάντα ἴδοντες ἢ ἐπὶ τὸ μῦθον κατὰ τὴν φηγήτην προκόπουνται.

Ταῦτα γὰρ τὸ παρὸν τῆς βασιλείας μου πρόσκειμαι βύλλεται. τιμὴ γὰρ ἡ βασιλεία μου τὸν κατὰ καιρὸς ἐν τῷ 2^ῳ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ ἐπὶ τῷ 3^ῳ ἀποκατα, καὶ θεωρεῖται συναμθυσθῆναι τρίτος²⁾ ταῖς οὕτως τεταγμένους ἐν ἅπασι καὶ ἀντιμῆσθαι ἐν ταῖς προσδοκίαις, καθέδρῳ, πᾶσις τε καὶ στυλῶσαι ἀμύνεσθαι διὰ καὶ ἀμύνει οὕτως καὶ τὸν ἀρχιερέα, ὅπως τῆς τοιαύτης τιμῆς ἐκ τῶν ἐκείνῃ χρίων καὶ τὴν ἀπὸ τῶν. τὰλλὰ τε πάντα οὐα ταύτας, καὶ τοῦτο πρόσκειμαι, κατὰ μὴδὲν ἐλαττωμένη. ἐπὶ τοῦτο γὰρ ἐγγράμει καὶ ὁ παρὸν³⁾ ὁραμὸς τῆς βασιλείας μου. κατὰ μῆτις Πάτριος ἡλλοισι ἔχον Ἰούλιον⁴⁾ ἰδοκίως, ὡ.⁵⁾

Cod. Tisch. X. membranaceus foliorum 41 form. maximae, saeculi duodecimi, quavis pagina binis columnis scriptus. Sunt tres homiliae Gregorii Nazianzeni integrae cum initio quartae. Prima est fol. 1: *εἰς γρηγόριον τὸν ἀδελφὸν βασιλέα*. Secunda fol. 5: *ἐπιτάξις εἰς τὸν μέγα ἀδελφόν*. Tertia fol. 24: *εἰς τῆς τῶν ἐκείνῃ ἀντιμῆσθαι ἐπισκόπων παρὸς οὐα*. Quarta, cuius una pagina cum dimidia superest, inscribitur: *περὶ γάμπωχας καὶ περὶ γάμπωχας οὐα*. Codex est bene et accurate scriptus, passim etiam idoneus ad emendandum textum editum; sed nulla harum homiliarum magna difficultate critica laborat.

Cod. Tisch. XI. membranaceus foliorum decem form. maximae, saeculi fere undecimi. Quaevis pagina versus 37 continens habet. Est fragmentum menologii. Singulae quae supersunt vitae magnam similitudinem earum habent quae editae sunt in Menologio Graecorum etc. Urbini 1727. Folio 1. versu sexto legitur: *τῇ αἰτῇ ἡμῶν ἀδελφῶν τοῦ ἁγίου μάρτυρος προσκίον τοῦ ἐκ πάλαισιν* etc. Ibidem μετὰ τῶν αἰτῶν 2^ῃ. *μῆτις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἀμηνόχους ἐπισκόπου ἐστίαν*. Sequitur ibidem *τῇ αἰτῇ⁶⁾ ἡμῶν μῆτις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἡρομῶχους ἀσπίον⁷⁾ ἐπισκόπου καὶ οὐα*. Textus plerumque cum editis convenit, non tamen ubique. Ita fol. 1. verso, ubi est *τῇ αἰτῇ ἡμῶν ἀδελφῶν τοῦ ἁγίου μάρτυρος ἀρχιερέα μετὰ τοῦ πάλαι τοῦ ἀπὸ, καὶ γάμπωχας τοῦ στυλῶσαι καὶ ἀμύνει*, statim ab initio in hoc codice legitur *ἡμηνόχους ἐκ οὐασις* (primum scriptum erat *καὶ οὐασις*) ἔπειτα ἐν χρίσιν πάλαι τῆς φηγήτης, in editione vero quam diximus Urbinate I. p. 206. desunt verba *ἐν καὶ ἔπειτα*. Item editio desinit verbo *πάλαισιν*, codex vero additum habet: *ὁραμὸς καὶ ἡ ἁγία ἀμηνόχους*. Fol. 2. legitur *μῆτις*

¹⁾ τῇ δόξης: ita scripsimus pro ἡ δόξης, quod in codicibus nostris est.

²⁾ Cod. Dresd. *εἰς τῶν*.

³⁾ Cod. Dresd. *τὸ παρὸν, ἀμηνόχους*.

⁴⁾ *Πάτριος ἡλλ. ἔχον*: haec e Dresd. sumpsimus, Lips. non habet. Dresd. antea *κατὰ μέγα*.

⁵⁾ In fine cod. Dresd. additum habet: *εἰς τὸ*

καὶ ἀμηνόχους (ita videtur compendium quod adest legendum esse) *καὶ ἡν-Θωμῶν γραμμένους τῆς Θεῶν καὶ βασιλείας γρηγόριον*.

⁶⁾ Sic h. l. iota adscripto, quod antea in τῇ αἰτῇ nec adscriptum nec magis subscriptum erat. Pariter scriptura in iis quae sequuntur fluctuat.

τὴν αἰώνιον θεοδοσίαν, cf. Menolog. Urb. II. p. 9. Huius memorie in editis finis est: καὶ ἐν ταύτῃ τῇ λήθηντες αἰσθάνῃ ἐν τῇ χάριτι πρὸς ἡμᾶς; codex vero pro πρὸς ἡμᾶς habet: πολλὰς χάριτας παρέχον τοῖς πιστοῖς. Fol. 10. habentur: ἀθλίως τὸν ἴγιον τῶν πεινῶν ἀναιμία ἀναιμία καὶ μακάρι; porro ἀθλίως τὸν προσήγορον διατήλ; denique ἀθλίως τὸν ἴγιον μάταιως βιάσασθαι τὸν εἶναι.

Cod. Tisch. XII. Constat foliis 17 membranaceis, quattuor codicum reliquiis.

A: folia septem in 4° saeculi decimi. Insunt excerpta varia, quae ad Johannem Lydum sexti saeculi scriptorem referenda esse videntur. Auctoritas potissimum eo sunt quod eadem fere omnia etiam apud Suidam et Codinum de antiquitatibus Constantinopolitanis expONENTEM leguntur, itemque minori ex parte in editione fragmentorum Johannis Lydi. Dum viri enim illi unde sua hauserint non satis constat, tamen duclum ex eodem fonte hausisse visi sunt. Cf. Kusteri notas ad Suidam sub Ἀδουχέρη, sub Ἰερωνυμῶς, sub Ζεὺς et aliis. Iam vero nil veri est similis quam utrumque ista omnia ex Johanne Lydo depremissis, quanquam libri eius quo usi sunt non supersunt nisi excerpta, ita ut ex nostro codice supplementa editorum petenda sint. Quae de re alii sique intelligentiores viderint, nobis satis erit ipsum textum edere, unaque accurate indicare quae ratio sit inter Suidam et Codinū excerpta et textum codicis nostri, qui quidem ipsa aetate illum utrumque antecedit.

Primo loco legitur: περί ἀδουχέρη. Eadem apud Suidam sub Ἀδουχέρη et apud Codinū De origg. Const. ed. Lambec. p. 13. Noster textus sic habet: Ἀπὸ τῆς χώρης ταύτης πρὸ τῆς μυσταγωγίας ὡς ἐπὶ ἀνατολῆς, πύργος τοῦ τῆροδος¹⁾. ἐν αὐτῇ δὲ ἵσταν καὶ²⁾ ἀσφάλτος ἢ λεγόμεναι μέθυ. λέγεται δὲ ἀδουχέρη διὰ τὸ εἶναι πλείονος (Suid. πλείονος) ποταμοῦ ἐν αὐτῇ καὶ δυσχερῆς ποταμὸν εἶναι διὰ τὸ εἶναι. ἵσταν καὶ ἢ τινὲς (Suid. et Cod. τινὲς, cod. Suidae A. γ). τοιαύτην δὲ ἀσφάλτου ποτὶ τοῖς πτόμασι ἢ ἀσφάλτος, ὥστε ταῖς ἀπὸ τοῦ πλείονος καὶ τοῖς λεπτοῖς διδοῖς συμμιγνύσιν ἀσφαλτικὰ γίνονται πιστὰ, ἀδύρα. διὰ τὸ ἐπὶ καὶ τὸ ἴσταν³⁾ ἀσφάλτος (Codin. ἀσφαλ). ἵς ὃν διὰ τὸν πτόμα ἀναδύσται, ὥστε πᾶν μὲν ἐπὶ τὸν ἵσταν πᾶν δὲ πτόμα⁴⁾ ἀσφαλτικόν καὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ ἀσφαλτικόν (Suid.—πιστὸν) καὶ ἐπὶ ἀσφαλτικόν, οἷα ἂν ὡς ἀπὸ τῆς χώρης αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὸν ἵσταν, καὶ οἷον ἀσφαλτικόν πᾶν ἀνατολικόν⁵⁾, καὶ ἐκ τοῦτο τὰ τε (Cod. om.) ἐν ἐπιπλοῦς πτόματι αὐτῶν καὶ τὸ πτόμα τῆς χώρης⁶⁾. λέγει δὲ ὁ διὰ τοιαύτων τι (Codin. τι) ἐκαστὸν (Codin. ἐκαστὸν) ἐπὶ ἀσφαλτικὸν τῆς αἰτίας, ὅτι πᾶν τὰ ἀσφαλτικόν πτόμα πᾶν τὸν ἵσταν, ἵσταν δὲ ἐπὶ τῇ ἀδουχέρη καὶ ἢ πτόματι.

Secundo loco legitur: πτόμα λέγεται ἀσφαλτικόν. Cf. Suid. sub Ἀσφαλτικόν; item Codin. De origg. Constant. (ed. Lambec. Paris. 1655.) pag. 16. nr. 32; item Joh. Lyd. de mem-

¹⁾ Suid. (ed. Gaisf.) Τῆροδος, cod. BE Τῆροδος.

²⁾ Codin. ἢ ἀπὸ καὶ, item eod. Suidae ABE.

³⁾ Suid. et Codin. addunt πιστὸν, sed om. cod. Suidae ABE.

⁴⁾ Ita codex, sed e Suida et Codino corrigenda videtur ἵσταν.

⁵⁾ Codin. πᾶν τὸν ἵσταν πτόμα καὶ πτόματι.

⁶⁾ Codin. ἀσφαλτικόν, εἰς τὴν τῆς ἀσφαλτικῆς καὶ οὐ καὶ ἐπὶ τὸν ἵσταν ἀσφαλτικόν, εἰς τὸν δὲ ἀσφαλτικόν ἀσφαλτικόν καὶ πτόμα ἀσφαλτικόν.

⁷⁾ Haec voce finitur Suidae nota. Codinus in ed. Lamb. sic: καὶ τὰ πτόμα ἀσφαλτικὸν ἀσφαλτικόν, πτόμα πτόμα πτόμα, sed codex Codini Vaticanus pergit λέγει ὡς ἐπὶ τῇ ἀδουχέρη.

δύμμη (correctum est τιμη) αὐτοῖς πάλαι τὴν γῆν λήγοντι ὡς τὴν γῆμμη (Codin. καλοῦσι omisiss αὐ. γῆμ.) καὶ ἐπὶ¹⁾ ἄρα πάσης πόλεως ἢ γῆ ἴσιν (sic) ὡς βασιλεύοντα τὴν πόλιν, πλάττεται περὶ-
σφωος²⁾).

Undecimo loco legitur: περὶ ἀγῶματος κτεῖνα γήοντος, πολλὰς δὲ καὶ γῆν ἔχοντος³⁾. Haec satis accurate et Suidas et Codinus habent; editio Johannis Lydi non habet. Τῆς ἀσφωδῆς τὸ ἄγῶμα πλάττεται κτεῖνα γήοντος⁴⁾, ἐπειδὴ ἀντὶ τῆς τοῦ τοῦ ῥωμαίων γενομένης κτηνῆς ἰσομοδῆς (in codice δη omisissum) γενομένης, καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ αὐτῇ οἱ κτεῖνες ἐχέμενοι⁵⁾ ἐξέμενοι δὲ τῇ ἀσφωδῇ ἀντισφωδῆναι, ἐμῆσαι τε αὐτὴν ἀγῶματι κτεῖνα γήοντος⁶⁾. πλάττεται δὲ αὐτὴν⁷⁾ καὶ γῆν ἔχοντες (Codin. ἔχον), ὅτι (Suid. δῶτι, codex δὲ) καὶ ἀφῆρα καὶ θῆλα ἔχει ὥσπερ⁸⁾. αὐτὴν (Suid. ταύτην) γῆν λήγοντι τὴν (Suid. et Cod. om.) ἴσιν γενομένης περὶ τῆς (Cod. τοῦ περ, Suid. πάσης). καὶ ἀπὸ τῆς ἀσφῆς καὶ ἄνω (Cod. ἀσφ. τῆς ἀνωθεν) λήγοντι αὐτὴν ἀφῆρα, τὰ δὲ καὶ θῆλα (Suid. et Cod. λειρα). πλάττεται δὲ αὐτὴν καὶ ἐπιπαι, ὅτι ὁ (Suid. et Cod. om.) αὐτῆς (Suid. et Cod. αὐτῆς) ὁ τοῦ αὐτῆς πλάσσει μῆρα τῆς ἀφῆρας, μετὰ τοῦτο ἴσιν ἐπὶ τῇ, καὶ τὴν μῆρα ἐμῆσαι (Cod. ῥέσαι) τοῦτο αὐτῶν.

Sequitur duodecimo loco: περὶ ἀγῶματος βασιλεύοντος ἐν τῇ ἀσφωδῇ χωρὶ μῆλα γ' τοῦ ἱερικίου. Τὸν Ἡρακλῆα τὸν χρόνον λήγοντος, ὅς ἐστι τμηρῆς⁹⁾ ἑαυ. θῆρας, καὶ χωμαῖν. Cum his cf. Suidae haec: Ἡρακλῆος ἀγῶμα βασιλεύοντος ἐν τῇ ἑαυ. γ. μῆλα γ' δῶ τοι, τὸ τμηρῆς τῆς ἀσφῆς χωμαῖν αὐτῶν. Item apud Joh. Lyd. De mensibus IV, 46, pag. 81. Ἡρακλῆς δὲ ὁ χρόνος περὶ τοῦ Νοεμβρίου ἐκτετα-- καὶ ἄλλος δὲ τοῖς (μῆλα), ὅτι τμηρῆς ὁ χρόνος.

Tertium decimum caput est: περὶ ἀγῶματος τοῦ διὸς καθήμενος γενομένη ἔχοντος τὰ ἄνω, τὰ δὲ καὶ ἰσχυρῶς, κρατοῦντος ἐν τῇ ἐνωρίμῳ σφῆπτῳ τῇ δὲ δεξιᾷ ἰσχυρῶς. His genuina vide apud Suidam sub Ζεῦς, et apud Codinum, apud quem caput inscribitur: περὶ ἀγ. τοῦ διὸς. Textus sic habet: Ἀγῶμα πλάττεται τοῦ διὸς καθήμενος⁹⁾, γενομένη ἔχον τὰ ἄνω (Cod. ἔχον τὰ μὲν ἄ. γ.), τὰ δὲ καὶ ἰσχυρῶς. κρατοῦν (Suid. κρατοῦν) δὲ τῇ μὲν ἐνωρίμῳ σφῆπτῳ, τῇ δὲ δεξιᾷ (Suid. δεξ. δέ, cod. E δὲ δεξ.) αὐτὸν προτινῶν (Suid. -τινῶν. καὶ τὸ¹⁰⁾ μὲν καθίσθαι τὸ ἑκπῶν τῆς δεξιᾶς αὐτίκῃ, τὸ δὲ τὰ ἄνω γενομένη ἔχον ὅτι κρατοῦς¹¹⁾ τοῖς ἰσχυρῶς καὶ τοῖς πνευματικῶς τοῦ κόσμου μῆρας¹²⁾ τὰ δὲ ληπτὴ σφῆπτῳ (codex male σφῆπτῳ) ὅτι (Suid. et Cod. δὲ) τῶς γενομένης ὁ διὸς ἀγῶματος, τὸ δὲ τῇ καὶ σφῆπτῳ κατὰ τὴν ἀγῶματι (Cod. om.) τὸ ἐξουσιάζον. τὸ δὲ τῇ ἐκπῶν προ-

¹⁾ Suidas sic: Ἀγῶμα ἴσιν ἢ γῆ ὡς τὴν ἑαυτῶν ἑαυ. ἑαυ. ἑαυ. etc.

²⁾ Johannis Lydi hic spectant haec: ἑαυ. ἢ Ἀγῶμα πόλεως ἴσιν κατωρῆς, ὡς τὴν ἑαυ. ἑαυ. καὶ περὶ τῆς αὐτῆς γενομένης. Vide De mensibus III, 34, pag. 45.

³⁾ Extrema: πολλὰςque ἔχοντος, desunt apud Codinum.

⁴⁾ Suidas sic: Ἀσφωδῆς. Ταύτην τὴν etc.

⁵⁾ Codinus: ἑαυ. omisso πλάττεται.

⁶⁾ Haec eodem modo apud Suidam leguntur; Codinus vero ἀγῶμας κτεῖνα γήοντος.

⁷⁾ πλ. δὲ αὐτῆς: haec in Suida male deesse iam observatum est.

⁸⁾ Codinus: ἑαυ. καὶ ἀφῆρας καὶ θῆλας ὥσπερ.

⁹⁾ Suidas sic: Ζεῦς. Ταῦτον τὸ ἀγ. ἰσχυρῶς κατὰ δῆμον.

¹⁰⁾ Pro τὸ μὲν et ter τὸ δὲ antiquissima manu τὸ μὲν, τὸ δὲ correctum est. Suid. et Cod. confirmant τὸ.

¹¹⁾ Antiquissima manu additum ἴσιν.

τῆσιν ἀπὸ ἐποδίου (Suid. et Cod. διὰ) ὡς (Cod. ἔτι) τὸν ἀμφόρου περικύπτει κατὰ ὡς ὁ αὐτὸς τὸν μετακλῶν ὤκειαν¹⁾.

Quartum decimum: περὶ ἀγῶματος τῆς γῆς τέμνοντος βυστάζοντος. Cf. Suidam sub Ἐστία et Codin. pag. 15. nr. 31. Ὅτι γενναῖα (codex γενναία) πλάττονται τῆς ἰστίας ὀνομασίᾳ τῆς γῆς τέμνοντος βυστάζοντος²⁾, ἐπειδὴ τοὺς ἀγῶνας ἡ γῆ ἐφ' ἑαυτῆς (Suid. et Cod. τῆς) ἀργάλλει.

Quintum decimum est: περὶ ἀγῶματος σιλέων τοῦ κνίσκου κίεμα ἐν τῇ κεφαλῇ ἱστροφος. Apud Codinum omittitur in titulo sicut. τ. ια. Suidas sub Σιλέων sic incipit: Ὅπως ἐπιούλωτο Λακωνικῶς, ὡς τὸν ἴδιον τῶν κνίσκων. Scriptum est in nostro codice: Περὶ ἀγῶματος (Cod. Τὸ δὲ αἶμα τοῦ) σιλέων τοῦ δὲ ἀνδρῶν ὀνομασθέντος κνίσκου (Codin. Κνίσκου) τοῦ δούτος τοῦ ἰδίου τοῦ (Cod. τῶν τῶν αὐτῶν) αὐτῶν τῆς στροφολογίας τῆς ἱστροφος γενναῖα ἱσθάνει αὐτῆς καὶ διὰ τοῦ πῶς αὐτῆς (Suid. et Codin. πρ. αὐτῆς) ἱστροφος ἁδενθίσαντι καὶ ἐκκεντρομένῳ, γινώσκοντι δὲ ἐπὶ ἱσθησθέντος τοῦ ἱστροφος, καὶ (Suid. et Cod. ἱστροφος. καὶ δὲ) ἀντὶ τοῦ σιλέων ἀλλεῖνδρος τὸ μετακλῶν τῶν ὀνομασθέντων ἀποδύσαντα μόνον σιλέων περικύπτει αὐτὸν τὸν κνίσκον κατὰ ταῦτα καὶ τὸ ἀγῶμα αὐτὸ περικύπτει τῇ κεφαλῇ (Suid. et Cod. ἐν τῇ κεφ. κεφρ.) ὥκεται.

Sextum decimum: περὶ ἀγῶματος βυστάζοντος μύσασπον τοῦ ἱστροφος. Apud Codinum p. 15. est περὶ αἶμα. Ἐμὸν β. μύσασπον. Apud Suidam vide sub Ἐμῶν, in verbis Ἀγῶνα δὲ αὐτὸν καὶ τοῦ κνίσκου αὐτῶν. Noster textus sic: Τὸν κνίσκον αὐτῶν λέγονται καὶ τὸν ἱστροφος (Cod. καὶ ἱστροφος) τὸν Ἐμῶν, ὅθεν τὸ ἱστροφος αὐτῶν ὅπως βυστάζον (Cod. τῶν) μύσασπον (Suid. et Cod. μύσασπον, codd. Suidas -σπον). ἀλλὰ καὶ οἱ ὁνομασθέντες τοὺς θεοὺς αὐτῶν πλάττονται ἐκκεντρομένους, βυλάται (adde χυλά), ὡς τοῦ χυλάτος στροφολογίας (codex στροφολογίας) ὅπως ὀνομασθέντες, οἱ δὲ ἄλλοις σιλεωγενήσονται αὐτῶς πλάττονται ὡς τοὺς ὀπλῶς ἐκκεντρομένους τὸν ἀνδρῶν (Codin. ἐκκεντρομένους τὸν ἀνδρῶν).

Septimum decimum inscribitur: περὶ αἰγίστου μερῶς. Eadem exscripsit Codinus: Suidas vero breviter sic: Ἀγῶνος ὁ αἰγίστου - αἶμα, οἱ καὶ ὁ μὲν Ἀγῶνος ἐκκεντρομένους. In Joh. Lyd. cf. quae p. 171. sub Ἀγῶνος nr. 72. leguntur. Ὁ αἰγίστου ὁ ὀκταῖος (Codin. ὁ ὀκταῖος) αἰγίστου μερῶς ἐκκεντρομένους, καὶ ἐκκεντρομένους τὸν μερῶς (Codin. ἐκκεντρομένους τὸν μερῶς) αἰγίστου ἐκκεντρομένους ἐν αὐτῷ δὲ καὶ ἐκκεντρομένους τῇ ἱστροφολογίᾳ ἱστροφος (Cod. τῇ ἱστροφολογίᾳ τοῦ μερῶς). μερῶς δὲ (Cod. τῶν δὲ) ἀπενθίστου (Codin. οὐ μ. item postea) ἐκκεντρομένους τῇ τῇ (Cod. αἶμα τῶς αἶμα) καὶ τῇ δυνάμει αὐτῶν (Cod. οὐ μ.) τὸν ἀπενθίστου μερῶς (Cod. οὐ μ.) αὐτῶν ἐκκεντρομένους καὶ ἱστροφος τῆς ἱστροφολογίας, καὶ ἐκκεντρομένους αὐτῶν ὀπλῶς ἱστροφολογίας (Codin. ἱστροφολογίας) αὐτῶν (Cod. οὐ μ.) περικύπτει αὐτὸν αἰγίστου χυλάτος, ὅθεν ὁ ἀπενθίστου περικύπτει³⁾.

Duodecesimum caput inscribitur: περὶ αἰγίστου ἐκκεντρομένους. Eadem passim mutata

¹⁾ Ita etiam apud Suidam finitur. Codinus vero addit: [αἶμα καὶ πλάττονται αὐτὸν τῶν μερῶς ἐν τῇ γῇ βυστάζοντες] διὰ δὲ τῶν ἱστροφολογίας ὀνομασθέντων αὐτῶν τῶν πάντων ἀποδύσαντες: quae conferte iuxta cum decimo capite nostri codicis.

²⁾ Suidas: Ἐστία. Γενναῖα πλάττονται τῆς ἐκ.

Codinus: Τῆς γῆς ἱστροφος Ἐστίας, καὶ πλάττονται αὐτῆς γενναῖα τέμνοντος etc.

³⁾ His extremis textus Codini in editione Imm. Bekkeri multo emendatior legitur quam apud Lambechum, ubi sic habet: καὶ ἐκκεντρομένους αὐτῶν ὀπλῶς ἱστροφολογίας αὐτῶν αἰγίστου χυλάτος, ὅθεν ὁ ἀπενθίστου περικύπτει.

codicem eiusmodi factae. Quae notitia satis memorabilis est, nisi quod non satis liquet quem numum significet nota sexies repetita, neque alia prorsus clara sunt. Sed id alios dicturos spes est. Textus sic habet: ἡ δὲ κατεβιβασθεὶς ἔξοδος εἰς τὸ τοιοῦτον ἄγον τριαντά-
 γυλον, ἔχει οὕτως· εἰς χαρτίᾳ --- ¹⁾ δεκατρία· εἰς γραμμῶν --- δεκαοκτώ· εἰς κεφαλαιῶν καὶ διὰ λέξε-
 ρων ἀντίσημα τῶν ἑξωκεντρῶν --- ²⁾ εἰς χρῶμα τῶν κεφαλαιῶν καὶ τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ ἀρχιεπισκόπου.
 γλωσσίᾳ δεκαπέντε ἰστώντα, ἑξάμη δεκατέσσαρα, καὶ ^{καὶ} ἑξήκοντα· ἔτσι --- τριακοσιτέσσαρα· εἰς μίσθωμα τοῦ
 χειρογράφου --- ὁκτώ· εἰς ἀνάγνωσιν --- ³⁾ Ceterum quattuor versus facsimili expressimus
 tab. II. nr. XII. D.

E: folia quattuor chartacea form. 4. cum fragmentis musicis, saeculi fere decimi
 quinti vel sexti.

B. SYRIACA.

Cod. Tisch. XII. membranaceus foliorum 130 in 4° maiori. Est bilinguis, quavis
 pagina duabus columnis, altera Syriace, altera Arabice, scriptus. Continebat olim integra
 quattuor evangelia; etiamnum supersunt Marci et Lucae libri integri, item Matth. 17, 13—
 22, 3. (fol. 8. exeunte) 22, 24 (fol. 9.) usque finem evangelii; Joh. 1, 1—8, 58, 10, 41—
 11, 44. Bis erravit bibliopega in foliorum ordine, collocans Luc. 1, 11—5, 8. (fol. 69—78)
 post 5, 8—8, 52 (fol. 59—68), et Joh. 8, 41—8, 58 (fol. 130) post 10, 41—11, 44 (fol. 128
 et seq.). Syrus textus idem est qui nomine Peschitto sive simplicis inclaruit, nec
 admodum ab edito differt; Arabicus sine dubio ex Syro translatus est: quae res propterea
 gravis est, quod nondum satis probari poterat fuisse olim inter Arabes qui evangelia ex
 Syro in linguam vernaculam transferret. Est textus iste Arabicus boni interpretis,
 Syriacum fideliter sed non cum improba anxietate reddentis, perraro paraphrasi utentis.
 Ad definiendam eius interpretationis aetatem facit quod in Luca potissimum et Marco
 Pharisei dicuntur Mu'tazil; secta vero Mu'tazil dicta exeunte primo hegirae saeculo orta est.
 Item feria sexta, Graeco παρασκευή, eo nomine exprimitur quo Muhamedi sectatores diem
 sacri conventus insignire consueverunt. Antiquitas ipsius codicis insignis est; videtur
 enim circa annum 1000. scriptus esse. Syra scriptura simillima est codici a Wisemano
 in Horiis Syriacis facsimili expresso, qui quidem annum Christi 980. subscriptum habet;
 item autographo Eliae Nisibeni, quod a Frid. Aug. Rosen in Catalogo codd. Syriacorum
 Musei Britannici expressum in finem saeculi decimi incidit. In nostro quidem codice
 nulla litterarum forma deprehenditur quae sequioris aevi indicium sit, cuiusmodi Wise-
 manus l. l. p. 131. in suo codice invenisse sibi videbatur. Arabicus vero textus eiusdem
 cum Syro aetatis habendus est. Atramentum quidem in Arabica columna plerumque

¹⁾ Ubicumque has tres lineolas posuimus, in
 codice habetur χ πρᾶ (semel πρᾶ).

²⁾ Hoc loco deest numerus, spatio vacuo relicto.

³⁾ Ita prorsus in codice est.

⁴⁾ Hoc loco rursus deest numerus.

vividiorum colorem quam in Syriacum habet, sed id non valet ad diversitatem aetatis probandum; passim etiam vix est differentia, ut fol. 25 rect. vers. 9 et 10 ab imo, fol. 52 rect. vers. 12. ab imo, item foll. 34 recto, 39 recto, 45 recto, 58 verso, 59 recto, 62 recto; inprimis rubra interpunctio in utraque eiusdem prorsus coloris est. Arabica quoque scriptura eidem Eliae Nisibeni autographo perquam similis est atque omnino Gothanum Isstachri aliosque duodecimi saeculi codices antiquitate formarum superat.¹⁾ Utraque scripturam et Syriacam et Arabicam accurate representandam curavimus tab. III. loco secundo. Desumptum est hoc specimē a folio 119. verso. Ceterum hic codex ex eodem monasterio Copto deserti Libyae petitus est, unde uberrima antiquissimorum codicum Syriacorum copia brevi post iter meum orientale Londinum advecta est.

Cod. Tisch. XIII. membranaceus foliorum 12 in 4° maiori. Sunt duo octonarum plagularum fasciculi, sed exteriores utriusque fasciculi plagulae i. e. prima et octava, nona et sedecima, dudum perierunt. Quae vero supersunt folia detrimentum inde ceperunt quod passim cum gypso, quo membrana circumlita est, ipsa scriptura resolvī ac delahi coepit, indeque legendi difficultatem habet. Quaevis pagina triginta lines comprehendere solet, quaevis linea litteras fere triginta quinque habet. Litterae sunt ex eorum genere quas Estrangelo vocant, similes inprimis iis quas ex antiquissimo²⁾ evangeliorum codice Vaticano XII, dicto apud Assennanum Nitriensi I. (Bibl. Vatic. Catalog. p. I. tom. II. pag. 27 sqq.), Adlerus exscripsit N. T. vers. Syr. tab. I. Ad hoc litterarum genus accedunt alia remotissimae antiquitatis indicia, ut scriptio verborum continua; ut consonarum semivocalium, puncti diacritici, vocalium accentuumque raritas; ut quod ne librorum quidem initio novam lineam librarius orsus esse deprehenditur. Haec omnia coniuncta eiusmodi sunt ut aetatem codicis mille annos excedere haud improbabile sit³⁾. Scripturae specimē dedimus tab. III. loco tertio, in quo observandum est, quicquid signorum non plene expressimus sed punctis tantum indicavimus, id vel

¹⁾ In his maxime secutus sum clarissimum Gildemeister, qui nuper studiosè et subtiliter totum codicem examinavit. Qui ante eum examinaverat, parum sibi constitit: quum enim a. 1845. Syram scripturam ad decimum saeculum referendam dixisset, quattuor annis post adnumerari voluit recentissimis libris Estrangelo characterē scripturae. Addito ad hanc codicis descriptionem accuratam scripturae specimē viris rei palaeographicae satis gravis iudicandi utrum probabilis sit copiam fecimus.

²⁾ Is codex, ut in subscriptione est, anno Christi 548. Edessae a fratre Mar Eusebio Aramaeo in usum coenobii S. Thomae exaratus est.

³⁾ Collega cl. Tuch in commentatione de Lip-

ziensi codice Pentateuchi Syri manuscripto, grammate aetumali anni 1849, hanc in rem dicit: „Quod attinet ad definiendam codicis aetatem finiore quidem caremus fundamento, multis tamen... movemur ut librum istum saeculo X. haud inferiorem esse existimemus.“ Libellus iste, quem ipsi in describendo codice inprimis secuti sumus, tripartitam disputationem exhibet, sed nondum publicatae sunt nisi priores duae partes; ac prima quidem de scripturae varietate explicatur (p. 3—11), secunda de punctorum diacriticorum et vocalium usu (p. 11—19); tertia vero de aetatum ratione explicatum iri significatum est.

rubro vel subrubente atramento a correctore additum esse. Desumptum est a folio 4. verso. Continet autem codex noster librorum Genesis et Exodi partes has: Gen. 50, 7—Exod. 8, 22. 10, 19—18, 9. Inter Genesis et Exodi libros nullo intervallo distinctos interposita haec leguntur: „Absolutus est liber primus legis. Sequitur liber secundus, exodus filiorum Israel e terra Aegypti.“ Item carmen Mariae Exod. 15, 1. inseribitur: „Laudatio pro liberatione cornu.“ Sectiones tam maiores quam minores distinguuntur. Maiores in margine codicis indicantur duplici numero: altero enim libri Exodi, altero totius Pentateuchi sectiones numerantur. Ad Exod. 1, 1. positi sunt numeri XXXV et I, quorum ex prior apparet librum Genesis, ut in Syriacis codicibus fieri solet, sectionibus XXXIV absolutum esse. Exod. 3, 1. inchoatur altera Exodi et trigesima sexta Pentateuchi sectio; Exod. 4, 19. III. et XXXVII; Exod. 6, 10. IV. et XXXVIII; Exod. 8, 8. V. et XXXIX; Exod. 11, 1. VII. et XLI; Exod. 12, 31. VIII. et XLII; Exod. 14, 5. IX. et XLIII; Exod. 15, 22. X. et XLIV; Exod. 17, 1. XI. et XLV. In hac extrema sectione distinguuntur minores sectiones quinque ad 17, 5. 8. 14. 18, 1 et 5. Neque vero quae nunc in codice scripta inveniuntur omnia ab una eademque manu profecta sunt; sed multa maxime in punctis diacriticis inque vocalium et accentuum signis homo sequioris aevi supplavit; passim etiam suum textum antiquiori suprascripsit, ut Gen. 50, 15. Exod. 1, 11. Ipsum textum quum cl. Tuch conferret cum bibliis Polyglottis Londinensibus et emendatiore Leei editione, quae prodiiit 1823, adhibitis insuper codicibus Pocockii et Usserii et Ephraemo, invenit inprimis inter nostrum codicem et Leei editionem de lectione convenire, consentiente plerumque ipso Hebraeo textu, ut Gen. 50, 8 et 13; Exod. 1, 12; 2, 11; 3, 17; 4, 5. 9 (bis). 23. Alia sat multa nostro codici peculiaris sunt, iisque passim solis Hebraea bene exprimi videntur, ut 2, 11. loco tertio; 3, 15; 5, 21. Fit etiam ut solus cum nostro codice Ephraemus faciat, ut 15, 15.

Cod. Tisch. XV. bombycinus foliorum 58 in 8°, ante plura certe saecula scriptus. Insunt hymni Nestorianorum litteris quas dicunt Nestorianis sive Chaldaeis exarati. Qui an et quatenus cum editis conveniant, nondum exploratum est. Specimen scripturae exhibuimus tab. III. loco quarto, desumptum a folio 14. recto.

Cod. Tisch. XVI. membranaceus, constans foliis 23, quorum nec forma nec ratio nec aetas eadem est, quinque codicum reliquis. Fragmenta quae siglis ABC insignivimus antiquitate superant decem folia siglo E notata; omnium vero antiquissimum est folium unum D siglo notatum, quod quin annorum plus mille sit vix dubitari potest.

A: folia quattuor formae maioris, fragmenta commentarii allegorici mystici in canticum canticorum, ad caput quartum spectantia.

B: folia quattuor formae eiusdem, pars historiae hominis ethnici qui Nisibi urbe Mesopotamiae uxore Christiana in matrimonium ducta et ipse ad fidem Christi transibat.

C: folia quattuor formae maximae, ex evangeliorum codice qui versionis simplicis textum continebat decerpta. Sunt fragmenta evangelii Marci duo, alterum 6, 56—8, 2; alterum 8, 26—9, 27. Ipsam scripturam repraesentavimus tab. III. loco quinto. Inde apparebit quantum similitudinem habeat codicis evangeliorum Florentini Plut. I. 56. ab Adlero I. I. tab. II. expressi, teste epigraphe, suspectae illa quidem fidei, anno Christi 586. scripti, Adlero iudice certe antiquissimi.

D: folium unum maioris formae quavis pagina duplici columna antiquissimis litteris conscriptum. Scriptura praeter ceteris similitudinem habet codicis ab Adlero tab. V. non ita quidem curiose exhibiti, cui annus Christi 752. adscriptus est. Curavimus scripturam facsimili exprimentam tab. III. loco quarto. Fragmentum est operis quo philosophia Aristotelis tradebatur, continens categorias novem, decima (*xiēthia*) membranae lacuna deperdita. Interpres textum suum Graecum magna fide reddidit, ad eundem fere modum quo id fit in versione Novi Testamenti Charlensi. Ita τὰ πρῶτα reddit hoc apud aliquid. Inveniuntur hoc uno folio multa quae ad supplenda lexica faciunt. Singularem vero gravitatem hoc fragmentum eo habet quod inter viros doctos nondum notum erat philosophiam Aristotelis etiam ad Syros transisse.

E: folia decem formae maximae, aliquot psalmis et precationibus litteris Syrorum vulgaribus saeculo fere tertio decimo conscripta.

Cod. Tisch. XVII., constans 64 foliis bombycinis formae maioris, sex codicum reliquiis. Sunt haec fragmenta omnia exceptis duobus foliis (c) argumenti liturgici, antiquitatis laude non prorsus destituta.

A: folia 11. Precationes liturgicae cum signis musicis.

B: folia 6. Precationes similes.

C: folia 2. Fragmentum homiliae de Iuda proditore habitae.

D: folia 2. Fragmentum canonis liturgici.

E: folia 11. Liturgica varia.

F: folia 32. Formulae liturgicae, precationes et lectiones biblicae diebus festis et sacris quotidianis praescriptae.

C. COPTICA.

Cod. Tisch. XVIII. bombycinus foliorum 155 formae maioris. Est lectionarium integrum Memphiticum Arabicum, scriptum anno martyrum 1166 i. e. anno Christi 1450.

Cod. Tisch. XIX. bombycinus foliorum 220 in 4°. Est psalmodia Memphitica Arabica integra. Textus Coptus insignis est multis formis Basmuricis.

Cod. Tisch. XX. bombycinus foliorum 156 in 12°. Missale quadragesimale Memphiticum Arabicum integrum.

Cod. Tisch. XXI. bombycinus foliorum 100 in 4° minori. Est liber piarum meditationum, Memphitice adiecta interpretatione Arabica scriptus. Prima folia et extrema desunt. Sed accedit fragmentum alius libri similis, foliorum 6 eiusdem formae.

Cod. Tisch. XXII. bombycinus foliorum 171 in 4°. Insunt liturgiae Basilii, Gregorii et Cyrilli et Memphitice et Arabice scriptae. Prima et extrema desiderantur.

Cod. Tisch. XXIII. bombycinus foliorum 144 in 8°. Psalmodia Memphitica recentiore aetate scripta.

Codd. Tisch. XXIV—XXIX. Sunt fragmenta membranacea varia, quorum magna pars remotissimae antiquitatis, i. e. sexti septimi octavi saeculi putanda est, collecta a me in monasterio Copto deserti Nitriensis, ubi cum innumeris fragmentis codicum bombycinorum et chartaceorum ad solum abiecta densoque pulvere conspersa tot per saecula iacuerant. Quamvis ex his fragmentis omnibus nihil fere totum restitui possit, tamen eo sunt pretiosiora quo rariores membranaceos codices Copticos esse constat.

Cod. Tisch. XXIV. membr. foliorum 50 formae maioris, ex parte maximae. Insunt fragmenta martyriorum tredecim cum fragmento vitae Mariae. A: martyrii S. Anatolii folia 2; B: martyrii S. Apa-Amun folium unum; C: martyrii S. Apa-Apoli folium unum; D: martyrii SS. Apa-Ilor et Apa-Ambrosii folia 2; E: martyrii S. Apa-Krazon folia 2; F: martyrii S. Apa-Pizini folium unum; G: martyrii S. Apa-Scheunti folia duo; H: martyrii S. Apa-Sergii folia duo; J: martyrii S. Iusti folia octo; K: martyrii S. Macarii folia 13; L: martyrii S. Pachomii folia 2; M: martyrii SS. Paësi et Dorotheae folia 3; N: martyrii S. Thomae folia 9. Accedunt denique vitae Mariae folia duo.

Cod. Tisch. XXV. membr. Sunt folia et foliorum partes vel particulae triginta formae maioris, quae eiusdem de quo iam vidimus martyrologii fragmenta esse videntur; sed quorum vitam vel martyrium tradant nondum definire licuit.

Cod. Tisch. XXVI. membr. foliorum 32 in 4° maiori. Sunt fragmenta martyriorum septem. A: martyrii Abba-Macarii folia octo; B: martyrii Abba-Pimen et cuiusdam archiepiscopi folia quattuor; C: martyrii S. Gennii (ita videtur) folium unum; D: martyrii S. Iacobi folia tria; E: martyrii S. Iohannis folia duo; F: martyrii S. Mariae coram praeside Maerino folium unum; G: martyrii S. Theodori Anatolii folia tredecim.

Cod. Tisch. XXVII. membr. Sunt folia vel foliorum partes tredecim in 4°, quibus quorum martyria scripta sint nondum liquet.

Cod. Tisch. XXVIII. membr. foliorum 14 forma maiori, quibus fragmenta continentur quinque haec: A: historiae resurrectionis Jesu Christi ex evangelio Marci 15, 45 sqq.; non superest nisi dimidia folii pars. B: 1 Regg. 21, 5 sqq. folium unum. C: historiae Eliae et Elisae ex 2 Regg. 2 folium unum. D: homiliarum Chrysostomi folia tria. E: excerpta ex Chrysostomo, Cyrillo, Gregorio Nazianzeno, Severo patriarcha, Epiphanio, Eusebio. Folia octo.

Cod. Tisch. XXIX. membr. foliorum 31 in 4° et in 8°. A: folia 14 in 8° cum lectionibus ecclesiasticis et precationibus quae certis anni diebus praescriptae sunt. B: folia 4 in 4°, fragmenta psalmodiae. C: folia 2 in 4°, fragmenta psalterii. D: folia undecim, fragmenta lectionum ecclesiasticarum.

Cod. Tisch. XXX. membr. foliorum 11 in 8° maiori. Est pars psalterii. Folia singula iusto se ordine excipiunt.

www.libtool.com.cn

D. ARABICA.

Cod. Tisch. XXXI. constans quattuor foliis membranaceis in 4°, quorum bina eisdem codicis reliquiae sunt. Utrumque fragmentum summa antiquitate insigne est; alterum (A) enim collega clarissimus Fleischer noni fere saeculi esse existimat, alterum (B) a multo posterius sit dubitat. Pertinet illud (A) ad evangeliorum interpretationem lingua vulgi conscriptam necdum inter viros doctos notam. Continetur his duobus foliis Matth. 10, 9—11, 4 et 14, 13—15, 2. Alterum vero foliorum par (B) notas ad evangelia isagogicas continet. 1) legitur posterior pars indicis capitum evangelii secundum Matthaeum. Cap. 22 incipit 21, 33; cap. 23: 22, 15; cap. 24: 23, 1; cap. 25: 24, 1; cap. 26: 26, 1; cap. 27: 26, 30; cap. 28: 26, 57 (?). 2) praeposita inscriptione: De Marco eiusque evangelio, leguntur plura quae traditiones apocryphas redolent. Ita Marcus Levita et quidem ex Aaronis familia ortus fuisse dicitur; postquam autem fidem Christi amplexus esset, dextrum sibi pollicem amputasse, ut ne amplius ad officium templi idoneus esset. Similiter quae de evangelio eius dicuntur apocrypham rationem habent, quemadmodum doctrina quaedam de *ἰερέι* in eo deprehenditur. Sequitur tertio loco index capitum evangelii Marci. Supersunt capita priora septem: 1. incipit ab 1, 1; 2. ab 1, 29; 3. ab 2, 23; 4. ab 3, 31; 5. ab 5, 21; 6. ab 6, 30; 7. ab 7, 24.*)

Cod. Tisch. XXXII. bombycinus foliorum 204 in 4° maiori, saeculo fere decimo quinto scriptus. Codex integer est, continens historias apostolorum. Ordo singularum historiarum hic est: 1) Petrus; 2) Paulus; 3) vita Andreae; 4) Andreas et Bartholomaeus; 5) martyrium Andreae; 6) Iacobus Zebedaei; 7) apostolatus Iohannis Zebedaei; 8) naenia

*) Clarissimus collega Fleischer de his duobus fragmentis exposuit in *Zeitschrift der Deutschen morgenländischen Gesellschaft* 1854, pag. 485 sq. Ibi de scripturae ratione haec adnotavit. 1) de A. Die Schrift, etwa aus dem 9. Jahrh. nach Chr. ist ein sich erst aus dem Kufi herausbildendes steifes Neschi, mit der mir sonst noch nirgends vorgekommenen Eigenthümlichkeit, dass, während der Punkt des *Ṣād*, wie bei den Asiaten und Aegyptern, über dem Buchstaben steht, das *Ṣād* durch einen Punkt unter dem Buchstaben bezeichnet wird, also die Gestalt des magrebischen *f* hat. 2) de B: -- nach dem neuern Schriftcharakter, einem schon fast ganz ausgebildeten Neschi, jünger als das vorige, obwohl die äusserst sparsame, zum Theil noch nicht richtig unterscheidende Setzung der diakritischen Punkte zu der neuern Gestalt der Consonantenfiguren gewissermassen ein Gegengewicht bildet. Bei den übrigens ganz asiatischen Schriftzügen ist der durchgängige Gebrauch des magrebischen *Ṣād* statt *Ṣād*, und *Ṣād* statt *Ṣād* eine bemerkenswerthe Erscheinung.

in Johannem; 9) apostolatus Philippi; 10) martyrium Philippi; 11) apostolatus Bartholomaei eiusque martyrium; 12) apostolatus Thomae eiusque martyrium; 13) apostolatus Matthaei eiusque martyrium; 14) Jacobus Alphaei; 15) Judas; 16) Simon Cleophae; 17) Thaddaeus; 18) vita martyriumque Matthiae; 19) Jacobus qui dicitur frater domini, episcopus Hierosolymae; 20) Marcus; 21) Lucas; 22) vita S. Abanup. Accuratus hic codex nondum examinatus est, nec quaesitum quae ratio his narrationibus intercedat cum actis apostolorum inter Graecos et Latinos vulgatis.

Cod. Tisch. XXXIII. chartaceus foliorum 122 in 4° minori, saeculi fere decimi sexti, continens libellos tres: 1) martyrium S. Isidori cum filio Landaeo, matre Sophia et sorore Euphemia. 2) vitam vesiri Abiah. 3) vitam et mortem S. Antonii, patris omnium monachorum.

Cod. Tisch. XXXIV. bombycinus foliorum 166 in 4°, saeculi fere decimi sexti. Continet homilias ex Graeco ut videtur translatae.

Cod. Tisch. XXXV. bombycinus foliorum 128 in 4°, continens miracula et martyria. Codex non est integer, videturque eo qui praecedit posterior esse.

Cod. Tisch. XXXVI. tribus partibus constans. Prima est foliorum chartaceorum 8 in 4°, continens historiam S. patris Johannis, episcopi et eremitae monasterii S. Sabae, integram. Secunda eundem numerum foliorum habet, forma paulo minori. Est fragmentum breviarii ecclesiae Coptae. Tertia duobus foliis bombycinis formae maioris constat et historici argumenti est.

Cod. Tisch. XXXVII. bombycinus foliorum 17 formae maioris, saeculi fere decimi tertii. Sunt fragmenta codicis billici duabus*) partibus compositi, quarum prior textum, altera commentarium continebat. Prior, cuius supersunt folia tredecim, comprehendere videtur epistulas catholicas, actus apostolorum et Paulinas epistulas. Hunc singulorum librorum ordinem fuisse inde concluditur quod inter 1. Johannis et 1. Cor. 14. folia 70 collocata fuere: qui quidem foliorum numerus multo maior est quam quem epistula ad Romanos cum 1. Cor. 1—13. explere poterit, quinquam ad actus apostolorum addendos vix satis esse videtur. Textus codicis in epistulis Pauli idem est quem Erpenius edidit; non idem vero in catholicis, nisi quod corrector ex libro simillimo ei quem Erpenius adhibuit, plerasque lectiones editas minio, item nonnullas atramento in margine adscripsit. Ibidem glossae aliquot et indicia librorum Veteris Testamenti in textu allatorum inveniuntur. Supersunt autem fragmenta haec: fol. 12—19. 1 Petr. fin. 2 Petr. tota. 1 Joh. 1, 1—4, 18; fol. 21. 1 Joh. 5, 19—fin. 2 Joh. 1—8; fol. 90. 1 Cor. 14, 16—38; fol. 100. 2 Cor. 7, 5—8, 7; fol. 104. 2 Cor. 11, 9—30; fol. 120. Eph. 6, 13—fin.

Quattuor commentarii folia numeris 21 et 22, 29 et 30 distincta sunt. Pertinent ad Rom. 1, 4—5, 14. et ad 2 Cor. 3, 6—Gal. 2, 11. Rationem is commentarius habuit hanc ut

*) Numerus 21. in his 17 foliis bis invenitur; semel enim in textu, semel in commentario positus est.

praemissa singulis epistulis commentatione isagogica (superest ad epistolam Galatis datam) locos difficiliores exegeticis notis illustraret, immixtis nullis, id quod in Arabae satis memorabile est, assecticis. Primo fragmento explicantur haec: 1, 4. *ἡ ἀναστάσις νεκρῶν* (dicit interpres Christum primum ita redisse in vitam ut non amplius moreretur; aliter id factum esse in iis quos prophetae primae legis et apostoli domini in vitam restituiscent); 1, 7. *πάντα τοῖς ἀνθρώποις ἐν Πάτρει* (haec coniungenda esse cum *Πατρὶς* etc.); 1, 11. *ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα* etc. (postquam eorum fidem laudasset, dixisse Paulum impetratum se ipsum iis esse donum eius cui fidem habuissent cognoscendi); 1, 13. *ἵνα τὴν χάριν ἔχητε* etc. (Paulum his respexisse ad fidem qua Romani iam a Petro imbuti fuissent); 1, 14. *βρωμάσις* (eo nomine significari ceteras gentes praeter Iudaeos et Graecos). Hoc loco caput II. notatur; pergitur autem ad 1, 24. *παροῦσαι αὐτοῖς ὁ θὸς* etc. quibuscum coniunguntur quae 1, 26. in eundem sensum scripta sunt. Sequitur, notato capite IV, 2, 16. *ἐν ἡμέρᾳ ὅτι καὶ ἐγὼ* etc. 2, 29. *περιτομὴ καρδίας* etc. (additur cap. V. sed correctum est IV; similiter igitur antea ex IV. videtur III. corrigendum fuisse.) 3, 1. *τίς ἡ ὁφείλου* etc. In secundo folio pergitur ad 3, 2. *πολὴ κατὰ πάντα πρός* etc. 3, 3 sq. (*πᾶς* istud non ubique a scriptoribus sacris de plenitudine atque universitate dici, quemadmodum illa apud prophetam: Circumdeducunt me omnes gentes et in nomine dei dispersi eos, non de omnibus gentibus accipiunda esse constat); 3, 27. *πῶς ὅς ἐ κατέχουσιν* etc. (his verbis Iudaeorum obiectionem ipsiusque responsum contineri, etc.) Incipit his altera secundi folii pagina. Commentatio vero isagogica in Pauli ad Galatas epistolam ita fere habet: Numerus capituli huius epistolae Coptice est . . . (ipse numerus desideratur), et numerus *ἐκβάσεων* 293. Scripsit eam Romae indeque per Titum discipulum suum ad Galatas misit. Causa scribendi haec erat. Ipse eos ad fidem perduxerat iubens eos mandata Jesu Christi servare, missis factis quae lege Christiana abolita essent, ut sabbati religione, circumcissione etc. Jam vero ex Iudaeochristianis prodierant primae legis vindices, iis qui e gentibus fidem amplexi erant mandata Pentatenchi observanda praecipientes. Qui quum ad Galatas venissent, de Paulo detraxerant, et ut fidem ab eo acceptam deponerent operam dederant, dicentes Paulum non ipsum Messiam vidisse nec ex numero discipulorum eius fuisse eumque ipsis invitis a circumcidence prohibere atque esum carnium victimarum concedere. His similibusque sermonibus multos illi ad se traduxerant, propterea iam Paulus hanc scripsit epistolam, qua etc. In iis quae sequuntur commentator inter alia operam dat ut demonstret, Paulum in apostolis quos *τοῖς δοκούντας εἶναι* si dicat nihil reprehendere: id enim clarum fieri verbis additis: *μή πως εἰς νεκρὸν πρέβω ἢ ἔδραμον*. Nec magis reprehensione Antiochine Petro a Paulo inflicta agnoscat.

Cod. Tisch. XXXVIII. bombycinus foliorum 8 formae maioris, eiusdem cum cod. XXXVII. aetatis. Sunt fragmenta versionis epistularum Pauli e Copto factae aliunde nondum cognitae. Arabica saepe superscripta habent Copta, passim etiam ubi nomina propria leguntur Graeca, quae et ipsa e libro Copto, ad quem interpretatio instituta est, exscripta

esse videntur. Continent haec octo folia: 1) fol. 39. 2 Cor. 3, 7—4, 16; 2) fol. 59 (?) Eph. 6, 8 usque finem; 3) fol. 63—68. Philipp. 3, 18 usque finem; porro epistulam ad Colossenses totam et 1 Thess. 1, 1—9. Adscribam collationem epistulae ad Colossenses a clarissimo Gildemeister ad editionem meam Novi Testamenti 1849. institutam nilique cum multis aliis quibus in hoc catalogo usus sum benevole communicatam.

I, 1. confirmat Ἰησοῦ Χριστοῦ: v. 2. accurate exprimit Κολοσσαῖς, ibidem addit καὶ κεφ. Ἰησ. Χριστοῦ: v. 3. habet πατρί sine καὶ: v. 4. exprimit ἦν ἔγενε: v. 6. omittit καὶ et habet καὶ ἀξυνόητος: v. 7. habet καθὼς sine καὶ, ibidem ἡμῶν: v. 10. exprimit ἡμᾶς et εἰς τὴν ἐκτίσιν. vel ἐν τῇ ἐκτίσει: v. 12. habet τῷ πατρὶ et καινοκτιστῇ: v. 14. pro ἔχομεν habet acceptimus (vide editionis meae commentarium); omittit δὲ τῷ αἵματος αὐτοῦ et habet καὶ τὴν ἀρετὴν: v. 20. δι' αὐτοῦ secundo loco non habet, confirmat ἐν τοῖς: v. 21. confirmat τῇ διανοίᾳ ἡμῶν et ἀποκαταλλάξεν: v. 22. habet ἐν τῇ σαρκὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ et θανάτου αὐτοῦ: v. 23. confirmat διὰ σώματος: v. 24. pro εἶν habet et ego nunc; ibidem omittit μὴ: v. 25. omittit Παῖδος: v. 27. confirmat τί τὸ ἐν τοῖς: v. 28. omittit καὶ διδῶσκ. πάντα ἄνθρ., ibidem habet Χριστῷ. II, 1. pro θέλω γάρ habet et volo, ibidem καὶ τῶν ἐν Ἰερουσ. non habet: v. 2. videtur interpres συμβιβασθέντων legisse; ibidem addit πατρός τοῦ Χριστοῦ: v. 4. pro τοῦτο δι' habet et hoc: v. 6. confirmat τ. Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν κύριον: v. 7. habet ἐν αὐτῷ ἐν εἰχαρ.: v. 9. confirmat συμμετρώς: v. 11. τῶν ἁμαρτιῶν non habet: v. 13. habet ἡμᾶς primo loco, item habet ἡμᾶς secundum, tum vero ἡμῖν et ἡμῶν: v. 16. confirmat ἡ βρώσις, item habet ἡ νοσηρία ἡ σαρκίτης: v. 17. confirmat ἃ: v. 18. omittit μὴ: v. 19. non addit Χριστόν. III, 4. habet ἡμῶν: v. 5. addit ἡμῶν: v. 6. confirmat ἃ, et addit ἐπὶ τ. νόσος τ. ἀπειθείας: v. 8. confirmat τὰ πάντα vel simile quid; ibidem addit μὴ ἐκπορεύσθω: v. 11. ἔσονται καὶ θῆλο non addit; contra καὶ ex more linguae ubique habet: v. 12. non exprimit ὅν, ibidem καὶ ante ἡγαπημένοι omittit: v. 13. confirmat Χριστός et ἡμῖν, praeterea in fine addit χωρῶν: v. 14. confirmat τελειότητος: v. 15. habet Χριστοῦ et ἐν: v. 16. habet θιόν pro Χριστοῦ, porro bis addit καὶ, tum confirmat ταῖς καρδίαις et θεῷ: v. 17. καὶ non omittit; tum habet κείνους Ἰησ. Χριστοῦ et θεῷ πατρί: v. 18. addit ἡμῶν, item v. 19: v. 20. habet τῷ κεινῷ et v. 22. κείνους: v. 23. habet ac si faciatis domino; ibidem omittit καὶ: v. 24. ἡμῶν non addit, ibidem habet τῷ κεφ. Χριστοῦ: v. 25. habet γάρ, in fine non addit παρὰ τ. θεῷ. IV, 2. confirmat ἐν εἰχαρ.: v. 8. γὰρ et ἡμῶν: v. 9. τ. νοστ. καὶ ἀγαπ., ibidem non addit πνεύματι: v. 10. confirmat δεξασθε: v. 12. habet Χριστοῦ Ἰησοῦ: v. 13. πῶς vel πόσος, non ὥσων: v. 15. habet αὐτῶν: v. 16. καὶ tenet: v. 18. non habet ἀφ' ἑ. Subscriptum est: ἡράκη ἀπὸ Ἀθηνῶν διὰ Τηκεῦ καὶ Ὀργάνου καὶ Μάκρον. στίχ. 312. κεφ. 6. Epistula ad Ephesios subscriptum habet: ἡράκη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Τιμοθέου καὶ Ἐπαφροδίτου.

E. GEORGIANA.

(Cum Armeniacis et Aethiopicis foliis aliquot.)

Cod. Tisch. XXXIX. membranaceus foliorum 55 in 4°, satis vetustus, continens magnam partem martyrologii ecclesiae Georgianae.

Cod. Tisch. XL. membranaceus foliorum septem et duorum dimidiorum formae maximae, singulari antiquitatis laude insignis. Inest historia Georgiana Arethae et sociorum eius. www.libtool.com.cn

Cod. Tisch. XLI. membranaceus foliorum duodecim in 4°, Georgianus. Duo folia psalmos continent. De reliquis decem, quae ad tres codices olim pertinebant, nondum liquet.

Cod. Tisch. XLII. membranaceus foliorum 15, quorum (A) 11 in 4° et quattuor (B) formae maximae sunt, Georgianus. A fragmentum liturgiae est, destinatae primae dominicae mensis Martii; B index est ad missale.

Cod. Tisch. XLIII. constans tredecim variis foliis membranaceis antiquissimis. Tria e psalterio Aethiopico decerpta continent psalmos quinque primos. Alia quattuor palimpsesta sunt, his Armeniace scripta. De reliquis tria uncialem quandam scripturam Georgianam antiquissimam habent, altera tria Armeniacam.

F. CODICES HEBRAEORUM ARABICI.

Hi codices omnes in possessione Karaitarum Cairinensium erant, atque ipsi Karaitici sunt, exceptis coniectaneis talmudicis nr. 48. signatis. Scripti sunt Arabice litteris Hebraeis.*)

Cod. Tisch. XLIV. bombycinus foliorum 36 forma 8. minori, continens Midrasch quem vocant de Mose sive historiam de Mose apocrypham. Cui libello similinest ut quem nuper cl. Jellinek primum edidit Hebraice in altera parte libri cui titulum fecit: Bet ha-Midrasc (בית המדרש) pag. 1—11. Inde quod ab initio scriptum est: Nunc historiam Mosis incipiamus, concludendum videtur hanc historiam ad collectionem similium traditionum pertinuisse; sed videtur etiam ad usum synagogaee destinata fuisse. Historiae initium fit a laude dei conscripta versibus quorum clausulae inter se consonant; tum relato Pharaonis somnio narratur Israelitarum ab interitu liberatio, item quae acciderunt Mosi ab infantia usque dum deus ipsi apparebat divinae legationis ad Pharaonem causa. Praeterea refertur quomodo deus Mosi ostenderit caelos septem, inferos et paradysum; quae piorum et impiorum habitationes uberius describuntur una cum praemiis et poenis.¹⁾

*) Cf. supra pag. 14; ad eandem enim collectionem hi quoque libri pertinebant, sed sunt a me dono dati bibliothecae univers. Lips.

¹⁾ Acuratius de hoc libello exposuit Adolph Jellinek l. I. (vide supra p. 14.) pag. 360 sqq. Ibi afferuntur etiam tria narrationum singularum exempla ipso textu Arabico. Prima inscribitur: Moses puer prudens; altera: Baculum miracula edens; tertia: Mosis colloquium cum Metatron.

Cod. Tisch. XLV. chartaceus foliorum 86 forma 4. maiori. Est liber ritus Karaitici isque integer, nisi quod perit pars folii in medio libro positi.

Cod. Tisch. XLVI. Constat partibus tribus: Prima est foliorum 10 forma 8. minori, continens quae ad ritus mensis Ab pertinent. Secunda est folium unum cum precibus propheticis. Tertia est calendarium Karaiticum in plures annos (1792—1826) scriptum.

Cod. Tisch. XLVII. chartaceus foliorum 17 forma 4. minori. Fragmentum est operis de historia naturali. Insunt plura accuratiores studio digna.

Cod. Tisch. XLVIII. bombycinus foliorum 16 forma quarta, continens coniectanea talmudica nondum publicata.

G. PAPYRI.

Codices hi papyracei omnes quos numeris XLIX usque LIV. signavimus, a Garofalo natione Graeco in Aegypto superiore ex sepulchris protracti sunt, indeque post subitam Garofali mortem Cairinum advecti. Cairini mihi contigit ut acquirerem. Redux in patriam factus una cum fragmentis Graecis nr. LV. bibliothecae universitatis Lips. dono dedi. Fragmenta vero Graeca nr. LV. insignita maximam partem a Mariette, qui merito nuper Scrapeo prope Memphin invento tantam nominis celebritatem nactus est, pro proximis suis erga me benevolentia dono mihi data sunt. Inventa erant prope Sakkaram.

Codd. Tisch. XLIX. L. LI. LII. Sunt fragmenta papyracea Copta. Unum quodque in forma lignea inclusum et vitro munitum est. Primum est versuum 44, secundum versuum 37, tertium versuum 20, quartum versuum 13.

Cod. Tisch. LIII. Fragmentum est codicis papyracei cum scriptura hieroglyphica. Versus supersunt duodecim. In forma lignea inclusum et vitro munitum.

Cod. Tisch. LIV. Codex est papyraceus hieratico textu scriptus. Longitudinem habet cubitorum fere sex. Dolendum est hanc papyrum tanta fragilitate esse ut iam perierit particulae aliquot, ac verendum sit ne etiam plures pereant. Pro universo habitu et ratione magnam similitudinem habet voluminum papyraceorum Herculanensium.

Cod. Tisch. LV. constans variis foliis triginta, maximam partem forma quarta minore. Sunt omnia Graece scripta, sed pleraque altera tantum pagina. Imprimis gravia sunt ratione palaeographica, scripturas enim fere quindecim ante oculos ponunt; ipse textus non magni momenti esse videtur. Inter ea quae legi in vocem incidi *ματιστωλει*, quae quidem nondum notata est in lexicis, quamquam *ματιστωλει* et *ματιστωλζ* habent.

Huic collectioni Manuscriptorum Tischendorffianorum addam appendicis nomine codices octo alios, quinque Abyssinicos, tres Arabicos Drusianos, qui roganti mihi ad id ipsum dono dati sunt, ut ipse rursus bibliothecis Saxonici dono darem. Sex (nr. I. II. V. VI. VII. VIII.) liberalitati debemus

celeberrimi medici Clot-Bey, reliquos duo (III. IV.) viro docto Monacensi Roth filio, quem constat bis iter in Abyssiniam fecisse. Quinque bibliothecae Regiae Dresdensi, tres bibliothecae universitatis Lipsiensis tradidi.

I. Codex Abyssinicus membranaceus foliorum circa 200 formae quartae maioris, satis antiquus et eleganter scriptus, bibliothecae Regiae Dresdensi a me traditus. Continet vitam sanctae Walatae (i. e. filiae) Petri et quae virtutis exercitia sustinuit, item, quae separatim narrantur, eiusdem virginis miracula. Sequuntur traditiones de sanctis duumviris Cyriaco et Johanne. Denique folia adduntur triginta quattuor utraque parte picturas exhibentia, quibus miracula Walatae Petri repraesentantur. Has picturas quarum una quaeque inscriptione illustratur, accuratius nosse iuvabit artis scientes.

II. Codex Abyssinicus membranaceus foliorum 162 formae quartae minoris, bibliothecae universitatis Lipsiensis a me traditus. Scriptus est ad usum liturgicum. Primum laudes leguntur patriarcharum Abrahami, Isaaci, Jacobi et sancti Georgii. Has excipiunt maioremque libri partem efficiunt laudes sanctae trinitatis, Jesu crucifixi, ecclesiae Christianae, prophetarum, apostolorum, martyrum, iustorum. Denique lectiones in dies festos praescriptae et preces singulis anni ecclesiastici mensibus destinatae exhibentur. Sed ad finem libri nomibilibus deesse videtur.

III. Codex Abyssinicus membranaceus foliorum 80 formae quartae minoris, nunc bibliothecae Regiae Dresdensis. Continet lectiones biblicas Testamenti utriusque, additis laudibus Mariae et Jesu.

IV. Codex Abyssinicus membranaceus foliorum 91, nunc bibliothecae universitatis Lipsiensis. Scriptus est Amharice sive dialecto Abyssinae vulgari. Continet, qui titulus pagina quinta legitur, Terguame Fidel, i. e. expositionem alphabeti.

V. Est volumen quod proprie dicis, Abyssinicum membraneum, longitudinem habens cubitum quinque, altitudinem cubiti fere dimidii. Servatur in bibliotheca Regia Dresdensi. Summo loco pictus est angelus, immanem ille quidem in modum, in centibus ad pedes eius variis figuris diabolicis. Quam picturam preces excipiunt ad Faniel angelum diabolorum exactorem et Michaellem archangelum factae. Totum volumen quem usum habuerit non est dubium: amuleti enim naturam obtinebat destinati adversus malos spiritus.

VI. VII. Duo codices Arabici Drusiani bombycini foliorum fere centum formae 4°, quorum alter prorsus idem cum altero continet: quapropter alterum bibliothecae Regiae Dresdensi, alterum bibliothecae universitatis Lipsiensis tradidi. Sunt ex iis libris quibus Drusorum religio traditur: quos postquam diu frustra viri docti cognoscere cupivissent, hoc saeculo in Europam identidem pertulit cura investigatorum. Eiusdem libri quem nos et Dresdam et Lipsiam attulimus exemplaria alia asservantur Romae, Leydae, Parisiis; fortasse etiam alibi. Ea quae continet disertis verbis descripsit Silvestre de Sacy in libro cui titulum fecit: *Exposé de la religion des Druzes*, tom. I. pag. CCCCLXXI—CCCCLXXXII.

Sunt tractatus singuli sex et viginti, quos iudex Silvestre de Sacy maximam partem Hamza scripsit. Inscritbitur primus: Epistula quae impii cerebrum dimiuit (perfringit). Tertius: Natura divina virtute omni maior. Quartus: Litterae magnae ad feminas. Decimus quintus: Colloquium secretum. Haec verba sunt quae veritatis amans secreto ad creatorem facit.

VIII. Codex Arabicus Drusianus bombycinus formae quartae, duobus iis qui praecedunt maior, nunc bibliothecae Regiae Dresdensis. Huius quoque libri alterum exemplar Silvestre de Sacy possidebat. Expositus de eod. pag. CCCCLXXX—CCCCXCIV. Distributus est liber in tractatus octo et viginti, quorum plurimi ad Moctanam sive, ut passim nuncupatur, Beda-eddin, qui quarto loco exceperit Hamzam summum ministrum, referuntur auctorem. Singulorum tractatum titulos aliquot adscribamus. Inscritbitur primus: Primum de septem mandatis Unitariorum. Alter: Hortatio, reprehensio, oburgationes et institutio ad duos Daï quorum fides vacillabat. Decimus quartus: Fons legum verae pietatis, quibus polytheismi placita extinguuntur. Decimus quintus: Examen et investigatio, ut plene satisfiat officio nostro exstirpandi religionem Christianorum, impiorum veritatisque inimicorum.

Ceterum eiusdem libri alia exemplaria Oxonii et Parisiis asservari constat.

EXCERPTA EX CODICIBUS

IN VARIIS EUROPAE ET ORIENTIS BIBLIOTHECIS A ME EXCUSSIS.

I. Inter viros doctos constat Clementis Romani quae feruntur Homiliarum duo tantum hucusque codices inventos esse. Alter est Parisinus, ad finem mutilus, desinens in verba Homil. XIX, 14. *ἡ ὁμλία* (cf. ed. Dressel. pag. 383, 12.). Eo solo nitebatur editio Cotelerii et qui totum eius de patribus apostolicis opus emendatus repetiit Clerici, item nupera Schwelgeri editio. Nuperrime autem alter accessit, Ottobonianus Vaticanus, ab Alberto Dressel inventus et anno 1853. ad novam homiliarum editionem adhibitus. Is et integer est nec raro lectionis bonitate Parisino praestat. Nihilominus multum adest ut his duobus codicibus acquiescendum videatur aut editione Dresselii criticis rationibus iam sit satisfactum. Habent enim critica circa textum Homiliarum Clementinarum studia eo plus gravitatis quo magis nostra aetate intellectum est librum illum Clementis apocryphum in historia primaeve ecclesiae indaganda maximi faciendum esse. Quae quum ita sint,

magnopere gaudeo codices alios duo a me repertos esse, alterum in Italia, alterum in oriente. Quos quantopere sperandum sit valituros esse cum ad restituendum textum antiquissimum tum ad historiam eius libri illustrandam, satis apparebit ex prioribus primae Homiliae sectionibus locisque aliquot selectis. Dabimus autem ipsum continuum textum quemadmodum et in orientali et in Italico legitur codice, lectiones Homiliarum ex editionibus Cotelieri et Dresselii unaque Epitomes quae plerumque dicitur textum ubi ad comparandum aptus est sub textu notantes.

Titulus libri in orientali codice hunc in modum scriptus est: *Βίος καὶ πολιτεία καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου καὶ ἐκδοῦτος ὑπομνήματος Κλήμεντος ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης μισθίτοι τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Πέτρου*. Ad haec propius reliquis libris scriptis accedit scriptura quattuor Epitomes codicum, in quibus est, teste Cotelerio: *Βίος τοῦ ἁγίου ὑπομνήματος (μάρτυρος) Κλήμ. ἐπισκ. Ῥώμ. μισθ. τ. ἁγ. ἀποστ. Πέτρ.* Satis differunt reliqui tres apud Cotelierum Epitomes codices, quorum unus addita haec habet: *Κλήμεντος τῶν Πέτρων ἐπιεικῶν κεραιμίων ἐπιτομή*, quae quidem sola, quod mireris, titulo loco, praemissis duabus epistulis, Homiliarum codices et Parisinus et Vaticanus habent.

*Κλήμης Ἰακώβη τῶν καρίων καὶ ἐπισκόπου*¹⁾ καὶ ἐπισκόπου ἐπισκόπου, διότι δι' τὴν ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ ἁγίαν τῶν Χριστιανῶν²⁾ ἑκαλίσαν καὶ τὰς παραγγέλιαις τοῦ προποίου ἰδυνθίαις καὶ αὐτῶν τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἑκαλίσαν³⁾ σὺν τῇ πρεσβυτέρῳ καὶ δικαίῳ καὶ τοῖς λοιποῖς (orient. λεπτοί) ἅπαντες ἀδελφοί· ἐκρίθη ἐν πάντοι.

Ἰωάννην ἔστω σοι, κίριέ μου, ὅτι ἐγώ⁴⁾ Κλήμης Ῥωμαίων πολίτης ὡς καὶ τὴν πρώτην ἑκαλίσαν σωφρόνως ἤσται δυνάμει⁵⁾, τῆς ἐνταῖας μου ἐκ παιδὸς ἀπασχολούσης⁶⁾ τὴν ἐν ἡμῶν ἐπιεικῶν εἰς τὴν ἀθιμίας καὶ πόνοισι· σὺν γὰρ μοι λογιμαί, οὐκ οἶδα πόθεν τὴν ἀρχὴν λαβὼν, περὶ θανάτου πνεύματος ποιούμενος ὑπομνήσεις, ὅτι ἄρα⁷⁾ θυνῶν σὺν ἐμῇ, καὶ οὐδὲ μνήμας τις ποιεῖται μοι ποτε⁸⁾, τοῦ ἀπείρου χρόνου πάντων τὰ πάντα εἰς λήθην γράμματος· ἔσομαι δὲ σὺν ὧν, οὐκ οἶστας εἰδώς, οὐ γινώσκων, οὐ γινώσκοντες, οὐ γινώσκεις, οὐ γινώσκεις⁹⁾· καὶ ἄρα ποτε¹⁰⁾ γίγνεται ὁ κόσμος, καὶ πρὸ τοῦ γενέσθαι τί ἄρα¹¹⁾ ἦν. εἰ γὰρ ἦν αὐτῷ,

¹⁾ καὶ ἐπισκόπος: ita etiam Epitome; codd. vero Cot. et Dr. — in inscriptione epistulae Clementis ad Jacobum — omittunt.

²⁾ Ita etiam unus cod. Epitomes; textus vero Epit. apud Cot. τῶ τῇ ἁγ. τῶν Χρ. ἐκλ. δι. ἀποστ. Codd. Cot. et Dr. omittunt *ἐν*.

³⁾ τῶν Χριστιανῶν: ita cum Epitome; cod. vero Cot. Ἐβραίων (absque articulo); cod. Dr. plane omittit, quod idem ex Epitomes codice Cotelierius adnotavit.

⁴⁾ Χριστοῦ usque ἱακώβας: haec cum Epitome; in Cot. et Dr. codicibus desunt.

⁵⁾ Haec prorsus conveniunt primis verbis Epitomes; in Homilia vero initium fit ab Ἐγὼ Κλήμης, omisissis prioribus.

⁶⁾ Cotel. διδόνεμαι; Dress. notat: „Scripserim cum Ottobon. διδόνεμαι; sed obstat *καὶ* copula

praecedens.“ Epit. consentit in hac forma διενθίαις, sed singula verba contra Homiliarum cod. sic collocata habet: *δεν. ἔξω σωφρόνως*. Ceterum ab his inde verbis Epitome discedit ab Homiliarum textu, pergens *λογισμὸν ἐν διδόνεμας οὐκ οἶδα πόθεν ἐπισκοπῶνται μοι καὶ περὶ θανάτου πνεύματος ποιούμενος ὑπομνήσεις, πόνοισι τὸ λοιπὸν καὶ ἀθιμίας ἐνθίαις* etc.

⁷⁾ Ita uterque codex noster; Cot. et Dr. ἀποσπολοῖσιν.

⁸⁾ Sic libri mei; Cot. et Dr. ἄρα.

⁹⁾ Hunc libri acentum habent; non μοί ποτε.

¹⁰⁾ Ital. om. οἱ γὰρ, οἱ γὰρ.

¹¹⁾ Ita rursus cum libris scriptis; Cot. et Dr. ἄρα ποτε.

¹²⁾ Sic uterque noster cum Cotelerio; item Epit. *εἰ ἄρα καὶ ἦν*. Contra Dress. *εἰ ἦν* ἦν.

καὶ ἔσται· εἰ δὲ γέγονεν, καὶ μετὰ (orient. addit τὴν) λύσιν τί ἄρα ἔσται πάλιν, εἰ μὴ τάχα σὴν καὶ λήθῃ· ἢ καὶ¹⁾ τάχα ἔσται τι ὃ ἐν (Ital. τί οὐν) τοῖσι οὐ δυνατόν. II. Τριτά τε καὶ τὰ τοῖτους ὅμοια οὐκ οἶδα πόθεν ἀπαισώτως ἐνθιμολογίταις²⁾ ὁδοιποροῦντες εἶχον λέπειν τοσοῦτον³⁾ ὥς ὀχνησάτω (Ital. ὀχνησάτω) μετὰ τὴν ἀπαισώτως καὶ τὸ δαιμόνιον, εἰ ποτε ἀπώσασθαι τὴν φροντίδα ὥς ἀνοχρῆλῳ ἐποχρησάμεν⁴⁾, ἀνωμότατον μοι μᾶλλον τὸ πάθος ἦν ἔντο. καὶ ἡχθόμην ἐπὶ τοῦτο, οὐκ εἰδὼς σέθεναι καλὴν ἔχον ἐνταυρῶν⁵⁾, ἀναισώτως ἀγαθῶν⁶⁾ αἰτίαι μοι γινόμενται⁷⁾, ὥς ἄσπετος ἐπὶ πύρρι ἐπύρριον καὶ θεῶν τῶ πάντων δεσπότης ἐκρημάτιστα· ἐπὶ γὰρ τῆς κατ' ἀρχὰς θλιβούσης με ἡσυχίας ἐν τῇ τῶν πραγμάτων ἔκτασι καὶ ἡσυχίᾳ ἡγαγασθῆναι ἔλεον, καὶ τότε ἐταλάνισεν οὗς τὴν ἀρχὴν δι' ἀγνοίας μετακρίναι συνθέτοισι.⁸⁾ III. Ἐκ παιδὸς ὅν ἡλικίας ὥν ἐν τοῖς⁹⁾ τοιοῦτοις λογισμοῖς, χάριν τοῦ μεθεῖν τι βέλτοις εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων ἐφοίτων διατριβὰς· καὶ οὐδὲν ἔπειτα εἴδωκεν ἡ δογματικὴν ἀνασκευάσας καὶ κατεσκευάσας καὶ ἔχειν καὶ φιλοσοφίας καὶ συλλογισμῶν εἰγνῶν καὶ λημμάτων ἐπινοίας¹⁰⁾, καὶ ποτὶ μὲν¹¹⁾ ἐποκράτει, φησὶ λέγειν, ὅτι ἀθάνατος (orient. addit ἢ) ἢ ψυχῇ, ποτὶ δὲ ὅτι θνητῇ. καὶ ὁπότε γότῃ (Ital. οὐν)¹²⁾ ἐπεκράτει λόγος ὅτι ἀθάνατος ἢ ψυχῇ¹³⁾, ἔλαττον ὁπότε δι' ὅτι θνητῇ, ἐλπιούμην¹⁴⁾ ὅτι οὐδ' ὁποιοῦνται (ita Ital., orient. -τερον) τις τὸν ἐμὸν βεβαιώσω γότῃ ἡδύτατο¹⁵⁾, πλὴν ἐν ἐσόντι¹⁶⁾, ὅτι αἱ δοξαί τῶν ὑποθέσιν παρὰ τοῖς ἐκδοκῶνταις ψευθεῖς ἢ ἀληθεῖς ἐπολεμίζονται, καὶ οὐχ ὥς ἔχοναι ἀληθείας γναισκται¹⁷⁾. ἐπιστήσας ὅν ἡδὲ ποτὶ ὅτι οὐ πινὰ τὰς ἐκδοκῶνταις ὑποθέσεις ἢ κατὰληγας γίνεται, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἐκδοκῶνταις αἱ δοξαί ἀποφαίνονται¹⁸⁾, ἔτι μᾶλλον ἐλλογίαν (Ital. ἐλλογ.) ἐν τοῖς πράγμασιν. διὸ ἐκ τῶν τῆς

¹⁾ ἢ καὶ: sic rectissime uterque noster. Cot. om. ἢ; cod. Ottob. καὶ ἢ.

²⁾ Ita omnes Homilium codices, contra Epitome, per cetera satis consonans, *διανοητοῦμενος*.

³⁾ Ita rursus omnes Homil. codd., contra Epit. *ἀπαισώτων εἶχον αὐτὴν λέπειν, καὶ τοσοῦτον*.

⁴⁾ Consensunt Homil. codices; contra Epit. *ἐν περὶ τοῖτων φροντίδα ὥς μετακρίναι ἐλαττόμην*.

⁵⁾ *ἀνωμότατον* — *lucanus*: in his proreus conveniunt Homil. et Epit.

⁶⁾ ἀγαθῶν: ita mei cum Cotelero; Ottob. ἀγαθῶν. Epit. omittit.

⁷⁾ *γινόμενται*: ita orientalis; Italicus cum Cot. *γινόμενται*; Dress. *γινόμενται*.

⁸⁾ Cum his, in quibus consensunt Homil. codices, conferre iuvat textum Epitomes qui sic habet: *ὡς ἄσπετος ἔντονος ἀπὸ τοῦ εἶναι, καὶ θεῶν τῶ πάντων ἐκρημάτιστα ποιεῖ· ἐπὶ γὰρ τῆς κατ' ἀρχὰς με πινώσης ἡσυχίας ἡγαγασθῆναι εἰς τὴν τῶν πραγμάτων ἐλπίδα ἔχοντα*, καὶ οὐς τὴν ἀρχὴν δι' ἀγνοίας μετακρίναι συνθέτοισι.

⁹⁾ τοῖς: ita uterque meus; Cot. et Dr. omittunt, item Epitome.

¹⁰⁾ καὶ οὐδὲν — *lucanus*: rursus in his plena codicum Homil. consensio; Epit. vero sic: *ἀλλὰ καὶ οὕτως οὐδὲν ἔντονος παρ' αὐτοῖς· τὸ σποδιαζόμενον εἶδωκεν ἢ δογμ., ἀνασκ., κ. κατασκ. ἡδύτατος τε κ. συλλ. εἶχον. καὶ δὴ καὶ λημμ. εἶχον*.

¹¹⁾ *ποτὶ μὲν* — *ποτὶ δὲ*: ita rectissime uterque meus cum Epitome; Cot. *ὅτι μὲν* et *ὅτι δὲ*, Ottob. *ὅτι μὲν* et *ὅτι δὲ*.

¹²⁾ Haec praestare videntur lectioni vulgatae: *εἰ ποτε οὐν*, item lectioni Epitomes καὶ *οὐκ* *μὲν* *pergit λόγος* *ἐκρημάτων ἦν*.

¹³⁾ Ita nostri codd. cum Epitome; Cot. et Dr. omittunt ἢ ψυχῇ.

¹⁴⁾ In cod. Cotelarii desunt *ὅτι* *θνητῇ* usque *ἡσυχίας*. Nostri vero cum Ottheobon. consensunt, quorum ad scripturam prope accedit Epitome.

¹⁵⁾ Etiam haec, quibuscum Epit. consensit, omnino praestant lectioni Cot. et Dr. quae sic habet: *ὅτι οὐδ' ὁποιοῦνται εἰς τὸν εἶναι βέλ, τὸν ἡδύτατον*.

¹⁶⁾ *ἐν ἐσόντι*: ita adhibita Ruffini versione (*sed hoc tantum intelligebam*) scripsi pro eo quod in meis codd. pariterque a Cot. in Epitome editum est, *ἐσόντι*. In Homil. Cot. et Dr. ediderant *συνθέτοισι*.

¹⁷⁾ Haec Epitomator sic mutavit ut pro *ὕποληψι* scriberet *ἀποφαίνονται*, ac pergeret καὶ *οὐχ* *ὡς* *ἐλ. αἰται ἐπ' ἡσυχίας καταληγόμενται*, reliqua vero quae in Homiliis sequuntur: *ἐκρημάτας* usque *ἀποφαίνονται* omitteret. Quem ad locum cf. Ruffini versio.

¹⁸⁾ Ita nostri, in eundemque modum legendum esse censuit Cotelarius; codd. vero Paris. et Vatic. *ἀποφάινονται*.

ψυχῆς βάθος ἐστίαζον· ὅτι γὰρ τι βεβαιώσει οὕς τε¹⁾ ἡμῶν, ὅτε τῶν τοιούτων φορητοὶ ἀπο-
αίσασθαι ἐδυνάμην²⁾, καίπερ βολόμενος, ὡς³⁾ φθάσαι ἔπαι· ὅτι ἡμῶν πενήσιτον ἰσχυάζην ἐπι-
τάσσοντι⁴⁾ οὐκ οἷδ' ὅπως⁵⁾ λαμβανέτω· μὲν ἡδονῆς ὁ τὸν τοιούτον μοι⁶⁾ ἐσόμενον λογιζόμενος. IV. Καὶ
πάντα ἀπορήκοντες ἔλεγον ἡμῶν Τί ματαίωπον⁷⁾, αἰσῶς ὅτος τοῦ πράγματος, ὅτι ἐμὲ θανάτῳ οὐκ
εἰμί, τὸν ὅντι μὲν ληπείσθαι οὐ προσήκον⁸⁾. Διὸ τρέσω τὸ ληπείσθαι εἰς τὴν τότε⁹⁾, ὅτι οὐκ οὐκ οὐκ (orient.
praetormittit) ληπείσθαι. ἐξ δ' ἄρα (orient. ἀρα) εἰμί, τί τὸν ἐκ περασσοῦ μοι πρόσθεσι τὸ ληπείσθαι;
καὶ ἐνθάδε μετὰ τοῦτο τρέφω μὲν ἐνθάδε (orient. ἐνθάδε) λογιζόμενος¹⁰⁾. ἔλεγον γὰρ Μὴ τί γινώσκω¹¹⁾ τοῦ τὸν μὲν
ληπόντος ἐνὶ χερσὶ παθεῖν ἔγω· μὴ βεβαιώσω ἐνθάδε, καὶ παραδοθήσομαι¹²⁾ καὶ ἐπὶ φιλοσόφῳ
λόγους Περικλεζέσθαι καὶ Ταυτάτω, ὡς Σίπρος¹³⁾ ἢ Τίτιος¹⁴⁾ ἢ Ἰζίων ἢ Τάταλος, καὶ ἴσομαι ἐν ἔθῳ
τὸν αἰῶνα κολαζόμενος· πάλιν τε¹⁵⁾ ἀντιπύραρον λόγον Ἡ ἀδελφὸν ὅτος τοῦ πράγματος¹⁶⁾. ἀντιπύρα-
ρον¹⁷⁾ ἐστὶν μάλιν ἐνθάδε· ῥῶσά μὲν. καὶ πάλιν¹⁸⁾ Πῶς δυνήσομαι τοῦ δακνέον χάριν εἰς ἀδελφὸν ἐλπίδα
ἀσφαλῶν τῶν τῶν σώματος κρατεῖν ἰδόντων; ἀλλ' οὐδ' ἐστὶ¹⁹⁾ ποτὶ ἐστὶ δακνέον καὶ²⁰⁾ ἀντιπύραρον θεῶν πεπλο-
ρησμένον, ὅτε ἐἴς ψυχὴν ἀθάνατος ἢ θνητὴ γινώσκω· οὐτε τις λόγος βέβαιος ἐνθάδε, ὅτε τῶν τοι-
ούτων λογισμῶν ἰσχυάζην δύναιμαι. V. Τί ὅν γινώσκω ἢ τοῦτο²¹⁾· εἰς Ἀγρίππον πορεύσομαι, καὶ τοῖς
τῶν ἀδελφῶν ἐκροσάσθαι τε²²⁾ καὶ προσήκοντες φιλοδοξήσομαι, καὶ μάλλον ζήτησις καὶ ἐνθάδε χερσὶ πολλοῖς
πίσω ὅπως ψυχῆς ἀνταπομνήσθαι τὴν λεγόμενην νεκρομνήσθαι²³⁾ ποιήσω, ἡμῶς περὶ πράγματος τιος πεν-
ταστομίου²⁴⁾· ἢ δὲ πῶς ἐστὶν περὶ τοῦ μὲν εἰς ἀθάνατος ἢ ψυχῆ· ἢ δὲ τὸς ψυχῆς ἀποκρίσεις, ὅτι
ἐνθάδε ἐστὶν, οὐκ ἐκ τοῦ λαλῆσαι ἢ καὶ ἀκούσαι ἴσται²⁵⁾ μοι γινώσκω, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὁφείναι μόνον, ἵνα
αὐτοῖς ὁφθαλμοῖς ἴδωσιν αὐτῶν καὶ ἡμεῖς ἀποστανῶν ἔγω ἐκ τοῦ μόνον γινώσκω ἐστὶν· καὶ οὐκ
ἐπὶ δυνάμει τὰ τῶν ὁφθαλμῶν ἴδωσιν τὰ τῆς ἀκοῆς ἀνταρρέψαι ἀδελφὰ ῥήματα²⁶⁾. ὅμως καὶ αὐτῶν ταύτην

¹⁾ τε: ita mei cum Parisino; Ottobon. ε; idem
οὐδὲ τὴν προ οὕτω τῇ.

²⁾ In his et ita quae sequuntur ab Homiliarum
textu satis differt Epitome.

³⁾ ὡς: ita nostri cum Parisino; Ottobon. omittit.

⁴⁾ Sic uterque nosler; Cot. et Dr. ἐπιτάσσοντες.

Vide infra ad ρα.

⁵⁾ Ita nostri et Ottob.; Cot. οὐδὲ ρα.

⁶⁾ μοι: ita nostri et Parisinus; Ottob. ρα.

⁷⁾ Ita omnes Homil. codices; Epitome προσήκον.

⁸⁾ Ita rursus omnes; Epitome vero ἐκροσάσθαι
προ εἰς τ. ρ.

⁹⁾ Haec Homiliarum lectionem mutavit Epito-
mator hunc in modum: Τρέφω ἰσχυάζην μοι λογιζόμενος.

¹⁰⁾ Μὴ τί γινώσκω: ita nostri cum Ottoboniano, assen-
tiente Epitome; Cot. vero Εἰ γῆ.

¹¹⁾ Ab hoc inde loco Italicum tantum textum
exscripsi.

¹²⁾ Mirum in modum aecentus huius nominis
fluctuat. Secuti sumus Italicum codicem nostrum;
Cot. vero edidit Τίτρος, Dress. Τίτιος.

¹³⁾ Ita cum Coteliero; Ottob. codex καὶ πάλιν τε.

¹⁴⁾ Ita fere cum Epitome, nisi quod ως pro ἢ ha-
bet. Cot. vero et Dr. sic: λόγους Ἀλλ' οὐκ ἐστὶ ταῦτα.

καὶ πάλιν ἔλεγον Εἰ δὲ ἴσται; ἀδελφὸν (Cot. οὐκ δὲ ἴσται)
οὐκ ὅτος τοῦ πράγματος. ἔλεγον Ἀνδρ.

¹⁵⁾ Ita codex ut passim libri scripti. Cot. et Dr.
ἀντιπύραρον.

¹⁶⁾ Cot. et Dr. omittunt πάλιν. Epit. omittit omnia
inter ῥῶσιν (Epit. ῥῶσιν) ρα, καὶ ἐκ τῶν τοῦ σώματος.

¹⁷⁾ Cot. et Dr. οὐδὲ τί.

¹⁸⁾ Ita cum Parisino; Ottob. om. καὶ.

¹⁹⁾ Ita omnino ex auctoritate codicum scriben-
dum est ut non distinguatur post ποιεῖν. Aliter Cot.

²⁰⁾ Ita cum Ottob. addit; Par. om.

²¹⁾ Ita cum Ottoboniano et codice Epitomes.
Parisinus vero cum plerisque codd. Epitomes νεκρο-
μνήσθαι.

²²⁾ Haec Epitomator sic reddidit: -- πίσω πολ-
λοῖς ψυχῆς ἀνταπομνήσθαι -- ἐκροσάσθαι, ἡμῶς ἔξῃ ἐκ
τοῦ ὁφείναι μόνον ἐστὶν ἴδωσιν γὰρ αὐτοῖς αὐτοῖς
ὁφθαλμοῖς ἴδωσιν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.

²³⁾ Ita cum Parisino; Ottobon. ἴσται cum Epito-
mes codd.

²⁴⁾ Haec Epitome sic habet: τοῦτο δὲ πάντως εἰς
ἐκ τοῦ ἀποκρίσθαι ὅτι ἀδελφῶν, ἴσται μοι γινώσκω ἀπὸ
τοῦ ὁφείναι μόνον ἐστὶν ἴδωσιν γὰρ αὐτοῖς αὐτοῖς
ὁφθαλμοῖς ἴδωσιν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.

τὴν σκῆψιν ἀντιβάλλον¹⁾ τιτι συνήθει φιλοσόφῃ, ὃς συνιβαλέναι μοι τοῦτο μὴ τολμήσαι²⁾ κατὰ πολλοὺς τρόπους³⁾. εἴτε γὰρ οἷα εὐακούσεται⁴⁾ ἡ ψυχὴ τῷ μύθῳ, σὺ τοὺς ταῦτα ποιεῖν ἀπαγορεύουσι νόμος ὡς ἀντιπαρῆξας θεοστυγίῃτος βωόσις· εἰ δὲ ἱπακούσεται, μετὰ τοῦ θεοστυγίῃτος αἰ βιοῦν οἶμαι τὰ τῆς εὐσεβείας οὐ μὲν πτοχερεῖται, οὐ εὐκταῖ καὶ ἐνέμυσται.⁵⁾ ἐχθροῖν γὰρ τὸ θεῖον λόγουσιν ἐπὶ τοῖς τῆ λύσει θιόντων σωμάτων ἀλλήλοισι τὰς ψυχάς.⁶⁾ ἐγὼ δὲ ταῦτα ἀκούσας ἡμερότερος μὲν πρὸς τὸ τιούτων ἐγχιρεῖσαι ἐντέμην, τῆς δὲ αὖ⁷⁾ ἀρχῆς μου οἷα ἐπαυάμην βουλής, ἀλλ' ὡς ἡμποδοθῆναι τῆς ἡμεῖς ἡθέμενος⁸⁾.

VI. Καὶ ἵνα μὴ σὺ τὰ ταῦτα μὲν οὐκ ἐπαινεῖς⁹⁾ λόγῳ, ἣ ποσόντως ἐν τοῖς καὶ πρῶτοις οὗτοι μου, φῆμι τις ἔριμι ἐπὶ τῆς Τιβεριῶν Καίσαρος βασιλείας, ἐξ ἡμερῶν τρηπῆς τὴν ἀρχὴν λεμβάνουσα ἤρξαντο ἐκαστοί¹⁰⁾, καὶ ὡς ἀλθῶς ἀγαθῇ (orient. ἀγαθῇ ἀλθῶς) θεοῦ (orient. omittit) ἀγγιλος διέτρεχε¹¹⁾ τὸν κόσμον, τὸ τοῦ θεοῦ βούλημα σίγειν [τ] σίγειν¹²⁾ μὴ δυναμένη. ἐκαστοι οὖν πλείον καὶ μῶζον ἐτίετο¹³⁾, λόγουσα ὅς τις ποιεῖ ἐν Ἰουδαίᾳ ἐξ ἡμερῶν τρηπῆς λαβὼν τὴν ἀρχὴν Ἰουδαίας¹⁴⁾ τὴν τοῦ αἰδῶν θεοῦ ἐαγγελλέται βασιλείαν, ἣς ἀπολαύειν λέγει ἰάν τις αὐτοῖς προκαταρθώσιν¹⁵⁾ τὴν ποιεῖται· τοῖ δὲ¹⁶⁾ πιστεύουσιν αὐτὸν χάριν, ὅτι θιόντος¹⁷⁾ γέμον ταῦτα πνίει¹⁸⁾, πολλὰ θαυμάσια σημεῖα τε καὶ τέρατα διαπερᾶντες κίλισται μότῃ, ὡς ἔχον ἐξουσίαν¹⁹⁾ καρκῶν²⁰⁾ ποιεῖ ἀκούειν, τυφλοὺς ἀπαλλάττειν²¹⁾, κίλους ποιεῖ πεμπταῖς²²⁾, χυλοὺς ἀνορθοῖ²³⁾, πῶσαν νόσον ἀπλάττει, πάντα δαιμόνα στυγαίνει· ἀλλὰ καὶ λεπροῖς²⁴⁾ ἐκ διαστήματος μόσον ἱεροῦντες αὐτῷ ἰώμενοι ἀπαλλάσσονται, τρεκοὶ δὲ προσεγγόμενοι ἐγείρονται, καὶ οὐδὲν ὅτιν οὐ ἀντατῆται ποιεῖ.

His addam e variis locis excerpta haec.

I, 8. (pag. 31. apud Dress.) in cod. meo orient. haec scripta sunt: Ταῦτα ἐγὼ λόγον περὶ ἄλλων καὶ ἑμᾶντῳ ὁμίλεια (Cot. et Dr. οὐμίλειαι) λόγον Τι ἄλλους μίμωμαι, ἐν τῷ αὐτῷ τῆς ἀμείλειας

¹⁾ Ita cum Parisino; Ottobon. ἀντιβαλον.

²⁾ Cot. et Dr. τολμᾶν.

³⁾ Epitomator haec ita expressit: ὅμως φιλοσόφῃ τοῖ τῶν συνήθων καὶ ταύτην ἰσοκυμῆν τὴν γρημῆν· ὃ δὲ συνιβαλέναι μοι μὴ λιστεῖς εἶναι τοῦτο τολμήσαι δεοῖν ἵστα.

⁴⁾ Cot. et Dr. addunt γρημῆν, item Epit. ἰσῆ post γάγ.

⁵⁾ Ita cum Cot. et Dr., and Epitome: οἱ ἴσταν τὰ ταῦτα ἐπαινεῖς.

⁶⁾ Epit. sic: ἐπὶ τοῖς αὐτὰς ψυχ, μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἰστέων διδύκων.

⁷⁾ Haec Epitomator mutavit sic: - - ὁμηρ. μιν ἐπὶ τὰ ἐχρήματα ἡγεμόνη· ἀλλὰ τῆς προτοῖας ἰστοῖας ἰστέας παντάπασι ἀποστέγει οἷα ἡδονήμην.

⁸⁾ διηρησμένα: ita cum Italico etiam orientalis meus; Cot. et Dr. διηρησμένα. Epitome: - - μαρκῶν ἀποτέλειν λόγον.

⁹⁾ Epitome: - - ἥρμα, Τιβεριῶν Καίσαρος τὰ Ῥωμαῖα διέποντος ἀπέπρω, ἱεροὶ ἡδὲ ἀρχεμένοις τῆξαν ὁπόσα ἐρίμα.

¹⁰⁾ Ita et Ital. et orient. cum Ottoboniano; Parisinus διέτρεχε. Epitome διέμιν.

¹¹⁾ σὺν σίγειν: ita (et Ital. et orient.) cum Parisino. Videtur ἡ post σὺν excidisse. Ottobon. cum Epit. σὺν σίγειν.

¹²⁾ Ita Ital. et orient. cum Ottoboniano; Paris. ἰστέων. Hunc locum Epit. sic expressit: μᾶλλον δὲ καὶ πλείον ἰστέας ἡμεῖς καὶ μεῖζον ἰστέων.

¹³⁾ Haec: Ἰουδαίως; usque ποιεῖν ex orientali codice aunt.

¹⁴⁾ Similiter Cot. προκαταρθῶσαι, Ottob. προκαταρθῶσαι. Epitome: ἡ ἀπολ. μίλλιν (alii λίην), ἰάν τις αὐτῷ ἀφίστην διὰ πάντων ἐπιδιέζων πολ.

¹⁵⁾ δέ: Ottobon. omittit.

¹⁶⁾ Ita cum Epitome; Cot. et Dr. θιόντος.

¹⁷⁾ πνίει: Epitome διδάσκει.

¹⁸⁾ Cot. et Dr. ὡς παρὰ θεοῦ εὐχῶν τὴν ἐξουσίαν. Epitome sic: πολλ. θαυμ. τίς τε καὶ σημ. ἡραγῆται, ἔρημα μότον μαρκῶν ἀκούειν ποιεῖ.

¹⁹⁾ Cot. et Dr. addunt γάγ.

²⁰⁾ ἐνφλ. ἀναρλ. in textu omissa supplentur in margine.

²¹⁾ Ita cum Parisino; Ottob. om. ποιεῖ περ.

²²⁾ Ottobon. ἐρθεῖ.

²³⁾ Cot. et Dr. λεπροὶ ψυφ. Etiam Epitome om. ψυφ.

ἰσάμενον ἐγγλῆματι¹⁾; ἀλλ' εἰς Ἰουδαίαν ὁμήσω, πρότερον τὸν ἐμὸν διαθεῖς βίον²⁾. καὶ δὴ οὕτως³⁾ βουλευσάμενον μου πολὺς ὁ τῆς παραλῆς ἐγένετο⁴⁾ χρόνος, τὸν βιωτικῶς πραγματεύωνται κατακλιπόμενον ὄντων. πῆρας γοῦν σπουδαίους ὠδῶν⁵⁾ τὴν τοῦ βίου γένει, ὅτι ἐλπίδα ἐμπλοκῶν⁶⁾ τοῖς σπεινόμεναις ἐνδεύειν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅν ποτε ἰσχυρότερην χροῖον ἐλπίδι δοτομένης, καὶ ὅτι οὕτως ἀσφαλόμενοι οἱ ἄνθρωποι αἰσθησόμενοι, τὰ πάντα μου ὡς ἔτυχεν ἀγείρῃ εἰς ἡμέραν⁷⁾ ὁμήσω. ⁸⁾

Homil. I, 10. fin. (cf. ed. Dress. p. 34.) εἰκίμων τοῖς τὸν⁹⁾ ὅλων ἀγνοοῖσι θεῶν. Ταῦτα αὐτοῦ λόγοντος, ἐκ¹⁰⁾ συμφωνίας ἀπικτητὸν λήσιναι τιλῶτα, κατασπαρῶν καὶ ἀπορεῖν αὐτὸν περιέμενον ὡς βάρβαρον τινα διαμνηστέα. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὄραν, ἔχω οὐκ οὐδ' ὅπως ληθεῖς, ἐπεί μὴ θυμῷ τοῦ λοιποῦ σῆψ' οὐκ ἐκατέρησον, ἀλλὰ μετὰ παρησίαις ἱρῶος λόγων Εὐλόγος ὁ Θεὸς ἐμὴ¹¹⁾ ἐκατίπλοτον τὴν αὐτοῦ βουλῆσαν ἔθετο, ἀναξίσις προΐδων, ἐξ ὧν¹²⁾ τὴν τοῖς κριτικῶν τὸν ἵκοντας πληροφωρῶν γαίεται. ἐπὶ γὰρ τὴν τῆς αὐτοῦ βουλῆσαν κήρυξις ἐξαπιστεύουσιν, οὐ γραμματικῶν ἐπαγγελλόμενοι τέχνην, ἀλλὰ¹³⁾ ἀπλοῖς καὶ ἀπαισιόχοις λόγους¹⁴⁾ τὴν αὐτοῦ βουλῆσαν ἐκκαίνοντες, ὡς πάντα¹⁵⁾ τοῖς τὰ λεγόμενα, καὶ οὐ μὴν ἑξῶς τιος φθοσιῶς, παρέχειν πᾶσαν ἑατὴν μὴ βουλομένης¹⁶⁾· πάραυτα ἐμὴς πρὸς τὸ¹⁷⁾ μὴ τοῖς τὸ ἐμὴν συμμέρον ἐπὶ τῇ ἐμετέρᾳ βλάβῃ γίλιν τὴν εἰς τὴν etc.

Homil. I, 12. fin. (cf. ed. Dress. pag. 36.) ἀδοκα καὶ θισοτερεῖς καὶ τὸν αἰσῶντα λογισμὸν εἰς ἀπιστίαν¹⁸⁾ ἀπασχολοῦντες¹⁹⁾. πῶς αὐτοῖς ἐντεῖν διησάσθαι, τὸν τὴν θείωμετα²⁰⁾ τοῦ Θεοῦ ἐπαγγελλόμενον ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἐλπίσιν, καὶ ταῦτα ἀνθρωπῶν [οἱ]²¹⁾ ἐχρῶν, εἰ καὶ μηδὲν ἀλχηθῆς ἡμεῖς²²⁾, [διὰ] τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ πρὸς ἡμῶς²³⁾ ἀποδοῦναι πεινύμενοι.²⁴⁾

Homil. I, 14. (cf. ed. Dress. pag. 37) τίχη δὲ καὶ ἀποκαθίσταται ἐμὴν τὸν πάντα μου τῆς ζωῆς

¹⁾ Epitome sic: ἐν ἰσῶ τῆς ἀμείλις ὡν ταῖς τοῖς ἐγγλῆματι.

²⁾ Prohis Epitome: καὶ οὐ πρότερον τὸν ἐμὸν διαθεῖς βίον, ἐκ' Ἰουδαίας ἀπατοῦμαι, μαρτυρῶ τὸν τοῖς τοῖς αὐτοῖς γενεομένους.

³⁾ Ita cum Parisino; Ottob. οὕτω.

⁴⁾ Cot. et Dr. ἐγγλῆματι.

⁵⁾ In ipso codice est ὡδῶν. Codd. Parisinus et Ottob. ὡδῶν. Jam Davisius coniecit ὡδῶν ποτε legendum esse.

⁶⁾ Parisinus ἐμπλοκῶν (Cotelierus coniecit ἐμπλοκῶν), Ottobon. ἐμπλοκῶν.

⁷⁾ ἡμέραν cum Ottoboniano; Cotel. ἡμέραν. Etiam Epitome πόντον habet, sed ad eum locum iam Clericus ἡμέραν coniecerat.

⁸⁾ Cot. et Dr. ἡμέραν.

⁹⁾ τὸν: ita codex noster pro τὸν in codd. Par. et Ottob. Inter variantes lectiones ad geminum Epitomes locum est τὸν τὰν.

¹⁰⁾ ἐκ: ita cum Epitome; Cot. vero et Dr. ὡς ἐκ.

¹¹⁾ ἐμὴν: ita cum Parisino et Epitome; Ottob. ἐμὴν.

¹²⁾ ἐξ ὧν, ita cum Epitome, quae in his quae paullo ante leguntur magnopere ab Homiliis discedit (καθ' ὅσον βαρβαρὸν τινα καὶ μαρτυρῶν. ἐγὼ δ. ε. ε. διαθεῖς

μαρτυρῶν τὴν ψυχὴν, καὶ ζῆλον - λεγθῆς; σῶν οὐχ ἰσῶμεν etc.); Paris. vero ὡς ἐξ ἑν. item ut videtur Ottob.

¹³⁾ Cot. et Dr. ἀλλ'.

¹⁴⁾ λόγους: ita cum Ottoboniano; apud Cotel. omisum est.

¹⁵⁾ Cot. πάντα ὅτινα τοῖς τὸν ἀσῶντα, Dr. πᾶς ὅτινα τοῖς ἀσῶντα, item Epit. πάντα ὅτινα τοῖς τὸν ἀσῶντα.

¹⁶⁾ Ita cum Par. et Ottob. cuius in margine est βουλομένης.

¹⁷⁾ πρὸς τὸ cum Cotelierio; Dr. cum Epit. πρὸς τὸ.

¹⁸⁾ Cot. et Dr. ἀπιστίας.

¹⁹⁾ Ita ut supra; Cot. vero et Dr. rursus ἀποσχο- λούμεναις.

²⁰⁾ Ita cum Ottoboniano; Cotel. θείωμετα.

²¹⁾ ὡν in nostro cod. omisum est.

²²⁾ Ita cum Ottoboniano; Cotel. ἀλχηθῆσθαι. Illud δὲ quod sequitur, nec in nostro nec in reliquis codd. legitur.

²³⁾ Cotel. et Dr. πρὸς ἡμῶς.

²⁴⁾ Haec omnia longe aliter Epitome habet: Extrema sic: ὡς μεγάλῃ ἀδελφῇ, ὡς μέγῃ φθοσίᾳ (φθόνῳ) περιεσπόμενοι οἱ τοῦ Θεοῦ κλέπται, καὶ ταῦτα ὅσα τῶν εἰς ἀποκαθίσταται καλομένων ἀνθρώπων.

χρότον¹⁾· αὐτὸς²⁾ ταῦτα ἀκούσας ἀπεκρίνεται Σὺ εἰ μὴ ἰστοῦσαι τὰ ἡμῖν καὶ μαθεῖν τὸ συγκρίνον
θεῖας, ἔξαντῃς μου (cod. μ.) σήμετερον³⁾· εἰ δὲ οὐ⁴⁾ βούλει⁵⁾, ἔλθων ἐπιστῇς ἡμῖν· ἔγω γὰρ αἰῶνος πο-
ρεύομαι⁶⁾· ἐπὶ ταῖς ἡμετέροις· καὶ δὲ ἀνθρώπων ἰδὼν συλλέθων αὐτοῦ μέχρι τοῦ λήματος etc.

Homil. I, 17. (cf. ed. Dress. pag. 40.) καὶ ἡ, τί ποτε ἴστω δικαιον τοῦ ἀνθρώπου⁷⁾ θιγῇ⁸⁾ καὶ εἰ
γίνετο ὁ κόσμος⁹⁾, καὶ διὰ τί γέγονε¹⁰⁾ καὶ εἰ οὐ λεθθήσεται, καὶ εἰ λεθθήσεται καὶ εἰ κρίνεται ἔσται, ἥ οὐδὲ
ἔσται¹¹⁾ καὶ ἡ μὴ τὸ κατ' εἶδος λέγω, ταῦτα τε¹²⁾ καὶ τὰ τοῖσιν ἐπιόμενα μαθεῖν ἡθελῶ¹³⁾. ὁ δὲ Πέτρος¹⁴⁾
πρὸς ταῦτα ἐπικρίνατο Συστάμενος σοι, ὦ Κλήμη¹⁵⁾ τὸν ὅπου πρῶτον παρεῖχαι¹⁶⁾ καὶ τὰ νῦν ἔξαντῃς
ἀκουσον. XVIII. Ἡ τοῦ θείου βούλει ἐν ἀδελφῷ γέγονε κατὰ πολλοὺς τρόπους τοῖς ἀνθρώποις¹⁷⁾. τὰ μὲν
πρῶτα διὰ τὸ κρατεθῆναι αὐτοῖς¹⁸⁾ εἰσαγωγὴ κακῆ, συντηρησίς ποτηρῆς, συντησίς διευτῆ, ὁμιλίς οὐ καλῆ,
πράξις οὐκ ἀρετῆ¹⁹⁾ καὶ²⁰⁾ διὰ ταῦτα πλάνη, ἔπιστα²¹⁾ ἀγοζία, ἀπιστία, πορνεία, γλευχηγρία, κεκοδοξία,
καὶ ἄλλα τοιαῦτα κακὰ μαρία²²⁾.

Homil. II, 1. (cf. ed. Dress. pag. 45.) καὶ μεθὼν τὸν Πέτρον ἐπεκρωσάτω καὶ τοῖς συνεσθὶν περὶ
θεολογίας²³⁾ διαλεχόμενος, οὗ ἦσαν δόξα καὶ ἔξ²⁴⁾, ὧν καὶ τὰ ὑπόμνητα²⁵⁾ ἐκθίγει ἐξοικονομήματα²⁶⁾ - καὶ
Αἰζάρος ὁ ἱερεὺς, ὃν ἀνίστασθαι ἐκ νεκρῶν τετραήμερον ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός²⁷⁾.

Homil. II, 21 sq. (cf. ed. Dress. p. 57.) οἱ δὲ τὸν θεὸν μαρτυράμενοι μὴδὲν ψεύσασθαι ἔξιτι-
θεντο. ὧς²⁸⁾ πρῶτος ὁ Ἀπίλως ἔρεστο λέγειν οὕτως.

Homil. II, 27. (cf. Dress. pag. 62.) Ταῦτα τοῦ Ἀπίλου εἰπόντος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Νικήτης ἔρη-
'Αιταγῶν ἔστιν, ἀδελφὲ ἡμῶν Κλήμη²⁹⁾, τὰ παραμυθούμενα τῇ Ἀπίλῃ ἐν ὑπομνήμασι³⁰⁾.

¹⁾ Sic codex noster, addita nota in margine:
γρ. βίον. Cot. et Dr. βίον, sed ex Epit. χρόνον assu-
mendum esse iam Davisius monnerat.

²⁾ Cot. et Dr. ὁ δὲ pro αὐτῷ.

³⁾ Cot. et Dr. μή. Item Epitome XIII.

⁴⁾ A βούλει priore ad βούλει alterum librarius
transiliviasse videtur, si videmus textum Cotelieri
et Dresselii. Ibi enim sequitur: τὰ ἄλλα σημεία τῆς
οὐκ ανίας μου καὶ ὅς θεῖος ἰγὼ σοι σήμερον (ῥῶ, ἦτα ἔτι
βούλει.

⁵⁾ u supra scriptum habet o. Cot. et Dr. περι-
σσευμαι.

⁶⁾ καὶ ἀκούσας (hoc accentu ipse codex): Cot. et
Dr. ἡ ἀκούσας (Dr. ἀκούας).

⁷⁾ Cot. et Dr. γίγναι κόσμος.

⁸⁾ Ita cum Ottoboniano; Paris. om. τε.

⁹⁾ Ita cum Epitome; Cot. et Dr. μαθεῖν εἰπὼν
θεῖας.

¹⁰⁾ Nomen ἡμερῶς apud Cot. et Dr. deest. Cf.
variantes lectiones ad Epit. 16. notatas.

¹¹⁾ Ita cum Epitome; Cot. et Dr. ὁ Κλήμη.

¹²⁾ τοῖς ἀνθρώποις: Ita cum Epitome; Cot. et Dr.
omittunt.

¹³⁾ Ita rursus cum Epitome, nisi quod πρῶτα μὲν
pro τὰ μ. ἀρ. habet. Cot. vero et Dr. omittunt διὰ
τὸ πρ. αὐτ. Atque ille quidem pergit εἰσαγωγὴ κακῇ
usque πράξις οὐκ ἀρετῆ; in cod. vero Ottoboniano

pergitur εἰσαγωγὴ κακῇ συντηρησίς ποτηρῆς, συντησίς
διευτῆ, ἡμ. οὐ καλῆ, πράξις οὐκ ἀρετῆς.

¹⁴⁾ καὶ cum Epitome; Cot. et Dr. omittunt.

¹⁵⁾ ἔπιστα cum Epitome; Cot. et Dr. omittunt.

¹⁶⁾ Cot. et Dr. μὴ κακῇ. Epitome vero, post-
quam pro nominativis πλάνη ἀγοζία etc. dativos
habuit πλάνη ἀγοζία etc. pergit: καὶ ἄλλος τοιαῦτος,
ἢ δὲ παθάνη.

¹⁷⁾ Ita cum Ottoboniano; Paris. Θεοσεβίας, quod
in nostri codicis margine in hunc modum adscri-
bitur: γρ. καὶ Θεοσεβίας. Etiam Epit. 20. Θεοσεβίας
tueitur.

¹⁸⁾ Cot. et Dr. omittunt καὶ. Epit. ἰσχυρίζων τὸν
ἀποθνήσκον.

¹⁹⁾ Cot. et Dr. addunt ὡς ἔκαστος (Ottob. ἰσχυρίζων)
ἔξῃ χρόνον μαθῶν. Tum iidem ἰσχυρίζων.

²⁰⁾ Pro his Epitome: ὧν καὶ τὰ ἐν. εἰσι ταῦτα·
Ζωοζαῖος etc.

²¹⁾ Haec admodum conveniunt cum Epitome 20,
nisi quod εἰ ante Χριστός omittit; Cot. vero et Dr.
ad Αἰζάρος nihil addunt praeter οἱ ἱερεῖς.

²²⁾ ὧν: Cot. et Dr. ὡς. Ceterum ab his Epitome
satis differt, habet eum οἱ δὲ ε. θ. μ. μὴδὲν παρε-
κρίνει τῆς ἀληθείας, οὕτω τὰ κατ' αὐτὸν ἐκτείνετο. καὶ
πρώτος etc.

²³⁾ Codex Κλήμη. Cot. et Dr. Κλήμη.

²⁴⁾ Cf. ad haec Epit. 28.

Hom. III, 40. (cf. ed. Dress. pag. 100.) *εἰ δὲ ἐφ' ἑτέρας δευτέρως, ζήτησις καὶ παντὶ σθένει ζήτησις* (ipse cod. *ζητησθαίον*, sed καὶ π. σθ. ἔξ. secunda manu addita sunt), *μή τις αὐτὸν μόνον ἀγαθὸν ὄντα ἐπὶ πᾶσι τοῖς κακοῖς ἐπιλαβεῖν*!). XLI. Καὶ ὁ Σίμων Πεδοχλὸς εἰ γένοιτο ἀπὸ τ. γρ. - καὶ ὁ Πέτρος Αἰετός μοι γράνῃ²⁾ τοῦτο ποῶν - ὁ γὰρ τάξιν ζήτησις γένων ζήτησις ἀληθὴ γένεσθαι οὐ βούλεται. ὅθεν ἐγὼ - (XLI.) Καὶ ὁ Πέτρος Πῶς καὶ τὸν τοῦν τεχνολὸς εἶναι ἐδύνετο³⁾ ὁ πρὸ τοῦ γινώσκειν τοῦ γινώσκοντος, τῇ κτίσκειται αὐτὸν etc.

Hom. IV, 21. (cf. ed. Dress. pag. 131.) ὥσπερ γὰρ ὁ ἱεροῦ κῶν τοῦτος ἀναίρετ ὥσπερ ἀν ναίσει, τῆς ἀναίρεστος ἱεροῦ μετὰ τοῦτος, οὕτως⁴⁾ καὶ τῆς μετὰ τοῦ κῶν κακῶς⁵⁾. XXII. Ἐμῖνο δὲ πάντες⁶⁾ ὅρμη, ὡς ἐπίπαρ ἐπὶ τούτῳ πῶς ἀνδρῶς ἀντιπρόσωπος δεσφραίνοντας, πολλοὺς τε⁷⁾ ἐπὶ τοῦτον⁸⁾ ἐγγιγμένους, καὶ οὐκον γινώσκων ἀντιπρόσωπος, καὶ πολλοὺς ἀλώσις, καὶ ἄλλα μετὰ⁹⁾.

Hom. VII, 1. (cf. ed. Dress. pag. 174.) Τῷ δὲ ἐπαίον¹⁰⁾ προεβλήθη τῷ Πέτρῳ ἀπὸ τῶν πληροφόρων τε οὐκ ὧν καὶ αὐτῆς Τῶν πᾶσι πολλοῖς¹¹⁾, καὶ ἐπιγινώσκων ὧν τῶν¹²⁾ Ὁ θῶς, δὲ αὐτὸς ἡμῖς ἡλπίστω¹³⁾, δὲ αὐτὸν θεραπεύειν. ὁ δὲ Πέτρος ἐστὶ ἐπὶ λίθον τινὸς ἐψηλὸς πρὸς τὸ δύνεσθαι πᾶσιν ὁράσθαι, καὶ προσμετρήσας Θεοσεβὴ τῶν οὕτως ἔχοντο¹⁴⁾.

Hom. VII, 12. κατορθώσας¹⁵⁾ καὶ βεπτίσας, ἀπὸ τῶν ἐπομένων αὐτῷ περιεβλήθη ἕνα ἐπισκοποῦν αὐτοῖς κατιστήσας, εἰς τὴν Πέτρῳ¹⁶⁾ ἔξῃ. καὶ γινώσκων ἐπὶ, καὶ μετὰ ὅτι Σίμων εἰς Τρίπολιν ὤρμησεν¹⁷⁾, δὲ ὧν ἡμῖν αὐτοῖς (ipse codex ἀσπῶς) ἐπαίον¹⁸⁾ καὶ θεραπεύσας πολλοῖς καὶ τῆς βίβλου αὐτοῖς ἐνασκῶς, κατ' ἔχον τοῦ Σίμωνος εἰς τὴν Τρίπολιν ἐπομένους.

Hom. VIII, 8. (cf. ed. Dress. pag. 186.) τοῖς δὲ¹⁹⁾ Μαροῶν εἰς τὴν ἑαυτοῦν καταμένοντος τόπος²⁰⁾ προάγοντος²¹⁾ ἐπὶ τοῖς οἰοῦντο αἱ ὄχλοι. ὁ δὲ Πέτρος ἐπὶ τῶν βῆσις ἀνδράκων οὐ πᾶν ἐψηλῶς²²⁾ ἰσπῶντας, ἅμα τῷ (cod. τῷ) τῶν ὄχλων Θεοσεβὴ εἶναι προσμετρήσας etc.

Hom. IX, 19. (cf. ed. Dress. pag. 209 sq.) καὶ²³⁾ τῇ δεδοκῶτι ἐναχαστέσας²⁴⁾, εἰς αὐτὸν

²⁾ Ita cum Epit. 38 fin. Cot. et Dr. ediderunt *ἐπιβαλεῖν*.

³⁾ Ita codex; Cot. et Dr. *φαίον*.

⁴⁾ Ita omnes Homiliarum codices; Epitome vero *ἐδύνετο*.

⁵⁾ οὕτως cum Parisino; Ottob. οὕτω.

⁶⁾ Apud Cot. et Dr. post *κακῶς* additur: *καὶ ἀγροῦται, τῆς διαδοχῆς τῇ ἐκποπῇ ἐπιγινώσκου*. XXII. *Ἄλλα τοῦτον μὲν τὸν ἑαυτὸν παραβλήθη*.

⁷⁾ πάντες cum Ottoboniano, Paris. ἀπαντες.

⁸⁾ et cum Ottoboniano, Paris. omittit.

⁹⁾ Ita cum Parisino; Ottobon. *ἐπὶ τοῖς*.

¹⁰⁾ Haec omnia cum antecessentibus et sequentibus pluribus in Epitome praetermissa sunt. Cf. Epit. 51.

¹¹⁾ Ita cum Epit. 53; Cot. et Dr. sic: Τῷ (Cot. om.) *ἐπαίον* δὲ ἑμῖς τῆς τῶν ἑμῶν ἐπιδόμιας, ἐπὶ τῇ (Ottob. τῇ) ὁρμῇ.

¹²⁾ Pro his Epitome: καὶ αὐτῆς δὲ τῆς Τῶν πολλοῖς.

¹³⁾ Cot. et Dr. *ἡλπίστω*, Rem Epitome.

¹⁴⁾ Ab his sic discedit Epitome: *σπᾶς; εἰνὸς Πέτρος* - *πᾶσι καταπαρῶς εἶναι, καὶ προσμ.* etc.

¹⁵⁾ Paris. *αντιπρόσωπος*, Ottob. *αντιπρόσωπος*. Epit. 58. *καταπαρῶς*.

¹⁶⁾ Sic cum Epitome; Cot. et Dr. *Βίβλου*.

¹⁷⁾ Ita rursus cum Epitome. Cot. et Dr. *ὅτι Σμ. οἱ δὲ μὲν: ἑμῖς αὐτοῖς προσμῖνον, ἀλλ' οὕτως εἰς Τρίπ. ὤρμη*.

¹⁸⁾ δὲ: Paris. et Ottob. omittunt. Epitome sic: αὐτοῖς βραχὺ παρμῖνας αὐτοῖς, et pergit καὶ *Θε. τῶν τῶν Βίβλου πολλοῖς καὶ τῇ ἐπίδομιας αὐτοῖς ἐδοδόμιας*.

¹⁹⁾ *di* cum Paris. et Epit. 62; Ottob. omittit. Μαροῶν eodem modo in Epitome editum est; apud Cot. et Dr. Μαροῶν.

²⁰⁾ Ita codex noster. Paris. et Ottob. *εἰς τὴν* (ex Epit. corrigi voluerant αὐτῶν) *ἐπαίον καταμένοντος*. Epit. vero *εἰς καταμένοντος ἐπὶ καὶ ἐπαίον*.

²¹⁾ προάγοντος: ita cum Ottoboniano; Paris. addit αὐτῶν, quod Epit. praemittit.

²²⁾ Omnis sic; Epitome *μετρήσας* et *σπᾶς*.

²³⁾ καὶ cum Epitome; Cot. et Dr. *ἀλλᾶ*.

²⁴⁾ Ita cum Epitome; Cot. et Dr. *ἐναχαστέσας*, additis μετὰ τοῖς τῆς ἐλπίς: *βασίλειος*.

ἀπορήτων ἀπολείποντες¹⁾ ἀγαθόν, ἀπολουσάμενοι²⁾ ἐπὶ τῇ τρισμακάριῃ ἰσοπομοσίᾳ³⁾· καὶ⁴⁾ οὐ μόνον τὰ ἰσομοῶντά τῃν πνεύματα ἀπὸ λίσσαις ἀντίσταντες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα δαμόνια χαλεπὰ⁵⁾ ὅν τοις δεινοῖς πάθειν ἀπλάττει.

Hom. XI, 25. (cf. ed. Dress. pag. 246.) ἑπιδοῦς τυχὲν δυνήσῃ ποτὶ ταύτῃ γὰρ μᾶλλον πλείονα ἰφίξει· τῇ⁶⁾ κάλασιν, ὅτι καλὰ ἔργα σὺ ἐποίησας καλῶς. καλὴ γὰρ ἡ⁷⁾ εὐπορία ἀπὸ τοῦ ὅς ὁ θεὸς ἐκέλευσε γίγναι· οὐ δὲ εἰ σὺ θλίβεις ὡς ἐκείνῳ ἰδοῦν βαπτισθῆναι, τῷ σὺ διέλλῃσι περικτενὲς ἔχουράν· τῇ ἐκείνῳ βοτῇ⁸⁾.

Hom. XI, 26. (apud Dress. pag. 247.) ἀμὲν λόγῳ τῷ⁹⁾, ἵνα μὴ ἀναγερθῇτε δι' ὕδατος καὶ πνεύματος¹⁰⁾, εἰς τὸ ὅμοιον τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος¹¹⁾, οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. διὰ πρόσβλθε τῷ ὕδατι¹²⁾.

Hom. XI, 29. (cf. apud Dress. p. 249.) ὅτι καθαρῶν τε τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροφθόου τοῦ ἔωθεν, ἔωθεν δὲ γήμι ῥήπου¹³⁾. Φαρμακὲν τεφλῇ, καθάρωσον πρῶτον τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροφθόου τοῦ ἔωθεν, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἔξωθεν αὐτοῦ καθαρὸν¹⁴⁾.

Hom. XII, 7. (cf. ed. Dress. pag. 250.) Ἐγὼ δὲ ἀκούσας σύντρομος ἐγενόμην καὶ ἰπιδιχαρῶς¹⁵⁾ ὅσον λόγῳ εἶπεν ἀντὶ, ὅς πάντες οἱ τῆς νῦν γενεᾶς ἄνθρωποι καὶ τῆς γενεᾶς καὶ ἐνταῖχίης λόγῳ (cod. λόγῳ) ἤττοις¹⁶⁾ τυχάνουσιν. ὁ δὲ ἰδοὺ με σύντακτον, τῶν δικαίων ἐπὶ τοῦ τῆς αἰτίας. καὶ γὰρ ἔφη Τι τοιοῦτον ἤμαρτον ἵνα¹⁷⁾ τοιοῦτον ἔπρεξ λόγῳ¹⁸⁾.

II. Excerptis illis ex Clementis Homilias, unde simul adiutum iri puto quaerentes quae inter Homilias et Epitomen ratio sit, adiungam fragmentum ipsius Epitomes e codice Parisiensi (nr. 6.) petiitum, a textu quem Cotelierius edidit diversissimum. Locis omnibus iis ubi Epitome gemina cum Homiliis habet, tanta fragmenti et Homiliarum similitudo est ut non ad Epitomen sed ad ipsas Homilias pertinere dixeris. Ubi vero Epitomator non

¹⁾ Ita cum Epitome; Parisin. βασιλευμένους, Ottobon. et conjectura Cot. βασιλεύοντες.

²⁾ Cot. et Dr. praemittunt: ἐν δὲ τῷ παρόντι, ἀντιπρὸς ποταμῷ ἡ περὶ ἐπὶ γὰρ καὶ ὁμοίως. Horum nihil cum nostro codice Epitome.

³⁾ Ita noster cum reliquis. Sed Epitome sic: εἰ μακάριος τῆς τριμακάρων πρῶτον, ἢ τις ἐπὶ τῇ, εἰ τις σπλός τῆς ἐνταῖχίης ἐκπολεῖται ψυχῶν.

⁴⁾ καὶ; Cot. et Dr. omittunt; Epit. οὐκ γὰρ.

⁵⁾ Cot. et Dr. διὰ αὐτοὶ μάλιστα ἀμαρτανόουσι καὶ θεῷ ἀντιπρὸς ποταμῷ πνεύματος· τὰ ἄλλα καὶ πνεύματα καὶ δαμ. χαλεπὰ, Epitome: ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρωθεν ἐκπολεῖται θυμῶν.

⁶⁾ Cot. et Dr. omittunt. Habet vero cum nostro codice Epitome, in qua totus locus sic legitur: ἐπὶ. ἀγαθὸς τυχὲν – πλείονα μᾶλλον. ἴφ. τ. κὼ. ὅτι καλῶς; ἔργα; οὐ ἐχρήσας καλῶς. οὐδὲ γὰρ καλὸν τὸ καλόν, ὃ φασιν, ὅταν μὴ καλῶς γίνεσθαι (sed in var. lect. afferuntur pro καλῶς; ἔργα; nostris propria). Cf. Epit. 18.

⁷⁾ Cot. et Dr. omittunt, item var. lect. Epitomes.

⁸⁾ Epit. εὐ δὲ – ὡς τῷ θεῷ δοκοῦν βαπτ. τὰ σὺ μᾶλλον ἰφίξειν θελήματι, ἔχθρ. πάντως τῇ ἱ. β.

⁹⁾ Ita cum Epitome; Cot. et Dr. ἐπὶ λόγῳ.

¹⁰⁾ δι' ὕδ. κ. πνεύματος; ita cum Epitome; Cot. et Dr. ὕδατι ζῶντι.

¹¹⁾ Cot. et Dr. sic: εἰς ὅμοιον πατρὸς, υἱοῦ, ἁγίου πνεύματος, quae verba omnia Epitome omittit, cf. 18. sub finem.

¹²⁾ Cot. et Dr. διὰ πρόσβλθεις absque τῷ ὕδατι. Epit. διὰ πρόσβλθεις τῷ βαπτισματι.

¹³⁾ Ita cum Ottobon. et Epit. 68; Parisinus ῥήπου.

¹⁴⁾ Ita fere etiam Epit. 68, nisi quod τὸ ἔξω pro τῷ ἔωθεν habet. Cot. vero et Dr. extrema sic ediderunt: ἵνα γένηται καὶ τὸ ἔξω αὐτῶν (Ottobon. αὐτοῖς) καθαρὰ.

¹⁵⁾ ἤττοις; ita cum cod. Epitomes; Paris. ἤττοις; Ottobon. et Epit. ed. ἤττοις.

¹⁶⁾ Cot. et Dr. addunt πῶς.

¹⁷⁾ Epitome extrema ita habet: σύντακτον, ἐπὶ-δόντες τῇ αἰτίας. καὶ γὰρ αὐτῶν καὶ τὸ τοιοῦτον ἤμαρτον, ἡμεῖς, ἵνα καὶ τοιοῦτον ἀκούσῃ με λόγῳ.

tam ex his quam e Recognitionibus sua hausit, ibi fragmentum propius quam textus Cotelieri ad Latium Ruffini interpretationem accedere videtur. Quae eiusmodi sunt ut luculenter probent, etiam Epitomen quae dicitur novis laboribus criticis esse dignissimam, nec posse de Clementinis quae dicuntur eorumque historia satis recte existimari nisi variae rationes cognoscantur quibus Christiani illa homines in rem suam converterint. Quemadmodum autem iam ab eo Epitomes textu quem Cotelierus edidit nonnihil subsidii petutum est ad restituendum Homiliarum textum — id multo plus petendum erit ubi ipse diligentius et libris scriptis erutus fuerit. Fragmentum vero nostrum eo plus momenti habet quod plura complectitur ex iis quae a Dresselio e solo codice Ottoboniano edita criticam manum prae ceteris flagitant. Ceterum ex re esse visum est varietatem textus tum ex Homiliis tum ex Epitome adscribere.

Scriptura fragmenti prae plerisque codicibus proprium hoc habet quod iota descripto utitur. Quod ubi est, etiam in editione exprimebimus enclabimus.

1. *Μικρὸν τόχον δώλω* (sic) *τὸν λόγον, πῶς τὰ κτήματα ἀμαρτήματα. ἡ τοῦτον δὲ ὁπωσδήποτε ἀτήρησις, ἀμαρτῶν ἐστὶν αἰμαίρεσις. καὶ ὁ γίγνῃ ἐν Ἀπολύθῳ· καὶ ὁ Πέτρος Ἀκουσίταται.* 2. *Ἐπὶ γὰρ τῶν σωζομένων ἐστὶν, ὡς ἴσκη, τοῦ μηδενὶ μηδὲν ἐπάσχειν· ἐπάσχει δὲ πολλὰ πολλὰς κτήματα, τοῦτον χάριν ἐξ ἐπιβουλῶν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαις, ἐπάσχεται παιδεῖν τοὺς μὴ ἐλκερῶς πολιτευομένους, ἵνα διὰ τοῦ σωῶς γλυθῶσι, διὰ προσκαίρων τιμωρῶν, αἰωνίῳ σωθῶσι κολήσιντο.* 3. καὶ ὁ πατὴρ ὁ πολλοὺς ἀπεβίβει ὁρώμεν πίνοντας· παρὰ τοῦτο καὶ οὕτω τῶν σωζομένων ἐστὶ· καὶ ὁ Πέτρος ὁ πόντος· οὐ γὰρ ἀποδεκτὴ ἡ τοῦ πόντος πένια, ἐνὲρ ὀρέγεται ὡς οὐ χρεῖ· ὥστε ταῖς τῇ προαίρετι πλουτοῖσι χρεῖμασι, καὶ ὡς πλουτεῖν ἐπιθυμῶντες τιμωροῦνται. 4. ὡλλ' οὐδὲ ἐν τῇ πένιᾳ εἶναι τινα, πάντως δίκαιός ἐστι. διὰ νυντα γὰρ πτωχὸς μὴ τοὺς χρεῖμασι εἶναι, ἐπιθυμῶν δὲ ἡ καὶ πρᾶντιν ὁ προσηγορητός· οὐ χρεῖ. ἡ εὐδοκία εἰσὶν ἡ βλασφημίᾳ ἡ πορνείᾳ, ἡ ἀδυσία φρενῶν, ἡ ψευδομῶν, ἡ ψευδομῶν, ἡ ἀπίστως βίαις. 5. πλὴν ὁ κίριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ νόος τοῦ θεοῦ τῶν ζῶντων· ἴσκη, Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῇ πένιᾳ, οὗ αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν." 6. καὶ ὁ πατὴρ Ἀλεθῶς πένν κατὰ τὴν ἐκδοτικὴν ὁρθῶς ἴσκη

1. Hom. XV, 9. (ὡς) *μικρὸν τόχον δώλω τὸν λόγον. πῶς τὰ κτ. ἀμ.* (haec Ottob. ad modum Epitomes habet). ἡ τοῦτον ὡς ποτὶ στρ. ἀμ. ἡ ἀμ. καὶ ὁ πατὴρ Ἐ. Α. Ζ. Η. Sequuntur alia plura. καὶ ὁ Π. Α. Epit. CXXVII. (ὡς) *μικρὸν πρῶτον ἰνὸν ἰσκη. ἡ γὰρ ἐν πένιᾳ τὰ κτήματα προφτεῖν εἶναι ἰσκησιν ἀμαρτήματα, ἡ τοῦτον (al. add. ὁ) ὡς ποτὶ στρ. ἀμ. ἡ ἀμ. καὶ ὁ πατὴρ Ἐ. Α. Ζ. Η. καὶ ὁ Π. Α. Καὶ δικαιοσύνη.*

2. Hom. XV, 9. *ἐπὶ γὰρ ὁ τῶν σωζ. ὡς ἴσκη. ὡς ἴσκη τοῦ (ita cod. uterque; Davis, voluit τοῦ) — ἐπάσχει (Par. om.) — κτήματα καὶ ἄλλως ἀμαρτήματα, τοῦτον — ἐπάσχειν τὰ πᾶσι τοῖς — φιλοθ. προσκαίρων τιμωρῶν αἱ σωθ. καὶ. Epit. CXXVII. ἐπὶ — το μὲν ἴσκη, ἐπάσχει δὲ πολλοὺς κτ., τοῦτον — τοῖς μὴ κατὰ τὸ θεοῦ θεῶν (al. ἐλκερῶς) πολ. — φιλο. προσκαίρων· ἐπαίρειντι τιμωρῶν αἱ ἀπαλλαγῶσι καὶ.*

3. Hom. XV, 10. — ἡ ἐλ (Par. δὲ); οὐ — εἶτα

(Par. om.) *παρὰ — ἡ τοῦ πόν. (Ott. om. τ. π.) — εἶτα ὀρέγεται ὡς οὐ χρεῖ (Ott. ὡς μὴ προσηγορημένη) — πλουτοῖσι (Ott. add. πτωχοῖσι) —, Epit. l. l. — ἡ ἐλ (δὲ); οὐ — εἶτα παρὰ τοῦτο καὶ αὐτοῖς τῶν τῶν σωζ. εἶναι μὲν δὲ φρενῶν (παρ. τ. οὐ καὶ οὐτοῖς τ. σωζ. ἡ αἱ) — ἀποθ. ἡ πένια ὡς μὴ προσηγορημένη. Reliqua omittit.*

4. Hom. XV, 10. per omnia consentit, nisi quod *οὐδὲν ἡ βλασφημίᾳ ἡ πορνείᾳ habet. Epit. vero totum locum praetermittit.*

5. Epit. εἶτα (al. πλὴν) ὁ κίριος — τοῦ ζῶντος θεοῦ, παρακαλῶν τοὺς πτωχοὺς (haec al. om.) Μακάριοι οἱ πτ. ἴσκη τῷ πτ. — Hom. XV, 10. πλὴν ὁ δικαιοσύνης ἡμῶν πιστοὺς πίνοντας ἱμακίονας, καὶ αὐτοῖς οὐχ ὡς etc. quae omnino differant.

6. Hom. l. l. ad verbum consentit; item Epit. nisi quod *προσηγορητός ἴσκη (sed al. ἡγούμενος) habet.*

τά πράγματα φαίνεται· διὸ καὶ προσωρίτως ἐγένετο τῇ τάξει παντὸς ἐπακούσαι τοῦ λόγου. 7. καὶ ὁ Πέτρος· Ὅσοις τοῖς λοιποῖς ἀπεύθυνται σοὶ τὰ κατὰ τὴν ἡμετέραν πίστιν μαθεῖν ὀφείλουσι τῇ τάξει τὸν λόγον ἀφ' ἑσθίσου (sic), ἀπ' αὐτοῦ ἀρχόμενος τοῦ Θεοῦ, καὶ δεκτικὸς ὅτι αὐτὸν μόνον δεῖ λέγειν Θεόν, ἐτίσσης δὲ μᾶτε λέγειν μῆτε νομίζεν, καὶ ὅτι ὁ παρὰ τοῦτο ποιῶν αἰωνίως κολασθήσεται, ὡς εἰς αὐτὸν τὸν πᾶσι δισπότην ἰσχυρίζας τὰ μυστήρια. 8. καὶ τοῦτο εἰπὼν καὶ τοῖς ἐπὶ παθὼν ὀχλομένοις· καὶ τοσοῦτοι καὶ δαιμονιοὶ τὰς χεῖρας ἐπιθήκας καὶ ἐξέμμενος καὶ ἰασάμενος· ἀπέλασε τοὺς ὄχλους· καὶ εἰδ' ὅτι οὕτως εἰσὼν, τῶν συνήθων ὡλὼν μετακλιρῶν ἔπιπαιε. Ἀ. ῥηθῶν δὲ ἔξωθεν ὁ Πέτρος καὶ ἰσχυρίζεται γὰρ τὸ συνήθον τοῦ διαλέγεσθαι τόποι, ὄχλος πολλὴν συνειστώματι εἶδε· καὶ ἄρα τῇ μᾶλλον διαλέγεσθαι αὐτὸν εἰσὼν τις τῶν αὐτοῦ διακόνων λέγων Σίμων ἀπὸ Ἀντιοχείας εἰσέληλυθὼς ἀπ' αὐτῆς ἰσχυρίζας, μαθὼν ὑποσχεγμένον σε τὸν παρὰ μοναρχίης ποιῆσθαι λόγον, ἵτοιμός ἐστι μετὰ Ἀθηνωδωρὸν τοῦ Ἐπισκοπεῖον διαλεγόμενον (sic) σοὶ ἰπελεθεῖν, πρὸς τὸ ἀντιλέγειν δημοσίᾳ πᾶσι τοῖς ἐπὶ σοῦ ὑπὲρ μοναρχίας λεγόμενος λόγος. 10. ταῦτα τοῦ διακόνου λέγοντος, ἰδὼν αὐτὸς εἰσὼν Σίμων μετὰ Ἀθηνωδωρὸν καὶ ἄλλων τινῶν ἐτίμων (corripit ἐταίρων)· καὶ πρὸ τοῦ τι τὸν Πέτρον φθίγγεσθαι αὐτὸς προλαβὼν ἔφη. 11. Ἐμμεθον ὡς ἐπίσχον χρεὶς τῇ Φυσίστῳ εἰς τὴν αἰῶνα δοῦναι τῇ τάξει τὸν λόγον ποιήματος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀρχόμενος τοῦ τὸν ὅλον δισπότην, ὅτι αὐτὸν δεῖ μόνον λέγειν Θεόν, ἄλλους δὲ μῆτε λέγειν μῆτε νομίζεν, ὅτι ὁ παρὰ τοῦτο ποιῶν αἰωνίως κολασθήσεται ἔχει. 12. πρὸ πάντων δὲ ἄλλῶν· κατεπίπληγμαί σου τὴν ἀπόνομα, ὅτι ἤλπισας εἰς τὴν οἰὴν βόσκεσθαι μεταπισμα ἄνθρωποι σοφῶν καὶ ταῦτα περιῆνται. ἄλλ' οὐκ ἐπιτέλλῃς τῶν σῶν βουλεμμένων, ταύτη μᾶλλον, παρόντος ἡμῶν καὶ τοῖς ψευθεῖς σου διαλέγοντος λόγους· ὅσως γὰρ ἡμῶν μὴ παρόντος ἐπατήσῃ ἂν ὁ σοφὸς γένηται, ἰδὼντες ὡς τὸν παρὰ Ἰουδαίους δημοσίᾳ πιστευμένον βέλων. 13. καὶ τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς ἐπιτελήσονται λόγους, ἵνα τις ὑποσχεγμένος σου τάξιον τὸν ἡλεγον ποιῶσιν. διὰ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν τῶν τὰς γραφῶν εἰδόντων,

7. Hom. XV, 11. -- ἐμμεθῶν ὁμοεικίας μαθεῖν, ὁμοίως τῇ -- ἰσχυρίζας, ἀπ' αὐτοῦ etc. in quibus nullo verbum differt. Epit. CXXVIII. -- ἔχειτε. πᾶσι μαθεῖν προῖοντε (al. μαθ. ὁφείλουσι τῇ τάξει) τὸν λόγον. ἰσχυρίζας (ita etiam pro ἀφ' ἑσθίσου corrigendum videtur), ἀπ' αὐτοῦ. πρώτον (al. om.) ἀρχ. -- αὐτὸν (al. ὅτι αὐτὸς) μ. δεῖν. (al. δεῖ) -- καὶ ὅτι παρὰ -- αἰωνίως κολασθήσεται, ὡς εἰς αὐτὸν. τὸν ὅλον δισπ. Θεόν.

8. καὶ τοῦτο (Hom. ταῦτα) -- ἐπιθήκας· consentiant cum his et Hom. et Epitome. καὶ ἐξέμμενος -- ὄχλος· consentit Hom., item var. lect. Epitomes, sed editum est: καὶ τοῖς τοῖς ἐν τῇ Θεωρεσίᾳ τῇ ἰσχυρίζας διδόντας. Hom. καὶ εἰδ' -- συνεθεσθῆσαν (sed Ottob. συνεθῶν) -- εἰ Epit. εἰδ' (al. καὶ εἰδ') οὐτ. ἐπὶπαθῶν (al. ἐπὶπαθ) καὶ (al. om.) τῶν etc.

9. Hom. XVI, 1. panisimisi differt: ὁρθῶν -- ἰδῶν (Par. ἰδῶν) -- ἐλεγεῖσθαι ἀπ' (Dav. corrigi volebat ἐπ') -- λόγος (Ottob. λίγος) -- μετὰ (Par. add. γι) -- διαλεγόμενος (sed Par. cum nostro male μίμνον) -- ἐπὶ σοῦ ἀπονομασθεῖς etc. Epit. Ὁρθῶν δι πᾶν (al. om.) ὁ Hl. ἔλ. καὶ (al. add. ἰσχυρίζας) ἐπὶ τ. σεν. διαλ. τῶν. ἀπὸ (al. om.), ἀπὸ καὶ πολλῶν συνεδρῶσιν μετὸν ὄχλον (al. cum nostro), ἄμα -- μετὰ γι τοῦ Ἐπισκ. Ἀθην. διαλεγόμενος ε. ἢ ὡς ἂν πᾶσι τοῖς ἑ. σ. περι

μον. ἐπαγορευμένους δημοσίᾳ παρὰ αὐτὸς ἀντιλέγειν (al. propius ad nostrum acced.).

10. Hom. -- τῶν τινῶν ἐταίρων (Ott. om. τ. etc.) etc. Epit. CXXX. -- ἰδὼν καὶ ὁ Σίμ. σιν Ἀθ. καὶ τινῶν ἄλλων ἰταλῶν εἰσὼν -- τ. Hl. ὡς· ἐπὶ τῶν, αὐτὸς περ. Ἐπισκ. ὁρθῶν.

11. Hom. XVI, 2. -- ἐχρεῖς (Ott. χρεὶς) μόνον δεῖ λ. Θεόν (ita Ottob., Par. om.) -- ἔχει. Epit. pergit: ὅτι χρεὶς ἐπίσχον τῷ Φ. κατὰ τὴν -- ἀπ' αὐτοῦ πρώτον -- δεῖ μόνον (al. μόν. δεῖ) -- καὶ ὅτι -- αἰωνίως ἐφείη τὴν τιμωρίαν.

12. Hom. I. I. πρὸ π. δι -- ἀπόνομα (ita Ott., Par. πρόνομα) -- πιστευμένους (Ott. πιστωμένους) βέλων. Epit. I. I. πρὸ π. οὐδ' -- ἐπόνομα, ὅτι ἔκπ. μεταπισμα α. α. οὐκ -- τῶν ἰσχυρίζων καὶ τοῦ θελήματος, ἀπὸ παρόντος -- ἴσως γὰρ ἂν καὶ ἐπὶ τῷ πρ. γρ. ἡμῶν, ἰδῶντες -- πιστευμένους βέλων.

13. Hom. I. I. καὶ τὰ (Ott. τὰ) -- τῶν (male a Dress. omisum) τὰς -- ψευδῶν (ita Ott., Par. ψευδῶν) etc. Epit. I. I. τὰ τῶν δι -- ἵνα φανερὸν συν τῇ ὑπόσχεσιν ἀποδείξῃ· ἵνα συν τῇ διλήξει. λίγ. τοιγαροῦν τὸ ἐπίσχον -- ἰδῶντες· παραλαμβάνει -- οὕτως ἀποδείξῃ ὅτι ψευδῶν τὰ ὑποσχεγμένα etc.

σοι πρὸ τῆς ὑγιένους λέγω, σοὶ μᾶλλον προσιλημμί. καὶ κατὰ τοῦτο ἀγωνίαι περὶ ἡμῶν οὐκ ὀφείλεις, ἀλλὰ Πίτρος, οὗ ἀνὴρ ἀντὶ τὰ ἐναντία φησὶν· ὥστε μετὰ τὴν ἡμετέραν ὑγιένιν ἐλπίσω γαλήνης· ὡς χρηστὴ, πρὸλινεν ἀποδοκιμαίους, τῷ ἰσχυρατοῦντι ἀντιθέσθαι λόγῳ. ταῦτα τοῦ πατρὸς εἰπόντος ἡρώς βροί τις ἐπαίει· ἐν τῷ ὄλῳν ἔγιντο ἐπὶ τῷ σῶμας τὸν πατέρα διαλεχθῆναι. 19. Καὶ ὅμως ὁ Πίτρος τὸ ἡσυχὸν ἐκείνῳ ἐξέδωκε φρονίμῳ· καὶ πάλιν περὶ μοναχίας διαλεχθείς μετὰ διακόνου, τῇ χειρὶ προσκαλίειτο τοὺς ὄλῳν· οὓς προσελθούσιν τὰς χάρις ἐπιειθῆς (καὶ) εὐχόμενος παρκαλίει πάντας, καὶ ἐλογίζαμεν ἅπαντες τὸν θένον. 20. Ἐπιστάμεθα ὅτι τὸν λόγον πρὸς Σίμων Ἀππίων ὁ Πρεσβύτερος σὺν Ἀντοιμίῳ ἵκαν ἀρίστως ἀπὸ Ἀντοιμίας, καὶ ταῦτα ἰκοίνας Σίμων ἐκείνους ἐξῆλθε τοῦ ὑποδυσσάσθαι αὐτοὺς. ὁ δὲ πατήρ ἰκοίνας καὶ χειρὶς ἔφη τῷ Πίτρω Εἰ μοι ἱπέρειπας, πορεύομαι καὶ γὰρ προσευχεσθῶν Ἀππίωνα καὶ Ἀντοιμίονα, ἐκ πρώτης ἡμέρας φίλους μοι γεγενημένους· τυχόν (cod. -χών) γὰρ Ἀντοιμίονα πείσω Κλέμεντι διαλεχθῆναι περὶ γενέσεως. 21. καὶ ὁ Πίτρος Ἐπιτρέπω, ἔφη, καὶ ἵκανῶ τὰ φίλων σε πληροῦντα μὴν· πληρῶνται μοι οὗ κατὰ πρόνοιαν θυνὶ παταχθῶντι ἀνταρῶνι τὰ πρὸς τὴν αἰετὴν πληροφροῦν, οὐσίαν ὑποτελοῦντα τὴν ἀρεμίστην. τοῦτο δὲ εἰποι διὰ τῆς Ἀντοιμίουτος χρηστότητος σοι γενομένην ἐπαθῆναι. καὶ ὁ πατήρ ἔφη· ἡλπίθεις ἀνταρῶν τοῦτο σῶμας ἔχειν. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἱπέρειθε πρὸς Σίμωνα. 22. καὶ ἐκράν Ἀππίωνα καὶ Ἀντοιμίονα, προσευχεσθῶν αὐτοὺς ἐκασθέσθαι, ὁ δὲ Σίμων ἰκοίνας ἐπιδομήσαντίς τις ἐκ προστάτης βασιλέως ἐπιζυγόντως αὐτόν, καὶ γάμπωντας καθότι Κασίω πολλὸν μόνον ἀνιδῶν καὶ τὰ κατὰ τὸν Σίμωνα μεθῶν εἰς ἐπιζυγόντας αὐτόν ἐπικύνην, ὅπως καὶ αὐτὸς ὡς καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ μόνον καλῶνς, πρὸς Ἀππίωνα καὶ Ἀντοιμίονα ἔφη· Φιλεῖστον πρὸς ἡμᾶς ἔλθοντος, ἰδὼν αὐτὸν συμμετασχίρην ἡμῶν ποιήσατε· ἔγω δὲ μᾶθόν (sic) τι σκενῶσω, ὅνα διαιρέσας καὶ ἀναλαβόντες τὸ ἴδιον χάριος πρόσσωπον τὴν ἡμῶν πᾶσιν ἔχειν δοῦν μοιρήν. 23. καὶ τοῦ Σίμωνος ταῦτα εἰπόντος Ἀππίων καὶ Ἀντοιμίον ἔφη· Τί οὐτ σοι ἐκ τῆς μαχαίρης ταύτης ἵσταται κέρδος; καὶ ὁ Σίμων ἔφη· Πρώτον μὲν ἀνταρῶντες αὐτόν οἱ ἡμῶν ζυγόντες

19. Καὶ ἡμῶς -- ἵκαν. αὐτ. (hoc in cod. post additum est) εἰχ. -- τὸν θένον: ab his discedit Hom. textus (cf. XVI, 5), sed consentit Epitome, nisi quod non dicitur, et τ. γ. ἔφη, τι ἐπιειθῆναι καὶ ἰπέρειπαι αὐτῶν ἔγιντο· καὶ ἡμῶν πᾶσι. εἰχ. τ. θ. habet.

20. Epit. -- ἀσπίς, ὁ Σίμ. ἵκαν ἐλθόντος ὡς τοὺς ἡμετέρας ἐπαθῆναι. Hom. XX, 11. consentit in verbis ἐπιστάμεθα· nisi usque ἀπὸ Ἀππίων, ad quae addit καὶ ἐντρίχεται πρὸς Σίμωνα. Tum vero rursus Hom. magis quam Epit. cum nostro consentit: -- ἀσπίς. κ. χαίρει (pro his Epit. ed. προσελθόν) ἔφη (Epit. om.) -- ἱπέρειπας (Epit. add. ἔφη, κέρδι μοι) παρ. κέρδι (Hom. om.) Epit. κέρδι. σὺν αὐτῷ Ἀππίων (Epit. add. εἰ) -- μοι (Epit. ed. μου) γεγενη. (Epit. γενομένης) -- γὰρ (Epit. add. καὶ) -- π. γιν.

21. Hom. et Epit. -- φίλων σε (ex errore ut videtur Dress. εἰ) -- ἱκανῶν (Epit. cod. ἱπέρειπας). καὶ ὁ παρ. ἔφη (Epit. post Ἀλφ. ponit, Hom. om.) ἀνταρῶν (Epit. κέρδι ἀνταρῶν) τ. οὐτως (Epit. οὐτως, Hom. om.) -- πρὸ Σίμ. (his exit Hom. XX, 11.)

22. Epit. -- Ἀππίων καὶ Ἀντοιμίονα καὶ προστάτης -- ἐπαθῆναι τινὰς -- ἀνιδῶν, ἵκαν καὶ τὰ κατὰ Σίμ. πρὸς ἡμᾶς (al. μαθόν) -- ἀμύμων, ὅπ. κ. α. ὁμοίως (al.

cum nostro) κολῶν, πρὸ Ἀντοιμ. κ. Ἀππίων ἔφη Φαίστον π. ἔ. ἐλθόντα μετασχίρην ἀλλῶν ποιήσαι αὐν ἥντιν -- κασσιονίσω (al. σκενῶσω) ἵκαν δ. κ. ἐκαστῶν (al. cum nostro) -- πᾶσι δόλ. ἔχ. μοι. In Hom. cf. XX, 16. ἀσπίων ἐπιειθῆναι πᾶσι τινι ἵκανῶν τῷ Ἀλφ. διελθῆναι ἐκ προστάτης βασιλέως ζυγόντας αὐτόν. Item XX, 13. καὶ ἱπέρειπαι αὐτῶν γάμπωντας καθότι Κασίω πολλοὺς μαρῶν ἀνιδῶν καὶ τὰ κατ' αὐτόν μαθόν ἵκαν τῇ τῆν αὐτῶν ὑγιένιν ἱπέρειπας, ὅπως etc. ad verbum consentit usque κολῶν. Kursus cf. XX, 16. Φαίστον δὲ ἐλθόντα τὸν ἴδιον θένον (ἐπιστάτης) φήσας οὕτως πρὸς ἡμᾶς· Ἰδὼν αὐτόν ἔλθοντα συμμετασχίρην ἡμῶν ποιήσατε· ἔγω δὲ μόνον τι σκενῶσω, ἵκαν δ. κ. ἀν τὸ (omino ex nostro corrige το) ἴδ. χρ. etc. ad verbum consentit usque δόξαι (ita ipse codex) πορρήν.

23. Epit. -- σοὶ πρὸς αὐτόν· Καὶ τί ἀρα σοι κέρδος ἀπὸ τῆς μαχ. ἵκαν ταύτης; -- ἀνταρῶν. Πίτρω προσευχεσθῶν (al. cum nostro). In Hom. cf. XX, 17. ἱπέρειπαι δὲ ταῦτα προελθόντος ἔχεν Τί τινι (corrige ex nostro οὐκ) σοι ἐκ τῆς ταύτης μαχ. τῇ (corrige ex nostro forma) κέρδος; Etiam reliqua plane conveniunt; extrema: προσευχόμενος (εἰς τὴν Πίτρω) ἀνταρῶν. ex nostro confirmantur.

παύονται τῆς κατ' ἑρῶς ἱγέρσεως· εἰ δὲ καὶ ἐπὶ βασιλικῆς χειρὸς ἀναμειβείη, μύητος πύθους ἔξουσι οἱ τοῖτον παῖδες, αὐτῆς ἡμὲν κατελπίσμεντες προσεγγόντες τῷ Πέτρῳ συνιγνῶσιν. 24. Ἀντιφῶν δὲ καὶ Ἀππίων κατ' ἰδίαν τὸν Φαῖστον ἐνόησεν τὴν ἐπιβολὴν ἐξήγειραν. ὁ δὲ Φαῖστος οὐκ ἐπίστατο· ἀλλ' ὅθ' ἔδει τὰ λαγνύμενα· πανδηπύριος δὲ ὁ πατὴρ μετὰ Σίμωνος καὶ Ἀππίωνος καὶ Ἀντιφῶντος, ἔλαβεν ἐκ χειρὸς τοῦ Σίμωνος τὸ μῦρον, καὶ τὸ ἰδιον χρῆμας πρόσσωπον τῇ τοῦ Σίμωνος προσελέχτο μορῇ· πλὴν ἐν μέρει γε νυκτὶ ἀνεστής ὁ Σίμων τῆς ἐπὶ Ἰουδαίᾳ ἐποιετο γυγῆν. 25. ἡμῖς δὲ οἱ συνόντες τῷ Πέτρῳ, δὲ ὅλως τρυφῶς ἐπιπλέοντες ἀπὸ τῆς θουρίας καὶ χαλῶς τοῦ Ἰουδαίου εἰγόντες ἐντακτρισεύμεθα. ἴδω δὲ πως πεπαισμένοι ὑπερακούμεντες Πέτρος ἡμετέρας ἡμῶν τε καὶ τοῖς ἀδελφοῖς μοι ἐξ Ἀσφαρῶν τί ἰδοῖε τῶν ἡμετέρων πατρῶν. καὶ λόγῳ τοῦτο καὶ ὁ πατὴρ ἀνέσθι, τὸν Πέτρον ἡμεῖς περὶ αὐτοῦ διαλεγόμενον κατελάβοι· καὶ ἄνθρωπον ἰδοὶ προσεγγεῖσθαις ἀπὸ λόγιστο, τὸ δὲ ἦν αὐτῶν ἔξω κακοῖμαι. ἡμῖς δὲ ἡμετέροις αὐτῶν ἐξιστάμεθα, τὸ εἶδος Σίμωνος ὁρώμεντες, φοβῆς δὲ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἀκούοντες Φαῖστον. καὶ δι' αἰνῶντος ἡμῶν αὐτὸν ἐξεπέλεχτο ὁ πατὴρ ἐπὶ τὸ οὐτως ἀπῆλθαι καὶ ἐχθροῦς αὐτῷ χρεῖσθαι. 26. μῦθος δὲ Πέτρος τῇ κατὰ φῆμιν αὐτοῦ ὁρών μορῇν πρὸς ἡμῖς· ἐξ ἧς Τύτος ἐνικα βδελυσσόμενον ἀποκρίσθαι τὸν ἡμετέρων πατρίδας· ἡμῖς δὲ καὶ ἡ μέρει ἔσμεν Σίμων ἡμῖς ὅσας κρίνεται, φοβῆς ἔχον τὸν ἡμετέρων πατρός. καὶ ὁ Πέτρος ἐξ ἧς· Τῶν μὲν ἢ ἀμείνωντος αὐτοῦ φωνῇ μόνῃ τρυφῶς ἴσμεν, ἡμῶν δὲ τοῖς ἀμεινέτοις ὁρθολογῶς καὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ ὡς ἔστι ὁρατὸν, ὅτι μὴ ἔστι (sic) Σίμων ἀλλὰ Φαῖστος· ὁ ἡμετέρων πατὴρ. τότε δὲ προσεμῆλθας καὶ τῷ πατρὶ ἐξ ἧς· Τὸ γινώσκω σου εἶδος αὐτοῦ σὲ κρίνεται, ἀλλὰ Σίμωνος τοῦ ἀνιβελάτου καὶ ἡμῶν ἐχθρότου. 27. ταῦτα τῷ Πέτρῳ διαλεγόμενον ἐπιστῆναι τῶν προ-

24. Epit. Ἀππ. δι κ. Ἀντ. κ. l. πάντα τὰ Φαῖστον διασαφίσαι καὶ τῇ ἰπ. φράσσειν, καὶ ὁ Φ. οὐκ ἀίχθαι· ἔδει τοῖς λόγους νομισθῆναι, συνδύειν. τῷ Σίμ. μετὰ γε τῶν ἱσχυρῶν Ἀππ. τι κ. Ἀντ. ἐκ χειρ. τοῦ Σίμ. λαμβάνει τὸ μῦρον, κ. τ. l. ἀντιφῶντος περ. - ἐκείνῳ ἐπὶ τῇ μορφ. - γε τῇ β. διαστασὶς - ἐπὶ τῇ Ἰουδαίᾳ γυγῆν ἐπ. lu Hom. cf. XX, 14. Ἀντ. [γὰρ ἀνιδεύς] μοι με φάτω μοι. τῇ ἰπ. ἰξήγειν, καὶ οὐκ ἐπίσταται. Item extrema πλὴν et etc. ad verbum leguntur XX, 17.

25. Hom. XX, 12. Epit. CXXXVI. ἡμῖς δὲ οἱ κ. τ. II. (Ep. ἧ. 4. γε οἱ τ. II. πιν.) - ἐπὶ αὐτ. περ. θ. (Ep. ἀλλήλους ἀντιφῶντες, sed al. cum nostro) - ἐντακτρι. (Ep. δυνεσται) - τρυφῶς (Ep. τῆς τρυφ.) ἔπ. II. (Ep. ὁ II.) - τ. τ. (Ep. om.) - μου (Ep. om.) - τ. ἰδ. τῇ ἰπ. πα. (Ep. τὶ ἄρα γε τὸ ἴπ. πα. γενοῖ [al. ἰδοῖε] - τοῦτο (Ep. ταῦτα) ἦν. ὁ π. α. (Ep. ἰδοὶ καὶ ὁ π. ἦν.) - κατὰ (Ep. ἔδω κατ.) καὶ ἀθ. ἰδ. περ. (Ep. ἀθ. περ. τ. ἰδ. καὶ περ.) ἀπὸ λόγιστο (sequens ut uterque textus om.) - ἔξιστάμεθα - αὐτῶν (ipse cod. Hom. αὐτῶν) καὶ συνιγνῶσιν (Ep. haec om.) ἔπ. ὁ π. α. (Ep. ὁ π. α. ἔπ. ἰπ. τῶν αὐτ. ὁ α. κ. ἰχθῶς α. χ. (Ep. ed. haec omnia om., sed. al. habet ἰπ. τὸ αὐτ. ὁ α. κ. ἰχθῶδ. α. χ.)

26. Hom. l. l. et Epit. l. l. - ὁρών μορῇν (Ep. μο. ἐκαστῶν) - ἐνικα βδελ. ἀ. κ. τ. ἰπ. πα. (Ep. ἵκεν τὸν ἴπ. ἀνθρώ. πα. καὶ ἀποστρέφεται) ἦν. δι κ. ἧ μ. ἰγ. (Ep. ἦν. δι πρὸς αὐτὸν καὶ ἡ μέρει ἄλλοτε ἰγ.) Σίμ.

(Ep. αὐτ. Σίμ.) - ἰγῃ (Ep. ὅθ' ἡφθ.) - μῦρον γε. ἴσμεν. (Ep. γε. ἰ. μ.) - εἶδ. αὐτοῦ ὡς ἴσμεν. ἰσῶντος (Ep. ἰδ. ὅποιον ἔστι καθορίζεται), ὅτι (Ep. ἰπ.) μὴ ἔστι. Σίμ. (Ep. μὴ Σίμ. ἔσ. αὐτοῖς) - πατὴρ (Ep. δυνεσται. πα.) - ἰγῃ (Ep. ἰγῇ) [ἰδ.] ἰπ. (Ep. τὸ γινώσκω, atque sicutum in Hom. omnino scribendum est) - ἐχθρότου (haec vox in Hom. codice perit).

27. Hom. XX, 13. Epit. CXXXVII. - ἐκλεπ-
θῶς (Hom. ex coniectura Dresselii ἐποσταθῆς, sed
repono potius ἐκλεπθῶς) δι. ἰπ. (Ep. om.) - τρυ-
φον (Ep. add. Πέτρῳ) - ὡς ἐπῆλθεν (haec duae voces
male in Hom. desunt) - πῶς οὐδὲν αἰὶο ἀποφά-
ζον ἥν ἡ μέρει αὐτοῖς καταστρέφον· (haec omnia
inde ab αὐδὲν in Hom. desunt; sed videtur ibi ead-
dem quae in nostro codice leguntur male exci-
disse, librario a πῶς priorē ad posterius transli-
cente) μάλλον τε (pro te quod in ipso cod. invenit
Dress. si repositus; sed omnino τε retinendum est
restitutis ἵς quae exciderunt) - κ. μ. α. (Hom. κ. μ.
om.) καὶ (Ep. ἰγ' ὁ καὶ) πρὸς (Ep. om.) τῶν. αὐτ. μ. α.
πα. (Ep. pro μ. α. πα. habet ἡμῶν οὐκ αὐτῶν) ὡς γλ.
π. α. ἀνθρώ. τῶν (ita Dress. pro τῇν edidit, sed omnino
scribendum est cum nostro τῶν) ἰπ. (Ep. ὡς γλ. τῶν
ἰπ. πατρός) ἐμπεδωκασάντων αὐτῶν (haec vitiose edita
a Dr. possunt ex nostro textu corrigi; Ep. omisso
ἐμπεδωκ. pergit cum nostro τῶν α. αὐτ., tum addit
ὀρθολογῶς) ἀπ. α.

ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας ἐλθόντες λέγων Πέτρον Εἰδέναι σε θίλω, κίχες μοι, ὅτι Σίμων ἐστὶν τῆς Ἀντιοχείας, ὅτε ἐπὶ τῇ θρησκείᾳ πολλὰ τεκμήρια ποιῶν, οὐδὲν ἄλλο προσδιέλλετο ἢ ὅτι πρὸς αὐτοὺς πρὸς μίσος ποιῶν, μίσην τε ἐνομιζῶν καὶ γόητα καὶ μειζήσαν· καὶ πρὸς τοσοῦτον αὐτοὺς μίσος παρεκίνησεν, ὥς γέλῃσθαι πάντα ἀνθρώπων τὸν ἐνὶ ἐκκλησίᾳ (cod. additum habet οι) τὸν σαρκῶς αὐτῶν ἀπογοήσιασθαι σον. 28. ἡμῖς δὲ ποῦ κατὰ σοῦ βεβαιώσαν τὴν πόλιν ἰσχυρότης, ἔλθοντες τοῖς ἀπαρχαῖς σοι· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Καίσαρος περιεθῆς· βασιλεὺς πρὸς τὸν τῆς ἐπαρχίας ἡγήμενος ἐν ἀναζήτησιν Σίμωνος, μετὼν ὅτι γενῆς, ἐπὶ Ἰουδαίαν ἐπορεύθη, καὶ αὐτὸς εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ ἀπέλθον, ἵνα κατὰ τὴν πρόσταξιν Καίσαρος τιμωροῖν αὐτόν. 29. ταῦτα ἀκούσας, ὁ Πέτρος, ἐξῆ πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ, ὡς ἐν ἀκούῃς τὸν προσέειπεν ἀπὸ Ἀντιοχείας ἐλθόντες καὶ εἰπόντες ὡς ἐνὶ γεγονότος Σίμωνος ἰσχυρῶς τοὺς ὅλκους καὶ ἴσως παρωδῶντες, μίσην καὶ μειζήσαν πλάνον τε καὶ γόητα ἀποκαλῶν. ποίησον ὅτι ὅς ἐγὼ σοι λέγω, καταλείπων ἑκκλησίαν παρ' ἡμοῖ, καὶ προελθὼν ἡμῖς εἰς τὴν Ἀντιοχείαν μετὰ τῆς σημῆς σου, ἔτι δὲ καὶ Φανασίον καὶ Φανασίοναυτὸν τῶν νῦν σου· ἐνίσταται δὲ σοι καὶ ἄλλοι τίτς σὺς ἐγὼ κρίνω θνητοὺς ἐποπτεύοντα τοὺς ἡμῶν ἐκκλησίαις. μετὰ τοῦτων ἐν Ἀντιοχείᾳ γεγήμενος ἐν ὄσῳ ὁ Σίμων κινήσῃ (cod. κινήται), θρησκίᾳ κίχεςον τὴν αἰσιντο μετάνοιαν. 30. ταῦτα τοῦ Πέτρον εἰπόντος Οἰδα, ἐξῆ ὁ πατήρ, ὅτι (ita codex) βόλις· δὸ μὴ κίχες· ἡμοῖ γὰρ οὐχ ἦντο μάλιστα ἐκείνη ἐλθόντι διαλεχθῆναι εὐ χεῖρ πρὸς σοῦ διαλέξασθαι. 31. καὶ δὴ τὸν πατέρα ἐπὶ ταῦτα μὲν ὥς ἐπὶ λέγει Πέτρος ὅτι καὶ Ἀντιόχῳ ἐνομιζέσθαι ἐπὶ τῇ πλάνῃ τῆς Ἀντιοχείας καὶ καὶ σὺς ἐν μύσῳ τῆς ἡγορίας εἶπεν πρὸς τὸν λαόν. 32. Ἐγὼ Σίμων

28. Epit. = περιθ. τις βασιλ. -- εἰς Ἰουδ. ἔρχοντο, κ. α. κινεῖ ζήτησιν -- αἰνέον. Ex his pauca tantum cum Hom. conveniunt. Cf. XX, 13, post ἀπορία. σον, ubi pergitur ὅτιν ἡμῖς οἱ πατέρας, rursus post alia ποιῶντας σοῦ βεβαιώσαντες τὴν πόλιν ἰσχυρότης, κίχες αἰς τὸ ἐπὶ post alia Καρσίλιος ἐκασταπαρῶς ἐπὶ Καίσαρος περιεθῆς, πρὸς τὸν τῆς ἐπαρχ. ἡγήμενος, ἐν ἐτ. etc.

29. Epit. CXXXIII. et Hom. XX, 18, ταῦτα ἀκούσας πη. τ. πατ. δ. III. (pro his Hom. τοῦ δὲ πατρὸς εἰπόντος) Πᾶρ etc. δ. III. ἀναγέσθαι) Αἰεὶς ἰδούς (Epit. ed. ἰδούς) -- προσδ. (Hom. ἀφ. μοι) -- ἐκκλησίαις (Epit. ed. ἰσχυρῶς, sed al. ἐκκλησίαις, al. συνέκλη.) -- ὁ Σίμων -- καὶ ἡμ. παρ. (Ep. πα. κ. α. μὴ) παρ. (Ep. πλάνον τε) κ. μ. πλ. τε κ. γο. αἰσιντο. (Ep. κ. α. μ. πρὸς δὲ καὶ μὴ, κ. γο. καὶ ταῦτα καλῶν. Hom. vero his addit: ἐπὶ τοσοῦτον ὅς γέλῃσθαι πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπογοήσιασθαι σαρκῶς). ποίησον ὅτι ὅς ἐγὼ σοι λέγω (pro his Epit. τὴν αὐτὴν εἰπὼν). ποίησον ὅτι ὅς ἐγὼ σοι ἐπὶ λέγω, καταλείπων ἑκκλησίαν παρ' ἡμοῖ καὶ Φανασίον (Hom. παρ' ἡμῶν ἀγαγῶν) ἡμῖς (Ep. αὐτοῖς) τ. τῆς (Hom. οὐκ) Ἀντιοχείας (Ep. male γινώ) παρ' (Ep. male κατὰ) τ. σιν. π. σ. (Ep. τὴς γενεᾶς) ποίησον ὅτι ὅς ἐγὼ σοι λέγω, καταλείπων ἑκκλησίαν παρ' ἡμοῖ καὶ Φανασίον, ἐπὶ δ. φ. -- σον (Ep. om.) -- αἰς τῇ ἐκκ. -- θιγῇ. (pro his Epit. αἰσιντο καταλείπων ἑκκλησίαν παρ' ἡμοῖ καὶ Φανασίον) -- ἐπὶ τῇ Ἀντιοχείᾳ. (haec vox in Hom. cod. exsistit) -- ὁ (Hom. ὡς) Σίμων κινήσῃ (Ep. ἐν ὄσῳ τῇ μορῇ ἐπὶ Σίμωνος περιεθῆς) τ. -- μετὰ (μὴ) σον (omino cum nostro cod. et Epit. Cotelieri scribendum est μετάνοιαν).

30. Hom. XX, 20, ταῦτα τ. II. ἐπὶ σιθιμῶν us-

que διαλεχθῆναι protinus consentit. Aliter Epit. CXXXIII. ταῦτα τ. II. εἰσάγοντες, ὅτις ἀντὶ τὰ τοῖσιν Φανασίος Οἰδα, ἐξῆ, κίχες μοι, ἐπὶ βόλις καὶ ἡμῶν ταῦτα. δὸ μὴ κίχες· μίσην γὰρ μοι ἐκείνη γενεὴ συνεκίνησεν.

31. Hom. XX, 21, ad verbum consentit usque Ἀντιοχείαν, tum alia sequuntur. Multo minus consentit Epit. l. i. καὶ δὴ ταῦτα (al. δὴτα) ἐπὶ ταῖς οὐκ ἐπὶ μὲν ὡς ἐκ. II. τῆς πόλεως Ἰερουσαλὴμ ἐπὶ τῇ etc. Post verba καὶ σὺς -- εἰς. (Epit. εἰσιν) πη. τ. πλ. (Epit. om. τοῦ λαοῦ) rursus consentit Hom. XX, 19, multo magis quam Epitome, et ipse Hom. textus ex nostro cod. corrigendus est.

32. Hom. l. i. Epit. l. i. Ἐγὼ Σίμων (Epit. repetit h. l. ἐγὼ ἀπολογία (ita etiam in Hom. reponendum est pro ἐνομιζέσθαι, Epit. καὶ ἀπολογία) ad. καταγράφει (συνθεῖς τὰ τοῦ II. αἰ γὰρ) ἐπὶ (potius in his cum nostro cod. et Epit. ed. omittit τα et reponere οὐκ pro εὐ γὰρ) -- ἰσχυρῶς (Hom. ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἐπὶ θημοῦ ἐκκλησίαις) -- αἰσιντο ἐγὼ (Epit. ἐγὼ αἰς) -- τοῦ γὰρ -- (ἐκ. ὅπως αἰσιντο. (pro his Hom. sic: τοῦ γὰρ ἐπὶ θημοῦ πη. παρ. ταῖς, ἀποσταλμένοις ἀλεθρῶς προεχθῶν ἀλεθρῶς ἐστ. ἀπὸς. -- αἰσιντο Epit. add. ἐγὼ) σιν. πλ. -- κίχες μοι (omino e nostro codice -- σον) -- αἰσιντο (pro his, in quibus tantopere noster cod. et Hom. consentiunt, Epit. sic: σὺς βόλις ἐπὶ ταῖς γο. πρὸς αὐτῶν τῇ ἐκκλησίᾳ καθέστηται, καὶ παρὰ τὴν πλάνην ταῦτα καὶ ποίησον τὴν ἐκ αὐτοῦ κεκρίσασθαι θιγῇ, ἐπὶ πᾶσι etc.).

τοὺς ὑποταλῶν κοινοῦς τῶν ἀρχάτων καὶ ζωοποιῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων γίγνται. 37. καὶ ὁ Πέτρος πρὸς αὐτὸν ἔφη· Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶπεν· Ὁ πιστεύεις καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, καὶ Κατὰ τὴν πίστιν σου στηθήτω σοι ὡς θελεις. πολλὰ δὲ καὶ ἔτεκε ἀπὸ τῶν Θεῶν γραφῶν τοῦτον κατέχρινεν. ἰσχυρὸς δὲ γενομένος μεταλαβόντις τροφῆς ἐπιπόσμεν, αἰνούντις καὶ ἐνλογούντις τὸν Θεόν. 38. τῇ δὲ ἐποικίᾳ ἡμῶν ἀναστάς ὁ Πέτρος ὁρθοεπίστορον καὶ προσευξάμενος μετακάλεστο τὸν πατέρα ἡμῶν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἡμεῖς, λίγων Σήμερον, ὁ ἀνδραγαθὸς, μεγάλῃ χαρᾷ γίνεται ἐν τῷ σῶματι ἐπὶ τῇ Θεοδοκίᾳ ἀνεγερθέντι τοῦ κυλοῦ γένετο· Φιλεστός καὶ παραλαβὼν ἡμᾶς ἔξήμερον μετὰ ἐκταλῆς, τῆς πόλεως, εἰθα ὑπάρχοντι ὡςτα πολλὰ καὶ κατὰ, καὶ μόνοι τοῖς πατέρι ἡμῶν λαλῶν ἰδίᾳ, κατεχίστας τε πολλὰ καὶ διδάξας αὐτοὺς τὰ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς διὰ σωτῆρος αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς ἐπιδομίας, ἐβάπτισεν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος· καὶ λαλῶν αὐτοῖς, ἐκχαρστίζας καὶ ἐνλογίστας μετῴκειν αὐτῇ τῶν ἁγίων καὶ ἀρχάτων καὶ ζωοποιῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων. 39. καὶ ἡμεῖς ὅμοι οἱ πάντες ὑπαλλογούμενοι ἐν κινήᾳ ἡμέρας καὶ νυκτός ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς ἡμῶν διὰ τοῦ ἁγίου βαπτισμῶς ἀναγεννηθέντι, εἴτε τε καὶ τὸν Θεόν λόγον παρὶ Πέτρον ἀκούομενοι. καὶ ποιούμενοι ἡμῶν χροῖον ἐπὶ τωαντῷ (sic) τινα πᾶσι κατὰβλην γίγναι τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἐν τοῖς αἰώντοις ἡμεῖς σωματικὴ διαπαιστος (sic), καὶ ἰθαίμαχον πάντες ἐπὶ πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν ἡμῖν, καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς βοήθειαν ἐπὶ τῶν ἀνεγερσασθῶν ἡμῶν, τοὺς μακρὸν χρόνον ἀπ' ἀλλήλων χωρισθέντας καὶ τιθάνειν (sic) ρωμοσθέντας [μεγαλίνον]. 40. καὶ ταύτων βοομήσιν μετὰ πᾶσιν τῇν πόλει, μεθῶν τὰ καθ' ἡμᾶς ὁ τῆς Ἀντιοχείας ἡγεμὸν, κατὰ πάντα τὰ συμβεβηκόσιν τῇ τε πατρὶ ἡμῶν καὶ τῇ μητρὶ, καὶ ὅτι βασιλικῶν γίνους ὑπάρχοντες, ἀνέστην ταῦτα πάντα ὡσαύτως τοῖς βασιλεὶ Τιβέριον. ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς οὐς στήριξεν· Φαίστων τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀγγελεῖ, ἐκλίνειν τῷ ἡγεμόνι τῆς Ἀντιοχείας τὸ τάχος ἀποστείλει αὐτὸν ἡμεῖς καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν. διζήμενος δὲ ὁ ἡγεμὸν τῇν τοῦ βασιλέως κλένοι, προσκαλίσσάμενος τοῖς πατέρι ἡμῶν καὶ τῇν μητρὶ μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ δόξης . . .

III.

In codice bibliothecae montis Sinaitici, saeculi fere decimi terti, plura leguntur quae ad Constitutiones Apostolicas pertinent. Descripsi inde libri VIII. caput 32 et quae sequuntur. Scripturam codicis ita afferam ut quae a textu Cotelerii quemadmodum recognovit doctissimus Ueltzenius differant, verbis latius impressis distinguan.

37. Epit. l. l. καὶ ὁ Π. κατεχίστας αὐτὸν ἐκταλῆς· τε πολλὰ περὶ σωτῆρος, ἐπὶ εἰλη δὲ καὶ εὐνοια ἐπὶ αὐτῶν, ὡς ὁ κύριος. -- Θεοῦ τοῖς κατέχουσιν ἐπὶ ἐκταλῆς Ὁ πιστεύεις, ἔφη, κ. βαπτ. σωθήσεται, καὶ Κατὰ -- ὅθις. ἐπὶ περὶ ὁ κύριος περὶ λαλῶν ἦν, τροφῆς· μεταλαβόντας (al. - ντες) μετὰ τῇν ἀνέχθη εἰς τὴν δ' ἵστον; (al. add. ἡμᾶς) ἐλάμβανεν.

38. Epit. CXLII. τῇ δὲ Π. (om. ἡμεῖς) ὁρθ. παλιν ἀν. ὁ Π. κ. π. μετακαλίστας σὺν ἡμῖν τὸν πατ. καὶ Σήμερον. ὁ ἀδ. ἡμεῖς, μεγάλη -- ἰδοὺ ἦν εὐδ. π. τε καὶ -- πατέρα λαλῶν -- περὶ Θεοῦ -- ἐκχαρστ. τε καὶ εὐλ. τῶν ἡμῶν αὐτῶ κοινοῖται νενος.

39. Epit. l. l. -- ὁμοῦ πάντες -- ἔρχεται τε καὶ μετ' ἡμῶν ἐπὶ τε τῇ π. πατρ. διὰ τ. Θεοῦ πνεύματος ἀναγ. καὶ τῇ ἀκρόασι τῶν Πέτρον λογιον. χρόνον οὖν ταῦτα ἐπὶ τὸ αὐτὸ διαπραγμάτων ἡμῶν πᾶσι δέλοι κατέστη -- στήριξας, καὶ πα. ἰθαίμα. -- ἐπὶ τῷ ἀν. ἡμῶν ἐμμεγαλίνον (τοῖς μακρῷ νενος ρωμοσθ. om.)

40. Epit. CXLIII. τῇς τῆς οὐς παρτωρότοις διαθοιστος, ὁ τῆς Ἀντ. ἔρ. πᾶ. τὰ οὐρη. ἐπὶ τε τῷ πατρὶ καὶ μητρὶ γνοῖς, καὶ ἔτι Καίσαρα κατὰ γίνους προσήκουσαν, ἀναστῆναι ταῦτα τῷ Τιβ. καὶ ὁ βασιλ. ἀκούσας κελίνον τὰ ταχ. ἀναπηροθῆναι αὐτοῖς ἐπὶ Τύμην. ὁ καὶ γίγνεται, καὶ μετὰ πολλ. τιμῆς καὶ δωροδοκίας ὁ ἡγεμὸν ἐξ Ἀντιοχείας πρὸς τὸν Καίσαρα Τιβέριον αὐτοῖς ἀποστέλλει.

δε) ὅτι πάντα ἐκεκίνητο -- ἐξ' ἐσπίρας δι' ἐξ. ὅτι ἡμῶν (Cot. ἑμῶν, Ue. om.) ἰδωκεν ἀράπαναις (Cot. add. τῶν) καθήμενῶν -- τῆς περιστάσεως -- 2. Εἰ μὴ -- προσέειπα -- γιναιτός -- σῶτος; καὶ οἱ ἑταῖοι μαινομένοι. 3. Εἰ δὲ μήτε ἐν οἴκῳ ἡμεῖς μήτε ἐν ἐκκλ. (Cot. add. συνεθροισθῆναι) θεοτόκος, ἑσώσας (Cot. add. παρ') ἑαυτῇ ψαλλέτω -- εἰς ὅσα (ita recte etiam Ue. contra Cot. καὶ) φησὶν ὁ κήρυξ (item Ue., Cot. om.) -- 4. -- κατ' οἶκ. προσεχίσθω (ab hoc προσεχ. scriba transiluit ad alterum) -- 5. -- δοῦλος (ita recte Ue., Cot. δοῦλος) -- ἀποβαλίσθωσαν. Jam sequitur caput XLII. nullo titulo aut nota interposita. Ἐκτετακθῶ (Cot. add. δι' ἡμῶν -- ἐν ψαλμ. (Cot. add. καὶ ἀνεγνώσκει) καὶ προσεχάς -- καὶ τριηκοστά -- ἐν. μῆτις αὐτῶν διδοῦσθαι ἐκ τ. ἐν. αὐτοῖς εἰς ἀν. αὐτῶν.

XLIII. XLIV. 1. Ἐν δὲ ταῖς μνήμασι -- προσέτερον γὰρ -- λίγη γὰρ -- οἶον (Cot. add. δὲ) μὴ -- οὐ (Cot. add. μὴ) δύνωται -- μετὰ τὸν θάνατον -- οὐχ ἵνα μὴ πίνωσιν' ὥσως γὰρ οὐκ (ita etiam Ue., Cot. καὶ) -- μὴ πίνουσιν οἶον εἰς -- τοῦ μῦθου. 2. -- τὸ ὄνομα κήρυξ τοῦ θεοῦ ἡμῶν Ἰησ. Χρ. -- ἐπεὶ καὶ τὸν χρόνον ἐν οἴκῳ καὶ κατεσκευασμένον π. π. γίν. XLV. -- προσέειπα -- ἐξ' ἐκτετακθῶ -- 1. Τοῦτο δὲ κοινῇ πᾶσι -- τῇ αὐτῇ δοθείσῃ τάξει -- ὁ ἀκούων γὰρ ἡμῶν, φησὶν ὁ κήρυξ, ἡμῶν -- καὶ ὁ ἡμῶν ἀδελφῶν etc.

IV.

Apud Fabricium Harlessiumque Bibliothecae Graecae tomo XII. legitur „Leonis Allatii diatriba de Georgiis, hinc inde contracta, cum notis Fabricii et G. C. Harless.“ Ibi pag. 30. de Georgio monacho nomine Hamartoli claro haec scripta sunt: „Chronicon et ipse scripsit ab exordio mundi ad Michaelen Theophili filium (imperio praefuit ab a. C. 841. ad 867.), quando ipse vitam agebat, ex variis et diversis chronographis et interpretibus sacris contextum; historia quidem non admodum opulenta, sed ad firmanda fidei capita dissertationibus et sanctorum patrum auctoritatibus longiusculum. Pleraque sunt in eo quae in Cedreno, Theophane, Glyca aliisque iisdem pene verbis ac sententiis, paucissimis tamen exceptis descripta: ex hoc autem illos veluti e fonte suo, cum posteriores sint, hausisse nemo ambiget. Historiam ad aliorum scriptorum loca obscura et ardua explananda apprime necessariam nos e Graeca lingua multis abhinc annis vertimus in Latinam. Quae utinam aliquando bono reipublicae litterariae lucem videat!“ (Nota editorum ad haec sic habet: „Nec dum, quod dolendum, lucem vidit, neque Allatio neque alio editore, licet manu exarata in variis bibliothecis ut Caesarea, apud Lambee. VIII. p. 462.“)

Haec quo jure dicta et adnotata sint, apparet ex aliquot eius chronici exemplis, desumptis ex codice Coisl. 305. saeculi fere decimi (ipse chronici auctor vixit nono saeculo), collato passim cod. Reg. sive Imper. 1706. aliquot saeculis recentiore. Primo loco quae dabimus, eo gratiora theologis fore spes est quum maximam partem ex Clementinis hausta esse appareat. Conferenda autem sunt cum iis quae Cedrenus utpote a Georgio Hamartolo mutuata habet editionis Parisinae pag. (205.) 206 sqq. (edit. Bonn. pag. 360 sqq.)

Μετά δὲ Κλειώδου ἡμισέλασε Νέφω (1706, add. ὁ) νῶς αὐτοῦ ἐπὶ δ'· (1706, addita habet: ὁ, ποιητάτος καὶ λόγιος ὡς τῆς μετρία καὶ τῆς μεγαλῆς ἀνάλωσιν ἐνέαχον ἐγχευ· ὁστος ἀντίτα τὸν ὑποπάλωτος Πέτρον καὶ Παύλον etc.) ὃν' οὐ Σίμων ὁ μίσιος ἐλθὼν ἐν' Ῥώμῃ καὶ πολλὰ σημεῖα διὰ γοητείας καὶ γαμετάσις τινὲς ἐπιπλῶν (1706, ἐπιπλῶν) καὶ ἐκτόν θιόν δορυμάζον. καὶ τοῖς μεγάλων Πέτρον τῆς Ῥώμῃ τότε κυριεύοντος καὶ πρὸς τὸν μέγαν ἀπειθότατος ἐνῆα γένει παρμαγίδῃ δορυμάν ἀλίσταν ἐν τῇ πάλω· ὅτ' ὁ Σίμων δορυμάν ἐκώλυσεν (1706, ἐκώλυσεν) πῶτας οὗς οὐκ ἔστιν πρὸς αὐτὸν εἰσιέναι. καὶ τοσὺτ' ἦν πρῶτος θάνατος τῇ (1706, add. Πέτρον τῇ) μετρίᾳ πρὸς Σίμονα εἰσάχυσθαι, ὁ δὲ Πέτρος ἰδὼν τὸν νέον οὕτω μῆγε καὶ ἐπὶ, γοητεύον, καὶ μισθὸν οὐ πολλὸς ἀνέειλεν ἐπιγυρῶντα· εἰσελθεῖν πρὸ τῆς ἐπιτομῆς Σίμωνος, χωρίστως ἔλεγε αὐτὸν λέγων Εἰσελθε πρὸς Σίμονα καὶ εἶπὶ αὐτῷ ἀνθρωπίνῃ γοητῇ Πέτρος ὁ δοῦλος Χριστοῦ εἰσελθεῖν αἰ θύλῃ. καὶ τοῦ κρυφῶς ἐκθῆς δορυμάν εἰσελθόντος καὶ οὕτω λαλῶντατος κυριεύοντος οἱ μετὰ Σίμωνος λόγιος· Τίς ἐστὶ Πέτρος, καὶ τίς ἡ τοσούτ' ἀταμῆς αὐτοῦ; πρὸς οὗς ἡρώδης ὁ Σίμων τοῦτο ἐνῆα μὲν ξηζέτω· ὅπερ κίχως ποιῶν· καὶ προσκυκλῶντος τὸν νέον καὶ ὡσαύτως προστάξας εἰσιεῖν ἀνθρωπίνῃ γοητῇ Πέτρον εἰσελθεῖν. καὶ τοῦτο ποιῶν πάλιν ὁ νέον, εἰσῆλθε Πέτρος πρὸς Σίμονα· καὶ παρελθὼν μετ' αὐτοῦ Σίμων εἰς θαυμαστονῆς, εἰσελθε Πέτρος ἰσῆς ποιῶν, καὶ πολλοὶ πιστεύοντες ἐξασπείοντο. καὶ ἦ ἐν τῇ Ῥώμῃ τυραννὶ πολλῇ (1706, μεγάλῃ) καὶ σὺ γοητείας ἔλεγε Πέτρον καὶ Σίμονος, ὅτι κυριεύοντι ἀλλήλων ἐπῶσαν (1706, add. τῇ) θάνατα. ὅπερ μετ' οὐκ Ἀρχιεπίσκοπος ὁ ἐπαρχος ἀνέχετο τῇ βασιλεὶ Νέφωι λέγων Ἄρα τινὲς εἰσὶν ἄνδρες ἐν τῇ πόλει θάνατα ποιῶντες ἀπέναντι ἀλλήλων· ὁ μὲν λέγει ἐκτόν εἶναι τὸν Χριστὸν· ὁ δὲ ἄλλος εἶναι τὸν καὶ (1706, οὐκ) ἐπιταγομένον Ἰησοῦν, οὐ (1706, οὐκ) καὶ μετ' αὐτὴν ἐκτόν εἶναι δυσχερῆσθαι. οὗς καλεῖσθαι ὁ Νέφωι ἀρχιεπίσκοπος κατενόστον αὐτοῦ λέγει πρὸς Σίμονα Δὲ εἴ ὃν λέγουσι Χριστὸν; ὁ δὲ ἡρώδης ἔγωγ' εἰμ. ἡμῶν δὲ καὶ τὸν Πέτρον ἐπιρωτῶντες εἰ ἀληθῶς οὕτως ἐστὶν ὁ Χριστός, Οὐκ ἐστὶν οὕτως, ἔφη Πέτρος, μὴ γένοιτο· ἔγωγ' γὰρ ἐκτόν μετ' αὐτῆς εἰμ' τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος καὶ εἰς οὐρανὸν ἀναληφθέντος, ὁ δὲ Νέφωι ὡς τερατολόγους ἡμιοτήτους ἐκθῆς ἀτίμως ἐκ προσώπων αὐτοῦ θάπτον ἐξήλασεν. οἱ δὲ διαγόντες ἐν' Ῥώμῃ ἐπῶσαν ἔτι θάνατα κατενόστον ἀλλήλων. καὶ ὁ μὲν Σίμων προστάξας καὶ ἀρχιεπίσκοπος μεγάλων ταύρων εἶπε λέγων εἰς τὸ ὅτιον αὐτοῦ, (1706, μὲν ὅτι τῶν ἡμῶν προστάξοντος τοῦ Σίμωνος ἀρχιεπίσκοπος αὐτῷ ταύρων παρμαγίδῃ, ἡλῶσιν εἰς τὸ οὗς αὐτοῦ) καὶ παρμαγίδῃ (1706, παρμαγίδῃ) τιθῆναι τὰς ταύρας. ὁ δὲ Πέτρος ἐκθῆς μῆγε καὶ ἀνιστήρῃς αὐτόν, πάντας μάλλον ἰθαυμάζον λέγοντας· Τὸ ζωοποιῶν ἐπὶ τοῦ θανάτου μῆγε ἐστὶ (1706, add. τῇ) θάνατι. καὶ μῆγε καὶ ἄλλα σημεῖα πολλὰ ἐποιῶν, καὶ λόγους δογματικούς ἐλάλῃσιν ἀπέναντι ἀλλήλων, οὐ μόνον ἐν' Ῥώμῃ ἀλλὰ καὶ ἐν Σενιῇ πρότερον, ἅπαντα Κλήμης ὁ Ῥωμαῖος καὶ πάντας τε καὶ μετ' αὐτῆς Πέτρον (1706, καὶ πάντα, μετ' Πέτρον) καὶ σπείον δορυμάνος ἐπιταγομένον (1706, ἐπιταγομένον) δορυμάνος (1706, δορυμάνος) οὕτως ἔφη.

Τὸ γὰρ Πέτρον¹⁾ ποτὲ διδάσκοντος ἐπὶ λαοῦ περὶ τοῦ μόνου Θεοῦ, ὁ Σίμων (1706, Τοῦ μακαρίου Πέτρου τοῦ ἀποστόλου διδάσκοντος τὸν λαὸν σβῆσθαι καὶ προσκαλεῖν τὸν ἐπὶ πάντων μόνον ἀληθινὸν Θεόν, ὁ Σίμ.) ἔξω τοῦ ὄχλου βολὴ μεγάλῃ χειραίματος πρὸς τὸν Πέτρον εἶπεν (1706, ἔξω τ. ο.χλ. ἐστὼς ἐβόλησε Τί) Τί νεφελώδης; ἀνταὐτὸν θύλῃς τὸν παρπατωτὰ σοι ἰδοῦναι ὄχλον, πείθων αὐτὸν Θεὸς μῆγε τοῦμ' εἰμ' μῆτε εἶναι, αὐτίκα τὸν παρ' Ἐβραίων βέβλων λεγόντων πολλοὺς Θεοὺς εἶναι; πλὴν ὅτι περὶ οὗ ἐφ' ἡς Θεοῦ, διέξας

¹⁾ Cf. ad haec Homil. III, 38.

ἐγὼ μὴ αὐτὸν εἶναι τὸν ἀνίστατον καὶ πιστοποιώμενον θεόν, καθὼ ἀποφωτιστός ἐστι καὶ ἡλιός καὶ ἰσχυρὸς καὶ ὅσα ἀγαθὰ καὶ πολλὰ ὑποσχεόμενος πάνθ᾽ ἡμῖν ἐν τῇ ἡμετέρῃ ζωῇ, ἕτερος πάντως περικλυταῖς προσηγορίαις, τελείας, ἀειτέρας, ἀγαθὸς, καὶ πιστὸς πάνθ᾽ ἀπαλλαγμένος. οὐ δὲ σὺ γὰρ δημιουργὸν καὶ ἰσχυρόν, τοῖς ἰσχυρίαις ἀποσχεόμενος ὑπόσχεσθαι.

Ἀντίκω γοῶν ὁ καὶ ἠμῶσις ὁ - - θαυμάρι καταδικάζεται - - ἐπὶ μὲν παρὰ τὸν βίβλιν ἐπὶ τῷ τῶν
Σόλῳμο καταστρωῇ λόγι Καταξὺς ὄνομα εἰ κατὰ - - καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πῶν τῶν Ἀδάμ - - μῦθος - - καὶ
γιγνώσκῃς εἰς τ. αἰῶνα, ἀγνοοῦντος καὶ ὅτι τὸν ἀντὶ τῶν ἀντὶ καὶ τὸ τῶν ἀντὶ τῶν ἀντὶ καὶ τὸ Ὁσείας
- - καὶ τὸ τέλος τῆς ἔποια μὴ ποιοῦστος.

Ἡ ὁδὸς ἔρχεται πρὸς αὐτόν (1706, πρ. τὸν Σίμωντα) Εἰ περὶ πόλιν - πῶς ἐντελλόμενος ὁ Πάρις
 διαύσαντες αὐτὸν λόγους Ἀπὸ δὲ τοῦτ' - καὶ ὁ Πάρις Πῶς - εἰρησάμενος, - ἄλλοι ἐντέθειν' εἶπεν
 (1706, ἀλλοι' ἰδοῦσαι) - καὶ (1706, οὐκ) ἀράειν ἔπει τοι κατενοήσαντο (1706, -τοῖσιν) καὶ ἰδοὺ
 (1706, ἀδελφ. τῶν ἀδελφῶν οὐκ αἰτίει) (1706, οὐκ, μετ' αὐτῶν), εἰ σὺν - γυναικὶ ἐννὴν καλοὶ τε καὶ
 κακοὶ, οὐκ ἐν δὲ (1708, καὶ ὅτι οὐκ) ἑκαστοὶ (1706, -σαι) - γινώσκ' ἀνὰ ἑαυτοῦ παρῶσιν - περὶ
 δόξιν (1706, δὲ, περὶ) - καὶ τὸ (1706, τὸν) πᾶν γινώσκον - οὕτως σὺ καὶ ὁ Ἀδάμ - διαγινώσκαι
 (1706, διαγ.) τὸ γὰρ Ἀνθρώπ. αὐτῶν εἰ ὁρθαίμην - ἐγγενομένην (1706, ἐγγονα) - παρ' ἐνὶ γένει
 πλῆττεται.

Καὶ ὁ Σίμων φησὶν Εἰ πρόβηταις ἔλεγε³⁾ -- καὶ ὁ Πέτρος (1706. add. εἶπει) -- φησὶ πρὸς τὸν (1706. φησὶ τῷ) Ἀββ. Γεωργίῳ γίνεσθαι -- δουλεύουσιν αὐτῷ (ita etiam 1706.) ἐπὶ γ' (1706. εἴ) -- ἀποστρέφουσιν ὡς⁴⁾ ὅπου γὰρ ἐκκατελήλυθα καὶ ἡμετέροις τοῖς Ἀρχιερεῶσι τοῖς τοῦ γέν. οὕτω δὲ καὶ πρὸς Μοναχοὺς φησὶν Ἰδοὺ τὰ κομμάτια μετὰ τοῦ πατρίω σου, καὶ ἀνίστασθαι ὁ λαὸς οὗτος ἐκπορεύεται πᾶσις τῶν ἁλλοτρίων τῆς γῆς εἰς τὴν εὐπιστοσύνην αὐτῆς, καὶ ἐκκατελήλυθα με καὶ ἐκκατάστασεν τὴν διαθήκην μου ἐν διεθέρῳ αὐτοῖς, καὶ ἡερσθήσομαι θνητῇ καὶ καταλείψω αὐτοὺς καὶ ἀποστρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἔσται κατάβρομα, καὶ ἐξοφλοῦσιν αὐτὸν κικὰ πολλὰ. οἶδα γὰρ τὴν πορείαν αὐτῶν, ὅσα ποιήσουσι ὡς συμφορὰ πρὸ τοῦ ἐλκεῖσθαι με αὐτοὺς ἐπὶ τῇ γῇ τῇ ἀγαθῇ ἢ ὡμοῖα τοῖς πατρίωσι αὐτῶν δοῦναι, γῆν ῥίπνουν γὰρ καὶ μῆλα, καὶ κτερόντες καὶ ἐμπλεσθέντες ἐκκατελήλυθα με. Τί δέ; οὐχὶ καὶ Μοναχοὶ (1706. Μοναχ.) -- εἰς τὰ ἔθνη πάντα διασποράν -- ὁ δὲ Μοναχὸς καὶ εἰ (1706. om.) ἄλλῃ -- πρὸς Μοναχοὺς (1706. προκρίνουσιν)· πῶς -- τὰ ἐσόμενα (1706. τὰ μέλλοντα) -- καὶ μὲν (1706. μέντοι) γε καὶ τὸ Ἐπιμέμξῃ τ. Ἀββ. καὶ τὸ Οὐρανίῳθι (** et 1706. ὠσφει) καὶ ὅσα τοιαῦτα, σαρκατοβασίως (1706. σωματικῶς) διὰ -- Μὴ γάρ σωμα -- σίμου; οὐκ ὁ ἐξ αὐτοῦ (1706. ἐξ αὐτ. ὁ πρὸ τοῦ -- ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ σφ. ὅτι χρ. τότε πάντων (1706. πάντων.) πρὶν αὐτοῖς αἰτήσασθαι (1706. αἰσθῆναι) καὶ τοῖς (1706. add. μὲ) ῥομίζουσιν ὅτι μὲ (1706. om.) πάντα -- ἀποδοῦναι (1706. add. ἵμιν) ἐν -- διγρόσσει (1706. φρεσίν) ὁ θεὸς Ἑλίας (1706. -ον) θέλει (1706. θέλων) καὶ οὐ θνήσκει (1706. -ιας ut

¹⁾ Incipit h. l. Homil. III, 39. Convenit autem

haec textus pars tantopere cum Quedani libro ut
ea tantum exscribere praestet quae aliquo modo
differant vel ad corrigendum Homiliarum textum
valere videantur.

⁷ Cf. ad haec Homil. III, 42.

²⁾ Cf. ad haec Hom. III, 42.

⁴⁾ *Sequentia usque dum est* *Τὴ δὲ*: in Cedreno non leguntur; desunt etiam in cod. Imp. 1706. Prima: *οὐκ-εστὶν-ἔτι* cum Homil. l. l. conveniunt. Cetera cf. cum Deuter. 31. 16—21.

videtur) -- οἰκτιρομένης ὡς ὁ πατήρ ἡμῶν (nec 1706. add. ὁ) σφράγιος, διὰ δὲ τοῖς ἀπατ. (1706. add. καὶ ἐπολαβζάντου) πολλοὺς -- ἴνα γνώσκωσι (1706. -σκονσι) σὶ -- πρὸς τὸν ἐπιρωτῶντα (1706. ἰρωτ.) Ἥλια ἐστὶ πρὸ (corrige πρώτης!) πάντων (1706. ἐστ. πρώτῃ, omisso πάντων) ἐντάλῃ, ἀπεκρίθη (1706. ἔρη) Πρώτῃ πάντων ἐντάλῃ ἵσται Ἄκου Ἰσραὴλ, κύριος --.

Ὁ δὲ Σίμ. συν. οὗ Πέτρος αὐτὸν (1706. ἐαυτὸν) συνάγει (1706. add. ἐν) ταῖς γραφαῖς εἰς -- σῶτος ἢ ἐξουσιμῶν ἐν ταῖς μαρτυρίαις καὶ μεθωδέαις τοῦ σαταναί, ὡς (1706. ἐν ταῖς διαβολικαῖς ἐνεργείαις καὶ μαρ. κ. μεθ. ὡς) -- σχεδὸν ἐπὶ ταῖς -- ἵσταται καὶ εἰς 1 -- θεῶνται ἑαυτοὺς καὶ εἰς ἑαυτὰ ζωὰ μετεμορφῶντο* ὁσπρὸς ὡσπρὸς ἐγγίπτει καὶ τις (1706. οὐκ. ἐπειμ. ζωὴ usque κ. τις) χρ. μετεβάλλετο* θῆναι -- ἔκτορα καὶ σθερεῶ (1706. εὐδερῶν) διαμῖ -- εὐδῶν (1706. ἰδῶν) παριστῶν (1706. παρίστα) -- ἐκρόμειν (1706. ἐκρόμειν) πρ. ἐπ. ἐποῦν βέλτεσθαι (1706. om.) -- τῶν τεθνηκότων -- πολλοὺς δὲ γόγη -- περνομένους διαλλάξας -- διασφύρας καὶ δισαύτας -- πλείστα (1706. add. ἐκράσαστα) καθηπορηγ. αὐτῶ (1706. αὐτῶν) τῶν διαμ. ἐκράσῃτο (1706. om.)* κἀντιῶθεν σὲ μόρον ἑαυτῶν εἰς ἐκείας μορφὰς ἀνθρώπων τι καὶ ἀλόγων, ὡς ἔργη, μετισχημένῃ, ἁλλὰ καὶ οὗς ἔθελον σῶτας ἐποῦν. καὶ γοῖν -- περνομένους τῶ μαθι;τῇ Πέτρος Φιανστὴ (1706. Φιανστ. τῶ μαθ. Π.) -- πρὸς Πέτρον ἐνόστον ἡμῶν ἔχον τῆς μορφῆς Σίμωνος, καὶ (1706. pro ἐνόστον usque καὶ habet ἰδωμένο) ἐπὶ πάντων ἐποσειμῶν καὶ μωσῶντος (1706. om. ἀπασ. κ. μω.) διὰ τ. ἀν. εὐδῶν τοῦ Σίμωνος (1706. ἰδῶν ἢ περνομένο) ἡμελίνας (1706. add. δι.) ὁ Π. -- ἰδῶν (1706. add. τοῦτον) ἐποσειμῶν καὶ δίκασαι ἀντιχόμενον ἔρη -- παρῶλλαγῇ (1706. ἐπαρῶλλαγῇ) -- γόγων διὰ κακομοχημένους καὶ σατανικῆς ἐπινοίας τοῦ γόγτος (1706. om. διὰ usque γόγτος)* ἐπὶ γὰρ Καίσαρος ῥητοίμνος -- ἴνα (1706. add. τοῦ) συσχ. κ. ἀναυρ. συν (1706. om.) λέπην -- λαοπλίμνον (1706. add. καὶ ἔχοντες τῆς ἀλλοθείας) Σίμωνος -- ἰδῶν συν (1706. om.) παρῶν (1706. add. σοι) τάχον* ὅστις δὲ καὶ (1706. add. σὺν τῷ λόγῳ) γόγων (1706. add. πάντων ἡμῶν θεωρούντων), καὶ ταῦτα μέντοι -- γεγράφικεν, ὡς ἔργη, Κλίμης ἐν Σιρίῃ (1706. om. ἐ Σιρ.) λεχθῆναι καὶ διαπραχθῆναι (1706. add. ἐν Σιρ.).

Εἰ δὲ τῇ Ῥώμῃ μετὰ τὸ -- ὡς εἴρηται -- Στ' ἐρη -- καὶ ἰδῶν αὐτὸν Πέτρος -- ἀπείθυνε. τοῦ δὲ μαρσὶ αὐτοῦ σώματος τεθῆναι καὶ πύπτωιν, ἐλθῆθ ὁ τόπος ἐκτοσε Σιμόνων (1706. ὁ δὲ τόπος) ἐκτοσε ὁ δευτέρως αὐτοῦ τὸ βῆλον καὶ παμμάριον σῶμα ἐλθῆθ Σιμόνων). περὶ οὐ καὶ ἐν ταῖς ἀποστολικαῖς διατάξεσιν*) ὁ αὐτὸς (1706. ὁ μόνος ἀπόστολος) Πέτρος -- ἐσκέλευσε -- ἐκταρῶν καὶ ἐνεργίας -- διασφύρας τὸν λόγον (1706. λαόν) τ. θι. συμπη. (1706. add. μου) -- Ζωοκίων τοῦ ποτὶ τειλόων κ. Βατρ. (1706. add. καὶ Νικίτα) καὶ Ἀβέλα ἀδελφῶν Κλίμης τ. Ῥωμ. (1706. add. ἐπισκόπων τι καὶ πόλιν) -- διαλλάξας αὐτῶν εἰς τὸν περὶ τοῦ ἐναγγέλιον λόγον καὶ τῶν προσ. καὶ -- ἔκταρῶν (1706. ἔκταρῶν) αὐτ. οὐκ. τοῦ κρείον (1706. add. ἡμῶν Ἰερ. Χρ.) καὶ εἰς ἐκ. καταβελῶν ἡν. κατέστησε, εἰς τῆν Ἰαλίαν -- πολλοὺς ἀντερῶν -- τὰ τε θρηγ. ἐκταρῶν (1706. ἐκταρῶν) -- ἐκταρῶν (1706. γαίως) ὡς (1706. om.) καὶ ποτε -- πάντων δὲ θαυμαζόντων -- ἐπὶ θαυμάσιον (1706. -τίον) εἰς τοὺς (1706. om.) σφραγίσ -- ἐκταρῶν (1706. -γῆν) τῶν δὲ δῆμον ἐπεφ. αὐτὸν (1706. om.) -- ἐκταρῶν (1706. -τεσσα) -- κατεκράξαι (1706. κατεκράξ.) τὸν λαμῶντα (1706. λαμῶντι) καὶ τῆν ἰσρὴν τῶν θαυμάσιον περνομένων. καὶ (1706. om.) ἀνερῶν (1706. add. σὺν) τῷ Σίμ. ἔπον Εὐ -- μετὰ ἔχον -- καὶ (1706. om.) τὸ ὅλον -- ὅτ (1706. add. ὁ Πέτρος) -- ἀνερῶν (1706. ἀνερῶν) -- ἡμῶν ἐκταρῶν τοῦ -- οἱ Ῥωμαῖοι.

*) Cf. Constit. Apost. VI, 7, 8, 9.

Quae iam sequuntur in chronico Georgii Hamartoli, ea apud Cedrenum non leguntur.

Σάββατον γάρ ἦν ἐν ᾧ καὶ προσερχή καὶ νηστεία τοῖς πιστοῖς. ἰθὺς γάρ ἦν τὸ προσερχοῦσθαι τὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ τῶν διδασκάλων ἀγωνισμένων ἢ θλιβομένων, ὥς ἐν ταῖς περὶ τούτων ἀποστολῶν γήρυσται ὅτι προσερχή ἦν ἐπειγὺς γενομένη (1706. γενομ.) ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ Πέτρου. ὡς οὖν ἐν (1706. om.) ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου γενομένης τῆς Χριστοῦ ἰατρικῆς καὶ τῆς πτωχικῆς τοῦ ἀντιειρηότου (codex Coisl. ἀντιειρηότου) Σίμωνος, ἱππικανεύος (ita 1706; Coisl. -ροῦς) ἀρξάμενος τοῦ μαρτυροῦν ἐπιταλοῦντος Ῥωμαῖοι νηστεύουσι καὶ ἐνταῖς θρησκευτικαῖς πράξεσι, μέγα τὴν τῆς παλαιότητος ἐκείνης ἐκείνους ἐκείνους. καὶ γὰρ καὶ ἄλλαι τινὲς ἐκκλησίαι διώροφα παρασημαίνονται ἐν τῇ, καθὼς οἱ τὰς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας [παρασημαίνονται!] ἀνταρτάνονται. παρὰ Σανθωὺς μὲν γὰρ, φησὶν, οἱ πόλεις πάντοι ἐπίσκοποι ἔχοντι ἐν καὶ μόνοι. παρὰ δὲ Κισρίας καὶ Ἀραβίαν καὶ ἐν ταῖς κόμῃσι οὐδὲν ἐπίσκοποι. ὅσοι οὖν καὶ παρὰ τοῖς ἐν Φρυγίᾳ Νατασιανούς καὶ Μοτασιανούς καὶ παρὰ μὲν τῇ ἐκκλησίᾳ Ῥώμης ἐπὶ μόνοι διακονοῦντες, παρὰ δὲ πάντοι τοῖς ἄλλοις ἀνάτορος ὁ τοῦτον ἀριθμὸς ἐστίν. καὶ ἐν Ῥώμῃ πάλιν ἀπ᾽ αὐτῶν (1706. om.) τοῦ ἱκανοῦ λέγεται τὸ ἄλλοιόνα, ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ πύλου ἡμέρας, καὶ οὐδὲν ἐπὶ ἐκκλησίας διδόναι ποτὶ, οὐδ' αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος. ἐν δὲ Ἀλεξανδρίᾳ δίδωσι μὲν ὁ ἐπίσκοπος ἐπὶ ἐκκλησίας, τὸν δὲ ἐναγγέλιον ἀναγινωσκουσιν ὡς ἀνίσταται τοῦ θρόνου, καὶ τῆς τεσσαρεσθῆς τῶν νηστειῶν οἱ μὲν ἐβδομάδας 5^α νηστεύουσιν, ὥς οἱ (1706. om.) ἐν τῇ Ἰλνερσὶ καὶ Ἀθήνῃ καὶ Ἀθήνῃ καὶ πάσι τῇ ἐκείνῃ καὶ Παλαιστίνῃ ἐν δὲ (1706. add. τῇ) Κωνσταντινουπόλει καὶ πᾶσι ἄλλοις Φωνίας ἐβδομάδας 7^α νηστεύουσιν. ἄλλοι δὲ τῶν πόλεως, ἡμέρας ἐν ταῖς 12^α ἐπὶ ἀπορίᾳ νηστεύουσιν, ἔτι οἱ δὲ τρεῖς ἐβδομάδας ἐκείνης πρὸ τοῦ πύλου ἀνίστασθαι. (1706. addit ἄλλοι δὲ 8ος, ὥς οἱ τὰ Μοτασιανούς φησίν) ἐν ταῖς δὲ πόλεσι τῆς Ἀθήνῃ πρὸς ἐσπέρην ἡμερικότες τῶν μυστηρίων μεταλαμβάνουσι. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Σωκράτης¹⁾ ἰσχυρίζεται ὡς κινεῖ τότε φηλαττόμενα πάντα τὴν δὲ πλείστη καὶ κατὰ μέρος ἐναλλαγὴ γίγνεται ἐν (1706. om.) τοῖς ἐκκλησιαστικαῖς (1706. om.) ἔθελαι.

Ista excipiunt ea quae apud Cedrenum statim post ἐπίσημον ἀγῶνα Ῥωμαῖοι posita sunt, ad historiam de Simone mago et Petro pertinentia. Ὁ μόνος Νίκων ἀκούσας ὅτι περὶ αὐτοῦ Σίμων ἐπὶ Πέτρον καὶ ἀγανακτικῶς ἐκείνους αὐτὸν σταυροῦντι. ὁ δὲ Πέτρος, παρακινῶν τὸν ἱππάρχον ἵνα μὴ ὀρθῶς σταυρωθῇ ὡς ὁ κέρως, κατὰ κηρύττει ἱστοροῦντι, καθὼς ἤξιον ἐκ πολλῆς μετρηροσύνης. μετὰ δὲ γὰρ τὴν Πέτρον τιαντὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ ἔτι (1706. om. ἐν τ. δ. ε.) καθὼς φησιν Εὐαγγέλιος, Πάπλος ὁ ἀπόστολος κατὰ μὲν τῇ πρώτῃ ἀπολογία ἐλθὼν ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας δέσμος καὶ ἀπολογησάμενος Νίκωνι ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ τὸν κηρύττει ἱστοροῦντι (1706. ἀπολογία). κατέτιθεν ἐν ὅσῃ τὰς τῶν ἀποστολῶν πράξεις ἐπὶ ἐκείνῳ τὸν χρόνον Ἰουδαῖοι περιέγραψαν, μέχρις ὅτι (1706. ὅπου) αὐτὴν τῇ Παλαιᾷ. καὶ ὅν δὲ καὶ ἡμετέριον, οὐ συμπεριεῖν αὐτῇ, τοῦ ἀποστόλου σωφῶς καὶ τοῦτο (1706. κ. τ. σαρ.) λέγοντος ὅτι οὐδεὶς μοι ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ συμπεριεῖντο, ἀλλὰ πάντες με ἐγκατελείπον (1706. -λειπον): μὴ αὐτοῖς λογισθῆναι. ἦν (corrigendum videtur ut apud Cedrenum editum est τῇ, aut alio modo locus sanandus est) δὲ πρὸς Τυμόθιον δευτέρᾳ ἐπιστολῇ δεσμός κατεχόμενος ἔγραψεν, ὅπου σημειῶνται τῇ τὴν προτέρᾳ αὐτοῦ ἡμετέριον ἀπολογία πρὸς Νίκωνα, ὅτι καὶ λόγια διὰ τὸ ἀπαθροῦντο καὶ θυμῶδες

¹⁾ Nonnulla quae huc spectant vide apud Socrat. hist. eccl. V, XXII. Sed non ex uno certo Socratis loco haec omnia excerpta sunt.

τοῦ τρόπου καλῶς ἐνόμενος· καὶ τὴν παρὰ πόδας ἐτελεύσας ἐπάγει θάσκαον Ἐκκρόσθην ἐκ στόματος λίαντος, ἄλλὰ καὶ γένεταί με κήρυς ἀπὸ πικρὸς ἔχον ποιηροὺ καὶ σώσει εἰς τὴν βυσσίδα· αὐτοὺ τὴν ἱστορίαν, ἐπιμνήσκων τὸ παραπύκτα μετατρέπον, ὃ καὶ σωφίστητος ἐν τῇ αὐτῇ προσαγορεύει γραφεὶ λέγων Ἐγὼ γὰρ ἔδωκ' ἀπὸδομα, καὶ ὁ κηρύς τῆς ἡμῶς ἀνελύσεως ἐγένετο. ἀπολογισάμενος τούτων τὴν πρώτην ἀποδορίαν καὶ αὐθὺς ἐπὶ τὴν τοῦ κληρύματος δικασίαν σταλάμενος, αὐτὸς πάλιν τὸ δεύτερον ἱππῶς ἐπὶ Γόμφῃ δόξας, καὶ ἰσχυέντος Νήφου παραδοθὲς τὸν διὰ ζήτησης τοῦ μετατρέπον στήριον ἀνέδραστο μὴ ἴσθαι κθ'. καθ' ἣν ἡμέραν καὶ Πέτρως ἐπιτηρώσῃ, καθάπερ καὶ Νήφως καὶ Λουκᾶς οἱ ἐναγγελισταὶ καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφότης, ὁ οὖν Λουκᾶς ἐπὶ ταύτης καταπαρήκου σταλασθῆναι, μετεγκαταμινόντες ἔξωθεν ἔξερτο πρὸς τὸ γενέσθαι σταλασθῆναι ἐν τῇ πόλει, λαβὼν τὴν τὸ σώμα καὶ μεταξὺ πολλῶν μηχανῶν θάψας ἀδελόν ἐποίησε τὸν τάφον. τοῖς δὲ μεθιπτοῖς ἀναζήτοισιν μεταπειτὰ καὶ μὴ εἰρησύνων αὐτὸν τὸν τάφον διὰ τὸ πλῆθος τῶν μετμήτων, καὶ προσετιζόμενον αὐτῶν (Coisl. προσετιζόμεναι) τῇ τριτῇ (1706. add. ἰακίῃ) κοιλάμενος (1706. κοιλάζον.) βῶξας (1706. ἔβηξεν) ὁ θεὸς ἱερακὶ ἐπάνω τοῦ τάφου σήξομαι τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ, αὐτὸς ἐποίησε τὸν τάφον (1706. pro ἄλλων etc. καὶ ἐκ τούτων τοῦ σημείου γέγονε γνόκημος ὁ τάφος.) οὗ τὸ λείψανον Κωνσταντίας τοῦ Κωνσταντίνου ἀνακομήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει κατέβηκεν ἐν τῇ τῷ αὐτοῦ ἀποστολῇ, ὅτι περ ἐκδοκῶμεν ὁ πατήρ αὐτοῦ μῆζας Κωνσταντίνος (hoc accentu). Incident haec extrema in cod. Cedreni Paris. pag. 212; in editionis Bonnensis pag. 373. Quae vero in codice de Iacobo iusto sequuntur, ea Cedrenus paullo ante (cf. ed. Paris. pag. 205. C; ed. Bonn. pag. 360.) in rem suam convertit, scriptura saepe mutata, omnibusque omissis quae ex Iohi libro aliisque afferuntur. Scripta vero sunt in chronico hunc in modum:

Ὁ δὲ γε (1706. μῆζας) Ἰωάννης ἀγνὸς ἐπάρχων ἐκ κοιλίας μετρός αὐτοῦ, οἷον μὲν καὶ οἰκμεν οὐκ ἔπαιρ' οὐδὲ ἔμνηστον ἔμενεν, οὐδὲ βολυμῶν ἐχρῆσται· τὰ δὲ γόνατα αὐτοῦ ἀπεσπλάχναι δικὰν κυμῶλον γένετοισιν ἐκ τῶν αὐτῷ κέρματι ἐπὶ γόνει καὶ τῇ θιγῇ προσκυνεῖ. ὅθεν διὰ τῆς ἐπιβόλων τῆς δικασίας αὐτοῦ καὶ θαυμαστῆς πολιτείας ἐκάλειτο δίκαιος καὶ ὁβλίος (ita Coisl., ὁβλ. 1706.), ὁ ἵστι παρασχὲς τῶν λαῶν καὶ δικασίας. ὅς (ab hac inde voce cod. 1706. omnia omittit usque verba ἐπὶ οὗν αὐδωμένος καὶ σιβίσμενος) γε μετῶλον καὶ θείων ὁράσεων ἀξιοκρίματος ἐώμας ποτὶ προσωμίαν τὸν διέζων ἐν κατ' αὐτοῦ γενεσμένην μετάν καὶ μωροσύνην τῶν Ἰουδαίων ἀπειλοῦντα (cod. 1706.) ἐν ἱερωσῇ καὶ ἡμεροσύνῃ σχηματῇ, πρὶν οὐ γένετο πρὸς τὸν Ἰωβ³¹) ὁ θεὸς Ἰδοὺ δὲ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἐπ' ὁσμήν ἢ δὲ ἐταπμας αὐτοῦ ἐπ' ὁμολογίᾳ γνησίᾳ. ἔστιται οὐκ ὡς ἀπώμας, τὰ δὲ εἶναι συμπεπλεκται· αὐτὸς πληρὸς αὐτοῦ χάλκιμος, ἢ δὲ ἡμερῆς αὐτοῦ αὐδωρότης. τοῦτο ἵστι πλάσματος κινήον, πιπρωμίον ἱκανταπείσειμα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ. πύκνωται δὲ οὗτε προσωπῶν ἡμερῶν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ οὐθωλίᾳ αὐτοῦ δέξεται αὐτόν. πᾶς δὲ πλοῦτος ἀντιπλῶν οὐ μὴ ἐνέγκωσι βῆσαι μίαν σφῆα αὐτοῦ, καὶ ἐν (sic codex) πλοῦτος ὡλίων κρηλῶν αὐτοῦ. τῆς ἀποκαλίψεως πρόσωπον ἐνδύσας αὐτοῦ; εἰς δὲ πύξιν θωμάκος αὐτοῦ τῆς αὐτῷ ἐπὶ πύξιν πύξας δὲ προσωπῶν αὐτοῦ τῆς αὐτοῦ; πύξας ὡλίων αὐτοῦ γόβος. τὰ δὲ ἔγκυα μετὰ ἀσπίδος χάλκιον· ἐν πτωρῷ αὐτοῦ ἐπιησώκεται (descripsi ἐπιήσκα.) γήγας· οἱ δὲ ὁσθωλὸν αὐτοῦ εἰδος ὡσθωλόν, ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύονται λεπτὰς καίμεται, καὶ διακροῦνται ἰσθῶναι πύξας. ἐκ μετατρέπον αὐτοῦ ἐκπορεύεται κυπρὸς καμῖον κυομένης, καὶ πρὶν ἀνθράκων ἡ πύξῃ (cod. -χι)

³¹) Cf. Ioh. cap. XL et XLII. Textus chronici plura habet digna notatione critica.

αὐτοῦ·¹⁾ γὰρ δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξέρχεται. ἐν δὲ τῷ τευχίῳ αὐλίσσεται δόξαμις· ἔμπροσθεν αὐτοῦ
 τρέχει ἰππώλει. ἰσχυρὰ δὲ ὥσπερ ἄκμων ἀνέλατος, ἵεν σπιναιτίσσωσι αὐτὴν λόγχῃ, ὅθεν οὐ μὴ ποιήσῃσιν·
 ἔρχεται μὲν γὰρ σιδηρὸν ἄκμων, χαλκὸν δὲ ὥσπερ ξύλον σαθρὸν. καὶ οὐ μὴ τρώσῃ αὐτὸν τῷτον χαλκῶον·
 ἔρχεται μὲν πετροβόλον χροῖτον. ὡς καλῶν δὲ λογασιέσσαν σφηνῶ· κατὰ γὰρ μὴ αἰσμονὴν περὶ σφῆον. ἢ δὲ
 σφραγισμὴ αὐτὸν ὀβελίσκου ὀξείας· ἔρχεται μὲν τὴν θύλασσαν ὥσπερ ἐξάλεπτρον, τοῖς δὲ εὐρῆται τοῖς ἐξάλεπτον
 ὥσπερ αἰχμῶλον. οὐκ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁμοιος αὐτῷ. οἱ γὰρ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ ἄγγελοι πολλὰς ὁνομάζονται
 ἐπὶ τῆς θείας γραφῆς διὰ τὸ ἀκούειν αὐτοὺς λόγον· πᾶσι θεοῖς καὶ ἀγγέλοις πᾶσι ἀνθρώποις ἀνθρώποις,
 ἡρώται γὰρ Ἰωάννης Ἀποστόλων ὁ Θεὸς πρὸς αὐτοὺς τοὺς δοῦλους αὐτοῦ τοὺς προφήτας· αὐτοὶ δὲ ἐξεμετῆ-
 ριστοὶ τοὺς ἄγγελους αὐτοῦ. ὁμοίως καὶ περὶ τοῦ προδρόμου λέγει καὶ οὗτος Οὐτός ἐστιν περὶ οὗ γόηται
 Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὶ προσώπων σου. καὶ ὁ μόνος ἄγγελος λέγονται οἱ δόκαιοι, ἢ δὲ
 καὶ θεοί, κατὰ τὸν λόγον· Ἐγὼ ἵπαι Θεοὶ ἐστέ καὶ ἐνὶ ἐνρίστον πάντες. ἐπὶ αὐτῷ²⁾ αὐδῶντος καὶ
 αἰδῶντος καὶ σφόδρῃ περὶ τὸν ἄκμων ὁ ἰσχυρὸς Ἰσχυρὸς, ἐκείνης γενεῆς τοῦ πύχου καὶ πολλῶν
 μεμῶον σπιναιτίσσωσι ἐν τῷ ἐνὶ τῶν Ἰουδαίων, καὶ τοῦτον ἀντιγράφουσι οἱ ἐνρί; (in iurgine γραμμι-
 τῆς) ἐπὶ τὸ πτερόν τοῦ ἑνὸς διασπιδάσιν βοιάσονται τὸ κέρημι Χριστοῦ, ἵπαι μυζῆς τῆς γενεῆς
 Ἀσφῆναι σε, δόκαιο, εἰπὶν τῷ λαῷ ἵπαι μὴ πλανῶνται ὑπὸ τοῦ λεγομένου Χριστοῦ· οἱ γὰρ πάντες
 πειθόμεθα, γνωσάντες σε δόκαιο ὅτι καὶ ἀποσπιδάσιν. ὁ δὲ ἀποκρίνεις ἐξ ἑγὼ Τί με ἐπικροτεῖ περὶ
 τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτοὺς καθίσταται ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ οὐρανῷ. οἱ δὲ περὶ τὸν ἀκμῶν καὶ Φαρισαῖοι
 ὁκράσαν ἢ δὲ ὡ (hoc accentu) καὶ ὁ δόκαιο ἐπληρώθη. καὶ ἵπαι πρὸς ἄλλους Κισκὸς ἐπὶ σῆμα τῶν
 αὐτῶν μετῆναι καὶ³⁾ ἐάντων ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ παρασχόντες. καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ ἀκούσαντες ἐπίστασαν.
 καὶ δὲ μενίστες αὐ ἐξάσαντο καὶ τοῦτον κατακρίναντες, κλῖνας τὰ γόνατα ὑπὲρ αὐτῶν προσέχοντο. καὶ
 προσεγγίσας πρὸς τοὺς ἑνὸς Ῥαββὶ καὶ ἀποκῶας αὐτοῦ λέγει αὐτοῖς Τί ποιεῖτε; ὁ δόκαιο μᾶλλον ἐπὶ ἑμῶν
 (1706. ἑμῶν) ἔρχεται. καὶ ὁκράσαν τις κρατῶν ἵδωκεν ἐς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ξύλου ἐν τῷ τὰ
 ἡμέμει ἐκπύει (1706. ἥμει ἐκπύει), καὶ παραχρῆμι ἐτελέτησεν ὁ δόκαιο. θάψαντες δὲ αὐτὸν παρὰ τῇ
 τῇ ἀντίφωρον αὐτοῦ τῇ στήλῃ· μετὰ δὲ τῇ μετῆναι αὐτοῦ παρὰ πόδας Ἰεροσολῶν πολυοκράται.
 ἡρώται γὰρ Ἰωάννης Τὰντι δὲ σφραγισμὸν Ἰουδαίους κατ' ἐκδοκῆς Ἰσχυρὸν τοῦ δόκαίου, ὅς ἦν ἀδελφὸς
 Ἰησοῦ τοῦ λεγομένου Χριστοῦ· ἐπὶ δὲ περὶ δοκῶντος αὐτοῦ ὅτι Ἰουδαῖοι ἀπέκτειναν. Οἱ³⁾ τῶν Ἰουδαίων
 μετὰ τῇ τοῦ κερῶν ἡμῶν ἀνάληψιν ἀπολύμενοι ἐν μ' διμῖναι, τοῦ Χριστοῦ μωροδοκῶντος ἐπὶ τῇ
 περὶ τὸν ἄκμων. ὅθεν αὐτοῖς σφραγὶς σφραγὶς ἐπὶ τῇ τῇ μετῆναι αὐτοῦ πρὸς τοὺς τοῖς τοῖς τοῖς
 περὶ τὸν ἄκμων ἐπὶ ὅραν μῖν ὡς δοκῶν ἡμέμει γενέσθαι. μετὰ δὲ τοῦτο ἡμέμει ἄσπον ἐπὶ τῇ πόλιν
 ὁκράσαντες παραπλῆσαν.

¹⁾ Ita codex habet sed ut clarum est vitiose. In
 textu Vaticano legitur: *σπιναιτίσσωσι*· πρὶν ἀνθράκων.
 ἢ φερέ αὐτοῦ ἀνθράκων.

²⁾ Ab his inde rursus cum Coislin. 306. Imper.
 1706. facit; item Cedrenus textus rursus conferen-
 dus est, cf. ed. Paris. pag. 206. D.

³⁾ Quae ab hoc inde loco sequuntur, apud Ce-
 dredum excipiunt eam quam supra vidimus de
 Luca historiam, desinentem verbis ὁ πατήρ αὐτοῦ
 μέγας Κυρεοκτίτης.

Quae apud veteres de epistulis Abgari regis Edesseni et Christi circumscribuntur, ea a Cedreno relata sunt historia Christi exposita, cf. ed. Paris. pag. 175; ed. Bonn. pag. 308. A quibus quum satis differat textus chronici, etiam hunc adscribere placeat, praemissis iis quae eadem Cedrenus alio nexu (cf. ed. Paris. pag. 191. D; ed. Bonn. pag. 336.) et scriptura passim differente de Tiberii circa Christi honorem studio narrat.

Ἡ δὲ καὶ ἡμῶτος (hoc accentu ipse codex) *ἰδοὺς αὐτὸς τὸ γράμματις καὶ φιλοδωκῶν τὰ πρῶτα* *Χριστὸς πάντα καὶ τὰς ἐκκλησίας ἐπὶ δόξατι δὲ ἱσχυρῆς ἀνωκοῦσας αὐτῷ, καθὼς ἴσονται* *Τιγελαῖος ὁ τῶν Ρωμαίων ἡμῶν ἐπιστομὸν ἐν τῇ ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν ἀπολογία, διὰ τοῦ καὶ ὅτι* *μετὰ θένοντος ἀνέβητος καὶ ἔδωκε παρὰ πύθι θεῶς εἶναι πιστεύεται, καὶ ὅτι Τιβέριος καταπληγὺς ἀνέγγειλε* *πάντα ἐπὶ τῇ ἀγγέλῃ. ἡ δὲ οὐ προσέειπε πιστευαῖν, ἡμῶν πάλαι λόγωνται μὴ πρῶτον θεωρηθῆναι* *ταῦτα εἰ μὴ ψῆφον καὶ δόγματι παρὰ αὐτῆς ἐγκριθείν. ὁ δὲ τῶν μὲν νόμων τοῦτον ἰδοῦσας, ἐκείναι δὲ μηδὲν* *ἡμῶντος γνίσθαι τοῦ Χριστοῦ τῷ κερῶνται, καὶ μὴ γὰρ θάνοντος προσεπύλαψε τοὺς κατηχομένους τολμῶσαι* *τοὺς κατήχους, οὐκ οὖν τῇ θεῷ Χριστὸς ἐνταῖς ἀθώως ἢ σήμερις αἰσχυρῆς τῆς ἡμέρας (sic) τοῦ κερῶν* *ματος διὰ τῆς τοῦ ἀποστόλου διδασκαλίας πεπλήρωται. ἔξ ὧν ἐθαυνοῦν ἐν Ἐδέσῃ τῇ πόλει κερῶντος τοῦ* *λόγου.)* *καὶ ὁ τοῖς τοπάρχαις, Ἀβγαῖος τοῦτομα, θεῶν πύθι κατηχόμενος, καὶ φειδόμενος, ἀκούσας τὸ* *ὄνομα Χριστοῦ καὶ τῆς ἐνταῖς σημερινῆς ὑπὸ πάντων μαρτυρημένης, ἐκείνῃ Χριστὸς διὰ γεμμενταῖς ὁρῶν* *γίγεται, ἔξῃς τῆς νόσου τοῦ ἐν ἀπῶντῃ, γινώσκας διὰ τῆς Ἀνατολῆς τοῦτομα οὐς Ἰερουσαλὴμ τίει.* *„Ἀβγαῖος τοπάρχης Ἰσοῦς σωτήρι ἐκείνῃ ἀναμύνηται ἐν Ἰερουσαλὴμ γινώσκας. Ἦσαν οὖν καὶ* *τῶν σὼν ἡμῶντος ὡς ἀνὴρ φερμένους καὶ βοτάνους ἐπὶ σὸν γινόμενος. ὡς γὰρ λόγος, τοῖς τοῖς ἀνέβηται* *ποιεῖ καὶ χολοῖς πεμπάται, καὶ λεπτοῖς καθῶνται καὶ ἀνῶντα πεινῶντα ἐκείναις, καὶ τοῖς ἐν* *μικρονομίᾳ βουαῖς ὁρῶντος θεαπέτης καὶ τοῖς ἐκείνῃς. ἅπτε ἀκούσας κατὰ ἰὸν ἰδίῳ τῶν δύο τὸ* *ἔκτος ἡ ὅτι σὺ εἰ ὁ θεὸς ἀπ’ οὐρανοῦ κατηβῆς, ἡ ὡς ὑπάρχοντος τοῦ θεοῦ ποῶν ταῦτα. διὰ τοῦτο οὐκ* *γινώσκας ἔξω ἔλθιν εἰ πρὸς με (ita codex) καὶ τὸ ἀντίχο με πᾶθος τοῖς πεμπάται. καὶ γὰρ ἔκτος ὅτι* *καταγογγυζοῦσιν [σὺ;] Ἰουδαῖοι καὶ βουλῶνται εἰ κακῶσαι πᾶς δὲ μοι μικρονομίᾳ ἴσται, ἥτις ἐξακίμαι* *ἀμφοτέρως.“* *Ὁ δὲ κῆρος ἀναγνὸς ταῦτα ἀντιτάται πρὸς αὐτὸν αὐτῶν. „Μακρόν ὁ πιστεύσας ἐν ἐμοὶ* *καὶ μὴ ἰδόμενος με. περὶ δὲ οὐ ἔκτος ἔλθιν με πρὸς σὺ (ita), διὸν ἐστὶ πᾶσιν πάντα διὰ ἡ ἀποστόλων* *ἐνταῦθα μὴ ἀνῶντῃ πρὸς τὸν ἀποστόλου με. καὶ οὐτως ἀποστολῇ σοι τινὰ (sic) τοῖς μὲν ἡμῶντος* *μον, καὶ ἰσάται σοι τὸ πᾶθος, καὶ ζῶν σοὶ καὶ τοῖς σὺν σοὶ παρῆτι.“* *Ταῦτας οὖν ταῖς ἱστολαῖς ἐπὶ* *καὶ ταῦτα ἀντίχο τῇ τῶν Ἰουδαίων φωνῇ ἐθαυνοῦντος μετὰ τῇ ἀνῶντῃ τῶν κερῶν. Ὁ ποῖον* *Ἀβγαῖος ἀκούσας τῇ ἱστολῇ κερῶν μᾶλλον εἰς πόλιν καὶ πόλιν ἐξίγῃ μετῶν, καὶ καὶ ἐν εἰσὶν τὸν* *Χριστὸν μὴν διὰσπῶν λίαν ἐκείνους ἀποστολῇ ζωνῶντος ὡς τὸ θεῶν ἰδοὺς ἐκείνους διαμαρτυρῶντας* *πρὸς αὐτὸν κομῶντες ὡς τοῖς τοῖς. τοῖς δὲ διαμαρτυρῶντος (sic) τοῦ σκοποῦ διὰ τῇ ὑπερβῶλλοντος τοῦ προσ-* *ώπων χιρῆν τε καὶ λιμῶνται, αὐτὸς τῷ οὐκίῳ προσώπῳ ὁδοῖν ἐπιθεῖν ἐκπορεύεται τοῖς ἐκείνῃς ὁμοίωμα* *καὶ ἐκείνους τῇ ἰσάται τὸ παθόμενος. Καὶ μῶντος καὶ πῶ τοῦτον πᾶν ἰσάται ὡς αὐτῶν, ὅτι περ τὸ* *κερῶν τοῦτομα ἐν Βιθλλῇ ὁ τῶν Ἰερουσῶν βασιλεὺς ἐκείνῃ τινὰ ζωνῶντος ἐξέπεμψε, ὅς τῇ τε τοῖ*

⁵⁾ Haec rerum coniunctio vulgatae veterum traditioni parum convenit. Ipsam enim Thaddaeum Christum ad Abgarum legasse dicitur.

τεχίθιτος καὶ τῆς τεκνότητος εἰκόνα διαγράφας πρὸς αὐτὸν ἔγραψεν. εἰ δὲ οὐ πάντα κατὰ τὴν ἀναγγελικὴν ἱστορίαν ἀνηγγράφεται, οὐ πάντως πρὸς τοῦτο καὶ ἄπιστα. οὐδὲ γὰρ τὰλλα σημεῖα ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἀθετητοί, πολλὰ γὰρ ὅσα καὶ μετὰ τοῦτον τὸν κόσμον καθ' ἑν γραφόμενα.

V.

BREVIS DE LIBRIS PROPHETARUM COMMENTATIO

EX CELEBRI CODICE VENETO OCTAVIUS LITTERIS OCTAVI VEL NONI SAECULO SCRIPTO.

EN ΤΩ ΑΜΩΣ.

A. Ἡ μετὰ πόλεως παιδείας ἐγκατάλειψιν, τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸ ἐναντιοῦσθαι τοῦ, τοῦ ἔστιν Χριστοῦ, μετὰ λαοῦ καὶ σπαινομένων καὶ πόσεως καὶ καμποβλασίου καὶ θοορῆν καὶ Σοδομοτικῆν ἀντιποσῆν, ἐξ' οὗ οὐκ ἐπιστρέφουσιν. ἐπομένη δὲ τῇ ἐναντίωσιν πτώσεως ἀνεπαυρόθωτος, καὶ λίγων ἐπώλεως, ἀπὸ τοῦ Ἀναγγέλλεται ὅτι ταῦτα ἔγραψεν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, λέγει κήρυξ, ἕως τοῦ Ὑπολειφθήσονται δόξα τῷ οὐρανῷ Ἰσραὴλ.

B. Περὶ φράσιν ἐπικλησίου γῆς, ὃ καὶ ἐξῆς ἐπαναλαμβάνει πρὸ τοῦ τετάρτου κεφαλαίου, ἀπὸ τοῦ Καὶ ἐπὶ τοῦτο οὐ παρεχθήσεται ἡ γῆ, ἕως τοῦ Ἔως τοῦ ποταμοῦ Αἰγύπτου.

Γ. Σκοτασμός ἐν μισμηφίμῃ καὶ μεταβολῇ ἐσθλῶν εἰς πύθος καὶ ἀκαίρεσις, λόγον θιού, ἃ γίνεται διὰ Χριστοῦ, ἀπὸ τοῦ Καὶ ἵσται ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει κήρυξ ὁ θιός, δέσνεται ὁ ἥλιος¹⁾ μισμηφίμῃς, ἕως τοῦ Περιβεβησύνεται ζυγοῦντες τὸν λόγον κήρυξ καὶ οὐ μὴ ἐνφραίν.

Δ. Ἐξαρσις ποταμῶν βασιλείας καὶ ἐπώλεως, τοῦ οὐκοῦ Ἰσραὴλ μετὰ σκαδασμῶν παγώσμων, ἀπὸ τοῦ Ἰδοῦ οἱ ὠκυθαλαμοὶ κήρυξ τοῦ θιού ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν ἀμειψωλῶν, ἕως τοῦ Οὐδὲ μὴ ἐπὶ τῇ ἐφ' ἡμῶς τὰ κακά.

Ε. Ἀνάστασις σαρῆς Αιανθ τῆς πιστοσύνης καὶ κατάρσεως γῆς ἐθνῶν ἐπὶ τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπὸ τοῦ Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναστήσω τὴν σαρῆν Αιανθ, ἕως τοῦ Αἰγί κήρυξ ὁ ποιῶν ταῦτα.

Σ. Τίλος διπλῆ καμφορσί γῆς καὶ κατωκαμῶς τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἀμετακινήτος, καὶ τῶν ἡγασμένων πύλων ἀνοικοδόμησις, ἃ ἔσται διὰ Χριστοῦ ἔσθρον, τὴν δὲ πνευματικῶς, ἀπὸ τοῦ Ἰδοῦ ἡμῶν ἐρχοῦνται, λέγει κήρυξ, καὶ καταλήψεται ὁ ἀρσῶν τὸν θειζόντα, ἕως τοῦ τέλους.

EN ΤΩ ΙΩΗΛ.

A. Ἐν μόνῳ τῶν περὶ κήρυξ καὶ ἀκρίδος καὶ βροχῶν καὶ ἐροφίης λέγεσθαι δοκούντων καίτοι τὸ Μὴ ὄψῃ τῇ κληρονομίᾳ σου εἰς θεοῦς τοῦ κατάρξαι αὐτῶν ἔσθιν, καὶ τὸ Ἐξέλιπας κήρυξ τῆς γῆς αὐτοῦ ἐν οὗς ἀκύνται περὶ ἐχθρῶν ὁ λόγος ὡς, καθ' ὃν καὶ ὑλῶν λέγεται ὁ θιός ἐπὶ τοῦ ἰδίου λαοῦ. καὶ μετ' ὀλίγα Τὸν ἀπὸ βορρᾶ ἐκδοῦξω ἀφ' ἡμῶν, καὶ ἐξῆς Θάρασι γῆ, χαίρει καὶ ἐνφραίνον, ὅτι ἐμγαλλνεν κήρυξ τοῦ ποιῆσαι ὥσπερ θανμασίον καὶ ἐνδοξον σωτηρίας, καὶ τὸ μίζον Τὰ τέκνα Σιών, χαίρετε καὶ ἐνφραίνετε ἐπὶ τῷ θιῷ ἡμῶν, ὅτι ἔδωκεν ἡμῖν τὸν ἐποδευκύνοντα δοκασίτην, ὃς ἐπήγει τὴν ἐξ ἀκαρίας καμφορσίαν, καὶ πνευματικῶς ἐνφραίνων κατὰ τῆς εἰς δοκασίτην ὁδηγίαν τῆς δὲ Ἠλείον (sic) καὶ

¹⁾ Hoc loco tres fere litterae erasae sunt.

σωματικῶς κατὰ τὸ θαυμάσιον τῶν καρπῶν. καὶ ἐπὶ τούτοις πόλλαι Αἰνέσασαι τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃς ἐπαύσατο μὲθ' ἡμῶν θαυμάσιαι, καὶ οὐ μὴ κατασχεν· ὅθ' ὁ λαὸς μου εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ τοῦ ἐρχόμενου ἔσται κυριεῖα καὶ εἰς τὸ λῆμμα τὸ πιστεῖται, ἀπὸ τοῦ Σιλωπίσασαι αὐτῶν· ἐν Σιών. ἔως τοῦ Καὶ οὐ μὴ κατασχεν· ὅθ' ὁ λαὸς μου εἰς τὸν αἰῶνα.

Β. Ἐγὼ οἷς ἡ τοῦ πνεύματος κυρὸς ὅλον θαυμά, ἀρξαμένη μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης παρουσίας, τελεσμένη δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ, Καὶ πᾶς μὲν ὅς ἂν ἐπιυάλισται τὸ ὄνομα κυρίου σωθήσεται, διὰ τὰ ὅσα λέγεται· πῶς δὲ τοῦ Ἰσραὴλ ἐπαύεται ὅτι ἐν τῷ ὄντι Σιών καὶ ἐν τῷ Ἰερουσαλὴμ ἔστι αἰσχυρόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅπολοις θείσιν οὗς κυριεῖα καλεῖται.

Γ. Καὶ μετὰ τὴν ἐπίγειον Ἰσραὴλ ἐθνῶν ἐξόδον πρὸς ἡμᾶς καὶ ἰσχύος Ἰσραὴλ κατὰ ἐθνῶν, ὥστε αἰχμαλωτίζων καὶ δοῦλος ποιεῖν· ἵτις ἐπιγαμῶς ἐκείνης· Θεὸς κατὰ τῶν ἐπιλατρώμενων, μὲθ' ἧν λέγει Καὶ ἔστι Ἰερουσαλὴμ ἰσχύς, καὶ ἐλλογεῖται ὃ δὲ δυνάσεται· ἔτι δὲ αὐτὴς οὐκ εἶ. ὅπερ μετὰ τὴν ἐξ αἰχμαλωσίας Βαβυλωνιακῆς ἐπάνοδον οὐ γίγνεται, ὡς ὁ προσήτης προείπει· Ὅταν ἐπιστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰσραὴλ καὶ Ἰερουσαλὴμ· ἀλλὰ Χριστῷ πενήλικται τῷ ἐπιστρέφοντι τοὺς ἐγγενεῖς τῆς Ἰερουσαλὴμ πνεύματι καὶ σώματι.

Δ. Καὶ ἐπ' αὐτὴν καρποφορίαν παράδοξον καὶ τῶν ἐκείνων βοτάνων καὶ ὁμῶν, καὶ πηγὴν ἐξ οὗ καὶ κυρίου προσχεύονται, ἐν ἡμῶν δὲ καρπῶν τῶν πολυμένων, τῆς δὲ Ἰουδαίας κατοικησάντων αἰώνων καὶ κυρίου κατασκευασάντων εἰς Σιών, ἀπὸ τοῦ Καὶ ἔστι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀποστάζει τὰ ὄρη γλυκυμῆν, ἔως τοῦ τέλους.

EN TΩ ΑΒΔΙΟΥ.

Α. Ἡ κατὰ πάντων ἐθνῶν ἀπειλὴ κατ' ἀρχήν, ἐν οἷς καὶ ἡ κατὰ Ἰουδαίας, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔως τοῦ Ἐσχέτου κατέξω σε, λέγει κύριος. καὶ ἐν τῇ ἐκείνῃ σωτηρίᾳ δὲ ἐν τῇ ἡμέρᾳ Σιών καὶ κατασχεῖται τῶν ἐθνῶν ἐπὶ Ἰσραὴλ καὶ ἀνάστασις τῶν ἐχθρῶν καὶ εἰς θεὸν ἡ βασιλεία πάντων, ἃ πληροῦται ἐν Χριστῷ· ἀπὸ τοῦ Σιῶν ἐγγίψ' ἡμῶν κυρίου. ἔως τοῦ τέλους.

EN TΩ ΙΩΝΑ.

Α. Ὁ τύπος τοῦ κυρίου ἐν κοιλίᾳ κήτους ζῶν καὶ σώως ἀπὸ κήτους πρῶτον καὶ κηρέσσων αἰῶνας ὡλεθρον εἰς ἐπιστροφὴν.

EN TΩ ΜΙΧΑΙΑ.

Α. Περὶ τοῦ λεγόμενου τοῦ Ἰσραὴλ καὶ περὶ τοῦ κληρονομήοντος προσχεῖται ἐν τῷ λέγεσθαι πόρθην αὐτῶν καὶ αἰχμαλωσίαν, λαμβάνοντος ἐξ αὐτῶν Θεὸς στάσις αὐτοῦ, ὡς ὁ Ἡσαΐας τὴν στάσιν τῆς Ἰερουσαλὴμ ἀγίαν φασὶν¹⁾ ἀπὸ τοῦ Ἀζύρεται ἐξ ἡμῶν στάσις αὐτοῦ, μέχρι τοῦ Ἐως τὸν κληρονομήον αὐτῶν σοι.

Β. Ὁ ἐν τῇ ἐπίγειον καθιγούμενος τοῦ Ἰσραὴλ βασιλεὺς, καθ' ὃ λέγει ὁ προσήτης Πρὸ προσώπων αὐτῶν δικονομεῖ πᾶν, καὶ ἐξήλθεν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν πρὸ προσώπων αὐτῶν· ἀπὸ τοῦ Καὶ ἔστι ἐκ τῆς σταυρώσεως τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἔως τοῦ Ὁ δὲ κύριος ἡγίεσται αὐτῶν.

¹⁾ In codice scriptum est πρόφθας, quod corruptum esse apparet. Videtur πορθοθήσασθαι vel simile quid corrigendum esse.

Γ. Ἡ τοῦ ὅρου δόξα καὶ συνδρομή πάντων ἔθνων ἐπ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν τόμων τῶν ἐκείθεν ἐξόφτων μάθουσιν. ἢ ἀκολουθεῖ πρὸς ὅσους εὐρήσῃ, ἀναμετρούμενος πόλιν καὶ ὅπλων εἰς ὄρεσιν γνωστὰ μεταβαλλόμενος, καὶ ἀναπαύσας πάσης ἰσομῆτος, καὶ ὁφίον παντὸς πανομήνου, ὅτι λέγεται ἐπισυνάγεσθαι ἢ συντηρημένη καὶ ἐισαχθῆσθαι ἢ ἀπωσμένη καὶ ἵσασθαι εἰς ἔθνος ἰσχυρόν, καὶ βασιλεύειν[1]!) κήρυς ἐκ' αὐτῶν ἐν ὅρι Σιών, καὶ ἡ βασιλεία ἢ πρώτη ἔρχεσθαι ἐπὶ τὴν Σιών τὴν τῶν ὄσων ὡς πύργος ἀνχ-μυδρ. ταῦτα δὲ ὅσπου (sic). ἀπὸ τοῦ Καὶ ἵσταται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, ὥς τοῦ Ἡ ἀρχὴ ἢ πρώτη βασιλεία τῆς θεοκρατίᾳ Ἱερουσαλὴμ.

Α. Ὁ ἐκ Βηθλεὲμ ἐξερχόμενος ἄρχων τὸν Ἰσραὴλ αὐτοὺς ὦν, ἐκδότος τοῦ Ἰσραὴλ ὥς ἡ κατὰ ἰσχυρίαν τάξι τὸν ἐναντὶς λαόν. καὶ τότε ἰσχυροποιεῖσθαι λέγει τοῖς λοιποῖς τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἐπὶ τοῖς νῦν Ἰσραὴλ καὶ ποιμαίνει αὐτοὺς κήρυς καὶ δόξαν αὐτοῦ περιθίσκει ἐν τῇ τοῦ πατρὸς ὀνόματι. ἀπὸ τοῦ Καὶ σὺ Βηθλεὲμ οἶκος τοῦ Ἐλεαζάρ, ὥς τοῦ Μεγαλυνθῆσονται ὥς ἄρχων τῆς γῆς.

Ε. Τότε ἵσασθαι τοὺς ἐπολιούτους (cod. -λίπτες) τοῦ Ἰσραὴλ ὡς ἄρσους ἐπὶ τὰ ἔθνη, καὶ ὡς λείονα καὶ σκύμους ἀλεθρεύοντα τοὺς θλιβέντας αὐτῶν ὃ οὔτε γίνονται οὔτε ἵσταται, ἀλλ' ἡ πνευματικῶς γίνεται. ἀπὸ τοῦ Καὶ ἵσταται τὸ ἐπὶ ὁλίκεμα τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὥς τοῦ Καὶ πάντες οἱ ἐχθροὶ σοῦ ἐξολοθρευθῆσονται.)

Σ. Πρὸς ὅσους πανομήνους τῆς ὁργῆς τῆς ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ μετὰ τὴν τῶν παιδων καὶ αἰχωνθησόμενος τὸν ἄλλοιαν τὸν ἔλθοντα τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ταπεινωθόμενος ἐπὶ ἔθνεσιν, καὶ ποιμανησόμενος τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἰδίᾳ γῇ εἰς αἰῶνα καὶ θαυμασίως ἔξοτος ἐπάγοδος ὡς τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἔξοδος, ἐφ' ᾧ θ' ἀθανάσιος λέγει τὰ ἔθνη καὶ ἐκπλαγῆσθαι αὐτὴν δὲ χάρις Χριστοῦ. ἀπὸ τοῦ Μὴ ἐπίχαιρ' μοι ἢ ἐχθρὸς μου ὅτι πᾶσι καὶ ἀνυστήσομαι, ὥς τῷ τελείῳ.

ΕΝ Τῷ ΝΑΟΥΜ.

Ἡ πλενταὶ ἐπάγοδος τοῦ Ἰσραὴλ, ἐρθε λέγεται Τὸ σὺς παρίσται ἐκ τοῦ στόματός σου. εἴ ποτε καὶ τὸ Ἑρπᾶς Ἰσδα τὰς ἰουρτάς σου, δῶτι οὐ μὴ προσθῶμαι τὸν διελθὲν εἰς παλαιότητα. ἀπὸ τοῦ Καὶ τὴν ἀντιφρονὴν τὴν ἔλθον αὐτοῦ, μὴ καὶ τοῦ Καθὼς ἔχον τοῦ Ἰσραὴλ. καὶ μετ' ὅλκῃ περὶ Αἰγυπτίου προφητείας, ὡς ὁ Ἀντίχριστος κρατεῖται, σηματομένης τῆς Ἀλεξανδρείας, ἣς ἡ ἐκπορία θάλασσαι, Ἰδαυὸς κάλαρ αὐτῆς, καὶ Αἰθιοπία ἰσχύς αὐτῆς καὶ Αἴγυπτος; Φυδὸς καὶ Αἰθίους ἰγύοντο βοῖσθαι σου καὶ αὐτὴ (sic) εἰς αἰχμηλασίαν πορεύεται, καὶ τὰ ἔξῃ. μὴ ταῦτα. ἀπὸ τοῦ Ἰδοὺ ἰδοὺ ἵπ' σί, λέγει κήρυς, ὥς τοῦ Καὶ πάντες οἱ μισοῦντες αὐτῆς δεθῆσονται χειροσῶναι.

ΕΝ Τῷ ΑΜΒΑΚΟΥΜ.

Ἡ ὁδὸς τοῦ Ἀμβακούμ λέγεται τῆς κενταῖς παροσίας τοῦ κήρυος, προαυθιστομένης τοῦ προσήκου, ὡς φοβερά, καὶ ὡς πρῶτος μὴ τὴν ἀνίστασιν ἐργάσεται, τὸ ἔργον τὸ ἰδὼν ἐν τῷ καιρῷ τὸν κήρυον ἀνασωσάμενον ἐπὶ ἐν καιρῷ τῆς παροσίας ὁργῆς) εἴτα ἀποκαλυφθῆσεται ἐξ οὐρανοῦ καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ φοβερά καταστήσει, ἥν ἀπέρχονταν ἐν τῇ προτιμῇ παροσίᾳ τῇ τῶν χειρῶν ἐκτάται τὰ μυστὰ ἰσχύσας. ἀπὸ τοῦ Κήρυς εἰσαχθῶς τὴν ἀνωχὲς σου, ὥς τοῦ Καὶ ἔθετο ἀγάπην κρατιῶν ἰσχύος αὐτοῦ.

1) In codice est βασιλεία.

2) Utraque igitur forma in codice est, et ἐλεθρεύειν et ἐξολοθρεύειν.

Β. Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ παραστάσει τῆς δοξῆς ἐπιθυνοῦν καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελέσαι πρὸς σωτηρίαν δικαίων, πρὸς κατάκριτον ἀσέλγων. τὰ ἐξῆς ὥς τοῦ τέλους.

ΕΝ ΤΩ ΣΟΦΟΝΙΑ.

Α. Προφητεία τοῦ κατασχευθήσασθαι τὴν ἀλλοφύλον γῆν¹⁾ ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν τῇ ἰσχυροκρίσει τὴν αἰγματομένην αὐτῶν, ὅπου λέγεται τὸ ἔσται τὸ σπείνισμα²⁾ τῆς θιλάσσης τοῖς κυματοῦσι οὐκ ἴσθαι, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ τὸ Μωυσῆς εἶπεν ὅτι καὶ οἱ ἡμέτεροι ἴσμεν, καὶ τοὶ Οἱ κυματοῖσι τοῦ λιυφῶ μου διασπῶνται αὐτοὺς, καὶ οἱ κυματοῖσι λιυφῶς μου κλυσθήσονται αὐτοὺς, ὅσοι ἐντιθέσονται καὶ ἡμεγαλύνθησιν ἐπὶ τὸν λαὸν κυρίως πιστοκρίματος³⁾ ἰπηνεῖσιν αἰῶνος ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἐξολοθρεύσιν πάντας τοὺς θεοὺς τῆς γῆς, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ φόβου πάντων αἰ νῆσαι τῶν ἰδυνῶν. ταῦτα δὲ σὺν (supra lineam additum) νῦν, sed id ad emendandum locum non satis videtur) ἀπὸ τοῦ Ζητήσας τὸν κύριον πάντες ταπεινὸι γῆς, ὥς τοῦ Πάσαι αἰ νῆσαι τῶν ἰδυνῶν.

Β. Προφητεία παγκοσμίου θιναφείας, ὅπου τὸ Ἐπιστήμω ἐπὶ λυσιῶν γλώσσων εἰς γενεάς αὐτῶν τοῖς ἐκκαλίσθαι πάντας τὸ ὄνομα κυρίου τῶν δοκλεῖν αὐτῷ ὑπὸ ἕλγος ἑνῆ⁴⁾ καὶ μετὰ ῥίψεσιν περὶ τοῦ Ἰσραὴλ Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ σὲ μὴ κατασχευθῆς ἐκ πάντων τῶν ἐπιτεθυμένων σοι ὡς ἱσθῆναι εἰς ἐμὸν. καὶ πρόσκαιρος τοῦ εἶσθαι ὑπολλεμμένην λυσιῶν ἐν Ἰερουσαλὴμ πρῶτον καὶ ταπεινῶν, καὶ ἐκκαλίσθαι ἀπὸ τοῦ ὀνόματος κυρίου τοὺς κυματοῖσι τῶν Ἰσραὴλ, καὶ μὴ ποιεῖν ἰδικαίαν καὶ μὴ λαλῶν ματαίαν, καὶ μὴ ἐνθουσιάζειν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν γλώσσων δολίαν. ἅπειρ οὐκ ἐπὶ τοῦ⁵⁾ πικρότος αἰῶνος, ὥσπερ καὶ μετ' ὀλίγον τὸ Χαῖμι θεράστηρ Σιών σφόδρα, καὶ τὰ ἐξῆς μάλιστα εἶναι ἐν μεταβολῇ τῶν Ἰσραηλιτικῶν καιρῶν Αὐτάρτως γὰρ αἱ κύριος ἐκ χειρὸς ἐκχέρωσιν (sic) σοι⁶⁾ ἐν μέσῃ σοι βασιλεύσει κύριος, σὺκ ὅση κακὰ οὐάτι. ἀπὸ τοῦ Αὐ τοῦτο ἐπὶ μὲν μὴ, λέγει κύριος, εἰς ἡμέραν ἀνιστάσῃς μου αἰτίους, ὥς τοῦ τέλους.

ΕΝ ΤΩ ΑΓΓΑΙΩ.

Α. Ἡ ἐπαγγελία τῆς κτίσεως¹⁾ τοῦ κόσμου καὶ τῆς μετὰ ταῦτα εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀθροίσεως τοῦ κατὰ τὸν κόσμον πλοῦτος καὶ δοξῆς τοῦ νυνὶ μείζονος ἐπὶ τῇ προέμεν²⁾ μετ' ἧς ἐπαγγελίας, ἐκκαλίσθαι οὕτως ἐπὶ καὶ νῦν, καὶ ἐκκαλίσθαι τοῖς κτίστοι τότε τὸν νυνὶ ἐπαγγέλλεται. ἀπὸ τοῦ Ἐπὶ ἀπαξ ἐγὼ σῴω τὸν σφεινὸν καὶ τὴν γῆν, ὥς τοῦ Τῇ κτίσῃ τοῦ ἀνιστάσθαι τὸν νυνὶ τούτων.

Β. Ἡ ἐναντίωσις τῆς αὐτῆς ἐπαγγελίας, ἐνθα καὶ δηλοῦνται τῆς εἰς κτίσεως τοῦ κόσμου ὡς βασιλεύειν καθωρισμένων καὶ δευτέρως ἰδυνῶν καταβαλλομένων πολυμένων πρὸς ἄλλα. λέγεται δὲ καὶ Ζωροβὰβελ τότε τῇ μεγίστῃ ἔξιν παρὰ θεῷ πᾶν, ὡς αὐτὸς ὡς ὁ εὐδοκῶς θεῷ. ὅπερ εἴπος εἰς Χριστὸν, περὶ οὗ λέγει φωτὴς οὐράνιος Οὗτός ἐστιν ὁ νόος μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἐδοκίμασα. ἀπὸ τοῦ Ἐπὶ ἀπαξ ἐγὼ σῴω τὸν σφεινὸν καὶ τὴν γῆν, ὥς τοῦ τέλους.

¹⁾ In codice ἔπρ. pro γῆν scriptum est; ἀλλοφύλων emendatione (τῶν ἀλλοφύλων) non videbatur opus habere.

²⁾ In codice est οἰκίστρια.

³⁾ τοῦ ἀσπρίμους pro τούτο quod in codice est. Item postea ὥσπερ pro ὡστε.

⁴⁾ In codice scriptum est σφεινός.

ΕΝ ΤΩ ΖΑΧΑΡΙΑ.

Α. Τίσασα κίματα δολούνται διασκορπιστά τὸν Ἰσραὴλ· ταῦτα δὲ ἔστιν αἱ τίσασες βασιλείαι, ἐν αἷς καὶ ἡ Ῥωμανία. θεωροῦνται καὶ τίσασες περικόπτοντες τὰ τίσασα κίματα, ἃ λέγει ἔθνη ἐπὶ τὴν γῆν κίριον τοῦ διασκορπισμοῦ αὐτῆς. ἀπόκειται ἀπὸ καὶ τῆς τεταρτῆς βασιλείας, περικύβητος διὰ τὴν ἀδικίαν τὴν κατὰ Ἰσραὴλ, ὥστε σέσω Ἰσραὴλ εἰς ἀνιπίστησιν ἀποβόλῃ ἀποβιβάζεται, ὑπὲρ οὗ τιμορία πτωχεύσεται. ἀπὸ τοῦ Καὶ ἔχει τοὺς ὁφθαλμοὺς μου καὶ ἴδον, καὶ ἴδον τίσασα κίματα, ἕως τοῦ Τοῦ ἐπακούοντος κήρυς ἐπὶ τὴν γῆν κίριον τοῦ διασκορπισμοῦ αὐτῆς.

Β. Ἀνιπίστως κατοικισθήσεται Ἰερουσαλὴμ ὁ ἄγγελος, προλέγει, τείχος δὲ ἔξεν τὸν Θεόν, καὶ εἰς δόξας ὅσα ἐν μίση αὐτῆς. ὅτε δὲ τὸ ἀνιπίστω γίγνηται· τείχεται γὰρ ὅτι ἡ θεοῦ κατοικίσις ἐν αὐτοῖς, οἱ ἔμμελον χρηστοκτοτεῖν, καὶ εὐθὺς δὲ ἐξ ἀρχῆς ἔμμελον (cod. ἔμμελον) τῶν νόμων καὶ δευρὰ ἔμμελον. ἀπὸ τοῦ Καὶ ἴδον ἄγγελος ὁ λαὸς ἐν ἡμῶ ἰσχυρί, ἕως τοῦ Καὶ εἰς δόξας ἔσομαι εἰς μίση αὐτοῦ.

Γ. Ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνίμων τοῦ οὐρανοῦ φησὶν ἀντάξειν αὐτοὺς εἰς Σιών, κλέψον ἀνασώζουσιν τοὺς κατοικοῦντας Βαβυλῶνα. ὅτε δὲ οἱ ἐν Βαβυλῶνι πάντες ἐπαγλήθον, ὅτε ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνίμων. ἀπὸ τοῦ Ωὖ οὗ φέρεται ἀπὸ τῆς βορρᾶς, ἕως τοῦ Οἱ κατοικοῦντες θνητῆρα Βαβυλῶνος.

Δ. Μετὰ τὴν δόξαν, φησὶν, ὁ ἄγγελος ἀπὸσταλὲν με ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ σπυλιέσονται ἡμᾶς, καὶ ἐπάγει ὅτι ἔσονται πάντα τοῖς δουλεύουσιν αὐτοῖς. Ζητεῖτε (potius ζητεῖται) ὅν τὰ κατὰ τῶν ἐθνῶν· οὐ γὰρ περιβήσεται μετὰ τὴν φωνήν· ὀλίγη δόξαν τοῦ Ἰσραὴλ. ἀπὸ τοῦ Λύσι ταῦτα λέγει κήρυς πανταρχάτωρ Ὀπίσω δόξης ἀπὸσταλὲν με ἐπὶ τὰ ἔθνη, ἕως τοῦ Καὶ γνώσεται ὅτι κήρυς πανταρχάτωρ ἀπὸσταλὲν με.

Ε. Ἰδοὺ ἐγὼ, φησὶν, ἔρχομαι καὶ κατασκευάσω ἐν μίση σου, λέγει κήρυς, καὶ καταγείνηται ἔθνη πολλὰ ἐπὶ τὸν κήρυον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. ἐπὶ καὶ ταῦτα ἀπλήρωται. ἐπολύμνη γὰρ τοὺς Ἰσραηλῖτας μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τὰ ἔθνη, καὶ οὐ προσέγγηκε αὐτοῖς· οὐδὲ θεὸς ἐν μίση αὐτῶν προσηγάγετο· ἢ ἔμμελον ἐργάσασθαι μεγίστην ἀσέβειαν. ἀπὸ τοῦ Τίς σου καὶ εὐφραίνει θύγατερ Σιών, ἕως τοῦ Λύσι ξεγένηται ἐκ νεφελῶν ἄγιον αὐτοῦ.

Σ. Λύσον ἄλληλοῦς τὸν κήρυον ὁφθαλμοῖς ἑπτα κεκοσμημένον, ἄφρονι ἔσονται τῶν ἀμαρτιῶν τῆς γῆς ἐκείνης ἐπὶ αὐτοῖς προσηγάγετο, ἥτις ἐν τῷ πάθει γέρονται, καὶ ἀνάπαντι τοῦ Ἰσραὴλ ὑποκίται ἀμπλον καὶ ὑποκίται σπῆς αὐτοῦ. τὰ ἐναντίον δὲ νῦν ἀπὸβιβάζει· αἰμύλωται γὰρ εἰσιν μετὰ τὸ πάθος, ὥστε εἰς ἡλιθία τοῦτο ἀπόκειται. ἀπὸ τοῦ Ἄκουσθαι Ἰησοῦς ἄφρονος ὁ μύσος, ἕως τοῦ Ἰπνοῦται ἀμπλον καὶ ὑποκίται σπῆς.

Ζ. Περὶ τῆς πανταρχότης ἐπιμύδου τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἀληθινῶς πρὸς Θεὸν οὐκείας, ὁ νῦν οὐκ ἔστιν οὐδὲ γίγνηται ὅσον τὸ Ἰδοὺ ἐγὼ σώσω τὸν λαόν μου ἀπὸ γῆς ἀπαιδολῆ καὶ ἀπὸ γῆς θυμῶν, καὶ εἰσάξω αὐτοὺς καὶ κατασκευάσω ἐν μίση Ἰερουσαλὴμ, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐν δικαιοσύνῃ. ἀπὸ τοῦ Ταῦτα λέγει κήρυς πανταρχάτωρ Ἰδοὺ ἐγὼ σώσω τὸν λαόν μου ἀπὸ γῆς ἀπαιδολῆ, ἕως τοῦ Ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐν δικαιοσύνῃ.

Η. Προσηγάγει ἀνδρομῆς εὐθὺς εἰς Ἰερουσαλὴμ ἐπὶ λατρεῖα θεοῦ καὶ δίκαι ἀνδρῶν ἐνδὸς ἀνταλαβινομένων Ἰσραηλῖτον πρὸς ἀκολούθησιν καὶ στιχημῶν (cod. στιχημῶν) τοῦ ὕδου καὶ ἀρεπιάτου γῆς καὶ τοῦ λαοῦ μεμῆνι ἐξλασθησύνον. ἀπὸ τοῦ Ταῦτα λέγει κήρυς πανταρχάτωρ Ἐπὶ ἔξοντι λαοὶ πολλοί, ἕως τοῦ Λύσι νῦν ἰόρακα τοὺς ὁφθαλμοῖς μου.

Θ. Προφητεία περὶ Χριστοῦ ταπεινῇ σχήματι μιλῶντος εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εἶναι (cod. εἰσένειναι) ἐπὶ πόλει καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ λαλῶντος ἐν ἑστῇ τοῖς ἔθνεσιν, καὶ μετὰ ταῦτα λυτρωμένον. τὸ λείψανον τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ δυνάμει δαδωμένος αὐτοῖς κατὰ τὸν Ἑλλήνων, ἐν ποταμῷ ὑπόδατος αὐτῶν ἐν αὐχμολοσίᾳ καταλειπόμενον, θαλάσσης διακωρύγις αὐτοῖς (cod. αὐτῆς) καὶ ποταμῶν ξεροφυμίων. προσδοκῶν δὲ θεὸς ταῦτα, ἀπὸ τοῦ Κυρίου σφόδρα ἐντάττει Σιών, ὥς τοῦ Κυρίου ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ καυχῶνται, ὡς τὴν πόλιν.

Ι. Προφητεία θαλάσσης τῆς πρὸς τὰ ἔθνη διαθήκης καὶ ξεροφυμίων ἄλλῃως τῶν ἀποστολῶν ἐν τῷ, θαλάσσης ἐν μετὰ ταῦτα καὶ τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ καὶ ξεροφυμίων τοῦ Ἀντιχριστοῦ, ὅπου τῶν ἁγίων ὁ τύπος, ἀπὸ τοῦ Ἀδὰ τοῦτο ὡς γένομαι ὡς ἐπὶ τῆς κατακλιπέντας τὴν γῆν, ὥς τοῦ Κυρίου ὁ σφοδρῶς αὐτοῦ ὁ δεξιὸς ἐκτελέσειν ἐκτελέσειται.

ΙΑ. Προφητεία ποταμῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ὑπὸ ἐθνῶν καὶ τῶν ποταμῶν ταπεινωθεισῶν καὶ λειψάνων ἰσχυρῶς μενόντων ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ κατακλιπέντας τὰ ἔθνη καὶ βοήθειας Θεοῦ καὶ δεξιὸς ἐκτελέσειν καὶ γένους δοθισμένης τοῖς πιστεύουσιν, κατεστῶν δὲ ἔξοτος ἐν ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ τοῖς ἀποστόλοις καὶ τῇ χριστιανικῇ συντάξει, καὶ προφητείας καθάρσεως ἐν ἔδει διδομένης ἐνταῦς τῶν, καὶ προφητείας ἀνακατασκευῆς ἐκδοκασίας καὶ ἐκδοκῶν καὶ ψευδοπροφητείας πίστεως, ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ λόγων καὶ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ, λέγει κήρυξ, ἐκτελέσειν ἰσχυρῶς, ὥς τοῦ Κυρίου καὶ πνεύματι τοῦ ἀκαίωτου ἐξαφ' αὐτοῦ τῆς γῆς.

ΙΒ. Προφητείας πᾶσις Χριστοῦ καὶ κλέσας ἐθνῶν καὶ δομασίας τῶν σωζομένων. ἀπὸ τοῦ Ῥωμαίου ἐξεγέρθητι ἐπὶ τὸν ποταμὸν μου, ὥς τοῦ Κυρίου καὶ ἐν τῇ Κόρῳ ὁ ὄνους μου.

ΙΓ. Προφητείας ποταμῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ, λειψάνων δὲ μενόντων καὶ μετὰ ταῦτα πόλιν Θεοῦ κατὰ τῶν ἐθνῶν τῶν ποταμῶν καὶ διακλιπέντας τὸν αἰῶνα ὑπὸ τοῖς ποσὶ τοῦ καὶ πρὸς εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀνακατασκευῆς εἰς συντάξει τῶν μενόντων καὶ προφητείας ποταμῶν Χριστοῦ μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ σωζομένων τοῦ κόσμου πρὸς μίαν ἡμέραν, ὅπως ἐξήντος ἐξ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἁγίων διὰ τε γένους καὶ θίγας πάντα τὰ μέρη τὰ θετικὰ καὶ ἀντικεινικά. ἐξὸς προφητείας σεβάσματος Θεοῦ τὰ πάντα καθεζόντος καὶ Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τῶν ἁγίων ἐκτελέσειν καὶ μετὰ τὴν ἐκτελέσειν γένους, ἀπὸ τοῦ Ῥωμαίου ἐκτελέσει τὸν καὶ διακλιπένται τὰ σκῆλα σιν ἐν σοί, ὥς τοῦ Κυρίου καὶ κατακλιπένται Ἱερουσαλὴμ πεπονήτως.

ΙΔ. Ἐξὸς ἀπελθὼν αἰνέσει καὶ παραδόξῃ διακλιπέντας τοῖς ποταμῶν καὶ προφητείας συνταξίς πᾶσις πᾶσις εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀνακατασκευῆς ἰθὺς εἰς ἡμετέραν τῆς σκοτεινίας, καὶ τιμωρίας (cod. τιμωρίας) τῶν μὴ ἀνίσταται, καὶ πᾶσις χαλκῶς παρακλιπέντας εἰς λαβῶν κατακλιπέντας τῶν ἐπὶ τῆς θοῆς ἐκτελέσειν, ἀπὸ τοῦ Κυρίου καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἡ πᾶσις ἡ καὶ κήρυξ πάντας τοὺς λαούς, ὥς τοῦ Κυρίου.

ΕΝ ΤΩ ΜΑΑΧΧΙΑ.

Α. Τὸν Ἰακώβ ἡγήμισα, τὸν δὲ Ἰσραὴλ ἡγήμισα, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐκτελέσειν αὐτοῖς ὅρα ἀνιμίας, καὶ λαὸς ἐγὼ ὅν παρακλιπένται κήρυξ ὥς αἰῶνα, καὶ ἐκτελέσει τὸ περὶ τῶν ἐθνῶν ἐν οἷς γένει ἐνταῦς ὅπως ἐντὶ καθάρειν καὶ μὴ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς, ἐν δὲ Ἰερουσαλὴμ μὴ εἶναι θλίβειν αὐτοῖς, παρακλιπέντας τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὸν Ῥωμαίου, ἐκτελέσειν τὴν τοῦ Ἰσραὴλ ἐκδοκῶν, ὥστε εἶναι τῶν αὐτῶν τῶν Ἰσραὴλ καὶ τὸν καὶ πρὸς τὴν Παύλον. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὥς τοῦ Ἰησοῦ δὲ ἐκτελέσειν αὐτό.

*B. Περὶ τοῦ προδρόμου, ὅπου Ἐγὼ ἀποστείλω τὸν ἀγγέλόν μου, καὶ ἐξῆς περὶ τοῦ κυρίου, Καὶ ἐξ-
αίτης (cod. ἐξέτης) ἔξει εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ κήρυξ, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀπὸ τοῦ Ῥοῦ ἐγὼ ἀποστείλω (cod.
h. l. ἀποστείλω) τὸν ἀγγέλόν μου, ὥς τοῦ Καὶ καθὼς τὰ ἐν τῇ τῇ ἡμερᾷ.*

*Γ. Τῇ τῇ τοῦ προδρόμου ἀποστολῇ ἐν τῇ εἰσι λῆγει καὶ τὴν ἀνάστησιν τοῦ νόμου τοῦ Μονασίου καὶ
ταῦτα πλησίον τῆς κτίσεως, ἐν ᾗ διαστέλλεται τὰ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. ἀπὸ τοῦ Ἐβαφύτατε ἐπ'
ἐμὲ τῶν λόγων ὑμῶν, ὥς τοῦ εἰσι.*

www.libtool.com.cn

EN TΩ ΔΑΝΗΛ.

*A. Ἐν τῇ ἐνεντίῳ τοῦ Ναζκαχοδόσουρ δείκνται ἡ βασιλεία ἡ αἰώνιος, ἐπὶ τῆς ἀναστησώμεν μετὰ
τὰς πρὸ αὐτῆς κατασχέσεως τέσσαρας, τὴν Βαβελωνίαν, τὴν Περσικὴν, τὴν Μακεδονικὴν, τὴν Ῥωμαίαν
καὶ βεβασιῶνται ταῦτα προφητικῶς ἐπὶ τοῦ Λαυλὶ λῆγοντος Ἀλθιτὸν τὸ ἐνέντιον καὶ πιστὴ ἡ σύγκρισις
αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων ἀναστήσει ὁ θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλεῖαν ἥτις εἰς
τοὺς αἰῶνας οὐ διαφθαρείσεται, ὥς τοῦ Ἀλθιτὸν τὸ ἐνέντιον καὶ πιστὴ ἡ σύγκρισις αὐτοῦ.*

*B. Καταρτίσμενος τὸν τεσσαρῶν βασιλείων τῶν καθολικῶν, καὶ πρῶτος (sic h. l.) μετὰ ταύτας
ἀναστησώμεν τῆς Χριστοῦ βασιλείας τῆς δοθησομένης τοῖς ἀγίοις καὶ καθ' ἐξουσίαν ἅπαντα τὰ ἐστὶν, ὥστε
καθεστῶτος ἐπὶ τὸν κόσμον καὶ τῶν ἐθνῶν μετόντων ὁ σωτὴρ πάριστοι καὶ τὴν βασιλείαν κατεστήσεται.
ἀπὸ τοῦ Ἐβαφύτατε τὸ πέντιμ μὲν ἐν τῇ ἐξαι μὲν, ἐγὼ Λαυλὶ, ὥς τοῦ Ἐως ὅδε τὸ πῆρας τοῦ λῆγον.*

*Γ. Υἱ ἐπὶ προλήγει ὁ προσήτης, γάσκων μετὰ ἐπὶ ΓΥΓ, ἐν τοῖς τελευταῖς ἐπὶ ἐστὶν ἀπο-
λεισθαι τὸν Ψευδόχριστον, ὃ οὐκ ἐστὶν ἡ βασιλεία, ἀπολεισθαι δὲ μετὰ τῆς ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ
Ἰσραὴλ. ἐπισπείδοντα τὸ ἀνυποδοχόμενον τῶν καὶ ἀνελόντα τὰς θουσίας καὶ στήσαντα βδελυγμὴν ἡμερώσεως
ἐν τῇ τῇ ὡς ἐξῆς ἐστὶν ἡ προειρημένη ἀνάστασις τῆς τε πύλεως καὶ τοῦ ναοῦ καὶ παντὸς ἐκλήσεως
ἀεὶνα γερῶσαι διὰ Χριστοῦ παρανομήτων καὶ καταφρόντων τὴν ἀποστασίαν καὶ καταφρόντων τῇ ἐπι-
καιρίᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὸν Ἀντίχριστον καὶ ἀναφύοντος αὐτὸν (cod. αὐτῶ) τῇ πνεύματι τοῦ στήματος
αὐτοῦ, καθά ῥησιν ὁ ἀπόστολος.*

*A. Τὰ πρὸ τοῦ Ἀντίχριστου προφητικῶν, ὡς ἐν τῇ Ἀντίχρ τῇ Μαυδοῦ, ἔχοντος μὲν τιμι-
νέπον ἐν Ἀντίχρ, κατὰ πολλὰ δὲ διαλλάττοντος, ἐπικρατοῦντος πᾶσι σεβασμοῖς καὶ ὑποφύοντος σὺν
μει τῇ τῇ τοῦ Θεοῦ διαφύκῃ καὶ παραβάνοντος, καὶ πολυμήντος πολέμους πολλούς, κρατοῦντος τῶν
βουλειῶν, Ἀντίχρ, Ἀντίχρ, Αἰδιουσίας, πίπτοντος ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ μεθ' ὃν καὶ ἡ ἀνάστασις τὸν νεκρῶν
προκαγγέλλεται, τῶν μὲν ἐπ' αὐτῇ, τῶν δὲ ἐπὶ δόξῃ, ἀπὸ τοῦ Καὶ ἀναστήσεται ἐκ τῆς ῥῆξης αὐτοῦ ἡντιν
βασιλείας, ὥς τοῦ Καὶ ἀπὸ τῶν δικαιῶν τῶν πύλων ὡς αἱ ἀσπίδες εἰς τοὺς αἰῶνας ἐπὶ ταῦτα δὲ καὶ ὁ
σωτὴρ πρὸς τῇ μολύβῃς ἐκείνῳ πικρῶς ἐσόμεναι προκαγγέλλεται, καὶ τὴν ἀνάστασις τοῖς ἀγίοις. τότε καὶ τὸ
μικρόν τιλος ἐπαγγελῆται. περὶ τοῦ κολαζοθήσασθαι τὰς ἡμέρας τῆς τοῦ Ἀντίχριστου βασιλείας, ὡς ὁ
σωτὴρ λῆγει, δηλὰ καὶ ὁ Λαυλὶ, ἐξαφῶντος τὰς ἡμέρας τῶν τῶν καὶ ἡμῶν ἐπὶ ΧΥ, καὶ ἐπὶ ταῖς
ἄλλαις ΜΕ, ἀπὸ τοῦ Καὶ ἀπὸ καιροῦ παραλλέξεως τοῦ ἐνδελεχισμοῦ, ὥς τοῦ Καὶ ἀναστήσει εἰς τὸν
καιρὸν συν εἰς συντελεῖαν ἡμερῶν.*

VI.

Qui inter Epiphanii opera eaque suspectae non modo fidei sed etiam originis a Petavio editus est libellus de prophetarum vitis, is in duobus codicibus Coislinianis, utroque decimi fere saeculi, inventus est. Alter numero CXX, alter numero CCXXIV. a Montefalconio signatur. Qui quum et inter se scriptura valde discrepent et ab editione Petavii longe discedant, non abs re esse visum est utriusque textum plene edere. Edemus autem ita ut codicum scripturam quamvis vitiosam maxime in nominibus propriis lectoribus ante oculos ponamus.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΣ ΠΡΟΦΗΤΩΝ· ΠΟΘΕΝ ΉΣΑΝ ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΤΕΛΕΙΩΘΗΣΑΝ. η

(Εκταῦθα ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα καὶ αἱ προσηχαίαι τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων προφητῶν, καὶ οἵποια χώραις ἔκαστος αὐτῶν ὑπάρχει καὶ ὅπου ἐτελειώθη, καὶ ἔθθα κατετίθη τὰ τίμα αὐτῶν λείψανα.)

Α. Ῥοσιὲ νῶς Βεῖθ^η ἦν ἐκ Βαλεμῶθ, γενλὺς Ἰαχαῶ, καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐν εἰρήῃ, καὶ ἔδωκεν τίρας ἤξειν (cod. ἤξω) τὸν κήπον ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς, ἡσὶν, ἢ θρῶν ἢ ἐν Σιλωμ μερσθ^η εἰς ᾧ αἱ ἐναντὶς καὶ γένοινται δρόνς ἡ^η.

(Ε. ²) Ῥοσι^η ὅτος ἦν ἐκ Βαλεμῶθ, τὴς γενλὺς Ἰαχαῶ, ὃς πολλὰ προσήγευσε κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐν εἰρήῃ, καὶ ἔδωκεν τίρας ἤξειν τὸν κήπον ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων συναναστρέφόμενον. ὅτε δι' ὅλην ὃ ἥμος ἐν Σιλωμ καὶ μερσθ^η ἢ θρῶν ἢ ἐν Σιλωμ αἱ ἐναντὶς εἰς δώδεκα μέρη, γετηθῇσονται δώδεκα δρόνς.)

Β. Ἀμῶς (sic) ἦν ἐκ Θεοκὲ, καὶ ἀνθρώπ^η ὑπὸ τοῦ νῶς Ἀμισήν, πλῆξας αὐτὸν ἐν ἱερμαίᾳ κατὰ τὸν κρῆταρον. καὶ ἐπὶ ἡμῶν ἦλθεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ μεθ' ἡμῶς ᾧ τελευτήσας ἐτάφη ἐκεῖ.

(Σ. Ἀμῶς ἦν ἐκ Θεοκὲ, καὶ Ἀμισήν αὐτὸν σαρῶς πεμπανίσαντος, τέλος ἀνέτεκεν αὐτὸν Ἀμῶς ὁ νῶς κατὰ ῥοπάλη, πλῆξας αὐτοῦ τὸν κρῆταρον. καὶ ἐπὶ ἡμῶν ἦλθεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ μεθ' ἡμῶς δὲ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐκεῖ.)

Γ. Μιχαίας νῶς Ἰερμαῶς ὁ Μωραθίτης γέγονεν ἐκ γενλὺς Ἐφραὴμ, καὶ πολλὰ παύσας τοῦ Ἀχαῖβ, ὑπὸ Ἰωρὰμ τοῦ νῶς αὐτοῦ ἀνθρώπ^η κρημῶ, ὅτι ἤλεχεν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ἀσβελαῖς τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

(Ι. Μιχαίας ἦν ἀπὸ Μωραθὶ ἐκ γενλὺς Ἐφραὴμ. ὅτος πολλὰ παύσας τοῦ Ἀχαῖβ, ὑπὸ Ἰωρὰμ τοῦ νῶς αὐτοῦ ἀνθρώπ^η κρημῶ ἡσεί, ὅτι ἤλεχεν αὐτὸν ἐπὶ ἀσβελαῖς πατέρων αὐτοῦ καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ μόνος, ὄντες τὸν παλαιανδρίον Ἐρμαχέμ (corr. est χίμ).)

Α. Ἰωὴλ νῶς Βαθσὴλ ἦν ἐκ γενλὺς Ῥοβὴμ ἡ^η ἀγρὸς Θεθωρῶν καὶ θανὼν ἐν εἰρήῃ ἐτάφη ἐκεῖ.

(Ζ. Ἰωὴλ ἦν ἐκ γενλὺς τοῦ Ῥοβὴμ ἀγρὸς τοῦ Βεθωρῶν καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήῃ καὶ ἐτάφη ἐκεῖ.)

Σ. Ἀβδοῦ ἦν ἐκ γῆς Σιχέμ, ὁ καὶ τρίτος πεντηκόνταρχος οὗ ἐξέσταντο Ἡλίας καὶ κατέβη πρὸς

^η Hic titulus in cod. CXX. habetur, nisi quod pro Ἐκταῦθα, quod iam praecessit, τοῦ αὐτοῦ positum est. Textum codicis CCXXIV. ubique lunulis inclusum apponemus.

^η In codice CCXXIV. singulorum prophetarum ordo hic est: Α. Βουλας, Β. Ἰερμαίος, Γ. Ἰσραὴλ, Δ. Δανιὴλ, Ε. Ναῖη etc.

Ὁμοίαν· μετὰ δὲ ταῦτα ἀπολείπων τὴν λειτουργίαν τοῦ βασιλείου προσεφθέεντες· καὶ θανόντες ἐτάφη μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ.

(Η. Ἀβδίου ἦν ἐκ τῆς Σαρχῆς, ἀγρὸς Βηθθαγαμί. ὅστος ἦν μαθητὴς Ἡλίας, καὶ πολλὰ ἐποποιῶν δὲ αὐτὸν περικάλυπται. ὅστος ἦν ὁ τρίτος ποιητικόνταρος, οὗ ἐκρίσατο Ἡλίας· καὶ κατεῖχε πρὸς Ὁμοίαν· καὶ μετὰ ταῦτα ἀπολείπων τὴν λειτουργίαν τοῦ βασιλείου προσεφθέεντες· καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ.)

Ε. Ἰωάνης υἱὸς Ἀμαθῆ ἦν ἐκ τῆς Καριθαμῆς πλησίον Ἀζώτου πόλεως κατὰ θάλασσαν· καὶ ἐκβαθεὺς ἐκ τοῦ κήτους καὶ ἀπελθὼν εἰς Νηνεὶ καὶ ἀνακείμενος οὐκ ἦμινεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, ἀλλὰ πυμολῶν τὴν μητέρα αὐτοῦ παρώκισεν τὴν Σάαρ χάραν ἀλλοφύλων ἔθνων. ἔλεγε γάρ, ὅτι ὅσως ἀριλὸς οὐκιδὸς μου, ὅτι ἐνενοιάμην προσεφθέοντας κατὰ Νηνεὶ τῆς πόλεως. ἦν δὲ τότε ἐλέγχων Ἡλίας τὸν Ἀχιάβ, καὶ κελύσας λῆμὸν ἐπὶ τῇ γῇ ἔνεγκεν. καὶ ἔλθων ἔνεγεν τὴν χεῖρα μετὰ τοῦ νιῶ αὐτῆς· οὗ γὰρ ἰδόντο μόνει μετὰ ἀπειρημύτων. καὶ ἐνέλασαν αὐτῇ, καὶ θανόντα τὸν νιὸν αὐτῆς Ἰωάνῃ πάλιν ἐκ νεκρῶν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἡλίου ἀνέστησεν· ἡθελῶσεν γὰρ διᾶξαι αὐτὸν ὅτι οὐ θνήσκει ἀποδράσαι (sic, alter cod. -ί.) Θεόν. καὶ μετὰ τὸν λῆμὸν ἔλθων ἐν τῇ γῇ Ἰοδα ἐν Σαάρ καὶ θανὼν ἐτάφη ἐκεῖ. καὶ ἔδωκεν τίρις ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ λέγων· Ὅτι ἰδῶσι λίθον βωῶντα οὐκῶς, ἡγγίξῃ τὸ τέλος· ὅτε δὲ ἰδῶσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ πάντα τὰ ἐπὶ τῇ, τότε ἡ πόλις ἑδαμοθήσεται.

(Θ. Ἰωάνης ἦν ἐκ τῆς Καριθαμῆς πλησίον Ἀζώτου πόλεως· ἑλλέγων κατὰ θάλασσαν· καὶ ἐκβαθεὺς ἐκ τοῦ κήτους καὶ ἀπελθὼν εἰς Νηνεὶ καὶ ἀνακείμενος εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ οὐκ ἦμινεν, ἀλλὰ πυμολῶν τὴν μητέρα αὐτοῦ παρώκισεν τὴν Ἰωὴ χάραν ἀλλοφύλων ἔθνων. ἔλεγε γάρ, ὅτι ὅσως ἀριλὸς τὸ οὐκιδὸς μου, ὅτι ἐνενοιάμην προσεφθέοντας κατὰ Νηνεὶ τῆς πόλεως τῆς μεγάλης. ἦν δὲ τὸν ἐρηκαῖατα Ἡλίας ἐλέγχων τὸν οἶκον Ἀχιάβ, καὶ κελύσας λῆμὸν ἐπὶ τῇ γῇ ἔνεγκεν. καὶ ἀπελθὼν ἔνεγεν τὴν χεῖρα μετὰ τοῦ νιῶ αὐτῆς, καὶ ἦμινεν περὶ αὐτοῦ· οὗ γὰρ ἰδόντο μόνει μετὰ ἀπειρημύτων. καὶ ἐνέλασαν αὐτῇ διὰ τὴν ξεροδοχίαν αὐτῆς· ἦν γὰρ γνωσκων αὐτῇ ἐκ πολλοῦ. θανόντα δὲ τὸν νιὸν αὐτῆς Ἰωάνῃ πάλιν ἔζηωσεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἡλίου, δεκτικὸς αὐτῷ ὅτι οὐδὲ θνήσκει θνήσκει ἀποδράσαι Θεόν. καὶ ἀναστὰς Ἰωάνῃ μετὰ τὸν λῆμὸν ἦλθεν εἰς τὴν Ἰοδα· θανόντων δὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ ἔθανε κατὰ τὴν ὁδὸν ἐχόμενα τῆς βαλάνου Λαβόρρας, καὶ κατοκήσας ἐν γῇ Σαάρ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ σπηλαίῳ Καντζῶσ κρητὸν γενομένου μῆας πνέως ἐν ἡμέραις τῆς ἀναρχίας. καὶ ἔδωκε τίρις ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπὶ ὅλῃ τῇ γῇ· ὅταν ἰδῶσι λίθον βωῶντα οὐκῶς, ἡγγίξῃ τὸ τέλος· καὶ ὅτε ἰδῶσιν Ἱερουσαλὴμ πάντα τὰ ἐπὶ τῇ, ὅτι ἡ πόλις ἡγασιόθη διὰ τῶς ἰθαῖρας, καὶ μετατεθήσονται οἱ λίθοι αὐτῆς κατὰ ὄνομα (λίθον, ἐκεῖ ἔσται ἡ προσοπήσας τοῦ ἐλμυμίνου.)

Ζ. Ναοὺν υἱὸς Ἑλκασαῖον ἦν ἀπὸ Ἰερσὴ πνέως Σαμωῖν. καὶ μετὰ τὸν Ἰωάνῃ τῇ Νηνεὶ τῆς ἰθαῖρας, ὅτι ἐπὶ ὑδάτων καὶ πυρὸς ἐπορεύειτο ἀπολείπει. ὅπερ καὶ γέγονεν· ἡ γὰρ περιέχονσα αὐτὴν λίμνη κατέλυσεν (sic, rectius alter) ἐν σεισμῷ, καὶ πῦρ ἐκ τῆς ἐρήμου ἐξῆλθεν καὶ τὸ ἐνηλότερον αὐτῆς ἐνεπύρεσεν μέρος. καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

(ΙΑ. Ναοὺν ἦν ἀπὸ Ἑλκασῆς πῆραν τοῦ Βηθαβαρὴμ πνέως Σαμωῖν. ὅστος μετὰ Ἰωάνῃ τῇ Νηνεὶ τῆς ἰθαῖρας ἔδωκεν, ὅτι ἐπὶ ὑδάτων γλῆκων καὶ πυρὸς ἐπορεύειτο ἀπολείπει. ὁ καὶ γέγονεν· ἡ γὰρ περιέχονσα αὐτὴν λίμνη κατέλυσεν αὐτὴν ἐν σεισμῷ, καὶ πῦρ ἐκ τῆς ἐρήμου τὸ ἐνηλότερον αὐτῆς ἐνεπύρεσεν. ἀπέθανε δὲ ἐν ἐρήμῳ, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.)

II. Ἀμβακοὺμ ἦν ἐξ ἀγρῶν Βηθουαχάρ, γενεῆς Συμεὼν. καὶ ἶδεν πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας περὶ τῆς αἰώσεως Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐπεί-θησεν σφόδρα· καὶ ὅτι ἤλθεν ὁ Ναβουχοδοσόρος ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἔργηται εἰς ὀστεοκρήνη, καὶ ἦν πάρος ποτε ἐν γῇ Ἰσραὴλ, ὡς δὲ ἐπιστρέψαντες οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ καταλωτοὶ οἱ ὄντες ἐν Ἱερουσαλὴμ κατέβησαν εἰς Ἀίγυπτον, ἦν αὐτός (cod. οὕτως) παροικῶν τῇ γῇ αὐτῶν καὶ λιανοτὴν θηροσῶν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. ὡς δὲ ἔλαβεν τὸ ἔδαμα ἀπενίγκει τοὺς ἐγγάτους, προσέγγιζεν τοὺς ἰδίους ἐπὶ τὴν Πορτομένην εἰς τὴν μικράν, καὶ ταχίως ἐλίσσεται. ἰὰν δὲ βραδέτω, ἀπενίγκει τοὺς θηροσῶν, τὸ ἀριστον αὐτῶν. καὶ γετόμενος ἐν Βαβυλῶνι καὶ τοὺς τὸ ἀριστον τοῦ Λαυὶλ, ἐπίσται τοὺς θηροσῶν ἐσθίονσι, καὶ οὐδὲν ἔλειπε τὸ γεγονός· στήκει δὲ ἐκ τούτου ὅτι ταχίως ἐπιστρέψει ὁ λαὸς ἐκ Βαβυλῶνος. καὶ πρὸ δύο ἐτῶν τῆς ἐπιστροφῆς θανὼν ἐτάφη ἐκεῖ ἐν ἀγρῷ. ἔδωκεν δὲ τέρας τοῖς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ὅτι ὄνομαται ἐν τῷ κυρῷ γῶς· καὶ οὕτως ἔδωκεν τὴν δόξαν τοῦ κυρῷ. καὶ περὶ τῆς συντελείας τοῦ κυρῷ προείπει ὅτι ἐπὶ ἔθνος δεσποῦν γενίτται, καὶ τότε τὸ ἀπλωμα, φησὶν, τοῦ Λαβῆρ (εἰς) εἰς μικρὰ διαφενέσεται, καὶ τὰ ἐπίκρανα τῶν δύο στῆλων ἀφαιρηθήσονται, καὶ οὐδεὶς γνώσεται ποῦ ἔσονται· ταῦτα δὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀπειχθήσονται ὑπὸ ἀγγέλων, ὅπου ἐν ἀρχῇ ἐπείγῃ ἡ σκαιὴ τοῦ μαρτερίου· καὶ τοῖς ἐπὶ τέλει γνωσθήσεται κύριος.

(IB. Ἀμβακοὺμ ἐκ γενεῆς ἦν Συμεὼν ἐξ ἀγρῶν Βηθουαχάρ. οὕτως εἶδεν πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας περὶ τῆς αἰώσεως τῆς Ἱερ. καὶ τοῦ κυρῷ, καὶ ἐπεί-θησεν σφόδρα. καὶ ὅτι ἤλθεν ὁ Ναβουχοδοσόρος εἰς Ἱερ., ἔργηται -- Ἰσραὴλ, ὡς δὲ ἐπιστρέψαντες οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ καταλωτοὶ οἱ ὄντες ἐν Ἱερ. κατέβησαν εἰς Ἀίγυπτον, ἦν παροικῶν τῇ γῇ αὐτοῦ, καὶ ἐλιανοτὴν τοὺς θηροσῶν τοῦ ἀγρῶ αὐτοῦ. ὡς δὲ ἔλαβεν τὸ ἔδαμα, περικλή- τει τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀριστον τοὺς θηροσῶν. καὶ γετόμενος --- δόσιν τὸν (εἰς) ἀριστον τῷ Λαυὶλ, ἐπίσται τοὺς θηροσῶν ἐσθίονσι, καὶ οὐδὲν ἔλειπε τὸ γεγονός· στήκει δὲ ἐκ τούτου ἐπιστρέφει ὁ λαὸς ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς εἰς Βαβυλῶνα. καὶ πρὸ β' ἐτῶν τῆς ἐπιστροφῆς ἀποθνήσκει, καὶ ἐτάφη ἐν ἀγρῷ ἰδίῳ μόνος. ἔδωκε δὲ τέρας -- γῶς, καὶ οὕτως ὄνομαται τῇ δόξῃ τοῦ κυρῷ· καὶ περὶ συντελείας τοῦ κυρῷ προείπει ὅτι ἐπὶ ἔθνος δεσποῦν μαρτερίου. τότε καὶ τὸ ἀπλωμα τοῦ Λαβῆρ, φησὶν, εἰς μικρὰ ἐρήματα φενέσεται, καὶ τὰ ἐπίκρανα τῶν δύο στῆλων ἀφαιρηθήσονται, καὶ οὐδεὶς γνώσεται ποῦ ἔσονται· αὐτὰ δὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀπειχθήσονται ὑπὸ ἀγγέλων, ὅπου ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ σκαιὴ τοῦ μαρτερίου· ἐν αὐτοῖς γνωσθήσεται ἐπὶ τέλει κύριος, τοῖς δικαιοφύτοις ὑπὸ τοῦ ὁσίου, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἦν.)

θ. Σοφορίας υἱὸς Χονσί ἦν ἐξ ἀγρῶν Σαβαραθα, γενεῆς Συμεὼν· προσέγγιζεν δὲ περὶ τῆς πόλεως καὶ περὶ τῶν τέλους τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς αἰσχύνῃς τῶν ἀσεβῶν. καὶ τελευτήσας ἐτάφη ἐν ἀγρῷ αὐτοῦ.

(IG. Σοφορίας ἦν ἐκ γενεῆς Συμεὼν ἐξ ἀγρῶ Σαβαραθα. οὕτως προσέγγιζεν περὶ τῆς πόλεως καὶ περὶ τέλους ἐθνῶν καὶ αἰσχύνῃς ἀσεβῶν. καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν ἀγρῷ αὐτοῦ.)

I. Ἀγγαῖος εἰς ἤλθεν ἐκ Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ καινῶς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ λαοῦ προσέγγιζεν, καὶ ἶδεν ἐκ μέρους τῆς οἰκοδομῆς τοῦ κυρῷ. καὶ θανὼν ἐτάφη ἐνὶ τῷ τέρῳ τῶν ἱερῶν ἐνδοξῶς.

(IA. Ἀγγαῖος μικρὸς ἤλθεν ἐκ Βαβυλῶνος· -- προσέγγιζεν, καὶ εἶδεν ἐκ μέρους τῆς οἰκοδομῆς τοῦ κυρῷ. καὶ θανὼν ἐτάφη πλησίον τοῦ τέρῳ τῶν ἱερῶν ἐνδοξῶς· ἦν γὰρ καὶ αὐτὸς ἐκ γένους ἀρχιερατικῶς.)

IA. Ζαχαρίας υἱὸς Βαραχίου ἤλθεν ἀπὸ Χαλδαίων εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἔθνη προεβήκας, καὶ τῷ κυρῷ πολλὰ προσέγγιζεν καὶ τέρας ἔδωκεν εἰς ἀπόδειξιν. ὅς καὶ τῷ Ἰωακίμ ἐπειπε ὅτι γενήσεται νῆος, καὶ

ἐν Ἱερουσαλὴμ ἱερατεύσου· καὶ τὸν Σαλαθιὴλ ἐπὶ νύφ' ἐνλόγησεν καὶ τὸ ὄνομα Ζοροβάβελ ἐπέθηκε· καὶ ἐπὶ Κίρην τέρας ἔδωκεν εἰς νίκην, καὶ περὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ προσηγορεύσαντες ἦν ποιεῖν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐνλόγησεν αὐτόν· καὶ περὶ τέλους ἡθῶν καὶ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ ναοῦ καὶ ἡγίας προσχέτων καὶ ἱερῶν προ-
 ἡγήσαντες, ἀπέκρινεν δὲ αὐτὸν Ἰωῶς βασιλεὺς Ἰουδα μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θνασιμασχεῖον, πικραίνοντα
 αὐτῶν τε καὶ τοῦ λαοῦ ἀπείχεσθαι τῆς ἀσιβείας καὶ ἐπιστρέφειν πρὸς θεόν· καὶ λαβόντες αὐτοὺς οἱ ἱερεῖς
 ἔθασαν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τότε ἤγινοντο τίμησά τε ἐν τῷ ναῷ πολλὰ φεικτασώδην, καὶ οὐκ
 ἴσχυον οἱ ἱερεῖς ἰδεῖν ὀπτασίαν ἀγγέλου θεοῦ, ὅτι οὐκ ᾔσκησαν ἐκ τῆς ἀπειρίας, οὐδὲ τὸν δόλον ἀπο-
 κερθῆναι ἐν τῷ λαῷ ὡς τὸ πρῶν.

(IE. Ζαχαρίας ἔλθιν ἐκ γῆς Χαλδαίων, ἔβη προβαθμῶς, καὶ αὐτὴ τῷ λαῷ πολλὰ προσέειπεν καὶ
 τίματα ἔδωκεν εἰς ἀπόδειξιν. οὗτος εἶπεν τῷ Ἰωακείμ ὅτι γεντήσι νόν, καὶ ἐν Ἱερ. ἱερατεύσου. οὗτος καὶ
 τὸν Σαλαθιὴλ ἐπὶ νύφ' ἐνλόγησε, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ζοροβάβελ ἐπέθηκε· καὶ ἐπὶ Κίρην - - ποιεῖν ἐπὶ
 Ἱερουσαλὴμ, καὶ περὶ τέλους ἡθῶν, καὶ ἐνλόγησεν αὐτὸν σφάδην. τὰ δὲ τῆς προφητείας εἶδεν ἐν Ἱερουσαλὴμ,
 καὶ [περὶ] τοῦ ναοῦ καὶ ἡγίας προσχέτων καὶ ἱερῶν καὶ περὶ διπλῆς κρήνης ἐξέτετο!). καὶ ἀπείθετο ἐν
 γῆρι (corr. est γῆρι) μικρῶ ἐκλείπων, καὶ ἐνέσχη στήνητος τοῦ Ἀγγαίου.)

IB. Μαλαχίας μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ λαοῦ τίκτεται ἐν Σωχά, ὃς νείος ὢν βίον ἔχειν καλὸν
 πᾶν. καὶ ἐπειδὴ πᾶς ὁ λαὸς ἐτίμα αὐτόν ὡς ἄγιον, ἐκάλεσαν αὐτὸν Μαλαχίαν, ὃ ἐστιν ἄγγελος. ἦν γὰρ
 καὶ τῷ εἶδει ἐνπρεπής· καὶ τῷ λόγῳ πληρωτής (corrige πληρωθείς!). ὅσα γὰρ εἶπεν αὐτοῖς ἐν προσφητείᾳ,
 αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ὁρθεῖς ἡγγίλουν κρείον ἐμβαίωσαν. καὶ εἰ νείος ὢν ἐτελειώθη, καὶ ἐνέσχη ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ.

(IS. Μαλαχίας· οὗτος τίκτεται ἐν Σωχά μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ λαοῦ, καὶ εἰ πᾶν νείος ὢν
 καλὸν βίον ἔσχηκε, καὶ ἐπειδὴ πᾶς ὁ λαὸς ἐτίμα αὐτόν ὡς ὅσιον καὶ πρῶτον, ἐκάλεσαν αὐτόν Μαλαχίαν, ὃ
 ἰερμηνεύεται ἄγγελος· ἦν γὰρ καὶ τῷ εἶδει ἐνπρεπής· ἀλλὰ καὶ ὅσα εἶπεν αὐτοῖς ἐν προσφητείᾳ, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ
 ὁρθεῖς ὡς ἄγγελοι θεοῦ ἐπιδεικνύσαντες, ὡς ἤγινον ἐν ἡμέραις τῆς ἀναρχίας, ὡς γέννησται ἐν σφάδῃ φωνῇ,
 τοιαῖσιν ἐν βῆμα κρητῶν. καὶ εἰ νείος ὢν προσετίθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ.)

IG. Ἡ αἰνὸς νόν· Ἀμὼς ἦν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ· ἀναμειβθεὶς δὲ ἐπὶ Μαρσασί, παρθένῃ· εἰς δύο· πρῶτη
 ὑποκόπτον δροῦς· Ῥωθίη, πλησίον τῆς διαβάσεως τῶν ὁδῶν ἐπὶ ἀπόλειαν (sic) Ἐξέκλινε γῶσας αὐτὰ. καὶ
 ὁ θεὸς τὸ σημεῖον τοῦ Σιλωὴμ διὰ τὸν προσήτην ἐποίησεν, ὅτι πρὸ τοῦ θανῆναι ὀλγοφύσας ἤξιστο παιὶν
 ἔδωκε, καὶ ἐνθιῶς ἀπεστάλη αὐτῇ ἔξ αὐτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐπικλήθη Σιλωὴμ, ὃ ἐστιν ἀπεσταλμένος. καὶ
 Ἐξέκλινε ἐπὶ τῶν ἐνθῶν τοῖς ἐποίησεν τοῖς λαοῖς καὶ τὰς κολομηθῆρας· μικρὸν γὰρ ἦν ἔδωκεν ἐξελίκεσθαι,
 ὅτε ἦν ὁ λαὸς ἐν συγκαταμίᾳ ἀλλοφύλων· καὶ ἦν μὴ διασπαρῆ ἡ πόλις ὡς μὴ ἔχουσα ἔδωκε, ἐποίησεν τοῦτο.
 καὶ οὕτως οὐκ ἔρχοντο οἱ πόλιν αὐτῆς, οὐκ ἔρχοντο ἔδωκε, ὅταν δι' Ἰουδαίῳ ἔρχοντο, ἔρχοντο καὶ τὸ ἔδωκε.
 οὐδὲν ἦν τοῦ τῶν αἰρετῶν ἐξέρχεται τὸ ἔδωκε, ἦν δεχθῇ τὸ μυστήριον τοῦ θεοῦ. καὶ ἐπειδὴ διὰ τοῦ Ἡσαίου
 τοῦτο γέγονεν, μνήμης χάριν καὶ ὁ λαὸς πλησίον αὐτοῦ ἔδωκεν ἐνδόξως, ἦν διὰ τῶν ἐλθόντων αὐτοῦ (in marg.
 additur καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ) ὡσαύτως ἔχουσιν τὴν ἀπόλειαν τοῦ ἔδωκε, ὅτι χορηγῶς ἔδωκε αὐτοῖς
 περὶ τοῦτο. ἔστιν δὲ ὁ τίσιος ἰχόμενα τοῦ τῶν τῶν βασιλῶν ὅστις τοῦ τῶν τῶν ἱερῶν ἐπὶ τοῦ τῶν
 τὸ πρὸς νότον. Σιλωὴμ γὰρ ἐποίησεν τοὺς τάξις τοῦ Σιλωὴμ διαγράψαντος κατὰ ἀνατολὰς τῆς Διόης,
 ἵτις ἔχιν εἰσοδοὺ ἀπὸ Γαβιῶ (sic), μῆκον τῆς πύλως σταθίων x'· καὶ ἐποίησεν σχολὰν ἀνέθεσαν

η) His parum concinne scriptis multo prestat alterius codicis scriptura.

βασιλεὶ πνιθανομένῃ τὴν αἰτίαν ἔλεγον ὅτι πατροπαράδοτός ἡμῖν ἴστί μυστήριος, ἐπὶ οὓσιον προσήτον τοῖς πεπρωμένοις ἡμῶν παραδοθέν, καὶ ἐνδεχόμεθα τὸ πέρας τοῦ μυστηρίου ἡμῶν.

Οὕτως διὰ πρὸς τῆς αἰτίας τοῦ κατ' ἡμέρας τῆς κηλοσύνης τοῦ νόμου καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ ἰσχυρίζεται αὐτὰ καταποθῆναι ἐν πέτρῃ, λέγον τοὺς παρεστῶσιν Ἀπεθίμην κήρυξ ἐκ Σιῶν εἰς οὐρανόν, καὶ πάλιν ἐλπίσεται ἐν δυνάμει. καὶ σημῖον ἡμῖν ἴστω τῆς πυκνωσίας αὐτοῦ, ὃ ἔξωλον πάντα τὰ ἐν τῇ προσπνήσῃ. τῆς δὲ κηλοσύνης ταύτης οὐδὲς ἐκβάλλει εἰ μὴ Ἀραῶν· καὶ τὰς ἐν αὐτῇ πλάκας οὐδὲς ἀναπτύσσει ἱερώων ἢ προσφύτων· εἰ μὴ Μωσῆς ὁ ἐλεγκτὸς τοῦ θεοῦ καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει πρῶτος ἢ κηλοσύνης τοῦ θεοῦ ἀναστήσεται, καὶ ἐξελεύσεται ἐκ τῆς πέτρας καὶ τεθήσεται ἐν ὄρει Σιῶν, καὶ τότε πάντες οἱ ἄγιοι συσταχίζονται ἐκείνῃ, ἐνδεχόμενοι τὸν Χριστόν. ἐν δὲ τῇ πέτρῃ ἱσχυρίζεται τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, καὶ γίνονται ὁ τύπος ὡς γλῶττι σιδήρεος, καὶ νεφέλῃ ἐκατέπαιε τὸ ὄνομα, καὶ οὐδὲς τοῖς τὸν τόπον ὡς τῆς συντελείας. καὶ ἔστιν ἡ πέτρα ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅπου πρῶτος ἢ κηλοσύνης γίνονται μεταξύ τῶν θεοῦ ὡς οὗτος ἐν οὓς καίτοι Μωσῆς καὶ Ἀραῶν· καὶ ἐν νεκτῇ νεφέλῃ ὡς πῦρ γίνεται κατὰ τὸν τύπον τὸν ἀρχαῖον, οἷον οὐ μὴ παύσεται ἡ δοξα τοῦ θεοῦ ἐκ τοῦ νόμου αὐτοῦ. καὶ ἴδωκεν ὁ θεὸς τῷ Ἱερεμῇ χάριν, ἵνα τὸ τέλος τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ αὐτὸς ποιῇ, ὅπως γίνηται κοινὸς Μωυσῆος.

(Β. Ἱερεμίας ἦν ἐξ Ἀναθῶθ, καὶ ἐν Τάβρα; Αἰγύπτου - - ἀποθνήσκει καίτις δι' ἐν τῷ τῆς οὐρανίας Φαρισαί, ὅτι Αἰγύπτου - - ἐξέτατο γὰρ, καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει αὐτοῖς ἀσπίδος ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ τὸν οὐρανόν αὐτῶν, οὗς καλοῦσι μὲν Αἰγύπτου Νεφῶθ, Ἕλληνας δὲ κροκοδείλους. καὶ ὅσοι εἰσὶ πιστοὶ θεοῦ, ὅσοι ἡμέρας ἔρχονται ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῃ, καὶ λαμβάνοντες τοῦ χροῦ τοῦ τόπου δαγματὰ ἀσπίδων θεραπεύονται. ἡμεῖς δὲ ἡμοίσαμεν ἐκ τῶν παιδῶν Ἀντ. καὶ Πτολ. ἀνδρῶν γιγνακώτων, ὅτι Ἀλέξανδρος - - τὰ λείψματα, περιθεὶς αὐτὰ ἐνδόξως· καὶ οὕτως ἐξωλοθεύσεται ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης τὸ γένος τῶν ἀσπίδων, καὶ ἐκ τῶν ποταμῶν αὐτῶν. καὶ τότε ἐπιβλεπὼν τοὺς ἐκείνους τοὺς λεγομένους ἀρχαίους, ὁ ἔστιν ὁμομήκης, οὗς ἔρχεται ἐκ τοῦ Ἀργῶν, τοῦ Πελισσου, ὅθεν καὶ ἀρχαίους καλοῦνται, τοσούτοις Ἀργῶν ἀρσενεῖ· λαὸν γὰρ λέγονται πᾶν ἐκείνους.

Οὕτως ὁ Ἱερεμίας σημῖον δίδωμι τοῖς ἱερέσιν Αἰγύπτου, ὅτι δεῖ πισθῆναι τὰ εἰδωλα αὐτῶν καὶ πιστεῖν διὰ σωτηρίας παιδῶν ἐκ παρθένου γεννημένων ἐν φάτῃ, καὶ διὰ τοῦτο ὡς τὴν θεοποιήσαν παρθένον λοῶν (sic), καὶ βρούς ἐν φάτῃ τιθέντες προσπνήσῃ. καὶ Πτολεμαῖος δὲ τῷ βασιλεὶ πνιθανομένῃ τῆς αἰτίας ἔλεγον ὅτι πατροπαράδοτός ἴστί τὸ μυστήριον, ἐπὶ - - παραδοθέν· καὶ ἐνδεχόμεθα, φησί, τὸ πέρας τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ.

Οὕτως ὁ προσήτης πρὸς τῆς - - καταποθῆναι ἐν τῇ πέτρῃ, καὶ ἵπεν τοῖς παρεστῶσιν Ἀπεθίμην κήρυξ ἐκ Σιῶν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πάλιν ἐλπίσεται νομοθετῆσαι ἐν Σιῶν ἐν δυνάμει. καὶ σημῖον - - ὅτ' αὐτὸς ἔξωλον - - προσπνήσῃ. ἵπεν δὲ ὅτι τῆς κηλοσύνης ταύτης οὐδὲς ἐκβάλλει εἰ μὴ Ἀραῶν μόνος ὁ ἱερεὺς, καὶ τὰς - - ἀναπτύσσει οὐρανῇ, οὐχ ἱερώων οὐ προσφύτων, εἰ μὴ Μωσῆς - - πρῶτος ἢ κηλοσύνης ἀναστήσεται, καὶ ἐξελεύσεται καὶ τεθήσεται ἐν ὄρει Σιῶν, καὶ πάντες οἱ ἄγιοι πρὸς αὐτὸν συσταχίζονται, ἐνδεχ. αὐτοῦ καὶ τὸν ἐχθρὸν φεύγοντας ἀνελθὼν αὐτοὺς ἐθιλοῦται. ἐν δὲ τῇ - - καὶ ἐγένετο ὁ τύπος - - καὶ νεφέλῃ φαστικῇ ἐκατέπαιε - - οὐσίαι τὸν τόπον, οὐδὲ ἀναγνώσκει αὐτὸ δένεται ὡς τῆς ἡμέρας ἐκείνης. ἔστι δὲ ἡ πέτρα ἐν τῇ - - ὅρασι ὅπου γίνεται Μωσῆς· καὶ Ἀραῶν. καὶ ἐν νεκτῇ ὡς πύρξιν νεφέλῃ γίνεται ἐπὶ τὸν τόπον κατὰ τὸν τύπον τὸν ἀρχαῖον.

IE. 'Ιεζεκιήλ υἱὸς Βουζύ ἦν ἐν Σαμαρά, ἐκ τῶν ἱερῶν· καὶ ἀποκτείνας αὐτὸν ἰσότημος τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ γῇ τῶν Χαλδαίων ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας, ἐλεγχόμενος ἐπὶ αὐτοῦ ἐπὶ ἰδωλῶν σεβάζεσθαι, ἴδωσαν αὐτὸν ἐκεῖ ἐν ἀρχῇ Μαιὶκ, ἐν τῇ τάφῳ Σῆμ καὶ Ἀρσαζάδ, πολλὰ προφητεύσαντα τοῖς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Ἰσνὴ ὁ τάφος σπῆλαιον διπλοῦν, ὅτι καὶ ὁ Ἀβραάμ εἰς Χεβρὼν πρὸς τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ ἰποῖσιν τὸν τάφον Σάρρας· διπλοῦν δὲ λέγεται ὅτι ἐλκωδὲς ἐστὶν καὶ ἀπόκρηφον ἐξ ἐπιπιδόν ὑπερέφον.

Ἔδωκε δὲ τίμης τῇ λαῷ ὥστε προσήκει τῷ ποταμῷ Χορῶρ, καὶ ὅτε ἐλπίσει, ἐπιλείπει τὸ δρέψανον τῆς ἱερουσαλὴς εἰς πύρας τῆς γῆς, καὶ ὅτε πλημμυρᾷ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐπάροδον. καὶ γὰρ ἐκεῖ κατῴκει ὁ δεσπότης, καὶ πολλοὶ πρὸς αὐτὸν συντρέχοντο, ὥστε φοβεῖσθαι τοὺς Χαλδαίους μὴ ἀντάρῃσιν. διὸ καὶ ἐπιλθὼν αὐτοῖς εἰς ἀναιρέσειν καὶ ἰποῖσιν στήναι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἐκρήγῃσιν εἰς τὸ πύρην· καὶ οἱ τολμήσαντες τὸν ἔχθρῳ ἐπιδιδῶμι κατεποτισθῆσαι. οὕτως διὰ προσεσχῆς αὐτομάτως αὐτοῖς βασιλὴς προσῆν ἰχθύνον παρίστατο, καὶ πωλοῖς ἐκλιποῖσιν ζωὴν ἐχαρίσσετο. οὕτως ἀπολλυμένοι τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῶν ἰχθῶν προσελθὼν τοῖς ἰσότημοις, καὶ διὰ τερπαστίον φοβηθέντες ἐπαύσαντο. τότε ἔλεγον αὐτοῖς ὅτι διαπερνοῦμεν, ἀπώλετο ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐν τῇ κατὰ τὸν δόστιον τῶν νεκρῶν αὐτῶν ἐπιστῆναι ὅτι ἐστὶν ἐλπίς τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ἵνα οὐδὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μωλлотος. οὕτως (cod. οὕτως) ἐκεῖ ὡς ἰδεῖσιν τῇ λαῷ Ἰσραὴλ τὰ ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν τῇ νιῷ γινώμενα. οὕτως ἡρπαγὴ ἐκείθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰς ἔλεγον τῶν ἀπίστων. οὕτως κατὰ τὸν Μωσῆν ἰδὲ τὸν τύπον τοῦ ναιῶ, ὡς τὸ τεῖχος καὶ τὸ περίεργον πλάτνυ, καθὼς εἶπεν Ἀνγὴλ ὅτι κτισθῆσεται. οὕτως ἐκρίνετο ἐν Βαβελῶνι τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἰᾶδ, ὅτι ἰσότημον εἰς κίχυν δώσαντες τοὺς τὸν τύπον φυλάσσοντας, καὶ ἰποῖσιν πῶς ὥφειε ἀναλίσκειν τὰ βράχια καὶ πάντα τὰ κτήνη αὐτῶν, λέγοντες ὅτι ἐκεῖ οὐκ ἐπιστρέψει ὁ λαὸς εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ. ἐξ ὧν καὶ ἀντρέθη.

(Γ. 'Ιεζεκιήλ ἐστὶν ἐκ γῆς Σαμαρά, ἐκ τῶν ἱερῶν) καὶ ἀπὸθενται ἐν γῇ Χαλδαίων ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας, πολλὰ προφητεύσας τοῖς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. ἀπέστειλε δὲ αὐτὸν ὁ ἰσότημος τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ ἐκεῖ, ἐλεγχόμενος ἐπὶ αὐτοῦ ἐπὶ ἰδωλῶν σεβάζεσθαι καὶ ἴδωσαν αὐτὸν ὁ λαὸς ἐν ἀρχῇ Μαιὶκ ἐν τῇ τάφῳ Σῆμ καὶ Ἀρσαζάδ πατρίων Ἀβραάμ. καὶ ἐστὶν ὁ τάφος σπῆλαιον διπλοῦν, ὅτι καὶ Ἀβραάμ εἰς Χεβρὼν πρὸς τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ ἰποῖσιν τὸν τάφον Σάρρας καὶ ἀπόκρηφον ἐξ ἐπιπιδόν ἐν ὑπερέφον· καὶ ἐστὶν ἐπὶ τῇ γῇ ἐν πύρην κρημνίσαντες.

Οὕτως ὁ προφήτης τίμης ἴδωκε τῇ λαῷ ὥστε προσήκει τῷ ποταμῷ Χορῶρ ὅτε (cod. ὅτι) ἐλπίσει, ἐπιλείπει τὸ δρέψανον τῆς ἱερουσαλὴς εἰς πύρας (cod. τίμης) τῆς γῆς, καὶ ὅτε πλημμυρᾷ, τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπάροδον. καὶ γὰρ -- πρὸς αὐτὸν συντρέχοντο. καὶ ποτε πλῆθους συντόνος ἀντὶ ἴδωσαν οἱ Χαλδαῖοι τῶν Ἐβραίων μὴ ἀντάρῃσιν· καὶ ἰποῖσιν ὁ προφήτης διαστῆναι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἐκρήγῃσιν εἰς τὸ πύρην γεγόμενα· καὶ ὅτι τολμήσαντες τὸν ἔχθρῳ ἐπιδιδῶμι κατεποτισθῆσαι. οὕτως διὰ προσεσχῆς αὐτομάτως αὐτοῖς βασιλὴς προσῆν ἰχθύνον παρίστατο, καὶ πωλοῖς ἐκλιποῖσιν ζωὴν ἔλθειν ἐκ Θεοῦ παρεμύσσει. οὕτως ἀπολλυμένοι τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῶν ἰχθῶν προσελθὼν τοῖς ἰσότημοις, καὶ σμῖμα ποιήσας ἔθνησαν πῶς πολέμους, κατεπλήχθη αὐτοῖς σφαιροῦσιν. τότε γὰρ ἔλεγον ὁ Ἰσραὴλ ὅτι διαπερνοῦμεν, ἀπώλετο ἡ ἐλπίς ἡμῶν καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸν δόστιον τῶν νεκρῶν αὐτῶν ἐπιστῆναι ὅτι ἐστὶν ἐλπίς τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ὥδε [καὶ] ἐπὶ τοῦ μωλлотος. οὕτως ἐκεῖ ὡς ἰδεῖσιν τῇ λαῷ Ἰσραὴλ τὰ ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν τῇ νιῷ γινώμενα. οὕτως ἡρπαγὴ ἐκείθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς ἔλεγον τῶν ἀπειθευόντων Θεῷ. οὕτως κατὰ τὸν Μωσῆν εἶδε τὸν τύπον τοῦ ναιῶ καὶ τὸ τεῖχος καὶ τὸ περίεργον καὶ τὴν πύλιν ἐν ᾗ κίχυν ἐκτελλέσκει καὶ ἐξελεῖνται, καὶ ἐστὶν ἡ πύλις κεκληρημένη, οὕτως ἐκρίνετο ἐν Βαβελῶνι τὴν γλῶσσαν Ἀν καὶ τὸν

Γιά, ὅτι ἤρξαν εἰς κήρυκιν δυνάστες -- ἐποίησαν αὐτοῖς τίμας μῆγα, ὅτι οἱ ἴσθης ἀνθρώπων τὰ βροχία αὐτῶν διὰ τῆς ἀσέβειας αὐτῶν. καὶ προέφηκεν ὅτι δι' αὐτοὺς ἔκ ἐπιστροφῆς ὁ λαὸς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, ἀλλ' ἐν Μεδείᾳ ἰσχύεται ὥς στεντελίνας πλάνης αὐτῶν. καὶ ἐξ αὐτῶν ἦν ὁ ἀνελὼν αὐτῶν· ἀντίκειτο γὰρ αὐτῷ πάσις τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ.)

15. *Λαυηλ*¹⁾ ἦν ἐν (cod. ex) Βεθόραν (sic) τῇ ἀνωτέρᾳ ἐνὶ τῇ Ἰούδα -- καὶ ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορ πολλὰ ἠξήτο παρὰκ. αὐτῶν. Βιλάρ. τοῦ νῦν αὐτοῦ, ὅτε γέγονεν -- κτήριος δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἦν τοῦ Βελάρ. κ. π. καὶ ὡς μὲν βοῦς ἔσθην ἰσχυρὸς, φασὶς προῆναι καὶ τοῦ ἐνθῶς ἐπὶ αὐτῷ, καὶ παρὰ κἀκεῖ -- οἱ δὲ ὁφθ. αὐτοῦ γέγονασιν -- ἐπὶ μῆνας. καὶ τὸ μυστήριον τῶν ἐπτά -- ἀνομιὰς αὐτοῦ²⁾ ἀπιδωκεν πάλιν αὐτῷ ὁ θεὸς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. καὶ οὔτε ἄρτος -- ἐξέμεκυσθαι τὸν θῆον. διὰ τοῦτο ἐκάλει τὸ ὄνομα αὐτοῦ Βαλιτάαρ -- ἀπερημίτων. καὶ τοὺς μετέπειτα δὲ -- μόσος αὐτοῦ θεοῦ προσήχεται. οἱ δὲ δεύτερον -- κατισπέρχεται τὸν ἐκ βορρᾶ, εὔτε ἔξεν -- ὅτε δὲ ὡς πυρὶ καίεται, εὔτε τὸ τέλος πάσις -- ζήσονται ὕδατα -- γῆν αὐτῶν³⁾ ἔαν δὲ αἰμὴ ζήσωνται -- τῇ γῇ.

(*Λ. Λαυηλ*¹⁾ οὗτος μὲν ἦν ἐκ ἐνὶ τῇ Ἰούδα τῶν ἐξερχομένων τῆς βασιλείας ὑπερβίας. ἀλλ' ἐπὶ τῆς οὐκ ἔχοντος ἐπὶ αὐτῶν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Χιλιδαίαν. ἐπεὶ τῇ δὲ ἐν Βιθωρον τῇ ἀνωτέρᾳ, καὶ ἦν ἀνὴρ σώφρων, ὥστε θαυμάζειν τοὺς Ἰουδαίους πιστεύοντας εἰς αὐτὸν εἶναι σπῆντα, οὗτος πολλὰ ἐπέθιγεν ἐπὶ τὴν λαὸν καὶ τὴν πόλιν Ἰερουσαλὴμ, καὶ ἐν ἐκείναις ἔσχετο ἀπὸ πάσης βροχίας ἐπιθυμητῆς, σπέρματα γῆς ἰσχυρῶν²⁾ καὶ ἦν ἀνὴρ εὐχὸς μὲν καὶ σπουδῆς τὴν εὐδίαν, ἀλλ' ὡς αὐτὸς ἐν γῇ ἐνέστη. οὕτως πολλὰ ἠξήτο ἐπὶ τοῦ Ναβ. παρακαλῶντος -- ὅτι ἐγένετο ὡς θηρίον καὶ κτήριος -- ἐμπερσθῆαι ἐκ βροχίας, ἔχον τὸ σχῆμα καὶ κεφαλὴν, καὶ οἱ πόδες σὺν τοῖς ὁπισθίνοις λῶντος. καὶ ἀπεκατέστη τῷ ὡσὶ περὶ αὐτοῦ τὸ μυστήριον τοῦτο, ὅτι κτήριος γέγονε διὰ τὴν ἀμνησὶν αὐτοῦ ἐκ τῆς οὐραίας καὶ σπέρματος γῆς³⁾ καὶ ὅτι ὡς βροχίας ὑποζύγιον γέγονε τῷ Βελάρ, λῶν δὲ διὰ τὸ ἀρπακτικὸν καὶ τρανικὸν καὶ θηριώδες τοῦ τρώειν αὐτοῦ. τὰντα γὰρ ἔχοντο ἐν θανάτῳ ἐν νύκτι, τινεῖται τὸ κτενώδες⁴⁾ ἐν νύκτι ὅτι θῆρες γίνονται, ἀσπίζοντες, ὀλοθρεύοντες, ἀνιερῶντες, τρανιόντες, ἀσπῶντες, πατάσσοντες⁵⁾ τὰς δὲ τούτων ἀμοιβὰς παρὰ τοῦ δοκίμου κτητοῦ θεοῦ ἀπολαμβάνοντες. ἔγνω οὖν διὰ τοῦ θεοῦ ὁ ὅσιος, ὅτι ὡς βοῦς ἔσθην χίτριον καὶ ἔγινετο αὐτῷ ἀνθρώπινος (ἀνθρώπου;) φάσις προῆναι ὁ χύριος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ναβ. μετὰ τὴν πύμην τῆς προῆς ἐν κηδερίᾳ ἀνθρώπου γιγνόμενος ἔλαλε καὶ ἔξιν κήρυκιν νόκτα καὶ ἡμέρας τεσπαρακωτέως δόμοσος, ὡς δὲ ἐπὶ γένετο αὐτῷ, καὶ ἐλάλειεν ὅτι γέγονεν ἀνθρώπος, ἔρχει ἡ γλῶσσα αὐτοῦ τοῦ λαλεῖν, καὶ τοῦ ἐνθῶς ἐπὶ αὐτῷ⁶⁾ οἱ δὲ ὁφθαλμοὶ αὐτοῦ ἴσαν ὡς νεκρῶν κήριος ἐκ τοῦ λαλεῖν. πολλὰ γὰρ ἐξῆντες ἐκ τῆς πόλεως ἐθόρεον αὐτῷ⁷⁾ ὁ δὲ *Λαυηλ* μόνος οὐκ ἔθελεν αὐτὸν ἰδεῖν, ὅτι πάντα τὸν χρόνον τῆς ἀλλοτρίως αὐτοῦ ἐν πτωχεύῃ ἦν ἐπὶ αὐτοῦ. ἐλγε γὰρ ὅτι πάλιν ἀνθρώπος γένηται, καὶ τότε ὁφθαλμοὶ αὐτοῦ⁸⁾ καὶ ἠπίστον αὐτῷ. ὁ *Λαυηλ* οὖν τὰ ἐπτά ἐγ, ἃ εἶπεν ἐπὶ τὰς καιροὺς, προσενόμενος πρὸς τὸν ὕμνον ἐπαύσαν ἐπὶ μῆνας γενέσθαι. καὶ τὸ μυστήριον τῶν ἐπτά κηρῶν ἐτελέσθη ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἀπακατέστη ἐπὶ ἐπτά μῆσι⁹⁾ τὰ δὲ λοιπὰ ἐξ ἐγ καὶ ε' μῆνας ἐπέπιπτε τῷ θεῷ καὶ ὡμολογῇ τῇ ἀσέβειαν αὐτοῦ

¹⁾ Haec recensio tantopere convenit cum textu eo quem l'etavius appendicis loco tom. II. pag. 243. ex Augustano codice edidit, ut ea tantum ex Coisliniano codice excrabim quae ab illo differunt.

Differunt autem pleraque sic ut editio praestare clarum sit.

²⁾ Ita restituenda est vitiosissima scriptura a Petavio edita: ὅτι ἀπακατέστη ἐπὶ μῆσις. ἔξ οὖν ἐγ καὶ ἔξ μῆρας etc.

καὶ πᾶσαι τῆς ἀγομίας αὐτοῦ. καὶ μετὰ τὴν ἀγοσίαν τοῦτο ἀπέδωκεν αὐτῷ ὁ θεὸς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· καὶ ὅτε ἄρτον ὅτε κρέας ἔφαγεν ὅτε ὄθιον ἔπινε, ἐξομολογούμενος τῷ κυρίῳ ὅτι *Αὐτ.* προσέειπεν ὁ σπέρσις ῥαββίος καὶ χρίστος ἐξῆλ. κύριον. διὰ τοῦτο -- ἀλλ' ὁ νῖκος οὐκ ἠθέλησεν, εἰπὼν 'Πέος μοι ἀφείμαι (cod. ἀφίμαι) με κληρονομίαν πατρίων καὶ πολλὰ θήματα με κληρ. ἄπρη. καὶ τοῖς ἄλλοις διὰ βασιλείαν Παρσῶν ἐποίησε τυραννίαν, ὅσα γραφὴ οὐ παρεδόθη. καὶ ἀπῆλθεν ἐκεῖ, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ σπηλαίῳ τῇ βασιλικῇ μόνος ἐνδοξος, καὶ αὐτοῖς ἔδωκε τίμας ἐν -- Βαβυλωνίῳ, ὅτι ὅτε κατισχύσεται τὸ ἐκ βαρὰ, τότε ἔξαι τὸ τέλος τ. Βαβ. ὅταν δὲ ὡς πρὶν καλῶναι τίμας -- ἐν τῷ ὅταν ἰσχύσεται, ἐπιστρέψει ὁ λαὸς -- αἵμα ῥήσας, ὅσους ἔσται τοῦ Βαβυλῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ. καὶ ἐκαμάρτη ἐκεῖ ὁ οἶκος ἐν εἰρήνῃ.

Α.) Νάθαι προσήτης ἦν τοῦ Λαυὶ ἐκ Γαζῶν, καὶ αὐτοῖς ἦν ὁ διδάξας αὐτοὺς νόμον κυρίου. καὶ εἶδεν ὅτι Λαυὶ ἐν τῇ Βηρσάμῃ παραβρίσκειται, καὶ ᾤπισεν τὸν ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ ἀναγγεῖλαι αὐτῷ ἐπεὶ δόσε δι' ὁ Βαβυλῶν, ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς νεκρῶν κείμενος γημὸν ἐσχαθμῶνος, καὶ ἐπιμένει ἐκεῖ. καὶ ὅτε ἔγνω ὅτι ἰσχυροῖς τὴν ἀμάρτιαν ὁ Λαυὶ, ἐπιστρέφει περθεῶν καὶ ὡς ἀνέλε τὸν ἄνθρωπον Βηρσάμῃ, ἐπεμύη κυριῶς διδῆναι αὐτόν. καὶ αὐτοῖς πᾶν γρησας (cod. πάντ γρησας) ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Β. Ἀχιὰ ἦν ἀπὸ Σιλωῶν, ὅπου ἦν ἡ σπηλὴ τὸ παλαιόν, ἐκ πύλων 'Ηλεῖ. οὗτος εἶπεν περὶ Σολομῶνος ὅτι προσκρούει τῷ κυρίῳ· καὶ οὗτος ἤλεγξε τὸν 'Ιεροβόαμ, ὅτι δόλωρ περὶσσεύεται μετὰ κυρίου. καὶ εἶδεν ἑστῶς βῶτον πατὴρον τὸν λαὸν καὶ κατὰ τῶν ἱερῶν ἐπὶ τῶν πρῶτον καὶ τῷ Σολομῶντι ὅτι αἱ γυναικες αὐτοῦ ἐξυπατάσονται καὶ πᾶν τὸ γένος αὐτοῦ. καὶ ἀπῆλθεν, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ σπηλῇ τῇς θενός Σιλωῶν.

Γ. 'Ιωάβ ἦν ἐκ τῆς Σαμαρείας, ὅταν ἐπάταξεν ὁ λαὸς καὶ ἀπέθανεν, ὅτε ἤλεγξε τὸν 'Ιεροβόαμ ἐπὶ ταῖς θυμύλαις καὶ ἐτάφη ἐν Βεθὴλ ἐν τῇ σπηλῇ τοῦ κρηδοπροφήτου τοῦ πληνίσαντος αὐτόν.

Δ. Ἀζαρίας ἦν ἐκ τῆς Συβαθῆ, ὅς ἀπέστρεφεν εἰς 'Ιερουσαλὴμ τὴν αἰχμάλωτον 'Ιούδα καὶ θάνατον ἐτάφη ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ.

Ε.) 'Ηλίας (Ηλίας δι) ὁ Θεοβίτης ἦν ἐκ τῆς 'Αράβων, γενεῆς 'Αραβῶν, οἰκῶν ἐν Γαλαὰδ, ὅτι ἡ Θεοβίτης δόμα ἦν τοῖς ἱερέσι. καὶ (ἱερεῖον) ὅτε δι' ἡμῶν τίκεσθαι ὅτε ἡμῶν τεχθῆναι. Σολῶν ὁ πατήρ αὐτοῦ (ὁδὸς Σολῶν ἡ μήτηρ αὐτοῦ) εἶδεν ὅτι ἄνδρες λευκακταῖς αὐτοῖς προσήγαγον, καὶ ὅτι ἐν πρὶν ἰσχυροῦν αὐτόν (καὶ ἐν τῷ πρὶν αὐτ. ἰσχυρ.), καὶ γλῶσσαν πνύς ἔδιδον αὐτῷ γαλαί. καὶ ἐλθὼν (ὁ πατήρ αὐτοῦ) Ἀδὰμ ἀνήγγειλεν ἐν 'Ιερουσαλὴμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ χειρσμός Μὴ δειλιά (ὁ χρ. Θάρασι) ἵστω γὰρ ἡ σῶσις αὐτοῦ θνός, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ἀπόστασις, καὶ κρηνὴ τὸν 'Ισραὴλ ἐν ῥομακαῖς καὶ πνύ. (Addita habet eadem prorsus cum cod. Augustano Petavii: καὶ γὰρ ὑπερβολὴ καὶ γλῶσσαι -- καὶ χειρσμένους (sic emendanda est scriptura Aug. cod. χρσμ.) θείων -- ὁ δὲ τοῦτον γοητικός (cod. γοη.) 'Ελσασίος ἦν ἐξ etc. nulla distinctione facta.)

Σ. Ἐλσασίος ἦν ἐξ 'Αβελμασίλ ('Αβελμασίλ), γῆς τοῦ 'Ρουβὴν (add. γενεῆς Λευί, νῖος 'Ιωσάφ.) ἐπὶ τοῦτον γένον τίμας, ὅτι ἦν ἱερεὺς (καὶ οὗτος δι' ἦν ἱερεὺς) ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἡ δόμας ἡ χρσθ (ἡ χρ.

1) Hunc in modum solus pergit cod. Coisl. 224. Alter post Danieleum duas tantum vitas habet, Eliae et Elisaei. Videlicet sub E et ceterum numeri vitarum in Cod. 224, ut edidimus, rursus ad A. B. etc. redeunt.

2) Vitas Eliae et Elisaei alter quoque codicum Coiselinorum continet; qui quibus differret, additamentis ipsi textui immixtis significavimus.

δάμ.) ὅς ἐν ἰσραήλ, ὥς καθελεῖ τὰ γλεπτά αὐτῶν καὶ τὰ χωνετὰ αὐτῶν. καὶ θανόν ἐτάφη ἐν Σαμαρείᾳ. (χωνετὰ. καὶ γὰρ ἵστασθαι αὐτὸν ἐπ' αὐτὸν τὸ πν. διαπλῶν γίγνεται ἐν αὐτῷ δαπλῶ ἐν πτενίματι καὶ τὰ χαράγματα καὶ τὰ ἐνεργήματα· ὅθεν οὐ μόνον ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ ἐπαμνηστεύεται, ἀλλὰ καὶ θανόν καὶ ταφῆς ἐν Σαμαρείᾳ, ἰσραὴλ νεκρὸς μονόλογος ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ, καὶ εὐθὺς ἀνέζησεν ὁ νεκρός.¹⁾)

Ζ. Ζαχαρίας ἦν ἐξ Ἱερουσαλὴμ, νῦν Ἰουδαί τοῦ ἱεροῦ, ὃν ἀπέκτειναν Ἰουδοὶ ὁ βασιλεὺς Ἰουδα ἐχόμενα τοῦ θανάτου αὐτοῦ, καὶ ἐξήγαγε τὸ αἷμα αὐτοῦ ὁ οὐρανὸς λαὸν αὐτῷ μόνον τῷ ἑλὲμ. καὶ λαβόντες αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἴδωσαν αὐτὸν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐκτοτε γίγνεται τὸ ἱερατεὺς αὐτοῦ ἐν τῷ λαῷ, καὶ οὐκ ἴσχυον οἱ ἱερεῖς ἰδεῖν ὅπου σῆμα ἄγγελου Θεοῦ ὥστε δοῦναι χρησμούς ἐκ τοῦ Λαβῆρ ὥστε ἱερῶσαι ἐν τῷ Ἱερῶσθ ὥστε διὰ δόξαν ἀποκριθῆναι τῷ λαῷ ὥς τὸ πρῶτ.²⁾)

ΗΨ). Ἀνδρέας τοῦ Θεοῦ ὁ ἐλθὼν ἐκ γῆς Ἰουδα εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς Ἱεροδοῦμ Ἰαθῶν ἐκαλεῖτο, ὅπως προσεγγίνας περὶ Ἰωσία τοῦ βασιλέως Ἰουδα, ὅτι τὰ ὁσὰ τῶν ἱερῶν (cod. . ρων) τοῦ Βάβαλ (cod. βάλ) κατεσπέναντο ἐπὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἶδα Ἱεροδοῦμ ἔδινεν τῇ Βάβαλ, καὶ προσεγγίνας αὐτοῦ ἐξέτεινε ὁ βασιλεὺς τὴν χεῖρα αὐτοῦ συλλαβεῖν αὐτόν, καὶ ἐξηράνθη ἡ χεὶρ τοῦ βασιλέως παραντία.

Θ. Καὶ ἄλλοι δι' ἐπὶ προσέγγειν ἔγινον κροῦσι, ὅν τὰ ὀνόματα ἐμαρτύρηται ἐν ταῖς γενεαλογίαις αὐτῶν, ἐπὶ βιβλῶν ὀνομάζονται Ἰσραὴλ· ἐγείροντο γὰρ πᾶν γένος Ἰσραὴλ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν προσεγγόντων καὶ ὁσίων ἀνδρῶν, καὶ ὁ θάνατος αὐτῶν καὶ τὰ ἀξιώματα αὐτῶν, καὶ πότε ἀπέθνησκον· καὶ ἦν εἰς μετάνοιαν τῶν ἱερῶν καὶ βασιλέων καὶ προσεγγόντων καὶ τῶν μεριστῶν καὶ ὁσίων ἀνδρῶν.

Ι. Σίμων ὁ υἱὸς τοῦ Κλωπά, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κηρύου, σωματικῶς ἐπὶ τῶν αἰρέσεων κατεργασθῆναι ἐπὶ ἄστικῳ ἔπαυσα. καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας αἰσχρολογεῖται, ὥς πάντας ἐπαρθευμένους καὶ τὸν ὑπατίου, πῶς οὐκ ἔταυ τεχνάων ἐπίμεινε τὰς αἰτίας· καὶ ἐολενοῖν αὐτὸν σταυρωθῆναι.

Καὶ ταῦτα μὴν μῆχα τοῦτον. παρακαλῶ δι' τοὺς ἐντεχνάοντας τῶνδε τῶν ποτήριων ἵνα τὸ ἱσχυρὸν διαγῆται, ἐν ᾧ ἡμῖν ἀντιδοῦναι τοῦ πόσιος· τοῦτο γὰρ οὐ μικρὰν τεχνάειν τῆν ἐν τούτῳ οὐράνιαν, τοῦ μὴ ἀγνοεῖν τῆν τῶν ἁγίων τοῦτον ποιεῖν τε καὶ τελειῶν, ὅτι μετῆς δοκίμου μὲν ἐγκωμίων, καὶ διῶτι ἡ πρὸς τοῖς ἁγίοις τῶν ὁμοδοτέων τιμὴ ἀποδείξει ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν δεσπότην ἐντοίας.

VII.

Huic suppositicio Epiphaniî libello ea adiungam quae in eodem cod. Coislin. nr. 224. fol. 14. leguntur de adamante gemma summi Hebraeorum pontificis: ista sunt enim et ipsa in Epiphaniî scriptis iisque genuinis a Petavio edita ad calcem libelli de XII gemmis. Vide tom. II. p. 230 sq. Exscribam autem e cod. Coisl. tantum ea quae ab edito textu aliquo modo differunt.

Ὁ λίθος ὁ ἀδάμας ἡμετέρος ἵσται τῷ ᾧ. ὅν ἐγὼ οὐκ ἀρχαῖος ὅτε - - τὸ πόσιος καὶ τῇ γ· καὶ τῇ σχηματίζῃ - - τῇ ἰσχυρίᾳ. ἔρχεται δὲ ἡ ἰσχυρία κατωτέρω - - καὶ ἡμῶν τὸ - - ἐπὶ αὐτῶν τὸν μῶνον ἐν

¹⁾ His exit libellus in codice Coisl. 120. Quae sequuntur vitae, ex altero solo haustae sunt.

²⁾ Cf. haec extrema cum extremis vitae Zachariae pag 113.

³⁾ Quae iam sequuntur usque finem, ea in editione Petavii non habentur. Eorum loco ibi leguntur tria alia brevissime concepta: ὁ βίος τοῦ Σπυριδων, ὁ βίος Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ, ἡ εὐλογία.

φένους, εἰ μὴ οἱ γεγραμμένοι ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς. καὶ ἡ πόλις οὗ χρεῖαν ἔχει τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς πελῆνης ἢ αὐτοῦ ἀντὶ, ὅτι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐκώσταν αὐτῶν· καὶ πᾶς οὐκ ἔσται ἐκὼς τῆς, ὁ γὰρ κίρκος φασκί ἐν αὐτοῖς· καὶ βασιλεύουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. τότε γὰρ οἱ μὲν καταβυθίζονται τῆς ἐν σφραγῇ διατρυγῆς ἐκείνῃ χωρίζονται, οἱ δὲ τῆς τοῦ παρθερίου τρυγῆς ἀπολαύουσιν, οἱ δὲ τῆς ἀγίας γῆς καὶ τῆς λιμπερίας τῆς πόλεως κατέξουσιν σὺν (cod. στή) πᾶσι τοῖς περὶ αὐτὴν ἀγαθού· ἐπιχορηγούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· πιστευόντων γὰρ ὁ σωτὴρ ὁραθήσεται, καθὼς ἄξιον ἔσονται οἱ ἁγῶντες αὐτῶν. ἔτι δὲ τῆς διατρυγῆς ταύτης τῆς κίρκου (cod. κίρκου) τὸν τὰ φ' κερατὶ ἀποκτείνῃ καὶ τὸν τὸ λ' καὶ τὸν τὸ μ' αὐτὸν εἰς τοὺς σφραγῶν ἀνελκυσθῶσιν, οἱ δὲ ἐν τοῖς παραδείσῳ διατρυγῶσιν, οἱ δὲ τῆς πόλεως κατοικήουσιν. καὶ διὰ τοῦτο εὐχαῖναι τὸν κίρκον ἐν τοῖς τοῦ πατρὸς μὴ μισῶς εἶναι πολλὰ· τὰ πάντα γὰρ τοῦ Θεοῦ, ὃς τοῖς πᾶσι τὴν ἀγάπην οὐκ ἔστιν ἀφ᾽ ἧς.

IX.

In papyris Coptis Taurinensibus, unde nuper textum Coptum Actorum Pilati ad editionem meam evangeliorum apocryphorum (cf. Prolegg. p. LXXII.) adhibui, inventa etiam sunt fragmenta sermonis „Theophili archiepiscopi“ (Alexandrini ut videtur), dudum deperditi, et mecum a cel. Peyron communicata. Cuius Theophili scripta (cf. Cave Script. ecclesiast. hist. litterar. pag. 178 et 179.) quum tantum non omnia perierint, ex interpretatione Amadei Peyron adscribam quicquid ab initio eius sermonis legitur, usque dum lacuna unius folii sequitur, item singula plura ex partibus reliquis.

EXEGESIS SANCTI THEOPHILI ARCHIEPISCOPI, QUAM DIXIT DE CRUCE ET LATRONE.

„Sol iustitiae apparuit in oriente, illuminavit eos qui erant in tenebris et umbra mortis. Rex iustitiae tulit diadema regni; inimici eius humiliati sunt sub pedibus eius. Suavis eius odor bene olet super altare salutis; cessavit foetor in odore unguenti eius. Leo robustus surrexit ex silva; ferae omnes absconderunt se in antris suis. Medicus sanctus venit ad nos cum suis medicinis vitae; o vos omnes qui laboratis, accipite medicinam gratis. Lactitia totius mundi effusa est; qui dolent, omnes lactentur cum eo. Quemadmodum enim civitas quam inimicus rex obsidebat et includet eam, tunc qui in ea versantur sunt in magna afflictione afflicti, dolentes et clamantes: quando rex potestatem habens in ea audierit magnam audaciam qua ausus est in ea interficere cives suos, tunc congregat copias suas omnes, curat ut incendant sagittas hostium; postquam vero docuerit copias suas bellum gerere cum hostibus, ita ante eos cum gaudio, sciens profligaturum se esse eos magna victoria. Ita dominus noster Jesus Christus quum vidisset verum hostem totius humani generis seu diabolum occupasse universum mundum, afflixisse omnes multos peccatorum speciebus eosque dispersisse in plagis multis, scilicet in servitio idolorum, rapinis, vanitatibus, adulteriis, blasphemis, homicidiis, detractionibus, ebrietatibus, comessionibus,

rixis, invidiis, odiis, indignationibus, iris, incantationibus, magiis, pollutionibus, astu, fraudibus, superbia, iuramentis falsis, impuritatis, fornicationibus, astutiis, et his similibus, quae sunt laquei diaboli, quibus insidiatur humano generi ut illud perdat et dispergat: enge cum vidimus qua ratione rex Christus bellum gessit cum eo, donec eriperet ab eo animas et fecerit liberas. Incipiamus nunc penetrare in magnum thesaurum plenum fructuum vitae, qui est magnum mysterium sanctum ligni crucis, in quod cum amore ascendit deus verus Jesus Christus. Quum descendit in hunc mundum venit ad populum Israel praedicavitque ei dicens Poenitemini, appropinquavit enim regnum aeternum. Ipsi vero non attenderunt eius consiliis sanctis. Post haec fecit virtutes omnes suae divinitatis in medio eorum innumerabiles, caecos videre fecit, claudos ambulare, surdos audire, leprosos mundavit, mortuos resuscitavit, daemones eiecit, paralyticos reddidit firmos, peccata eis remisit, publicanos ad poenitentiam adduxit, manus sicas extendit, pauperes evangelizavit, adulteris peccata remisit easque purificavit sua divinitate et effecit uti virgines. Nam ut fornicariam illam mulierem dignam reddidit magnae gratiae quod manus eius ingerent pedes sui creatoris, statim illa particeps fuit puritatis divinitatis eius, statim vox dei pervenit ad eam Fides tua te salvam fecit, vade in pace. Post haec omnia ab ipso facta in medio eorum non crediderunt ei, sed cum comprehenderunt et tradiderunt ut crucifigeretur. Quum vero introductus fuisset in aulam pontificis, contumelia pro honoribus affecerunt eum. Tunc scriptura impleta est dicens Constituerunt mala mihi pro bonis, et odio persecuti sunt pro amore meo. Quanta sunt mala quae creatori suo fecit populus homicida: terribilia sunt dictu et creditu; lingua mea tremit, oculus meus lacrimas effundit, spiritus meus gemit, anima mea turbatur in iis dicendis. Deum comprehenderunt, dominum ligaverunt, regem gloriae cruci affixerunt, Jesum Christum ligaverunt, clavis confoderunt manus creatoris sui, percusserunt alapis faciem domini sui, pugnis ceciderunt caput eius, coronam spineam posuerunt super caput eius, induerunt eum clamyde purpurea, dederunt ei bibere acetum et fel. Haec omnia ipsi fecerunt. Cum eo crucifixerunt duos latrones, quorum alter erat indignus manifestatione divinitatis eius; deum allocutus est impropereans eum Si tu es Christus, salva te et nos. Alter ipsi respondit obiurgans eum iracunde Non times dominum? Accipimus nos quod dignum est peccatis nostris quae fecimus, hic autem nullum admisit peccatum. Et dixit Jesu Memento mei quando eris in regno tuo. Respondit ei Jesus cum magna laetitia Amen amen dico tibi, hodie mecum eris in paradiso. Porta paradisi clausa a tempore quo Adam peccavit; sed aperiam illam hodie, introducam te in eum, quia agnovisti sublimitatem capitis mei supra crucem. Particeps mecum fuisti doloris crucis, particeps mecum eris cum gaudio regni mei. Glorificasti me in medio hominum carnalium peccatorum: ego etiam te glorificabo in medio angelorum. Fuisti adhaerens mihi supra crucem, adhaerens mihi in tua voluntate cordis: ego etiam te amabo, et pater meus amabit te, et angeli tibi ministrabunt in sancta coena. Fuisti antea homicidarum

socius: ecce feci te socium meum, qui sum vita omnium. Antea ambulabas in desertis¹⁾ eorum cum filiis tenebrarum: ecce te ambulare facio mecum, qui sum lux totius mundi. Consilia autem inihabas cum homicidis: ecce feci te socium meum, qui sum creator. Haec vero omnia tibi gratis do, quia confessus es divinitatem meam in medio eorum qui me negabant. Ipsi enim viderunt virtutes omnes quas feci, nec mihi crediderunt, tu vero qui es fur, raptor, homicida, latro, avarus, destructor²⁾ „creavit nos propter res huius mundi. Sunt enim nunc quidam negantes deum propter substantiam, avaritia enim excaecat oculos eorum qui eam diligunt. Illo etiam accipit partem, nam hic etiam vendidit dominum pro triginta argenteis.“

Ab hoc inde loco excerpta tantum eorum afferam quae Coptice scripta in papyris supersunt. Post plura alia, in quibus de Christo pendente de cruce exponitur, pergitur sic: „Videte dilecti mei, observate misericordiam dei mundi. Qui vestit creaturam omnem, nudatus fuit suis vestibus, positus fuit nudus super lignum crucis. Sed sol servus prudens opernit dominum suum tenebris, quae factae sunt donec obtinebravit oculos eorum, ne viderent magnum mysterium iacens in ligno crucis, quin id non merebantur. Qui enim dignus erat ut videret horam illam, vidit complementum mysterii divinitatis eius. Quis vero dignus fuit magna hac gloria in hora illa? Videamus eum. Pater vidit de coelo. Latro etiam positus supra sublimitatem crucis vidit omnia quae contigerunt, et gavisus, laetatus est quia ea vidit. Quis vero eum vidit? Cohors angelorum circumstans crucem hymnis eum celebrabant. Pater vidit de coelo glorificans unigenitum suum; aer omnis exultabat, quia corpus creatoris sui pendebat. Terra omnis laetatur, quia sanguis regis sui effusus est super eam et mundavit eam. Arbores omnes florent, quia dominus pependit supra lignum crucis, lignum immortalitatis, lignum incorruptibilitatis, lignum remissoris peccatorum, lignum sanatoris, lignum vivificatoris, lignum fructificantis, lignum plenum requiei, lignum plenum laetitiae, lignum plenum gaudii, lignum plenum gratiae, lignum plenum salutis, lignum plenum laudis, lignum plenum omnis gratiae a Christo Jesu, qui pependit in ligno crucis.“ Per multa continuatur laus crucis, ut „Cruz est scala sancta quae elevat homines ad coelum. Cruz est vestis sancta quam ferunt Christiani.“ „Cruz est laetitia sacerdotum qui sunt in domo domini.“ „Cruz est pater orphanorum custodiens eos.“ Postea pergitur: „Vidistis quanta sit magnitudo crucis, eius virtus et magnum auxilium quod fuit omni creaturae. Quando enim homo expandit manus suas ad typum crucis et orat cum fide, angeli turbantur inter se donec conceditur ei ipsius petitio. Zacharias oravit, Gabriel ivit ad eum eique concessit eius petitionem. Johannes . . . (deest unus versus) „Petrus oravit: angelus eum adiit, vincula ferrea dissolvit, porta ferrea ipsius aperta est.“ Allatis aliquot exemplis similibus additur „Quare oremus omni tempore sine inter-

¹⁾ Hoc cum dubii significatione expressit Peyronius.

²⁾ Hoc loco excidit folium papyraceum unum, Peyronio teste.

ruptione in omni loco et salvabimur in temptatione omni. Dixit enim apostolus Orate sine intermissione. Qui a daemone vexati sunt, oratio eos sanat. Salvator ait Hoc genus eiici nequit nisi in oratione et ieiunio. Quapropter“ ---. Desunt cetera, sed ut videtur pauca.

X.

Ex eodem Coisl. cod. CCXXIV. unde iam plura allata sunt supra, descripsimus hanc nominum Hieronymi interpretationem, quae eiusdem generis est cum iis quae tanquam fragmenta lexicī Origeniani in operum Hieronymi volumine III. a Vallarsio edita sunt. Hae vero ipsae partes eiusdem ut videtur libri ibi non leguntur; atque ea quae tantum Latine pag. 98 sqq. et pag. 117 sqq. nominum Hebraicorum in Apostolorum Actis et in Apocalypsi scriptorum interpretatio legitur, multis quidem locis ad Graecum hanc textum accedit, sed nec paucis ab eo discedit. Ceterum cum hoc Parisiensi codice conferendus est Vindobonensis a Lambecio tom. III. nr. XXXIV. descriptus, in quo simillina habentur.

Ἑρμηνεία ἑβραϊκῶν ὀνομάτων τῶν ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀποστόλων
ἡμπερὸς μὲν κατὰ στοιχείον ἑρμηνευμένη (Vindob. addit ἀρίων) ἀποστόλων

A		B	
Ἀλφάως	μάθησις	Ἀρίσταρχος	ἐξηγῆσαν στίχους ταπεινὸς σπῶς
Ἀραβι	ὁμιλῇ πεδιγῇ	Ἀργίππας	συναγογὸς ἐξαιήτης
Ἀνανίας	χάρις καρὶν ἢ χάρις αὐτῶν	Ἀραμπεττίφ	αἰσθητὴ μεταβολῆς ἢ αἰσθητὴ ἑνὸς
Ἀμῶς	κατακλῆσις		
Ἀνάνιος	ἀποκατάστασις	Ἀππίον ὁφός	ἐλευθέρια καταπορεύσις ἡ καταπορεύσις
Ἀγριζος	ἄγγελος ἐν αἰσθητῇ ἢ ἄγγελος ὁφός	Ἀπιδιμῆς	χρῆμα αἰματος
	οὐκ ἔστι	Ἀννίς	κατακλῆσις
Ἀμφίπολις	λαὸν στίχους περιπεπωκῶσι	Ἀϊώτος	περὶ ἀδελφίδος
Ἀπολλωνία	παιδὶα ὁ αὐτῶν ἢ ἐν αἰσθητῇ	Ἀτιάμι	καρὶν καρὶν
	αὐτῶν	Ἀρτεμῆς	ἐξηγῆσαν τὸν στίχον
Ἀθῆναι	κατακλῆσις ἢ κατακλῆσις ἢ κατακλῆσις	Ἀρῆας	συναγὴ καπῶν
Ἀρεως πάγος	περὶ αἰσθητῇ ὁφός		
Ἀρῆας	ἀδελφῇ καπῶσι	Βαρδομῆας	εἰς καρῆσας ὁφός
Ἀτίππας	κατακλῆσις αἰσθητῇ	Βαρδῆας	εἰς καρῆσας

¹⁾ Corrigendum est παιδία, quemadmodum apud Hieronymum est: „disciplina vel synagoga (?) eorum.“

²⁾ Videtur in hac voce vitium latere. Apud Hieronymum est: „primitiva solemnitas.“

Βαρσαβζῶς	νῦν ἱπποκρέψαντα	Θ	ἀναγράφον· ἡ ἱπποκρέφον
Βλάστος	ἔχον ἱπποκρίαν	Θιόχιλος	αἰγυμολογῶν
Βαρρησόν	παισῶντα κακίαν· ἢ κακῶς παισῶντα	Θιερδῶς	σπίνδων σκῶν στρεβλῶν
Βέρσα	νῦν ἀντίς	Θεσσαλονικεύς	διδωμῶς· ἡ αἰβουσας
Βιθνία	θνητὴν ἀναστέλλς	Θωμάς	καταρωτισμῶν
Βερνός	ἐλκεπῶς σαρκοματῶν	Θυάμειρα	
Γ		Κ	
Γαλλία	κατακαυστή	Καππαδόκεια	ἀντισμῶντι καφῶρ
Γαλλικόν	κατακαυσθῆναι τρωχῶν	Κρήτη	αἰγίσεως τελεσμός
Γαμαλὴλ	ἀμνησάμενος θεοῦ· ἡ ἀπο- δοδόντος θεοῦ	Κυρηναίων	αἰγυμολογῶν
Γάιος	κατηθείς	Κασάρεια	κτίσις ἡρωτικῆς
		Καρσίλιος	ἐπιγινώσκων περὶ τοῦ
		Κιλικίαν	ἀντικαμῶν ἐν τῶν· ἡ ἐν γλῶσ- ῃ μεγάλῃ
Δ		Κίρκητος	πολιτικῆς ἐκ τῶ
Δανὺς	πεποθιμένος· ἡ ἱκανὸς χειρὶ	Κυρήνη	αἰγυμολογῶν
Δαμασκός	ἡμικτος ποτισμός	Κέπρος	σκαθιστός
Δεβή	λαλιτή· ἢ λαλιά	Κιλκία	ἐκκλησία θρησκείας
Διστόκος	διακαρμένος· ἡ διακαρτόμ- νος	Κισθόκος	ἐνδολλογισμῶν
Δίμαρος	συνπῶσα μεγαλή	Κλανδύς	ἐλπίς ἐνδομῶς
Διμήτριος	ἱκανὸς ἐκδοκῶν	Κρίσπος	γνώσ· ἡ ἐπιγινώσκων
Δεβζῶν	λαλιτός	Λ	
Δουσιλλίς	γίνωσκων εὐφροσύνη	Λεντίς	προκαίμενος
Δούσκων	ἐνδοκῶς σαρκοματῶν· ἡ ἡδὺς νῦν	Λόδιαν	ἀφελειν
		Λιβερίτιον	τῶν κτιζόντων· ἡ ἀφελειν- όντων
Ε		Λούκος	ἀντὶς ἀνοσῶν
Ελαμίται	προφθιμένοι· ἢ προφθιμένοι· σαν	Λευκαδίαν	τῶν ἀναστῆσαι
Ελάμας	ἀποστάτης· ἡ ἀποστατῶν	Λυδία	ἀφελειν
Ἐραστος	ἀδελφός μου βλεπω	Λυκία	διακαρτόκος
Ἐντιχίς	ἐξιστάμενος	Λύστρας	γεννῆσαι ἐν περὶς
		Λυσίως	γεννῶμενος
Η		Μ	
Ἡρώδης	ἡμιμικτος δόξα· ἡ δερμικτός	Μαρία	καρία· ἡ φωτισθεῖσα· ἡ φωτί- ζουσα
Ἡσαίος	συνεργία καφῶν	Ματθαῖος	διδωμῶν· ἡ δομιστῶν

Σαμοθρακί	ἀκὴ ἀπαικλήφους	Φ	
Δόπειτρος	δολιγύματος	Φυλπιπος	στήμη λιμπάδης
Σακάμ	μεθύνητες	Φαρσάκ	δασαχωρσάμναι
Σαμωτς 1)	ἄνομα υἱα τρεῖς	Φορσί	ἐνείσι· ἢ ἐνείσι
Σαμωσσε	τειχίσματα ἐνθροσύνης· ἢ ἡμεγ- μύς	Φιζίτος	στήμη πολλῶν
		Φεργί	καταστῆ· μίτος· στήμος (hoc

T

Τήμων	ἀρεθμῶν· ἢ πλυνίης	Φαρμώ	ἀποπειτώσις αὐτῶν
Τέρμι	συνήντες	Φιζίλξ	πρώσις παύματος
Ταχέριου	ὁράσιον· αὐτῶν· ἢ ἀγαθίς ὁράσιως· τινὲς δὲ ταχέριος· τὰ πανδοχεῖα ²⁾ ἡσάν		
Ταχέθ	δρακίς	Χαροάν	ὡς δαμονίον
Τιρτέλλος	ἐνδοκίον	Χαροάν	ὁράσονται αὐτῶν
		Χαταάν	μετάβολος

N

Ἑρμηγρία τῶν προσηχτικῶν ὀνομάτων.

Ἑρμῆ	συνέρον	Σηροσίης	αἰνιστὸν προσώπων ³⁾
Ἑρμῆς	σάμωρ· ὁ δὲ τῶν Ἑσίων πατὴρ ἄλλος ἐμμετρεῖται	Ἀγγαίος	ἐρεσί· ἢ ἐρεταί
Μημίης	γίνωσις δούλος	Ζαχαρίης	εκατὶς λόγος
Ἑρμῆ	αὐτὸς ὀρχίς	Μαλκίμης	βασάνης
Ἀβθωῦ	δουλείων· ἢ δούλος ἐξομολο- γούμενος	Ἑρμῆμης	παρὰ τὴν ὕδατος
Ἑρμῆς	περσικῆ	Ἑρμῆμῆ	κρίσις θανάτου
Νασίμ	πατὴρ ἐγγύμων	Ἑσάμης	σπουδή

Ἑρμηγρία ἐβραϊκῶν ὀνομάτων τῶν ἐν τῇ ἀποκαλέψει ἐμμετρεμένων κατὰ στοιχεῖα.

Ἀρμεγιδών	ἐξίτητος τοῦ δόματος· ἢ ἐξίτητος εἰς τὰ ἐμμετρεῖται	Βαλέα	ἀναρῶσσαν δύο ὄντας· ἢ ἀνισώπταν δύο ὄντας
Ἀλλυλῶν	αἰνιστὸν τὸν ὄντος· ἢ ὁ κήρυς	Γῶδ	πυρκαγιά· ἢ πυρκαγιά
	ἐρχεται, αἰνιστὸν αὐτῶν	Γῶδ (sic)	δοῦμα
Βιλιέμ	μεταστέλλει· λυτὸν· ἢ μέτωπος· λαός	Λιμῆμης	κατὰ τὴν ἐκδοχὴν· ἢ ἐκδοχὴ ἐκδοχὴ κατὰ βιβλίου

¹⁾ Sic. Similiter Hieronymus: „Samonem.“ Sed spectatur locus Actor. 24, 7, ubi est κατὰ Σαμωόνετ.

²⁾ Ita codicis scriptura emendanda videbatur. Ibi enim scriptum est πατὴρ.

³⁾ Apud Hieronymum est „apicula domini“, item in Graeco fragmento codicis Vaticani (III, 683.) σπουδή κερύον.

Ἔρως	βοῦλῃμά μου ἐν αὐτῇ	Μαρώ	τὸ δοῦμα ἢ ἡ ἀπόλειψις ἢ ἡ
Εὐφραΐτις	καρποφορῶν		καταστροφή ἢ ἡ ἀπολίσθησις
Ἐνάτηρα	τῶν κύτων ἐπακρατύνουσα ἢ καταγωνίζουσα	Νικολαΐται	ἐκλογισία ἀεροκρατύνουσα ἢ ἐκλογισίας ἀεροσύνῃ
Ἰεζαβὴλ	ῥύσις αἵματος ἢ ῥέουσα αἷμα	Νεφθααίμ	συναστροφία
Ἰωσίφ	προσπιθὴς	Πέρταμος	διαυρὸν ἢ διακόπτοις θαλασσοῦ ¹⁾
Ἰούδας	ἐπαλόμενος ἢ ῥέουσα	Ῥαζαίμ	ἰδετε νῦν ἢ ἰδετε μεταξὺ μου
Ἰωβ	ἐταρξάμενος θεοῦ ἢ ὡς θεοῦ	Σάμωα	μελωδίας αὐτῶν
Ἰάσων	ποθῶν [ἢ] ποιήσας τὴν ἐν τοῖς	Σάφεις	ἀρχοντα ἐνδοχίας
Ἀσδοδαι	βελὴ προσφιλὲς πατρί	Σαμώα	αἰώνων λήτης
Ἀντίς	προσπύμενος	Φιλαδελφία	σώουσα
Μαυσις (sic)	ἐπιλαττατόμενος		

Ἡ χρῶα καὶ ἡ ἰδία ἐπὶ ἐκάστου λίθου τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποκαλέσεται.

A. ἱάσις· μελαίνουσα πρῶσις, ἔχουσα γλῶσσαν τετρασπύχους²⁾:

B. χαλκιδών· ὡς πῦρ λήτης (sic)· οὗτος δὲ ἐν τῇ τῷ Ἀυρῶν ἐπωμῶν ἀντραξ ἐμφύεται³⁾:

Γ. σμύμμεγδος· πρῶσις χαλκῶν, πᾶς γίνεσθαι κατὰ χρόνον ἐπιμεγνύμενος:

A. σάπφειρος· καλλίνους, ὥραιος ἔχων σπλάγχνος χρῶσιν ὡς ἐν στήθει:

E. σαρδωνίς· δόχρος, ἐπάρχων ὡς αἷμα καὶ ὀφθαλμοῦ:

Σ. σάρδων· αἰματίζον ὡς αἷμα, ἐπὶ νεφροῦ σπασμωδός:

Z. χρυσόλευθος· ἔχων σπλάγχνος χρῶσιν ἀνταρξάσας ὡς ἐν ἐκαστήματι:

Η. βήνιλλος· γλῶσσον, πρῶσις· ἐνέσκαται δὲ ἐν θαλάσῃ:

Θ. τοπιζών· ἐπὶ νεφρῶν τῷ εἶδει· τὸ δὲ τὸ πρὸς ἴσθμῳ ἀρθρῶν, ὡς τινὲς φασιν⁴⁾:

I. χρυσόπρηνος· πρῶσις, ἐποχλορίζων, ἔχων σπλάγχνος χρῶσιν:

IA. αἰάντιος· σφραγίσχρος, σφραγίζων, αἰσθητός, ἐπομμελίζων, νεφελώδης:

IB. ἀμεινέστιος· ὥσπερ ὀνος ἔχει οἰνόχρους, ἐπὶ νεφροῦ οὐ βαθῶς· ὁ αὐτὸς δὲ λέγεται καὶ αμίντιος:

Ἐρμηνεία ὀνομάτων τῶν δ' μεγάλων ποταμῶν ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτοὺς ἐξερεχόμενων.

Τίτρε· ἐπίτευμα ὀξέτης πνέμετος:

Εὐφραΐτις· ἀνθέντιος φωτίζοντος πνέμα:

Φισφῶν· διὰ τὸ γαστρεσθαι τὴν θεὸν τῆς ἀνθρώπου:

Γιῶν· ὅτι ἀπὸ γῆς ἐπλασεν ὁ θεὸς τὴν ἀνθρώπου.

Πύξις:

¹⁾ Apud Hieronymum est *ergano*, *dividenti cornua eorum vel dissecanti callem*. Videtur igitur post *domo* in aliquid excidisse.

²⁾ τετρασπύχους: sic in codice est. Cf. Stephani Thesaur. sub vocibus *τετρασπύχους* et *τετρασπύχορος*.

³⁾ Ita, quamquam per compendium, scriptum videtur; sed scriptura non satis apparet.

⁴⁾ In his nonnihil vitiosum esse videtur.

X.

In codice membranaceo bibl. Imper. Paris. nr. 296, non mediocri antiquitatis laude, inveniuntur fol. 68. recto et seq. excerpta quaedam libelli archaeologici, cuius quod sciam nec auctor nec argumentum innotuit. Longe maximam partem in „deliramentis apocryphis“ praevidenda esse haud dubium est. Laborant magna scripturae vitiositate; nihilominus insignia sunt vocibus multis alibi nondum inventis iisque ex parte certe haud improbabili-
 ter effictis. Eiusmodi sunt καῖκος, quod saepe repetitur, γοῖκος, στρογγιλογίτινος, ῥαντοπόλος, λητομώγας. Inscripta sunt: Ἐκ τῶν ΕΛΛΗΟΤ τῶν Ῥωμαίων ἀρχαιολογονμύειν ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας περὶ χαρακτήρων σωματικῶν. Primo loco est: περὶ Ἀδάμ. Sequitur: περὶ μορφῆς ἐκείνων τῶν προφητῶν. Primus est Iesaias. Secundus Ieremias. Ἰερემίας γάρων καὶ αὐτὸς μικρὸν ὀξύτερον ἔχων τὸ γένειον ἐπὶ τὸν Ἡοάιαν. Tertius Ezechiel. Ἐξέκχιλ μικροκόσμος, λητοπορόσπος, καὶ μικρὸν ἐπιμύμης τὸ γένειον ἔχων. Quartus Daniel. Δανιὴλ σπάδων ἐκείνης λίαν. Quintus Baruch (ibi est inter alia ἔχων γοῖκος ἐκ προσθί: ita prorsus). Sextus Malachias: Μαλαχίας τῆς ἐκείνης, στρογγιλοπόσπος, ὡς μὴ (ita prorsus, item infra) τὴν τρέχων ἔχων, πλατυκόσμος, καῖκος. Septimus Zacharias: Ζαχαρίας τῆς καῖκος, ἐκείνης, μινθὼν καὶ χαρπὸν ἔχων τὸ πρόσωπον, παρὰ μικρὸν ἰσόστροφος. Octavus Sophonias: Σοφονίας ὁμοῖος (sic) τῷ Ἰωάννῃ τῷ θιολόγῃ μικρὸν τὸν πύγωνι στρογγιλιόν. Nonus Haggaeus: Ἀγγαῖος γρηῖος στρογγιλογίτινος, τρέχης (sic). Decimus Habaeue: Ἀββακὴμ στρογγιλογίτινος, οὐ τελείως καῖκος, ὡς μὴ (ut supra) τὴν τρέχων τοῦ μετώπου ἔχων, ῥαντοπόλος καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπὶ τὴν γενιάδα. Undecimus Nahum: Ναοὶμ στρογγιλογίτινος, ἐπιλύτος πρὸς τοὺς μαγίλους, ὡς μὴ (ut supra) ἐντὶ τὴν τρέχων τοῦ μετώπου, μικροκόσμος etc. Duodecimus Ionas: Ἰωνᾶς θαλακρός, στρογγιλογίτινος, αμωγίτινος, γάρων. Tertius decimus Ioel: Ἰωὴλ πλατυμύτωπος, στρογγιλογίτινος, λητομώγας, μικροκόσμος, καῖκος. Quartus decimus Abdias: Ἀβδοῦ μαντοκόσμος, ὁμοιος τῷ ἀποστόλῃ Ἰακώβῳ. Quintus decimus Michaeas. Sextus decimus Hoseas.

Prophetas excipiunt haec de Iesu Christo: Περὶ τοῦ δεσποτικοῦ χαρακτήρος τοῦ κείνου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα περὶ αὐτοῦ οἱ πάλαιοι ἱστορεῖται γιγνέσθαι. Εἰκόμην, σίνοςσην, εὐδοθαῖμον, ἰπρίκων, οὐλότρηχα, ἐπίκων, εὔχων, τὴν γενιάδα μιλαντα ἔχοντα, αἰούχων, τῷ εἶδι κατὰ τὴν μετρίαν ἡμεῖς, μικροκόσμος, ἔχων, ἰδύλον, περὶκότος, ἔχων, μακροῖς, ἀντιόχων καὶ τὰ παλαιότατα τῆς ἀντικειμένης περὶ αὐτοῦ ἐν ὅσῃ ἰδιώμασι ὁ Θεοῦ καὶ αὐτοῦ χαρακτὴρ λέγεται, ἵνα μὴ προσῇ ἀποσύνταγμα καὶ παραλλαγὴ ἁλλοίως ἐν τῇ θείᾳ τοῦ λόγου ἐνανθρωπήσει φρασεὶ κατὰ τοὺς Μαντικῶν λόγους, καὶ ὡς φαντασίως ἰδύμην λογισθεὶς τὸ ἀληθὲς (cod. τὸν ἀληθεῖ) καὶ ἀναλλώστον τὸ γὰρ ἀληθὲς ἐν τῷ ὁμοιωμῇ δέκνεται (sic) τὸ ἀρχέτηνον ἐν τῇ ἐκείνῃ, τὸ ἐκείνους ἐν ἐκείνῃ παρὰ τὸ τῆς οὐσίας διάφορον καὶ διὰ αὐτῶν τῶν συμβῶν ἐπὶ τὰς ἀπλῆς τῶν τοιμάτων ἀναγνώμῃσι θωρύξ.

Sequitur: Πέτρον ἀποστόλων. Ὁ ἄγιος ἀπὸστολος τοῦ Χριστοῦ Πέτρος ἔν τῃ ἰδίᾳ δημοφιλῶς (sic), ἐκείνης, κοδόθρεξ, λεκός, ἔχων, οἰσσις (cod. οἰσιγής) ἔχων τοὺς ὁφθαλμοὺς, ὁλοπόλος

τὴν χάριν καὶ τὸ γένιον, εὐπώγων, μικρόφυτος, στέφανος, ἀνακατήμενος, φρόνιμος, ὀξύχολος, ἐμετάβλητος, δαυλός, φθελγόμενος ὑπὸ πνεύματος ἁγίου.

Item Παῦλος ἀποστόλος. Ὁ δὲ ἀπὸστολος Παῦλος ἦν τῇ εἰδίᾳ κορυμβοδόν, μακρομήτης, ἀναφάλος, ψυλός τῇ κεφαλῇ, ἀγγλικίος ταῖς κνήμας, μζοπόδλος τὴν χάριν καὶ τὸ γένιον, ἐφές (cod. ἐφείς), ἐπὶ γλαυκός, στέφανος, λευκόχρους, ἀνθηροπόσωπος, εὐπώγων, ἐνεκτικός, ἐπομύλωτα ἔχων τὸν χαρμηκτῆρα, φρόνιμος, ἰστικός, ἐνόμος, γένιος, χάριτος πλήρης, ἐπὶ πνεύματος ἁγίου ἐνδοξασιζόμενος.

Sequuntur Ἀποστόλοι (Ἡ δὲ μακάρος Ἰωάννης τὸν σωματικὸν τύπον τὸ μέγεθος μύσος, ἰσχνός, λευκός, ἱπώχρος, ἐποσμός τὴν ῥίνα, ταῖς ὀφθαλμοῖς ἀνασπασμένος etc.), τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Ναζιανζοῦ, τοῦ ἁγίου Βασιλίου Καισαρείας, Γρηγορίου Νύσσης, Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας, Ἰωάννου Χρυσόστομου, Κηρύλλον Ἀλεξανδρείας, Κηρύλλον Ἱεροσολύμων, Εὐσταθίου Ἀντιχείας, τοῦ ἁγίου Ταλασίου, τοῦ ἁγίου Νικηφόρου Κωνσταντινουπόλεως.

XI.

Codex Actuum Apostolorum, de quo supra relatum est pag. 5 et seq. num. VII.¹⁾, textu ille quidem praestans cum antiquissimis codicibus nostris mirum in modum conveniente, nuperrime transiit ad thesauros Musci Britannici. Gratum facturi nobis videbamus viris rei Novi Testamenti criticae studiosis adscribendis hoc ipso loco lectionibus eius codicis omnibus quibus in re critica aliquid momenti esset. Scripturae specimen a subscriptione desumptum exhibuimus tabula III. num. VIII.

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
I.		11. εἶπον	εἶπαν
1. ὁ Ἰησοῦς	confirmat	ἐμβλέποντες	βλεποῦντες
3. τοσαυτάκιοντα	τοσαυτάκιοντα	13. ἀντὶς εἰς τὸ ἔπειρ.	εἰς τὸ ἔπειρ. ἀντὶς.
4. παρήγγ. αὐτοῖς	confirmat	Ἰάκωβ. καὶ Ἰωάνν.	Ἰωάνν. καὶ Ἰάκωβ.
5. βαπτισθ. ἐν πνεύμ.	ἐν πνεύμ. βαπτισθ.	14. καὶ τῇ δεξιᾷ	omittit
6. ἐπερώσαν	confirmat	Μαριά	Μαριάμ
7. εἶπε δὲ	εἶπε ²⁾ δὲ	καὶ ὄντ τοῖς	confirmat
8. μοι	confirmat	15. καὶ ἐν	confirmat
καὶ ἐν πάσῃ	καὶ πάσῃ ³⁾	μαθητῶν	confirmat
10. ἐσθίει λευγῇ	ἐσθίσαιεν λευκαῖς ⁴⁾	ἦν τι	confirmat

¹⁾ Ibi in eo erratum est quod versu secundo 6, 17, pro 7, 17, scriptum est. Praeterea, ut iam indicatum est, in exhibenda subscriptione plura correctae dedimus, ut πνευματισαίνοντες pro πνευματισίνοντες, ἡμεῖς pro ἡμεῖ, αἰτέη pro αἰτέ, Ἰωάνν. pro Ἰακώβ. (Ἰωάννης male expressum est pro Ἰω.), ἀπὸ pro δια.

²⁾ εἶπε δὲ. non εἶπε δὲ, in codice est. Haec de re summam infra dicetur.

³⁾ In codice est πάσῃ, non πάσῃ. Eadem codicis ratio ubique est; iota enim nec subscriptum nec adscriptum habet.

⁴⁾ ἐσθίσαιεν: ita codex. De similibus vitis infra summam explicabitur. Nec enim in variis lectionibus locum habebunt nisi quae in verbis propter aliam causam referendis inveniantur.

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
15. εἰκοσιν	εἰκοσι	12. θύλοι	θύλαι
16. ἐδει	confirmat	13. χλευάζοντες	δευχλευαίζοντες
γραφῆν ταύτης	om. ταύτης	14. Πέτρος	ὁ Πέτρος
τὸν Ἰησοῦν	confirmat	ἅπαντες	πάντες
17. σὺν	ἐν	16. Ἰωήλ	confirmat
18. τοῖ μισθοῦ	μισθοῦ	17. καὶ ἵσται	confirmat
19. Ἀνελδαμί	Ἀνελδαμάχ	20. πρίν ἢ	πρίν
20. αὐτοῦ	αὐτῶν	τὴν ἡμίαν	confirmat
ἔρημος	ἔρημομένη	21. ὅς ἄν	confirmat
λάβροι	λαβῆτω	22. ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἀποδο-	
21. ἐν ᾗ	ὡ	δαγμ.	ἀποδοθ. ἀ. τοῦ θεοῦ
ἔως	ἄχρι	καθὼς καὶ	καθὼς
γενισθαι σὺν ἡμ.	σὺν ἡμ. γενίσθ.	23. ἐκδοτον λαβόντες	ἐκδοτον
23. Βασιζαίης	Βασιζαίαν (hoc acc.)	χειρῶν	χειρὸς
24. εἶπον	εἶπαν	ἀνελτε	ἀνελτε
ἐκ τούτ.	ὅν ἐξελ. ἐκ τούτ.	24. θανάτου	confirmat
ἔνα ὃν ἐξελίξω	τῶν δύο ἔνα	25. προσωρόμην	confirmat
25. τὸν κληρον	confirmat	26. ἐνφρανθή	ἐνφρανθή
ἐξ ἧς	αφ' ἧς	ἡ καρδία μου	confirmat
26. αὐτῶν	αὐτοῖς	ἐπ'	confirmat
II.		27. ἄδην	ἄδην
1. ἅπαντες	πάντες	30. τὸ καὶ σάρκα ἀνα-	
ὁμοθυμαδόν	ὁμοῦ	στήσαν τὸν Χριστόν	omittit
2. καθήμενοι	confirmat	τοῦ θρόνου	τὸν θρόνον
3. ἐκάθισεν	καὶ ἐκάθισεν	31. ὅτι οὐ	ὅτι οὐτε
4. ἅπαντες	πάντες	κατελείψθῃ ἡ ψυχὴ αὐ-	
αὐτοῖς ἀποσθ. ἐγγ.	ἀποσθ. αὐτοῖς	τοῦ	ἐγκατελείψθῃ
6. ἦκουσιν	ἦκουεν	εἰς ἔσθον	εἰς ἄδην
7. ἐξίστ. δι' πάντες	confirmat	οὐδὲ	οὐτε
πρὸς ἀλλήλους	omittit	33. τοῦ ἁγίου πνεύμ.	τοῦ πν. τοῦ ἁγίου
οὐκ	οὐχ	ἐν ἡμεῖς	ἡμεῖς
πάντες	confirmat	ἡμεῖς βλέπετε	confirmat
οἱτοί εἰσιν	εἰσὶν οἱτοί	36. κήριον	καὶ κήριον
8. ἐγενήθημεν	ἐγενήθημεν	Χριστὸν αὐτὸν	confirmat
11. μεγαλείῳ	confirmat	ὁ θεὸς ἐποίησεν	ἐποίησεν ὁ θεὸς
12. διαπύρου	confirmat	37. κατενέγκασαι	κατενέγκασαι

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
37. τῇ καρδίᾳ τί ποιῶμεν	τῇ καρδίᾳ τί ποιῶμεν	11. Ἰωάννην πᾶς ὁ λαὸς πρὸς αὐτ. πρ. αὐτ. πᾶς ὁ λαός	τὸν Ἰωάννην πρὸς αὐτ. πρ. αὐτ. πᾶς ὁ λαός
38. Πέτρος δι' ἑξῆ πρ. αὐτ. Πέτρ. δι' πρ. αὐτ. Μετα- Μίται.	τοῖς ἀποστόλοις	12. Πέτρος ὁ Πέτρος	τοῦ Πέτρος
ἐπὶ τῷ ἀμαρτανῶν	confirmat τὸν ἀμαρτανῶν ἡμῶν	13. καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ confirmat ἐμῶν	τοῦτο περιπατεῖν
39. ὅσους	confirmat	14. ἐκρίνας αὐτὸν ἐκρίναςθε ἐμῶν	ἐμῶν
40. διμαρτύρετο	διμαρτύρετο	15. ἐπὶ τῇ πίστει	τῇ πίστει
41. παρκαλῶν	παρκαλῶν αὐτούς	16. πρὸς. αὐτοῦ παθ. τὸν πρὸς. πρὸς. τὸν Χριστ. αὐ-	Χριστὸν
ἀσμένως ἀποδεξιέμ.	ἀποδεξιέμενοι	17. ἐπὶ τῇ πίστει	τοῦ
τῇ ἡμῶν	ἐν τῇ ἡμῶν	18. πρὸς. τοὺς πατέρας	οὐκ αὐτῶν
42. καὶ τῇ κλίσυ	τῇ κλίσυ	19. αὐτῶν	αὐτῶν
43. ἐγένετο	confirmat	20. πρὸς. τοὺς πατέρας	οὐκ αὐτῶν
πολλὰ τε	πολλὰ δέ	21. αὐτῶν	αὐτῶν
ἐγένετο	confirmat	22. μὲν γὰρ	μὲν
44. πάντες δέ	καὶ πάντες δέ	23. ἀν	ἀν
45. καὶ τὴν κτίματι	οὐκ αὐτῶν	24. ὅσοι	ὅσοι
46. κλῶντες δέ	οὐκ αὐτῶν	25. αὐτῶν	αὐτῶν
47. τῇ ἐκκλησίᾳ	οὐκ αὐτῶν	26. ὁ θεὸς αὐτῶν	ὁ θεὸς αὐτῶν
III.		27. αὐτῶν	αὐτῶν
1. ἐπὶ τὸ αὐτὸ δι' Πέτρος Πέτρος δι'	confirmat; aliter 10, 3.	28. αὐτῶν	αὐτῶν
ἐν αὐτῇ	ἐπὶ τῇ θύρᾳ	29. αὐτῶν	αὐτῶν
2. πρὸς τῇ θύρᾳ	ἐπὶ τῇ θύρᾳ	30. αὐτῶν	αὐτῶν
3. ὅς ἰδὼν Πέτρον κ. Ἰω. ** ἰδὼν τε τὸν Πέτρ. κ. Ἰω.	ἀντ. omissis reliquis;	31. αὐτῶν	αὐτῶν
μυλλάντας εἰσέναι	* omnia omittit	32. αὐτῶν	αὐτῶν
εἰς τὸ ἱερὸν	confirmat	33. αὐτῶν	αὐτῶν
λαβὼν	confirmat	34. αὐτῶν	αὐτῶν
6. εἰπὼν δὲ Πέτρος	confirmat	35. αὐτῶν	αὐτῶν
ἐγὼ καὶ περιπατεῖ	ἐγὼ καὶ περιπατεῖ	36. αὐτῶν	αὐτῶν
7. ἐγὼ καὶ	ἐγὼ καὶ	37. αὐτῶν	αὐτῶν
αὐτῶν	αὐτῶν	38. αὐτῶν	αὐτῶν
8. αὐτῶν	αὐτῶν	39. αὐτῶν	αὐτῶν
9. αὐτῶν	αὐτῶν	40. αὐτῶν	αὐτῶν
10. τε	δε	41. αὐτῶν	αὐτῶν
σῶτος	αὐτῶν	42. αὐτῶν	αὐτῶν
11. τὸν ἱερέα τοῦ λαοῦ	αὐτῶν	43. αὐτῶν	αὐτῶν

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
6. καὶ ἄνταν τὸν ἀρχ. καὶ ἄντας ὁ ἀρχιερεὺς		34. ἀποστειλῶ	ἀποστειλῶ
καὶ Καΐαφαν καὶ καὶ Καΐαφας καὶ		35. δοκαστήν	δοκαστήν ἐφ' ἡμῶν
Ἰωάννην κ. Ἀλεξανδρον Ἰωάννης κ. Ἀλεξανδρος		ἀρχοῦτα	καὶ ἀρχοῦτα
7. ἐν τῷ μίᾳ confirmat		ἀπίστειλαν	ἀπίστανται
Inde ab Ἀρχοῦτες 4, 8. codex deficit usque		ὁ χριστὸς	σὺν χριστῷ
ὁ χρῶτος εἰς ἐπαγγελίας 7, 17.		36. γῆ Ἀίγυπτου	γῆ Ἀίγυπτου
VII.		παρασκάνοντα	μ'
17. ὡμοσαν confirmat		37. εἰπόντες	εἰπας
18. ἄχως confirmat		αὐτοὺς ἀκούσασθε	omittit
ἕτερος absque ἐπ' Αἴγ. confirmat		39. ἡμῶν	ἡμῶν
19. πατέρας ἡμῶν confirmat		ἀλλ'	confirmat
ποιεῖν ἐκτετατὰ βεβήκει ποιεῖν τὰ βεβήκει αὐτῶν ἐκ		ταῦς καρδίαις	confirmat
αὐτῶν	θίτα	40. γέγονεν	confirmat
20. πατρός αὐτοῦ πατρός		41. ἐνθραίνοντο	ἐνθραίνοντο
21. ἐκτεθέντα δὲ αὐτὸν ἐκτεθέντος δὲ αὐτοῦ		42. τεσσαράκοντα	μ'
ἀνέβητο	ἀνέβητο	παρὰ αὐτούς	παρὰ αὐτοῖς
22. πάσῃ confirmat		43. θεῶν ἡμῶν	confirmat
24. ἰδὼν τινα ἰδὼν τινα (κίς)		Ῥεμαῖα	Ῥεμαῖα
25. ἀδελφούς αὐτοῦ confirmat		44. ἐν τοῖς	τοῖς
αὐτοῖς σωτηρίαν	σωτηρίαν αὐτοῖς	ἰωράει	confirmat
26. τῇ δὲ τῇ τε		46. τῷ θεῷ	confirmat
συνήλασεν	συνήλασεν	48. χειροποιήτοισι τοῖς	χειροποιήτοισι
ἔστι ἡμῖς	ἔστι	50. ταῦτα πάντα	confirmat
27. ἡμῶς ἡμῶν		51. τῇ καρδίᾳ	confirmat
28. σὺ omittit		ὥς	confirmat
χθὲς confirmat		52. γεγέννησθε	ἐγένεσθε
30. τεσσαράκοντα h. l. confirmat		55. εἶδεν	confirmat
ἄγγελος περὶν ἄγγελος		56. ἀνιστημένους	δυσκοιμένους
φλογὶ πυρός confirmat		58. ἡμῖν αὐτῶν	confirmat
31. ἐθαύμασε ἐθαύμαζεν		60. τὴν ἀμαρτίαν ταύτην	confirmat
περὶν πρὸς αὐτόν περὶν		VIII.	
32. καὶ ὁ θεὸς Ἰσαὰκ καὶ		2. ἐποιήσιντο	ἐποίησαν
ὁ θεὸς Ἰσραὴλ καὶ Ἰσραὴλ καὶ Ἰσραὴλ		5. δὲ	*τε, **δὲ
33. ἐν τῷ ἐφ' ὃ		αἰς πόλιν τῆς Συμ-	
34. εἶδον confirmat		ραίας	confirmat
αὐτῶν confirmat		6. τε	δὲ

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
7. πολλῶν	πολλοί	37. εἶπε δὲ ὁ Φίλ. usque	
μεγάλῃ φωνῇ	φωνῇ μεγάλῃ	τὸν Ἰησ. Χρ.	omittit
ἐξήρχετο	ἐξήρχοντο	40. Καὶσαρίαν	Καῖσαρίαν ¹⁾
8. καὶ ἐγένετο	ἐγένετο δὲ	IX.	
χιμῶ μεγάλῃ	πολλῇ χαρᾷ	2. τῆς ὁδοῦ ὄντας	ὄντας τῆς ὁδοῦ
9. ἐξιστοῦν	ἐξιστάμενοι	3. καὶ ἐξαίρην	ἐξαίρην. τε
10. πάντες ἀπὸ	confirmat	περιήστραφεν αὐτὸν	αὐτὸν περιήστραφεν
ἢ μεγάλῃ	ἢ καλοκρινῇ μεγάλῃ	5. ὁ δὲ κίριος εἶπεν	* ὁ δὲ εἶπεν, ** ὁ δὲ
12. τὰ περὶ	περὶ	5. 6. σκληρὸς σοι πρὸς	
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ	Ἰησοῦ Χριστοῦ	κέντρα usque ὁ κί-	
13. σιμίτις κ. θυνάμις	confirmat	ριος πρὸς αὐτόν	ἀλλὰ
μεγάλως γινόμενος	confirmat	6. τί	ὅτι
14. τὸν Πέτρον	Πέτρον	7. ἵπποι	ἵπποι
16. οὐπω	οὐδέπω	ἰκοίοντο. μὲν τ. φ. ¹⁾ μ. δὲ	
κυρίου Ἰησοῦ	confirmat	θεωρ.	ἀκ. δὲ τ. φ. μ. θεωρ.
17. ἐπιτίθον	ἐπιτίθενται	8. ὁ Σαῦλος	Σαῦλος
18. θιασάμενος	ιδὼν	ἀνευρημένον	ἠνευρημένον
τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον	confirmat	οὐδένα	confirmat
19. αἶν	εἶν	10. ὁ κίριος ἐν ὁράμ.	confirmat
21. ἐνώπιον	ἐναντίον	11. ἀναστάς	confirmat
22. θισί	κίριον	12. ἰδεν	ιδεν
25. διαμμετρεῖσθαι	confirmat	ἐν ὁράματι ἄνδρα	ἄνδρα
ἐπίστρεψαν	ἐπίστρεψον	ὀνόματι Ἀνατίαν	Ἀνατίαν ὀνόματι
Ἰεροσολήμ	Ἰεροσόλημα	χίτρα	χίτρας
ἐνεγγέλσαντο	ἐνεγγέλσαντο	13. ὁ Ἀνατίης	Ἀνατίης
26. ἐπὶ	omittit	ἀνίκου	ἠκουσαι
αὐτῇ ἵσθιν ἐρημος	αὐτῇ ἱερὸς	ἐποίγει τοῖς ἀγ. σου	τοῖς ἀγ. σ. ἐπαίνας
27. τῆς βασιλείας	βασιλείας	15. μοί ἔστιν	ἔστιν μοι (sic)
ὡς ἐλκεῖσθαι	confirmat	ἐθῶν	ἐθῶν τε
28. καὶ ἀντιόσκει	confirmat	18. ἀπίστιον	ἀπίστεον
τὸν προσήτιν Ἡσαίαν	confirmat	ἀπὸ τῶν ὁφ. αὐτοῦ	confirmat
30. προσδρ. δὲ	προσδρ. τε	ὥστε	ὥς
τὸν προσήτιν Ἡσαίαν	confirmat	19. ἐγένετο δὲ ὁ Σαῦλος	ἐγένετο δὲ
32. κίριος	confirmat	20. τὸν Χριστόν	τὸν Ἰησοῦν
33. ἐν τ. ταπειν. αὐτοῦ	confirmat	ἐλκεῖσθαι	ἐλκεῖσθαι
τῆς δὲ	confirmat		

¹⁾ Contra 9, 13. confirmat codex Καὶσαρίαν.

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
24. παρετήρησαν τε	παρετηρόντο δι καὶ	πολλὰ ἐπίστησαν	ἐπίστησαν πολλὰ
25. αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καθίσταν διὰ τῶ τε διὰ τῶ τείχους καθίσταν	οἱ μαθητ. αὐτὸν ¹⁾ αὐτὸν	δὲ ἡμ. ἡμ. μ. αὐτ. δι. αὐτὸν μ. ἡμ. ἡμ.	X.
26. παραγεγόμενος δὲ ὁ Σανῆλος	παραγεγ. δι. ἐν Ἱερουσαλ.	1. τις ἦν 2. ποῦτος τε	τις ποιῶν
εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπαφύετο	ἐπιήκειζεν	3. ὥστε 4. ἐνώπιον	confirmat confirmat ὥς περὶ ἐμπροσθεν
27. εἶδεν τοῦ Ἰησοῦ	confirmat confirmat	καὶ αἱ ἐλεγκσάνται 5. εἰς ἰσπληρ. ἀνδρας	omititit αἱ ἀνδρας εἰς ἰσπληρ.
28. ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ παρῳκισσόμενος	ἐν Ἱερουσαλὴμ τοῦ καὶ	Σίμων ὡς ἐπικαλεῖται Πέτρος	Σίμων τινα confirmat
30. ἐξαπέστειλεν αὐτὸν	confirmat	6. αὐτὸς λαλῶσαι σοι τί σε δεῖ ποιῆν	omititit
31. αἱ μὴ οὐκ ἐκλογίσαι ἡμῶν τοῦ καὶ	ἐ μὴ οὐκ ἐκλογίσαι ἡμῶν καὶ	7. τῶ Κικρυλίῳ οὐκ ἐστὶν αὐτῶν	αὐτῶ οὐκ ἐστὶν
32. Ἰδδεν Αἰνίας ὀνόματι	confirmat ὀνόματι Αἰνίας	8. αὐτοῖς ἅπαντα 9. ἐκείνων bis	ἅπαντα αὐτοῖς αὐτῶν bis
ἐπὶ κραββάτιον	ἐπὶ κραββάτιον	10. ἐπέστηεν 11. κατεβαίνειν ἐπ' αὐτὸν κατεβαίνειν	ἐγένετο δεδεμένον καὶ κατεβ.
34. ὁ Χριστὸς	confirmat	μενον ἐπὶ τῆς γῆς	confirmat ἐπὶ τῆς γῆς
35. εἶδον Ἰδδεν	confirmat Σαμωνίαν	12. τῆς γῆς καὶ τὰ ἔρη. τὰ τετραπόδια καὶ τὰ	κ. ἔρη. τῆς γῆς τὰ τετραπόδια καὶ τὰ
36. Ταβῆθα ἀναθῶν ἔργον	Ταβῆθα confirmat	θηρία τὰ πετεινὰ	τὰ τετραπόδια πετεινὰ
37. ἐγένετο δὲ αὐτῶν ἔθνημα	omititit δι. ἔθνημα αὐτῶν	14. κατὸν ἦ 15. ἐκαθάρσαν	confirmat ἐκαθάρσαν
ἐν ὑπερώϊον	confirmat	16. καὶ πάλιν 17. καὶ ἰδοὺ	καὶ ἐνθὺς ἰδοὺ
38. Ἰδδεν μὲ ἀναθῶν	Ἰδδεν μὲ ἀναθῶν		
39. ἐξω πύκτας	confirmat		
40. οὐκ καὶ οὐκ	confirmat		
42. τῆς ἰσπληρ.	confirmat		

¹⁾ Sed αὐτὸν ex αὐτοῖς ipsa prima manu antequam accentus apponeretur correctum est.

Elz.	Cod.
Σίμωνος	τοῦ Σίμωνος
19. ἀνθροπομένον	ἀνθροπομένον
ἔλεν αὐτῷ τὸ πν.	ἔλεν τὸ πν. αὐτῷ
ἄνδρες τρεῖς	confirmat
ῥητοῖσιν	ῥητοῦσιν (sic)
20. ὅτι ἐγὼ	omittit ὅτι
21. Πέτρος	confirmat
τοῖς ἀπεστ. ἀπὸ τ.	
Καρ. πρ. αὐτόν	omittit
22. εἶπον	εἶπαν
23. ὁ Πέτρος	ἀναστάς
τῆς Ἰούπης	Ἰούπης (sic)
24. καὶ τῇ	τῇ δὲ
εἰσέλθον	εἰσέλθον
συνγενεῖς αὐτοῦ	συνγενεῖς
25. εἰσελθεῖν	τοῦ εἰσελθεῖν
26. αὐτόν ἤγειρεν	ἤγειρεν αὐτόν
καθὼς αὐτός	καὶ ἐγὼ αὐτός
28. καὶ ἡμεῖς	καὶ μὴ
ὁ θεὸς ἐδειξεν	confirmat
29. ἀνατινθῆναι	ἀνατινθῆναι
30. ῥηστέων καὶ	omittit
ἐντάτῃ ὥραν	ἐντάτῃ
32. ὡς παραγενόμεν.	λαλῶ.
σε σοι	omittit
33. παραγενόμενος	παραγεόμενος
ἐπὶ τοῦ θεοῦ	ἐπὶ Θεοῦ
34. τὸ στόμα	confirmat
36. ὃν ἐπέστειλεν	ἐπέστειλεν
37. ἀρχάμενον	confirmat
38. Ναζαρέτ	confirmat
39. ἡμεῖς ἴσμεν	ἡμεῖς
ὡς	ὡς καὶ
ἀνέλεον	ἀνέλεον
42. αὐτός	confirmat
44. ἐπέπεσε	confirmat

Elz.	Cod.
45. ὅσοι	confirmat
τοῦ ἀγίου πνεύματος	confirmat
46. ὁ Πέτρος	Πέτρος
47. καλῶσαι θύναται τις	θύναται. καλ. τις
καθὼς	ὡς
48. τε	δὲ
βαπτισθ. ἐν τῷ ὀνόμ.	ἐν τῷ ὀνόμ. τ. πατρ. Ἰησοῦ
τοῦ κυρίου	Χριστοῦ (sed ** om.
	Ἰησ. Χρ.) βαπτισθ.
XI.	
2. καὶ ὅτι	ὅτι δὲ
Ἱεροσόλημα	Ἱερουσαλὴμ
3. πρὸς ἄνδρ. ἀκαρῶ.	εἰσέλθες πρ. ἄνδρ. ἀκαρῶ.
ἔχοντ. εἰσελθες	ἔχοντ.
4. ὁ Πέτρος	Πέτρος
5. καταβαῖνον σκεπὸς τι	σκεπὸς τι καταβαῖνον (sic)
ἄχως	confirmat
7. ἔκτισα δὲ	ἔκτισα δὲ καὶ
8. πᾶν κοινόν	αὐτόν (item post αὐτόν.
	similiterque alibi)
9. ἀπεκρίθη δέ μοι	ἀπεκρίθη δὲ
φωνή ἐκ δευτέρου	confirmat
ἐκθεύσας	ἐκθεύσας
10. πάλιν ἀνεσπίσθη	ἀνεσπίσθη πάλιν
12. μοι τὸ πνεῦμα	τὸ πνεῦμά μοι
αὐτοῖς μηδὲν διακρι-	αὐτοῖς μηδὲν διακρι-
νύμνον	ταῦτα
13. τε	δὲ
εἰπόντα αὐτῷ	εἰπόντα
Ἰούπης ἄνδρες	Ἰούπης
16. κηρὶν	τοῦ κηρὶν
17. ἐγὼ δὲ τίς	ἐγὼ (sic)
18. ἐδύξασιν	ἐδύξασιν
ἅρα γε	ἅρα
ἔδωκεν εἰς ζωὴν	εἰς ζωὴν ἔδωκεν
19. ἐπὶ Στεφάνῳ	confirmat

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
20. εἰσακούετε ἐλάλον	ἐλθόντες ἐλάλον καὶ	ἐκούσθη εἰς τὴν πόλιν	ἐνταῦθα ἐπὶ τὴν πόλιν
21. πιστεύετε	confirmat	11. γενόμεν. ἐν ἱερὸν	ἐν ἱερὸν. γενόμεν.
22. τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ	ὁ πιστεύσας Ἱερουσαλὴμ	ἐξέλκετο	ἐξέλκετο
25. εἰς Τάρανόν Βασιλέως	omittit	12. συνιδὼν τε	συνιδὼν δι
26. αὐτοῖς	confirmat	13. τοῦ Πέτρον	Μαρκῶς αὐτοῦ
28. ὁμολογεῖται	confirmat	15. εἶπεν	εἶπεν
29. ἡγορεῖται	confirmat	16. εἶδεν	confirmat
XII.		17. διηγήσατο αὐτοῖς	confirmat
1. Ἡρώδης ὁ βασι.	αὐτοῖς	αὐτὸν ἐξηγήσατο	confirmat
2. μαχησάμενος	αὐτοῖς	18. δὲ	confirmat
3. καὶ ἰδὼν	confirmat	19. τὴν Κλισαίαν	Κλισαίαν
5. ἐκτενέως	confirmat	21. καὶ καθόσας	καθόσας
7. ἐπεμύνη	confirmat	23. τὴν δόξαν	confirmat
8. ἐπεμύνη	confirmat	25. εἰς Ἱερουσαλὴμ	confirmat
9. ἐπεμύνη	confirmat	καὶ Ἰουδαίαν	confirmat
10. διελθόντες δι	confirmat	ἐπιμαχόμενον	confirmat
XIII.			
1. ἦσαν δὲ πέντε	confirmat		
2. τὸν τε	confirmat		
3. τὸν Σαῦλον	confirmat		
4. οὕτως μὲν οὖν	confirmat		
5. κατέγγελλον	confirmat		
6. τὴν νύσον	confirmat		
7. ἐπεμύνη	confirmat		
8. οὕτως	confirmat		

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
9. καὶ ἀπεισας	ἀπεισας	37. ὁ θεὸς ἤκουσεν	ἤκουσεν
11. τοῦ καρίου	καρίου	39. καὶ ἀπὸ	confirmat
δε	τε	τῷ νόμῳ	οὐκ, τῷ
ἐπίπεσαν	ἔπεσαν	41. ἐγὼ ἐργάζομαι	ἐργάζομαι ἐγὼ
13. τὸν Παύλον	Παύλον	ἐργαζ ὁ	ἐργαζ ὁ
14. εἰσαγγόντες	ἐλθόντες	42. ἐκ τῆς συνεσχ. τῶν	ἐλθόντων
15. εἰ	εἰ τις	ἰσχυροῦ	αὐτοῦ
λόγος ἐν ὑμῖν	ἐν ὑμῖν λόγος	παρεκάλουν τὰ εὐαγγ.	παρεκάλουν
17. τοῦτον Ἰερουλ	confirmat	43. προσελθόντες αὐτοῦ	confirmat
Αἰγύπτου	Αἰγύπτου	ἐπειθον αὐτοῦ	ἐπειθον αὐτοῦ
18. ἐπισπορεύουσιν	confirmat	ἐπιμένει	πισπορεύουσιν
19. καὶ καθέλων	καθελόν	44. δε	confirmat
κατεκλήροθυσει	κατεκλήροθυμασεν	ἐρχομένη	confirmat
αὐτοῦς τῆς γῆς	τῆς γῆς	τοῦ θεοῦ	τοῦ καρίου
20. κ. μετὰ ταῦτα ὡς ἐτ. ὡς ἐτ. τετρ. κ. πεντ. καὶ	τετρ. κ. πεντ. ἰδοκ. μετ. ταῦτα ἰδοκον	45. ἰδόντες δε	ἰδόντες
τοῦ προφήτου	προφήτου	λεγομένου	λελοσημένου
21. βασιλέα	βασίλειαν	ἀντιλέγοντες καὶ	omitit
Βενιαμῖν	Βενιαμῖν (sic)	46. δε	τε
τεσσαράκοντα	μ	εἶπον	εἶπεν
22. αὐτοῖς τὸν Δα.	confirmat	ἐπειδὴ δε	εἰπεὶ δε
23. ἤκουσεν τῷ Ἰερουλ	ἤκουσεν	47. ἐντέταλται	ἐντέλλεται
σωτήρα Ἰησοῦν	confirmat	48. τὸν καρίου	confirmat
24. πατρὶ τῷ λαῷ Ἰσρ.	confirmat	50. παρώτρυνεν	παρώτρυνεν
25. ὁ Ἰωάννης	Ἰωάννης	γενναίως καὶ τὰς	γενναίως τὰς
εἶπα με	εἰ μου (sic)	τὸν Βαρνάβαν	Βαρνάβαν
26. ἐν ἡμῖν	ἐν ἡμῖν	51. τῶν πωδῶν αὐτῶν	τῶν πωδῶν
ἡμῖν ὁ λόγος	ἡμῖν ὁ λόγος	52. αἱ δὲ	confirmat
ἀποσταλέ	ἐξαποσταλέ	XIV.	
27. ἐν Ἱερουσαλὴμ	Ἱερουσαλὴμ	2. ἀπειθήσαντες	ἀπειθήσαντες
29. ἐπέλεσαν	confirmat	3. καὶ δίδουσι	καὶ δίδοντας
ἀπαντα	πάντα	7. ἦσαν εὐαγγελῆς.	εὐαγγελῆς, ἦσαν
31. οἵτινες εἶπον	οἵτινες τῶν εἰδὶ	8. αὐτοῦ ὑπάκουον	αὐτοῦ
32. αὐτῶν ἡμῖν	confirmat	παραπεισάμεν	παραπεισάμεν
33. ἐν ψαλμῷ τῷ δοντ. γίγρ. ἐν ψαλμ. γίγρ. τῷ δοντ.		9. ἤκουε	ἤκουσεν
35. διό	* διότι, ** διό	10. τῇ φωνῇ	ἔχει πίστιν

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
αἰνέσθημι	confirmat	22. ἰμῶντες	ἐμῶντες
ἤλλωτο	ἤλωτο	23. προσέβη. κατ' ἰσθλ.	κατ' ἰσθλ. προσβ.
11. δέ	confirmat	25. ἐν Πύργῳ	ἐν τῇ Πύργῳ
ὁ Παῦλος	confirmat	τὸν λόγον	τὸν λόγον τοῦ καθίσαντος
Ἀνακτισαὶ	Ἀνακτισή	27. συναγαγόντες	συνάγοντες
12. τὸν μὲν	τὸν	ἀπὸ τῶν	ἀπὸ τῶν
Ἀίαν	Ἀίαν	28. ἐκπερὶον δὲ καὶ	ἐκπερὶον δὲ
13. ὁ δὲ	τότε ὁ	ἀπὸ ὧν	ὧν
πρὸ τῆς πώλεως αὐ-	πρὸ (scriptum est πρὸ)	XV.	
τῶν	τὸν πώλεων τῆς πώλεως	1. περιεμνήσθη	περιεμνήσθη
ἤθελον	ἤθελον	Μονασίως	τῷ Μονασίως
14. αὐτῶν	confirmat	2. γὰρ. ὅτι	γὰρ. δὲ
ἐκπερὶον	καὶ συναγόντες	καὶ συναγόντες	καὶ συναγόντες
15. τὸν οὖν τὸν ζῶντα	τὸν ζῶντα	3. διότι. τῇ	διότι. τῇ
17. καίτοι	* καίτοι, ** καίτοι	4. ἱεροσολίμῳ	ἱεροσολίμῳ
ἀπὸ	confirmat	ἀπεπερὶον	ἀπεπερὶον
ἀπὸ τῆς πώλεως	ἀπὸ τῆς πώλεως	ἀπὸ τῆς πώλεως	ἀπὸ τῆς πώλεως
ἀνακτισαὶ	ἀνακτισαὶ (scriptum est)	ὁ οὖν ἐπ. μετ' αὐτ.	ἐπ. μετ' αὐτῶν ὁ οὖν
ἐκπερὶον	ἐκπερὶον	6. δὲ	τε
18. 19. αὐτῶν. ἐκπερὶον	αὐτῶν, ἀλλὰ περὶον	7. δὲ συναγόντες	τε συναγόντες
δὲ	ἐκπερὶον ἐκ περὶον. δι-	ὁ οὖν ἐν ἡμῶν ἐκπερ.	ἐν ἡμῶν ἐκπερ. ὁ οὖν
19. καὶ πείσαντες τοὺς	καὶ διαλεγόμενοι αὐτῶν	8. δὲ αὐτῶν	δοῦν
ὁρῶν	περὶον ἀπὸ τῆς πώλεως	9. οὖν	confirmat
19. αὐτῶν τὸν μεθ.	τὸν μεθ. αὐτῶν	11. καθίσαν	τοῦ καθίσαντος
21. ἐκπερὶον	confirmat	12. ἐκπερὶον	ἐκπερὶον
καὶ ἰσθλ. κ. Ἀντίον.	κ. ἐκ περὶον. κ. ἐκ Ἀντίον.	14. ἐπὶ τῷ οὐνόματι	τῷ οὐνόματι
		17. ταῦτα πάντα	ταῦτα
		18. γνωστὰ ἀπ' αὐτῶν	ἵστι τῷ θεῷ πάντα
ἵστι	confirmat	τὰ ἐκπερὶον	γνωστὰ ἀπ' αὐτῶν
τοῦ οὐνόματος	τοῦ οὐνόματος	20. ἀλλὰ	ἀλλ'
τοῦ οὐνόματος	τοῦ οὐνόματος	ἀπὸ τῶν	τῶν
20. αὐτῶν τὸν μεθ.	τὸν μεθ. αὐτῶν	καὶ τῷ πνεύματι	καὶ πνεύματι
21. ἐκπερὶον	confirmat	τοῦ αἵματος	αἷματος
καὶ ἰσθλ. κ. Ἀντίον.	κ. ἐκ περὶον. κ. ἐκ Ἀντίον.	22. τῷ Πνεύματι	confirmat

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
ἐπικυλίμενοι	καυόμενοι	7. ἰδόντες	ἰδόντες δὲ
Βαρσαβίου	Βαρσαβίου (hoc acc.)	κατὰ τὴν	εἰς τὴν
23. διὰ χειρὸς αὐτῶν τὰδε confirmat		παρέσθαι	παρεσθῆναι
καὶ οἱ ἀδελφοὶ	ἀδελφοὶ	τὸ πνεῦμα	* τὸ πν. ἡσῶ, ** om. ἡσ.
24. λέγουσι· περιτρίψεθ.		8. Τριφίδα	Τριφίδα
καὶ τῆς. τὸν νόμον omittit		9. διὰ τῆς	confirmat
δοσυνάμεθα	δοσυνάμεθα	καὶ τῆς Πάνου	τ. Πανὺ. ὡς θη
25. ἐαλεξαμένους	ἐαλεξαμένους	ἀντὶς τῆς Μακεδόν	ἀντὶς Μακ. τῆς ἱρ
28. τῷ ἁγίῳ πνεύμ.	τῷ πνεύμ. τῷ ἁγίῳ	παραικλώσ	καὶ παραικλώσ
τῶν ἐπ' αὐτῶν. τούτων	τούτων τῶν ἐπ' αὐτῶν.	10. εἰς τὴν	εἰς
29. καὶ πιστεύσ	καὶ πιστεύσ	ὁ κήρυς	ὁ θιός
30. ἦλθον	κατέλθον	11. ἀναχθίεντες οὐτ	ἀναχθίεντες δὲ
32. Ἰωάνης δὲ	Ἰωάν. τι	ἀπὸ τῆς	ἀπὸ
ἰστορήσας	confirmat	τῇ τε	τῇ δὲ
33. ἀποστύλας	ἀποστύλας αὐτῶν	12. ἐκείνῃ τε	ἐκείνῃ
36. Παύλ. πρὸς Βαρσ.	πρὸς Βαρσ. Παύλ.	τῆς Μακεδονίας	Μακεδονίας
πρὸς ἀδελφοὺς ἡμῶν	τοὺς ἑαυτῶν	καλῶν	καλῶν (sed corr. est)
πίσιν πόλιν	confirmat	καλῶν	καλῶν
37. ἐξῆλθον	ἐβόλυντο	ταύτῃ τῇ	confirmat
τὸν Ἰωάννην	καὶ τὸν Ἰωάννην	13. πόλεως	πόλεως
καυόμενοι	ἐπικυλίμενοι	ὅτ' ἐνομιζέτο πρῶτον	ἐνομιζέτο πρῶτον
38. συμπαρακαλεῖν	συμπαρακαλεῖν	(omisso ἵπ)	
39. ἐγένετο οὕτ	ἐγένετο δὲ	15. μίσητε	μίσητε
40. τοῦ Θεοῦ	τοῦ κυρίου	16. εἰς	εἰς τὴν
XVI.		πέθανος	πέθανος
1. καὶ Ἰούδας	καὶ εἰς Ἰούδας	ἀπαντῆσαι	ἐπαντῆσαι
γενναῖος τῆς	γενναῖος	17. κατεκαλονόησας	παραικλώσασα
3. ἀπαύτως	confirmat	ἡμῶν ὁδόν	ἡμῶν ὁδόν
τὴν πατρίδα αὐτῶν	ὅτι ἔλλειψεν ὁ πατὴρ	18. ὁ Παύλος	confirmat
ὅτι ἔλλειψεν	αὐτὸς	παραιγγίλλω	παραιγγίλλω (hoc. acc.)
4. παρεδόθη	παρεδόθησαν	19. τὸν Σίλν	confirmat
τοῖς πρεσβυτέρω	πρεσβυτέρων	20. εἶπον	εἶπον
Ἰερουσαλὴμ	Ἰερουσαλὴμ	22. περὶ ἑξῆς	περὶ ἑξῆς
5. αἱ μὲν οὖν ἐκάθ.	αἱ μὲν οὖν αἱ ἐκάθ.	23. τε	δὲ
6. διελθόντες	διελθόν	24. λυγρῶς	λυγρῶς
τὴν Γαλιλαίαν	Γαλιλαίαν	26. ἀνεσθῆσαν τε	ἐνεσθῆσαν δὲ

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
27. μάχαραι	* τὴν μάχαιρας, ** omit-	λίγοντ. ἔταρ. εἶται	ἔταρ. λίγοντ. εἶται
ἑμῶν	τίτ τῆς	10. ἐνθ' ὧς διὰ τῆς νεκτ.	ἐνθ' ὧς
28. σταντῶ κικόν	ἑμῶν	Βίβαιας	confirmat
29. τῶ Σῶτα	σταντὸν κικόν	τῶν Ἰουδαίων ἀπέβαν	confirmat
30. προαγαγῶν	confirmat	11. τὸ καθ'	καθ'
31. εἶπον	προαγαγῶν	13. σκελετοὺς	σκελετοὺς. καὶ ταφίσαντες
Ἰησοῦν Χριστὸν	εἶπαν	14. οὗς	τοὺς
32. σὺν πᾶσιν	Ἰησοῦν	ἐπίμενον δι	ἐπίμενάν τε
34. οἶκον ἐντεῦθ	συνπᾶσι (sic)	15. καθιστῶντες	ἀποκαθιστάνοντες
ἡγαλλιάσατο	οἶκον	ἤγαγον αὐτὸν	ἤγαγον
36. ἀπεσταύλωσιν	confirmat	Τιμόθεον	τὸν Τιμόθεον
37. εἰς πρὸς	ἀπεσταύλωσιν	16. θεωροῦντι	θεωροῦντος
ἐξέλεον	πρὸς	18. πιστὲς δι	πιστὲς δι καὶ
38. ἀνιγγεῖλαι	confirmat	τῶν Στυαῶν	Στυαῶν
καὶ ἐραζήθησαν	ἀνιγγεῖλαι	αὐτοῖς ἐνγγ.	ἐνγγ. αὐτοῖς
39. ἐξελθόντες	καὶ ἐραζήθησαν δι	19. τε	δε
40. εἰς τὴν	ἐξελθόντες ἀπὸ	λελογμῆν	λελογμῆν
ἰδόντες τοὺς ἀδελφ.	πρὸς τὴν	20. βεβλήμεθα	βεβλήμεθα
παυκα.	ἰδόντες παυκα. τοὺς ἀδελφ.	τί ἂν θίλοι	τίτοι θίλοι
XVII.	γοτός	21. ἐνικαῖσαν	ἐνικαῖσαν
1. Ἀπολλωνίαν	καὶ ἀκούσαν καιν.	confirmat	
ἡ σενταγωγῇ	22. ἐν μισθ	confirmat	
2. εἰσῆλθον	τὴν Ἀπολλωνίαν	23. ὅν ἐτ τοῦτον	ὁ ἐτ τοῦτον (sic)
διελίγγο	ἡ σενταγωγῇ	καταγγέλλω	καταγγέλλω (sic)
3. ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς	εἰσῆλθον	24. κήρυος ἐπάρχων	ἐπάρχων κήρυος
4. Ἐλλόγουν	διελίγγο	25. ἀνθρωπίνων	ἀνθρωπίνων
5. ζήλωσαντες δι' οὗ ἀπει- ζήλωσαντες δι' οὗ οἱ Ἰουδ.	Χριστὸς Ἰησοῦς	κατὰ πάντα	καὶ πάντα
θῶντες Ἰουδ. καὶ κ. προσελθ.	καὶ Ἐλλόγουν	26. ἐξ ἐνός αἵματος	ἐξ ἐνός
προσέλθ.	5. ζήλωσαντες δι' οὗ ἀπει- ζήλωσαντες δι' οὗ οἱ Ἰουδ. καὶ κ. προσελθ.	πᾶν τὸ πρόσωπον	παντὸς προσώπου
πεντ. ἀνθρας	προσέλθ.	πρостаταγμένους	προσταταγμένους
ἐπιστάντες τε	πεντ. ἀνθρας	27. τὸν κήρυον	τὸν θειν
ἀγαγεῖν	καὶ ἐπιστάντες	καὶ εὐρεται	confirmat
6. ἰσχυον	ἀγαγεῖν	καίτοι οὐ	καίτοι οὐ
τὸν Ἰάσονα	confirmat	Post ὡς καὶ τινες 17, 28. codex deficit usque	
7. πρᾶττονται	τὸν Ἰάσονα	23, 9; ubi rursus incipit a verbis οὐδὲν	
	πρᾶττονται	καὶ οὐκ ἐνφύσηται.	

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
XXIII.			
9. μὴ θυμώσωμεν	omittit	γνώστα	ἐπιγνώστα
10. γεννηθῆς στίσις	confirmat	κατέστη. αὐτ. εἰς τὸ	
ἐλλείβεθις	αὐθιγθεῖς	συνιδε. αὐτῶν	omittit
κατεξέει	confirmat	29. μηδὲ δὲ	μηδὲ
ἄγον	confirmat	ἐγγέλματι ἔχοντα	ἔχοντα ἐγγέλμα (sic)
11. θάλασσι Παύλ	confirmat	30. μὲλλεν ἔρυσθαι	ἔρυσθαι
οὕτω σε	confirmat	ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων	ἐξ αὐτῶν
12. τιτὶς τῶν Ἰουδαίων	αναστρέφειν ἢ Ἰουδαίον	ἐξ αὐτῶν	omittit
αναστρέφει		τά πρὸς αὐτὸν	confirmat
τεσαυρώματα	μ, item v. 21.	ἐπὶ σοῦ	omittit
13. πεποιθήσεις	παιδαίμενοι	ἡρώσο	confirmat
14. εἶπον	εἶπαι	31. διὰ τῆς νεκρῶς	διὰ νεκρῶς
μηδενός	confirmat	32. παρέσθαι	ἀπέρχθαι
15. ὅπως αἴψων	ὅπως	34. ἀνιστῶν δὲ ὁ ἰησοῦς ἀνιστῶν δὲ	
αὐτὸν καταγίγνῃ	καταγίγνῃ αὐτὸν	35. ἐκλινάτω τε	κλινάσας
πρὸς ἑμῖς	εἰς ἑμῖς	αὐτὸν ἐν τ. πρ. τοῦ ἐν τῷ πρ. τοῦ Ἡρ. φηλ. αὐ-	
16. τὴν ἐνδεαν	confirmat	Ἡρ. φηλίσσασθαι	τοῖς
17. ἐκαστοτάχων	confirmat; non -αρχῶν	XXIV.	
ἐχθ τὸν	εἶπε τὸν	1. τῶν περιβητόρων	περιβητ. τιτῶν
ἀπάγει	ἀπάγει	3. καταρθωμάτων	καταρθωμάτων
τὴ ἀπαγγέλλει	ἀπαγγέλλει τι	4. ἐγκόπτω	confirmat
18. κατὰ	κατὰ	5. στίσις	στίσις
20. εἰς τὸ συνιδε. κατὰ τὸν Παύλ. κατὰ. εἰς τὸ	συνιδε.	6. 7. 8. ἐκατέστημεν, κ.	ἐκατέστημεν, omisiss re-
τὸν Παύλ		κατὰ τὸν ἑμ. νόμον	liquis
μύλλωντες	μύλλων	usque ἔχ. ἐπὶ αἰ	
21. ἱσταμί εἰσιν	εἰσὶν ἱσταμι	8. παρ' οὗ	confirmat
κατὰ	confirmat	9. συνέθετο	συνεπιθετο
22. παραγγέλλας	παραγγέλλας αὐτὸν	10. δὲ	τε
23. δύο τιτῶς	τιτῶς δύο	ἐνθιμώτερον	ἐνθιμῶς
ἐκαστοτάχων (hoc		11. γνώστη	ἐπιγνώστη
acc.)	confirmat	ἢ δεκάδω	δεκάδω
δεξιάδων	confirmat	ἐν Ἱερουσ.	Ἱερουσ.
25. παρῆλθεν	ἔχοντα	12. ἐπιστάταις	ἐπιστάταις (sic)
27. ἐξελόμεν αὐτὸν	ἐξελόμεν	οὕτε κατὰ τῆς	οὕτε κατὰ τῆς (his accen-
28. δι	confirmat	τίβος)	tibus)
		13. οὕτε	οὕτε

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
ἀναστασι	ἀναστασι σοι	XXV.	
τῆρ	ἐντί	1. τῷ ἐπιαρχίᾳ	τῷ ἐπιαρχίᾳ
14. καὶ ἐν τοῖς	καὶ τοῖς ἐν τοῖς	2. δὲ	τε
15. ἵστασθαι νεκρῶν	ἵστασθαι	ὁ ἀρχιερεὺς	οἱ ἀρχιερεῖς
16. δι' αὐτοῦ	καὶ αὐτοῦ	τῶν Ἰουδαίων	τῶν πόλεως
ἔχον	confirmat	4. ἐν Κωνσταντίνῳ	ἐν Κωνσταντίνῳ (v. 6. πα')
πρὸς τὸν	confirmat	ἰσταν	
17. πλείον. παρωγ. ἔλεγχμ.	πλείον. ἔλεγχμ.	5. δυνατοὶ ἐν ἑμῖν, γρησίς ἐν ἑμῖν, γρησί, δυνατοί	
ποιήσ. ε. τ. ἔθρ. μου	ποιήσ. ε. τ. ἔθρ. μου παρωγ.	ἐν τῇ ἀνθρ' πύλῳ	ἐν τῇ ἀνθρ' ἀποπον
18. ἐν οἷς	ἐν αἷς	6. πλείονς ἢ δίκαι	οὐ πλείονς ὅτι δίκαι
πινέξ	πινέξ δὲ	7. περιέστιναι	περιέστιναι αὐτῶ
19. δεῖ	ἰδει	αὐτάματα	αὐτάματα
μι	ἰμ'	φύροντες	κατασηρόντες
20. εἴ τι	τί	8. ἀπολογισμένον αὐτοῦ	τοῦ Πιπλόν ἀπολογισμένον
εἴρον ἐν ἱμοῖ	εἴρον	9. τοῖς Ἰουδαίοις θύλων	θύλ. τοῖς Ἰουδαίοις
21. ἔκρηξαι	ἐκκρηξαι	κρίνεται ἢ ἐμῷ	κρίνεται (sic) ἐπὶ ἡμῶ
ἰστώξ ἐν αὐτοῖς	ἐν αὐτοῖς ἰστώξ (hoc acc.)	10. ἡδύαμα, ὡς κ. σὺ	ἡδύαμας' καὶ σὺ (sic)
ἰφ' ἑμῶν	ἐφ' ἑμῶν	11. εἰ μὲν γὰρ	εἰ μὲν οὖν
22. ἀκούσας δὲ ταῦτα	ἀντράλετο δὲ αὐτοῖς	αὐτοῖς	confirmat
ὁ Φίλιπ' ἀντράλετο αὐ' (sic) ὁ Φίλιπ'		12. συνλλάξας	συνλλάξας
τοῦς		13. ἀσπασόμενοι	confirmat
εἰποῖν	εἰπας (hoc acc.)	15. δίκην	confirmat
23. διαιταζόμενός τε	διαταζόμενος	16. εἰς ἀπώλειαν	omittit
τὸν Πάυλον	αὐτόν	17. συνελθόντων οὖν αὐ-	
ἰστηρετιῶν ἢ προσέχεσ-		τῶν	confirmat
θαι	ἐπηρετεῖν	18. ἐπόμενοι	ἐφ' ἐρο
24. εἴ γε γινώσκ' αὐτοῦ	τῇ ἰδίᾳ γινώσκ' αὐτοῦ	ἐπινέοντες ἰγῶ	ἰγῶ ἐπινέοντες ποτηρῶν
Χριστὸν	Χριστὸν Ἰησοῦν	20. εἰς τὴν περὶ	τὴν περὶ
25. μύλλοντος ἵστασθαι	μύλλοντος	ταύτου	ταύτου
μεταλαβὼν	λαβὼν	εἰς Ἱερουσαλὴμ	εἰς Ἱερουσαλὴμ
26. ἅμα δὲ καὶ	ἅμα καὶ	21. πείρω	ἀνιστήντων
ὅπως λίσσῃ αὐτόν	omittit	22. ἔργ	omittit
27. τε	*τε, **δ'	ὁ δὲ Ἀθήσιον	confirmat
χάριτας	χάριτας	23. τοῖς χυλάρχοις	χυλάρχοις
ὁ Φίλιπ' κατέλειπεν	ὁ Φίλιπ' κατέλειπεν	τοῖς κατ' ἐξ. οἰσί	τοῖς κ. ἐξοχῇ
		καὶ κλεινίσαντος	κλεινίσαντος

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
24. πᾶν ἐπιβούντες ᾧ τὸν αὐτὸν	ἅπαν βούντες αὐτὸν ᾧ τὸν	ὁ δὲ 16. εἶδες 17. καὶ τῶν	ὁ δὲ κήρυξ confirmat καὶ ἐκ τῶν
25. καταλαμβόμενος θανάτου αὐτὸν καὶ αὐτοὶ δὲ πίμπαι αὐτὸν	κατελαμβάνον θανάτου αὐτοὶ δὲ πίμπαι	εἰς οὓς τὴν οὐ ἀποστειλῶ 18. ἐπιστρέψαι τῆς ἰουδαίας	εἰς οὓς ἐγὼ ἀποστειλῶ σε ἐπιστρέψαι confirmat
26. σὺ γράφαι XXVI.	ἔχω γράψαι	20. πρώτον καὶ ἱεροσολέμους εἰς πάσαν ἀπαγγέλλων	πρώτον τι confirmat confirmat ἀπαγγέλλων
1. ἐπιτρέπτει ἐπὶ σεαυτοῦ ἀπιλογεῖτο ἐκτ. τῇ ἐκτ. τῇ χειρὶ ἀπιλογεῖτο χείρα	ἐπιτρέπτει περὶ σεαυτοῦ ἀπιλογεῖτο ἐκτ. τῇ ἐκτ. τῇ χειρὶ ἀπιλογεῖτο χείρα	21. μὲν οἱ Ἰουδαῖοι ἐν τῷ 22. παρὰ τοῦ μαρτυρούμενος	οἱ Ἰουδαῖοί μ ὅτι ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ μαρτυρούμενος
2. μὴ ἀπολογ. ἐπὶ σοὶ ἐπὶ σοὶ μὴ ἀπο σήμερον λογ.	μὴ ἀπολογ. ἐπὶ σοὶ ἐπὶ σοὶ μὴ ἀπο σήμερον λογ.	23. μὴ καταγγέλλειν τῷ 24. ἐγὼ Μαίη 25. ὁ δὲ	μὴ καταγγέλλειν (sic) τῷ τι κηρίην Μαίη (sic) ὁ δὲ Παῦλος
3. δέχομαι σου 4. τὴν ἐκ νεότητος ἐν Ἱεροσολ. πάντες οἱ	δέχομαι ἐκ νεότητος ἐν τῇ Ἱεροσολ. πάντες οἱ	25. ὁ δὲ ἀλλ' ἀληθείας 26. τι τοῦτον οἱ παῖθ. οὐδὲν τι τοῦτον οὐδὲν πείθομαι	ἀλλ' ἀληθείας 26. τι τοῦτον οἱ παῖθ. οὐδὲν τι τοῦτον οὐδὲν πείθομαι
5. θρησκείας 6. πρὸς τοὺς πατέρας 7. ἐγκλ. βασιλεῦ Ἀργίπ. ἐγκλ. ἐπὶ Ἰουδαίων, βασι πα ἐπὶ τῶν Ἰουδ.	confirmat εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν ἐγκλ. ἐπὶ Ἰουδαίων, βασι πα ἐπὶ τῶν Ἰουδ.	28. ἐγὼ γεγένηται 29. ὁ δὲ Παῦλος εἶπεν ἐξέειμην ἐν πολλῷ	omitit ποιῆσαι ὁ δὲ Παῦλος ἐξέειμην (sic) ἐν μεγάλῳ
8. τι ἄπιστον (non τί ἄπιστον) 10. καὶ πολλοὺς θεόκεταις	confirmat καὶ πολλοὺς τι ἐν θεόκεταις	30. καὶ ταῦτα εἰπόντος αὐ τοῦ ἀνίστη 31. ἄξιόν ἡ δαίμων πρᾶσαι ἢ δαίμων ἄξιόν τι πρᾶσαι	ἐν μεγάλῳ 30. καὶ ταῦτα εἰπόντος αὐ τοῦ ἀνίστη 31. ἄξιόν ἡ δαίμων πρᾶσαι ἢ δαίμων ἄξιόν τι πρᾶσαι
12. καὶ πορευόμενος τῆς παρὰ 13. περιλάμβανεν 14. δὲ ἡμῶν εἰς φωτὴν λαλοῦσαν πρὸς φωτὴν λέγονσαν πρὸς με με κ. λέγονσαν	πορευόμενος τῆς παρὰ περιλάμβανεν τε ἡμῶν ἐπὶ φωτὴν λαλοῦσαν πρὸς φωτὴν λέγονσαν πρὸς με με κ. λέγονσαν	32. ἐπαύλετο XXVII. 2. μὴ λοντες τοὺς κατὰ 3. τι φύλους πορευθέντα	confirmat μὴ λοντες εἰς τοὺς κατὰ δὲ τοὺς φύλους πορευθέντι

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
5. Μίτρα	Μίτρας	μηδιν	confirmat
6. ἐκαστόταρχος	ἐκαστοντάρχης	προσλαβόμενοι	confirmat
Ἀλεξανδρίων	Ἀλεξανδριανόν	34. προσλαβόντες	μεταλαμβάνειν
ἐνέβρισαν	confirmat	ἐνέτιράς	confirmat
7. ἐν ἐκασαῖς	ἐν ἐκασαῖς	ἐκ τῆς	ἀπὸ τῆς
8. Λασαία	Λασαία	πιστεύου	ἀποδέχεται
10. φόρον	φορέσιον	35. ἡμῶν	confirmat
11. ἐκαστόταρχος	ἐκαστοντάρχης	ἐνχαρίστισεν	ἐνχαρίστισεν
ἐπιθίετο μύλλον	μύλλον ἐπιθίετο	37. ἡμεν	ἡμεῖς
τοῦ Παιλόν	Παιλόν	ἐν τ. πλ. αἰ πάσαι ψυχῇ ἐν τ. πλ.	
12. πλείους	πλείονες	δικα. ἐβδ. εἴ	οὐκ
κακίῃτες	κακίῃτες	39. ἐβουλεύσαντο	ἐβουλεύσαντο
13. ἄσπον	ἄσπον	δέναιτο	confirmat
14. ἐντολίδου	ἐντολίδου (sic)	40. ἀντέμονα	ἀντέμονα
16. Κλαῖδον	Κλαῖδα	41. ἐπὶκυλιν	ἐπὶκυλιν (sic)
17. βροθίαις	βροθίαις	ἰμεν	confirmat
18. δέ	confirmat	βίαις τῶν κυμάτων	confirmat
19. ἐρεψαμεν	ἐρεψαμεν	42. διαγύγη	διαγύγη
20. πάσα ἰλιπς	ἰλιπς πάσα	43. ἐκαστόταρχος	ἐκαστοντάρχης
21. δέ	τε	τε	δέ
23. τῇ ἡκπὶ τυτέτῃ	ταύτῃ τῇ ἡκπὶ	XXVIII.	
ἄγγελος τοῦ θεοῦ οὐ	ἄγγελος κυρίου οὐ εἰμὶ	1. ἐπίγνωσαν	ἐπίγνωσαν
εἰμὶ	ἄγγελος κυρίου οὐ εἰμὶ	2. δι	τε
27. ἐγένετο	ἐπὶγένετο	παρεῖσαν	confirmat
28. bis ὀργνῶς	bis ὀργνῶς	ἀνάψαντες	ἀψαντες
29. τε	δέ	3. πλῆθος	π (sed per errorem τε scriptum est) πλῆθος
μήπως	μή που	ἐκ τῆς	ἀπὸ τῆς
εἰς τραχίς	κατὰ τραχίς	ἐξελθόνσα	confirmat
ἐπισύσαν	confirmat	καθίσταν	confirmat
ἤρχοντο	confirmat	4. εἶδον	confirmat
30. πώρας	confirmat	κρημῖν. τὸ θρόνον	τὸ θρόν. κρημῖν.
μύλλ. ἀγνήας	ἀγνήας. μύλλ.	ἐλεγ. πρὸς ἄλλῃς	πρ. ἄλλῃ. ἐλεγ.
31. εἶπεν ὁ	εἶπεν δὲ ὁ	5. ἀποστειλάς	ἀποστειλάμενος (sic)
32. οἱ στρατιῶται αὐτίμο· ἀπίκοντες	ψαν	6. μεταβαλλόμενοι	μεταβαλλόμενοι
33. ἑμῶν ἡμέρα	ἡμ. ἡμῶν	θεὸν αὐτὸν εἶναι	αὐτὸν εἶναι θεόν

Elz.	Cod.	Elz.	Cod.
7. <i>Πισπλόρ</i>	<i>Πισπλόρ</i>	<i>κατιγροῦσαι</i>	<i>κατιγροῦσιν</i>
8. <i>δυνατενῶς</i>	confirmat	21. <i>εἶπον</i>	<i>εἶπαν</i>
9. <i>τούτων οὐκ</i> <i>ἐχιστος ἀσθεν. ἐν τῷ ἐν τῷ κῆρ. ἐχιστ. ἀσθεν.</i>		<i>οὔτε γὰρ.</i>	* <i>οὔτε γὰρ.</i> ** <i>οὔτε γὰρ.</i>
<i>εἴσω</i>		<i>περὶ τοῦ ἐδεξάμ.</i>	confirmat
10. <i>τῆς χρεῖας</i>	confirmat	22. <i>εἰσὶν ἡμῖν</i>	<i>ἐνὶς (sic) εἰσὶν</i>
11. <i>Ἀλεξανδρίῳ</i>	<i>Ἀλεξανδρίῳ</i>	23. <i>εἶπον</i>	<i>ἔλθον</i>
14. <i>ἐπ' αὐτοῖς</i>	<i>παρ' αὐτοῖς</i>	<i>ταῖς περὶ</i>	<i>διευμενεσμένους</i>
<i>εἰς τὴν Ῥώμην ἔλθον.</i>	<i>ἔλθ. εἰς τ. Ῥώμ.</i>	25. <i>ἡμῶν</i>	<i>ἐμῶν</i>
15. <i>ἐξέλθον</i>	confirmat	26. <i>ῥῆμα</i>	confirmat
<i>ἡμῖν</i>	<i>ἡμῶν</i>	<i>εἰς</i>	<i>εἶπον (hoc acc.)</i>
<i>ἀρχας</i>	<i>ἀρχα</i>	<i>ἀνασταν</i>	<i>ἀναστατε</i>
16. <i>ἔλθοντες</i>	<i>εἰσέλθοντες</i>	<i>στέγῃ</i>	<i>στέγῃ</i>
<i>ὁ ἐκαστὸς αὐτῶν, usque ἐπιτελείει τὸ Παύλ.</i>		<i>κ. ἐλθόντες ἐλθόντες</i>	omittit
<i>τ. δ. Παύλ. ἐπιτελεί.</i>		27. <i>ἐπιστρέψαντες</i>	<i>ἐπιστρέψαντες</i>
17. <i>τὸν Παύλον</i>	<i>αὐτὸν</i>	<i>ἰσχυρῶς</i>	<i>ἰσχυρῶς (sic)</i>
<i>ἔλεγον</i>	<i>εἶπον</i>	<i>ἔστω ἡμῖν</i>	<i>ἡμῖν ἔστω</i>
<i>ἀνδρες ἀδελφοί, ἰγὼ</i>	<i>ἰγὼ, ἀνδρ. ἀδελφ.</i>	<i>ἔμνην</i>	<i>ἐμνην</i>
<i>ποιῶντας</i>	<i>ποιῶντας</i>	Subscriptum est: <i>ποιῶντας τὸν ἀποστόλου.</i>	
18. <i>ἐξομῶνται</i>	confirmat		

Praeterea haec de scriptura codicibus adnotanda sunt. *τ ἐξελανσπών*, ut in antiquissimis codicibus fieri solet, plerumque etiam ante consonam scriptum est. Saepissime inter se confunduntur *u*, *i*, *e*, quemadmodum est *Ἀγρίππας*, *Χριστός* (3, 18), *Χριστιανός*, *Ἀνδρέα*, *Σαμουῦῆλ*, *παντί* pro *πάντι*, *κατάκλημμένος*, *ἀντιπῆν*, *ἐλλοκίσαι*, *εἰσκαλάσαι*, *κινεῖται*, *ἐσθίσαι*, *κακίνας*: item *e* et *ai*, ut fit in *ἡμῶν*, *κατάκασαι*, *ai* et *e*, ut est *μαί* pro *μή*. Rara sunt eiusmodi ad *ἔσω*, *ἐκπεθεῖν*, *συγκλῆσαι*, item πολλὰ 16, 2. est *ἐλάντας* pro *ἐν ἰστί*. Accentus plerique ad leges grammaticarum positi sunt; passim vero ab iis discessum est ut in his: *πράξαι*, *αἰμῖνα*, *κολλῆσαι*, *χαρῆσαι*, *ἐξήσαν*, *κατιγροῦσαι*, *ἱερμῆσαι*, *ἔλμῖται*, *χρεῖας*, *Μακαδόνος*, *ἱαδαῖα*, *θῆσας*, *πῆρας*. Item scribitur *θηῶν*, *Πλάτων*, *Σολομών*, *Κῆρ*. Confirmat *ἔσωται*, *πράξαι*, *εἶπον* pro *εἶπον*. Inprimis vero accentus vocibus encliticis impositos adnotavi. Ita scribitur *εἰ τι εἰσὶν*, *χαρῆσάτω πᾶς*, *καὶ ἰσμήν*, *ἔστωμα ἰσμήν*, *μῆρες ἰσμήν*, *οὔτως εἰσὶν*, *ὡς εἰσιν*, *ἔστω γὰρ*, *ἐλάντης εἰσιν μα*, *αὐτὸς εἰσὶν*, *ἡμῖν εἰσὶν*, *πρὸς με*, *πᾶσι σοῦ*, *πρὸς αἱ*, *δοῦ σοῦ*, *ἐπὶ τινος*, *ἡμῶν τῷ*, 2, 25. 10, 2. est *δια παντός*; 24, 16. *δια παντός*. 25, 24. est *καὶ γὰρ* ὁ *Θεός*; 10, 31. *καὶ γὰρ* ὁ *Κυρίως*. 12, 18. est *τι ἄρα*; 11, 18. *ἄρα γὰρ*; 8, 30 et 17, 27. *ἀπὸ γὰρ*; 8, 22. *εἴ ἄρα*. Compendia scripturae quae in codice aut nihil singulare habent; in lectionibus praeter numeros omnia plene scripsimus.

XIII.

LIBER THEONIS SMYRNAEI DE ASTRONOMIA IN CODICE
VENETO, ITEM VERSUS ALEXANDRI AETOLII.

Ex paucis demum annis inter viros doctos innotuit textus libri de astronomia a Theone Smyrnaeo Platonico conscriptus. Primum enim ille editorem nactus est Th. H. Martinum, facultatis litterarum in academia libedonensi decanum, anno 1849.¹⁾ Praevenit vir clarissimus libro suo quam ipse iam sex annis ante meditatatus eram vel ut rectius dicam praeparaveram editionem. Quod feliciter accidit; nec enim, opinor, is Theonis liber editorem earum quas tractat rerum peritiorem nancisci facile poterat. Tamen ad edendum librum ipse Martino aliqua certe ex parte instructor eram. Inveneram enim et descripseram aetumno anni 1843. Theonis textum in codice Veneto, cuius lectio Parisiensi, quamvis sit simillima, anteponenda est propterea quod ex Veneto Parisiensem fluxisse tantum non certum est. Quod antequam probem, breviter explicandum est de editione Martini, duce ipso Martino. Haud ille textum suum e Parisiensi codice, antea Tolosano, quem idoneis de causis non ante saeculum sextum decimum scriptum esse existimat, cf. editionis Martini pag. 30. Nec autem improbabiler docet (cf. ibidem pag. 31.), Parisiensem codicem transcriptum esse totum ex codice Mediolanensi Ambrosiano, qui quidem primum anno 1644. per Isaacum Bullialdum, Arithmeticae Theonis editorem, innotuit, cf. ibidem pag. 25 sqq. Praeter hoc codicum par, teste Martino pag. 24, nullus alius inventus est eiusdem Theonis libri codex. Ait l. l. „An sit etiam tertius aliquis, valde dubitamus.“

Nihilominus adest tertius, indeque, ut iam supra significatum est, textum edere dudum nobis propositum erat. Est Venetiis in bibliotheca Marciana, numero nisi fallor 307. signatus. Qua sit ratione, qua aetate, in schedis notatum non reperi. Qua vero textus bonitate sit, facile indicari potest collato textu Parisiensi, quo solo uti licuit Martino editori. Maxima quidem inter utrumque intercedit affinitas, conspicua non in universa tantum textus indole, sed in ipsis scripturae vitis et lacunis. Rursus vero sunt quae in Parisiensi libro male habent, recte in Veneto; neque desunt quorum ea ratio sit ut facile intellegas quomodo scriptor Parisiensis codicis in describendo Veneto errare potuerit. Quarum rerum exempla afferam exscribendis e nostro codice per priora capita omnibus iis quae vel a Parisiensi differunt vel ab editore in notis tractata sunt.

Ceterum quod de Parisiensi codice diximus, idem fere in Mediolanensem quadrare videtur. Sed ex hoc nihil exscriptum est praeter Alexandri versus, nec per hos ipsos ubique satis accurate indicata est Mediolanensis libri scriptura.

¹⁾ Libri titulus est: Theonis Smyrnaei Platonici liber de astronomia cum Sereni fragmento. Textum primus edidit, Latine vertit, descriptioni-

bis geometricis, dissertatione et notis illustravit Th. H. Martin. Accedunt etc. Parisiis e reipublicae typographico impensu publicis 1849.

Pag. 140. Venetus recte habet καὶ περπολίους, Parisiensis κατὰ περπολίους. Martino restituyente καί. Ibidem Venetus μετώρον, unde in Paris. est μετώρον. Martinus vero μετώρον restituit. Ibidem nota 4. Paris. ἐρίσκειται, corrigente Martino ἐρίσκειτο ἄρ. Hoc ipsum Venetus codex praebet absque ἄρ. Ibidem uterque codex τῶν πρὸς τοῖς τοῖς. Emendavit Mart. τῶν πρ. τοῖς τοῖς. Pergit vero Ven. ἀπὸ γῆς; Par. ἀπὸ τῆς; restituente Martino ἀπὸ τῆς γῆς. Paulo post in utroque est ἡ, omisso γῆ. Contra ἰω recte est in Veneto, in Par. ἰως. In iis quae subsequuntur Ven. sic: αἱ τῶν αἰσθῶν ἰσχυρίαι in Par. vero teste Martino αἰσθῶν praetermissum est. Pag. 142. in utroque est διὰ μίαν, item ἀντιστοιχισμένον, τοῖς τοῖς, παραπλήσιον. Contra Ven. προῖονσι, Par. προῖονσι; Ven. ter αἰί, Par. αἰί; Ven. τῶν ὅπιτερ, Par. τῶν ὅπισθεν; Ven. πρότερον, ut emendavit Martinus, Par. πρότερον; Ven. παρτάπαισι ἀμνη, Par. παρτάπαισι ἀμνη. Pag. 144. inter utrumque convenit de πλείον, ἐξουσία*). δι' ἐπομβλῆμιν, γορίας, ἐκατίας. Pro eo vero quod in Par. est ἐπὶ τὸ μίον, Ven. liber habet ἐπὶ τὸ μίον. Martinus mavult ἐπὶ τὸ μίον, tamen ἐπὶ τὸ μίον ferendum censet. Pag. 146. Ven. recte πλείον habet, Par. πλείον. Tum vero uterque ὄντι, καὶ τὸ, ἐσθῆτι, καίστερα, τῆς et ἐπαγνείας, αἰνιγματῶν, ἐπιλέξουσιν. Versu 14. Par. ὅπως πένει, Ven. ὅπως πένει. Versu 19. Par. ἐπὶ μὲν τὸ μίον, Ven. ἐπὶ μὲν τὸ μίον. Pag. 148. Ven. recte habet τῶν, quod pro τὸ in codice Parisiensi scripto Martinus edidit. Uterque vero ἀπόσχι, τό (nota 10.), ὅ (nota 11.), ἡ ἡ (Par. ἡ ἡ) exhibet. In reliquis Ven. recte πιδίον χθαμνολόγητα (Par. παιδίον χθαμνολόγητα), item ἀνομιλίας et τόν, non cum Par. ἀνομιλίας et τό. Pag. 150. Ven. recte διαγίων et ἐπὶ γένει, non διαγίλ et ἐπὶ γένει. Conveniunt in καί pro ἢ (nota 7.) et ἐπιμετρούτων. Versu 8. Ven. habet κυριακάσους τὰν τὰν, Par. κατ. ἰν τὰν; Ven. ἐγγισσι δὲ κα δὲσι, Par. ἐγγισσι δὲ κα δὲσι. Versu 12. in Ven. codice non satis liquet utrum μηχανίας an μηχανίας legendum sit; Par. male μηχανίας. In iis quae sequuntur memoratu inprimis dignum est quod pag. 154. v. 5. in Par. codice legitur με ῥ'. Hoc enim vitium inde ortum videtur quod in Veneto codice λῆ ῥ' ita scriptum est ut dubitare possis, prima littera utrum μ an λ sit. Pag. 158. (nota 8.) Paris. codex αἰσθητὴν male pro αἰσθητῆρ habet; in Veneto utrumque per errorem scriptum est hunc in modum: αἰσθητὸν αἰσθητῆρ.

Pergam ad celebres versus Alexandri Aetoli de stellis errantibus, quos ex hoc ipso Theonis Smyrnaei opere, codice Mediolanensi ut videtur adhibito, primum edidit Thomas Galeus Anglus in Addendis ad Parthenium pag. 49. Post Galeum repetiit Fabricius; saeculo fere post Schneiders et Naekius. Horum duumvirorum coniecturis non mediocriter emendatos Augustus Meineke inseruit Analectis Alexandrinis suis. Denique edidit Martinus in libro Theonis, ubi suum illi dudum locum nacti sunt. Ipsi vero ad duos codices, quibus viri docti hucusque solis usi sunt, non tantum tertium addimus Theonis codicem,

*) Quae in spiritu ponendo errata sunt, non amplius adnotabo, nec magis ubi Parisiensis scriptura iota subscriptum male habet, ut in ἰσομετῆς;

scilicet de suo illud scriba exemplaris Parisiensis addidit.

de quo iamam exposuimus, verum etiam quartum, Marcianum et ipsum, sed reliquis tribus omnibus praestantiorum. Comparatus isto ita est ut coniecturas editorum quos nominavi doctorem saepe confirmet, passim etiam novi aliquid idque bonae ut videtur frugis addat, licet plura vitia cum reliquis codd. communia habeat. Adscribam textum eorum versuum totum ut est in cod. Veneto 203, lectionibus reliquorum codicum et emendationibus editorum sub textu appositis.

www.libtool.com.cn

Ἀλεξάνδρον Αἰτωλὸν περὶ τῶν πλατηγῶν.

Ἵγνοῖ δ' ἄλλοθεν ἄλλος ὑπέρτατον¹⁾ ἡλαξ²⁾ πύλον·

Ἀγγοτάτη μὲν διὰ Σιληναίῃ³⁾ περὶ γαίαν,

Διόντιος ἀπὸ Στίλβου χιλοζόον⁴⁾ Ἑρμίου,⁵⁾

Τῷ δ' ἐπὶ⁶⁾ φασσάρος ἐστὶ γαυνοτάτος Κενθρεύς,

Τίτατος⁷⁾ αὐτὸς⁸⁾ ὑπερθεῖ ἐπ' Ἡΐλος⁹⁾ φέρε δ' ἵππους,

Ἡμίπτος δ' ἀπὸ περὶ τοῦ φθορίου Ἐρμίου¹⁰⁾ Ἀρξ¹¹⁾

Ἐκτος δ' ἀπὸ Φαιδῶν Διὸς ἀγλαὸς ἵσταται ἀνέη,¹¹⁾

Ἐξόμοτος [ἀπὸ] Φαίτων¹²⁾ Κρόνου¹³⁾ ἀρχόθι ἐπὶ λαντα ἀστήρ¹⁴⁾

Πάσις δ' ἵππατόνου λήρις φθόγγουσι σενωδοί¹⁵⁾

Ἀρμονίην στείνοισι¹⁶⁾ διαστίσις ἄλλος ἐπ' ἄλλῃ¹⁷⁾

¹⁾ Sic codd. omnes quattuor; sed Martinus mente Meinekio mavult ὑπέρτατος.

²⁾ Versus ratio postulat ἡλαξ. Sed codd. omnes ἡλαξ.

³⁾ Haec scripturam codex noster habet, iam a Meinekio post alios de coniectura editam; reliqui codices Σιληναία.

⁴⁾ Ita solus codex noster; reliqui χιλοζών. Ad marginem Grotius scripsit χιλοζών idque receperunt Galeus et Schneiderus. Rectius praecente Naekio Meinekios et Martinus ediderunt χιλοζόον.

⁵⁾ Ita dudum de coniectura editam est, sed reliqui codd. omnes Ἑρμίου habent.

⁶⁾ Ita recte iam coniecit Naekius, item Schneiderus omisso δ'. Reliqui vero codd. τῷ ἐπὶ tueruntur.

⁷⁾ Sic solus ut videtur codex noster; alter Venetus et Parisiensis τίτατος.

⁸⁾ Alter Venetus αὐτός, item Parisiensis. Hinc Galeus edidit αὐτός. Noster αὐτός.

⁹⁾ Ita codex ut iam edi consuevit, sed alter Ven. et Paris. Ἡΐλος.

¹⁰⁾ Haec est scriptura nostri codicis. In altero Veneto et Parisiensi pro φθορίου scriptum est φ...ον (apud Grotium φ...ον), quattuor fore litterarum spatio relicto. E coniectura praecente Galeo plerique ediderunt φαστήρ. Pro φηγίος

Ἀρξ reliqui codd. φηγίος. Ἀρξ, probantibus editoribus.

¹¹⁾ Haec voce noster codex a scriptura reliquorum ἀστήρ male discedit.

¹²⁾ αὐ in nostro codice pariter atque in reliquis deest. Rectissime vero habet Φαίτων, quod pro φαίτων, ut in reliquis scriptum est, iam reposerunt editores, nisi quod Schneidero φηγίον legendum videbatur.

¹³⁾ Ita noster; ex reliquis editum est Κρόνος.

¹⁴⁾ ἀστήρ in codice scriptum est, ut cum Schneidero Meinekios edidit. Contra alter Venetus et Parisiensis ἀστέρα, quod mavult Martinus. Cum Grotio Galeus, Fabricius, Naekius ἀστέρα.

¹⁵⁾ Haec scriptura haud spernenda videtur. Reliqui codd. σενωδοί, unde editores σενωδόν correxerunt.

¹⁶⁾ Ita codex noster; reliqui στοιχοῖς. Quam apud Heraclitum scriptum sit, προοιχοῖς, Meinekios legendum censet προοιχοῖς, assentiente Martino. Schneiderus vero suspicatus est poetam scripsisse σελίχοις, id quod in ipso cod. nostro est.

¹⁷⁾ Differt haec scriptura a reliquis codicibus eo quod non ἐπ' ἄλλῃ sed ἐπ' ἄλλῃ habet. Pro διαστίσις Galeus et Schneiderus ediderunt διαστίσις. Meinekios Heraclitum secutus scripsit διαστίσις ἄλλος ἀπ' ἄλλῃ. Martinus sic: „Voices ἐπ' ἄλλῃ pro-

- Γαῖα μὲν οὖν ὑπάρχει τε βραχέα τε μεσότη γαῖα¹⁾
 Ἀπλανίων δὲ σεαίμα σπηγμαίνης ἐπλετο ῥήτης²⁾
 Μίσιον δ' ἐλέως³⁾ πλαναίων⁴⁾ θάσαν ἔσχηθεν⁵⁾ ἀσπρον⁶⁾
 Τὸ δ' ὑπὸ⁷⁾ δὲ ψευδὸς μὲν ἔχει διὰ τίσασμα⁸⁾ πάλαν⁹⁾.
 15 Κίττον δ' ἡμίτονον Φαῖθων ἀνίση χαλασθεῖς,
 Τὸ δ' ὅσον¹⁰⁾ Φαῖθων ὅσον¹¹⁾ ὄζωρος¹²⁾ ἀσπρον.
 Ἥμιον δ' ἐπὶ¹³⁾ τῶν¹⁴⁾ τόνον τετραμήκων¹⁵⁾ ἴσχη,
 Ἀγέλις δ' ἡλέως¹⁶⁾ τραυματοῖον Κεθριεύς¹⁷⁾.
 Ἥμιτονον δ' ἐπὶ τῶν¹⁸⁾ Σπύλον γήμδ' Ἐμμεία¹⁹⁾,
 20 Τόσσον δὲ²⁰⁾ χρυσθεῖσα γήμν πολυκαμπίε²¹⁾ μήνη.
 Κίττον δ' ἐλέως²²⁾ θάσαν δι[ὰ πέντ'] διαχε²³⁾ χθών,
 Λίτις²⁴⁾ πεντάζωνος ἀπ' ἐξέως εἰς γλῶσσον πέντ'²⁵⁾
 Ἀρυσθεῖσα²⁶⁾ ἀκτίον²⁷⁾ περὶς κρηφύων²⁸⁾ τε πάριος.

cui dubio mutandae sunt; de voce *δοσασίμα* non-nihil dubit superest an servari possit.¹⁴

1) Haec codicis scriptura proxime abest ab emendatione editorum: *μεσότη γαῖα*. Alter vero codex Venetus cum Par. et Mediolan. *μίσση γαῖα*.

2) Ita codex noster, reliqui *σπηγμαίνης ἐπλ.* *ῥήτης*. Cum Galeo et Schneidero Meinekhus edidit *σπερμηγίς ἐπλ. ῥήτης*, Martinus vero pro *ῥήτης* correxit *ῥήτης*.

3) Ita recte noster, dummodo *μίσση* pro *μίσση* restituitur. Reliqui *μίσση* δ' ἡμίον.

4) Ita eodd. omnes; editores vero *πλαναίων*.

5) Sic noster codex solus; reliqui *ἐσχηθεν*, unde editores coniecerunt *ἐσχηθεν*.

6) Pro *ὑπὸ* reliqui *ἀπὸ*.

7) *τίσασμα* codex habet, quamquam ea perit. Alter Venetus *τίσασμα*, hinc Par. et Mediol. *τίσασμα*. Editores *τίσασμα*.

8) Pro *πάλαν* rectius reliqui *πάλαν*.

9) Ita recte solus codex noster; reliqui *τὸ δ' ὅσον*.

10) *Φαῖθων ὅσον*: ita reliqui codices praeter nostrum, in quo est *Φαῖθων*, ἔρ. ita ut ἔρ ad ἔρως trahatur.

11) *ὄζωρος*: hanc codicis nostri scripturam de coniectura ediderunt Galeus et Meinekhus. Reliqui eodd. praebent *ἐξέως*.

12) Ita in codice nostro scriptum est; in altero Veneto et Parisiensi *Ἀρως*.

13) Ita recte iam ediderunt plerique, sed reliqui eodd. omittunt δ'.

14) Ad reliquos eodd. corrigendum erit *τοῖα*.

14) Haec nostri codicis scriptura est. Eandem confirmat alter Venetus. In Parisiensi vero legitur *τετραμήκων*.

15) Ita codex noster; alter Venetus δ' *ἐλέως*, ultima littera non satis distincta. Reliqui eodd. δ' *ἐλέως*.

16) *Κεθριεύς* in omnibus eodd. scriptum est, non *Κεθριεύς*. Hinc postea in nostro *τὸ*, non *τὸ*.

17) Ita codex noster, ut iam iudicavimus; reliqui *τὸ*.

18) Ipse codex *Ἐμμεία*. Reliqui libri *Ἐμμεία*.

19) Pro *δι*, quod omnes libri scripti tueruntur, edidit *τε*.

20) Ita recte in nostro cod. legitur, in reliquis *πολυκαμπίε*.

21) Haec rectissime noster; reliqui *πέντ' ἐξέως*. 22) Cod. noster *διεχε*; alter Venetus *διε* (sic) *διαχε*, Par. *διὰ διαχε*. Placuit Naekii coniectura, *ε* i. e. *πέντ'* ante *διαχε* excidisse statuentia. Alii aliter. Cf. Martini librum pag. 188. nota 5.

23) Ita noster codex, item alter Venetus. Parisiensi ut videtur *αἰτέ*.

24) *ἀπ' ἐξέως εἰς*: ita noster codex. Veu. et Par. *ἀπ' ἐξέως*. Idque (*ἀπ' ἐξέως*) servavit Galeus, Schneidernus, Meinekhus, adnotante Schneidero se non intellegere verum. Martinus inavult *ἀπ' ἐξέως*.

25) Ita cum reliquis scripsimus. In cod. nostro est *ἀρυσθεῖσα κρήνη*, in altero Veneto *ἀρυσθεῖσα ἀκτίον*.

26) Reliqui libri praebent *κρηφύων*, idque ab editoribus servatum est.

<i>Θίκανον ἐξέτατον ὃ τόνον λαγύρε τὸν διὰ πάντων ὃ</i>	25
<i>Τυίρε ὃ τοι ἀσκήρε ὃ ὃ. Ἄνως παύε ξεκουρε Ἐκμύρε,</i>	
<i>Ἐπύρετον κίθαρε, θεωμύρετος κίθαρε κίθαρε. ὃ</i>	27

Ceterum istum textum Venetum, cuius scriptura tantopere praestat codicibus iam ante excussis, ante multos annos ex longo itinere rediit cum Godofredo Hermannō communicavi. Misit Hermannus a se transcriptum ad Meinekium qui ephemeridibus philologicis inseruit. Pauca tamen Hyginianus descriptis hic nonnulla recte transcripserat, ut *πύρετα* pro *τύρετα* versu 8, item *αῖγιο* pro *αῖγίος* versu 18.

XIV.

EVANGELISTARIUM CARPENTORACTENSE.

A viro clarissimo Gustavo Haenel in eo quem 1830. edidit Catalogo librorum manuscriptorum, indeque a Scholzio in Prolegomenis editionis Novi Testamenti 1836. notatum est in bibliotheca Carpentoractensi codicem Graecum Novi Testamenti exstare, litteris uncialibus sexti saeculi scriptum. Quod etsi non accuratissimo ipsius codicis examine niti credebam, tamen eiusmodi erat ut, qui totus essem in requirendis antiquissimis sacri textus monumentis, officio meo defuturus mihi viderer nisi adirem bibliothecam Carpentoractensem et quem insignem litterarum sacrarum thesaurum habere tradebatur in rem Novi Testamenti criticam converterem. Cum igitur inenite anno 1843. Basilea Massiliam proficiscer, brevi post iter Romanum suscepturus, nec impensae nec tempori peperci ut ad usum libri Carpentoractensis pervenirem. Mox vero, quantus in cl. Haenelii Catalogo error esset, satis intellexi. Codicem enim illum tanta ab eo laude ornatum nihil aliud quam evangelistarium continere vidi idque saeculi fere noni. Delincaui facsimile quod vocant: vides id lapidi nunc incisum extrema parte tabulae nostrae secundae. Liber signatus est in bibliotheca numero 101, foliis constans 281 formae maximae, quavis pagina duplici columna versuum plerumque 25 scriptus. Scriptura satis est accurata, accentibus et spiritibus haud negligenter positis. Ab initio plura perierunt; incipit enim ab evang. Joh. 16, 28. Textus cum antiquissimis libris scriptis nostris paullo magis convenit quam pleraque quae supersunt evangelistaria uncialibus litteris exarata. Hoc apparebit ex iis

¹⁾ Ita libri omnes. Martinus edidit *Θίκανος ἐξέτατος*. Quam in rem quae scripsit vide apud ipsum pag. 189. notis 7 et 8.

²⁾ Ita uterque Venetus: Parisiensis *τυρετα*, quod quomodo ex alterius Veneti scriptura fieri poterit, ipso loco inspecto facile intellegitur.

³⁾ Reliqui libri *τὸν διὰ πάντων*. Editores plerique corrigendum censuerunt *τὸν διὰ πάντων*, Galeus solum *τὸν λαγύρε τὸν διὰ πάντων*.

⁴⁾ Ita codicis nostri scriptura confirmat conjecturam Schneideri, Naeckii, Meinekii, Martini. Reliqui libri *ταρετα*.

⁵⁾ Ipsi codices praebent *αῖγίρε ὃ*. Schneiderus proposuit *αῖγίρε ὃ*. Meinekius cum Naeckio *αῖγίρετα*.

⁶⁾ De hoc versu consentiunt codices, nisi quod Parisiensis *κίθαρε* habere dicitur. Pro *θεωμύρετος* Meinekius *θεωμύρετος* legi voluit.

quae excerptis lectionis exemplis. Quae antequam exhibeamus, mentio faciunda est auscriptionis ultimo folio positae: quae etsi non eadem qua totus codex manu scripta est tamen satis antiqua est et ad cognoscendum huius evangelistarum historiam idonea. Habet enim ita: *Προστίθετε το παρὸν εὐαγγέλιον ἐν τῇ αἰσεσίμῃ μνήμῃ τῆς ἐκκλησίας ὅπως τῆς Ἀμεθίας τῆς οὐτο ἰστορίας* (in cod. *ιστορίας*, est, nisi fallor), *τοῦ Γεωργίου πατρὸς Ἐπισκόπου μαγίστου τοῦ Πατριάρχου καὶ ἀρχιερέως τῆς ἀντὶς μνήμης* κατὰ τὸν Ὁσίου Γεωργίου μὲν τῆς διωκτικῆς πεντηκονταετηρίδος *ἐν τῇ εὐχῇ* ἐκείνῃ *ἐκ ἐκτελεσθέντος τοῦτον* (cod. *τοῦτο*), *ἐκείνην ἐνείκη διὰ τὴν . . .* (cetera desiderantur). Pertinet igitur haec auscriptio in Monasterium eod. loci anno 1092. factam.

Exempla autem lectionis ita delegimus, ut primum ea tantum quae a recepto quem vocant textu differrent adnotaremus, postea vero nonnulla adderemus in quibus evangelistarum cum illo textu consentit.

L

Mt. V. 21 ἄρα. semper est ἰσχυρὸν, non ἰσχυρὸν 5, 28. ἐπισημασία αὐτῆς 5, 44. καλὸς ποιεῖται τοῖς μυσταῖς ἡμῶς 5, 47. τοὺς γὰρ τὸν ἡμῶν μόρον VII, 14. εἰς αὐτὴν ἡ πύξ 7, 22. οὐ γὰρ σὺ ὄντως ἐπισημασίαν. Eodem modo 15, 7. legitur καλὸς ἐπισημασίαν. Aliter vero est 11, 13. ubi legitur τὸς ἰσχυροὺς παραστήσαντες. Mt. VIII, 8. μὲντοι ἐπὶ λόγῳ IX, 5. ἀπὸ τοῦ (ante ἀπὸ τοῦ) σοῦ αἰματικῆς, ἡ εἰρημὴ ἔχοντα καὶ 9, 17. ἀμνηστία συντηροῦντα 9, 18. ἀρχὴν εὐαγγελίου προσέτις X, 10. τοιαύτης ἐνέχουσα, λοιπὸς καθαρίζεται 10, 10. ὁ ἀναγὰρ τοῖς μυστοῖς αὐτοῦ (absque ὁστί) 10, 12. secunda manu additum: ὁ ἡμῶντος ἐπὶ τοῦ σῶμα τοῦτον 10, 13. εἰσάγειται ἡ ἐκείνη ἡμῶν 10, 19. ὅταν δὲ παραδωθῶσιν ἡμῶς 10, 28. καὶ μὴ φοβηθῶντες ἀπὸ τῶν ἀπεικονιστῶν XI, 8. ἐν τοῖς σπῆλαις τὸν βασιλεὺς εἰνάν 11, 10. ἰδοὺ ἐγὼ πᾶσιν 11, 16 σ. ὅμοια αὐτὴν παλαιὴν καθαρῶς 11, 18 ἀναγὰρ καὶ προσκοινωνῶν τὴν ἐταίρειαν αὐτοῦ καὶ ὡς τὸν ἐπὶ τὴν ἐκείνην ἡμῶν καὶ οὐκ ἀναγὰρ τὴν ἐταίρειαν 11, 28 καὶ οὐκ ἀναγὰρ τὴν ἐταίρειαν XII, 15. μὲντοι εἰδὼς τ. ὁ σ. καὶ τ. ὡς αὐτὸν εἰκονιστῶν σ. τὴν καθαρὴν πνεύματος καὶ ἐπιστημονιστῶν καὶ ἰσχυρῶν αὐτοῦ 13, 27. πῶθεν οὐ γὰρ εἰς αὐτὴν 13, 30. ὁρατε αὐτὰ διαφῆς 13, 44. καὶ εἰδὼν εἰσάγει XII, 13. ἐπὶ τοῖς γένεσιν, λοιπὸν XV, 32. ἡμῶν τῆς προσκοινωνίας μου XIX, 29. ἡ ἀμνηστία ἐκείνη ἡμῶν, ἐκαστοῦται. λήφεται XXII, 37. ἐν τῇ τῇ καθαρῇ σοῦ καὶ ἐν τῇ (recentius additum est τῇ) πνεύμα σοῦ καὶ ἐν τῇ τῇ βασιλείᾳ σου XXIII, 8. εἰς γὰρ ὅταν ἡμῶν οὐ καθαρῶς, ὁ Χριστὸς: corrector vero ε. γ. ε. ὁ διδασκαλῶν, ὁ Χριστὸς 23, 30. ἡμῶν XXV, 2. πέντε δὲ ἡμῶν εἰς αὐτὸν ὁρατῶν (sic) καὶ αὐτὸν μακαρί 25, 48. ἰσχυρὸν δὲ καὶ πύξ. Marc. V, 3 ἐστὶ οὐδὲς εἰδέναι. Luc. III, 32. τὸν ἰσχυρὸν 35. τὸν ἰσχυρὸν ἐπὶ τὸν ψάλλῃ VII, 4. ἡμῶν ὅταν ὁ πνεύμα τῷτον XII, 16. καθαρῶν ἐπὶ ἡμῶν ε. v. 32. ἡμῶν ἐπὶ τὸν πνεύμα Ioh. VII, 39. οὐ ἡμῶν ἐπὶ τὸν ἡμῶν οὐδὲν VII, 52. post ἡμῶν τῶτον statim pergitur: ἡμῶν ἐπὶ τὸν ὁ ἡμῶν ἐκαστοῦ ἡμῶν (S, 12). Praeterea notavi ὁρατῶν, ἡμῶν, τὰ διδασκαλῶν, ὁρατῶν, ὁρατῶν, καὶ πύξ.

II.

Mt. VII, 29. ὅν γὰρ διδάσκουσιν αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχουσιν καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς VIII, 28. εἰς τὴν χωρίαν τῶν Γεργασίων XII, 29. ἐὰν μὴ πρῶτον δέξῃ τὸν πνεῦμόν, καὶ τότε τὴν χάριν αὐτοῦ διαδώσει XIII, 33. ἐπέσπευσεν εἰς ἀλυσίον 13, 44. ἐνέσκημι σχολάζοντα περισπαυμένον καὶ περισπασμένον

13, 52. μαθητευοὺς εἰς τὴν βασιλείαν XVI, 3. καὶ ἔθεντο ἐν γαλακτὶ διὰ Ἡρωδιᾶδα. XIX, 16. Ἀδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ἀγαθὸν ποιῶσα ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον XX, 30. Διέσχον ἡμεῖς κίχρη νῆος διεδ. XXI, 28. ἀνθρώπος ἔχεν νίκαια διὰ XXII, 32. οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς Θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων. Luc. III, 32. τοῖς Ἰσραὴλ IV, 27. Νειμὴν ὁ Σάρος et 31. εἰς Καπερναοὺν VIII, 26. εἰς τὴν γῆναι τῶν Γαλιλαίων. Ioh. VII, 52. προσήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήνηται.

XV

In clarissima bibliotheca ducali quae Guelferbyti floret ex longo tempore celeberrimus est codex Originum Isidori. Celebritatis autem caussa non in his Isidori Originibus¹⁾ posita est, sed in iis quae sub Isidori textu scripta latent. Est enim codex rescriptus isque compactus ex variorum antiquissimorum codicum reliquiis, quarum pro summa similium monumentorum raritate nihil magis in laudem pervenit fragmentis Gothicis epistolae Pauli ad Romanos. Erunt haec fragmenta e litura palimpsesta forasque dedit ante annos fere centum vir ad promovendas litteras curiosissimus Franciscus Antonius Knittel.²⁾ Quibus Gothicis fragmentis laude proximae sunt reliquiae duorum codicum Graecorum quibus olim quattuor evangeliorum textus continebatur. Etiam ad has crudendas edendasque Knittellii cura pertinebat: nisi quod plures paginas plane non legit, alias multis lacunis relictis, denique permulta quae edidit parum accurate, certe parum feliciter tractavit. Propterea nuper ipsi, quicquid eorum Novi Testamenti codicum et aetate et textu praestantissimorum superest, maximo cum studio pertractavimus: cuius studii eventum habuimus tantum ut nova quam dabimus editio nomine principis nuncupanda videatur. Sed ea de re nunc non explicatius dicendum est; dicemus enim propediem alibi. Pergimus autem ad reliquias eiusdem palimpsesti codicis partes, ad quas nonnihil curae contulimus.

Graece quidem scripta non sunt nisi Galeni fragmenta. Quae quot et quibus foliis inveniantur, iam e libro Knittellii satis disci potest. Longe eorum plurima, si cum aliis comparantur libris palimpsestis vel etiam cum partibus Graecis Novi Testamenti in eodem codice scriptis, non difficillima ad legendum sunt. Scripturae specimen a Knittellio exhibitum quum ab ipso codice nimium discedat, faciendum curavimus aliud et tabulae nostrae quartae praeposito numero VII. inserendum. Exarasse puto Galeni codicem cuius illa fragmenta supersunt, hominem sexti vel septimi saeculi.

Latinae vero scripturae quattuor distinguendae sunt. Prima est qua interpretatio continetur textui Paulino Gothico apposita, folia occupans quattuor. Hanc eadem tabula

¹⁾ Scripturae specimen exhibuit Mabillon in libro de re diplomatica pag. 351. tab. 4. nr. 1. Litterarum genus Saxonicum vocat; aliis Toletanum dicitur, in Hispania olim celebratissimum.

²⁾ Libro suo hunc titulum fecit: *Uplihiae versionem Gothicam nonnullorum capitum epistolae Pauli ad Romanos. Venerandum antiquitatis monu-*

mentum pro amisso omnino atque adeo deperdito per multa saecula ad hunc usque diem habitum. E litura codicis cuiusdam ms. rescripti qui in augusta apud Guelferbytanos bibliotheca adservatur una cum variis variae litteraturae monumentis huc usque ineditis eruit commentatus est datque foras Franc. Aut. Ka. (1762.)

quarta repraesentavimus numero V. Ipsum textum infra apponemus, quoniam non modo litterarum pallentium plus quam Knittelio assequi sed nonnulla etiam quae ille iam legit paullo rectius legere nobis contigit. Cf. fol. CCLXXVII. vers. v. 14 et 27; fol. CCLVI. vers. v. 8. 9. 10. 13. 14. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 26; eiusdem recti v. 1; fol. CCLV. versi v. 1; recti 1. 10. 12; fol. CCLXXX. recti v. 3. 13. 17.

Duobus locis prima lectio mutata est: fol. 255, versi versu 4, ubi d littera lineae superscripta est, forma quidem paullo minori, eandem tamen nisi fallor aetatem referente. Fol. eiusdem recti versu 10. ex vestrum correctum est nostrum, manu satis antiqua, sed non ipsa prima ut videtur. Knittelius nihil nisi quod ab emendatione est viderat. Praeterea eodem folio versu 12. aesca est ut edidimus, alibi esca. Item, ut iam recte Knittelius ediderat, voluntas, in ira, spernes, cet. E quod ad finem folii 280. adpinximus plane Graecam habet formam. Videtur ex numeris esse quibus quaterniones codicis numerabantur.

Altera est fragmentorum libri Iob folia octo occupantium, exhibita a nobis eadem tabula numero IV. Textus est Hieronymi interpretis, ab editis non ita diversus. Lectionis specimen infra dabimus, indicantes una quae quovis folio continentur.

Tertia viginti duo folia occupat, in quibus textus legitur libri Iudicum; certo enim quicquid legimus ad istum librum pertinet. Ea vero quae legimus infra addemus. Sunt etiam haec a textu Hieronymi. Scripturam expressimus tabula IV. numero III.

Quarta quae restat, prae reliquis omnibus latet, nec erit facile qui plene legat. Pertinent ad hanc omnia ea folia quae fugerunt aciem Knittelii, tria (211. 216. 276.) dicentis „semisepulta“, alia septem (214. 217. 281. 319. 320. 321. 322.) „sepulta“, alia denique praetereuntis silentio. Aliquot ex his folia chemicis adhibitis clariora reddere nobis licuit; nihilominus magna remanebat difficultas legendi. Inter alia legimus folio 211. verba haec, cum epist. ad Rom. cap. VII. conferenda:

peccatū ei dominabitur neque sub lege cessat enim circa eum auctoritas legis quia liberatus est a peccato quos enim reos te

(v. 25.) sed ipsius dī providentiam secuti su

(v. 26.) mus per xpm.

(v. 27.) Nescitis cui exhibetis vos servos ad oband

Concludendum ex his videtur, fragmenta ista ad commentarium vel potius ad hominiam in epistolam ad Romanos scriptam pertinere. Scripturae ratio ea est ut Latinis prioribus, quas nescio an quinto et sexto saeculo adscribam, aetate paullo cedere videantur.

Iam igitur dabimus loco primo (A) fragmenta versionis Latinae textui Gothico appositae, secundo (B) et tertio (C) fragmentorum libri Iob et libri Iudicum specimina.

FOLIUM CCLXXVII.

FOLIUM RECTUM.		FOLIUM VERSUM.	
— — — — —		— — — — —	
	et scientiæ dī		in novitate
	quam scrutabilia sunt		sensus vestri
	iudicia eius		ut probetis
5	et investigabiles		quæ sit voluntas dī
	viæ eius		quod bonum
7	Quis enim cognobit		et beneplacitum
	7 sensum dñi		et perfectum
	7 aut quis illi	—	Dico enim per gratiam dī
10	7 consiliarius fuit		quæ data est mihi
	7 aut quis		omnib⁹ qui sunt inter vos
	7 prior dedit illi		non plus sapere
	7 et reddetur ei		quam oportet sapere
	7 quoniam ex illo		sed sapere ad prudentia
15	7 et per ipsum		et unicuique
	7 et in ipso omnia		sicut divisit d̄s
	7 ipsi gloria		mensuram fidei
	in saccula amen.		sicut enim
—	Obsecro itaq⁹ vos fratres		in uno corpore
20	per misericordiam dī		multa membra
	ut exhibeatis corpora vestra		habemus
	hostiam vivam scām		membra autem omnia
	placentem dō		non eundem
	rationabile		actum habent
25	obsequium vestru		ita multi unum corpus
	nolite configurari		sumus in xp̄o
27	huic mundo		singuli autem alter

FOL. CCLVI. INVERSUM.

FOLIUM VERSUM.

coram dō
 sed etiam coram
 hominibus
 — Si fieri potest
 5 quod ex vobis est
 cum omnib· hominib·
 pacem habentes
 non vos ipsos
 defendentes
 10 karissimi
 sed date locum irae
 — Scribunt enim
 7 mihi vindictam
 7 ego retribuam dicit dñs
 15 7 Si esurierit inimicus tuus
 7 ciba illum
 7 et si sitierit
 7 potum da illi
 7 hoc enim faciens
 20 7 carbones ignis
 7 congeres
 7 super caput eius
 7 noli vinci a malo
 7 sed vince
 25 7 in bono malum
 — Omnis anima potestatib·
 27 sublimibus subdita sit

FOLIUM RECTUM.

non est enim potestas]
 nisi a dō
 quae autem sunt
 a dō ordinatae sunt
 itaque qui resistit
 5 potestati
 dñi ordinationi resistit
 qui autem resistent
 ipsi sibi
 damnationem adqui
 10 runt
 nam principes
 non sunt timori bono
 sed malo operi
 vis autem
 non timere potestate
 15 bonum fac
 et habebis laudem ex illa
 dñi enim minister est tibi
 in bonum
 si autem malum feceris ti
 20 me
 non enim sine causa
 gladium portat
 dñi enim minister est
 vindex
 in ira
 25 ei qui malum agit
 ideoq· subditi estote
 27

FOLIUM CCLV. INVERSUM

FOLIUM VERSUM.

ut et vi[^{vorum}]
 et mortuorum
 dominetur
 — Tu autem qui ^diudicas
 5 fratrem tuum
 aut tu quare spernes
 fratrem tuum
 omnes enim stabimus
 ante tribunal xpi
 10 7 Scribitum est enim
 7 vivo ego dicit dñs
 7 quoniam mihi flectet om
 7 et confitetur ^{ne} genu
 7 omnis lingua dō
 15 — Itaq. unusquisq. nostru
 pro se rationem
 reddet dō
 non ergo amplius
 invicem iudicemus
 20 sed hoc iudicate magis
 ne ponatis
 offensionem fratri
 aut scandalum
 — Scio et confido in dño ihu
 25 quia nihil commune
 per se ipsum
 27 nisi ei qui existimat

FOLIUM RECTUM.

quid commune [esse]
 illi commune est
 nam si propter escam
 frater tuus contrista
 tur
 iam non secundum cari
 5 noli esca tua ^{tatem} ambulas
 illum perdere
 pro quo xps mortuus est
 non ergo blasfemetur
 bonum ^{no} vestrum
 10 non est enim regnum dī
 aesca et potus
 sed iustitia eet pax
 et gaudium
 in spu sco
 15 qui enim in his
 servivit xpo
 placet dō
 et probatus est
 hominibus
 20 — Itaque
 quae pacis sunt
 sectemur
 et q. aedificationis sunt
 in invicem custodiamus
 25 noli propter escam
 destruere opus dī
 27

FOLIUM CCLXXX.

FOLIUM RECTUM.

FOLIUM VERSUM.

	inproperantium		propter veritatem dī	
	tibi caeciderunt super m[e]		ad confirmandas	
—	Quaecumque enim		promissiones patrum	
5	praescripta sunt		gentes autem	5
	ad nostram doctrinam		propter misericordiam	
	scripta sunt		honorare dñm	
	ut per patientiam	—	Sicut scriptum est	
	et consolationem	7	propter hoc confitebor	
10	scripturarum	7	in gentibus dñe tibi	10
	spem habeamus	7	et nomini tuo	
	dñs autem patientiae	7	cantabo	
	et solacii	—	Et iterum dicit	
	det vobis id ipsum sapere	7	lactamini gentes	
15	in alterutrum	7	cum plebe eius	15
	secundum xpm ihm	—	Et iterum dicit	
	ut unianimes in uno ore	7	laudate omnes gentes dñm	
	honorificetis dñm	7	et magnificate eum	
	et patrem dñi	7	omnes populi	
20	nī ihu xpi	—	Et iterum escias ait	20
	propter quod suscipite	7	et erit radix iesse	
	invicem	7	qui exsurgat	
	sicut et xps	7	regnare gentibus	
	suscepit vos	7	in eo gentes sperabunt	
25	in gloriam dī	—	Dñs autem spei	25
—	Dico enim xpm ihm		repleat vos	
27	ministrum fuisse		omni gaudio	27

— e —

ROM. XV, 3 — 8.

ROM. XV, 8 — 13.

FOLIUM CCLXXXIV.

FOLIUM RECTUM.

— — ens autem — — — — —
 usque quo loqueris talia et spiritus
 multiplex sermone oris tui·
 numquid d's supplantat iudicium
 5 et omni p's· subvertit quod iustum est·
Etiam si filii tui peccaverunt ei et
 dūnisi eos in manu iniquitatis
 suae· tu tamen si diluculo con
 surrexeris ad dñ· et omnipoten
 10 tem fueris depraecatus·
 si mundus et rectus incesseris
 statim evigilabit ad te et pacatu
 reddet habitaculum iustitiae tuae·
In tantum ut priora tua fuerint
 15 parva et novissima tua multi
 plicentur nimis· interroga eni
 generationem pristinam et dili
 genter investiga patrum memoria·
Hesterni quippe sumus et ignora
 20 mus quoniam sicut umbra dies
 nostri sunt super terram·
Et ipsi docebunt te· loquentur tibi
 et de corde suo proferent eloquia·
 24 numquid virere potest scirpus

FOLIUM VERSUM.

absque humore· aut crescere carec
 tum sine aqua· cum adhuc sit
 in flore nec carpatur manu an
 te omnes herbas arceit·
 sic viae omnium qui obliviscuntur 5
 dñi et spes ipoeritae peribit·
 non ei placebit vaecordia sua
 et sicut tela aranearum fiducia
 eius· innitetur super domum
 suam et non stabit· fulciet eam 10
 et non consurget· unectus vi
 videtur antequam veniat sol
 et in ortu suo germen eius egre
 dietur· super acervum petraru
 15 radices eius densabuntur et in
 ter lapides commorabitur·
 si absorbuerit enim de loco suo ne
 gabit eum et dicet non novi te·
 haec est enim lactitia viae eius
 ut rursum de terra alii germi 20
 nentur· d's non proiciet sim
 plicem nec porriget manum ma
 lignis donec impleatur risu os
 tuum et labia tua iubilo· 24

Quae mira in his — si excipis fol. rect. v. 3. *sermone*, v. 4. *et*, v. 14. *ut priora* — consensio cum editis eat, ea satis probat quanta antiquitatis laude excellat textus libri Iob Romae editus. Septem foliis reliquis haec continentur: fol. CCLXXXV. Iob. 3, 6—4, 2; fol. rectum incipit a verbis: *sideat non computetur in diebus; extrema sunt: cessaverunt a tumultu: et ibi requi*; pergit fol. versum: *everunt fessi robore: et quoniam, usque: sermonem tenere quis possit*. Fol. CCLXXXVII. Iob. 4, 3—5, 1; fol. rectum: *ecce docuisti multos et manus las — visionis nocturnae quando solet*; fol. versum: *copor occupare homines: pavor — voca ergo si est qui tibi responde* || *ut: et ad aliquem eorum conver* || *tere*. Fol. CCCXXVI. Iob. 5, 2—5, 24; fol. rectum: *Vere stultum interfecit iracundia — eorum quod corperant*; fol. versum: *qui adprachendit sapientes in astu — tuum: et bestiae terrae pacifi* || *cae erunt tibi: et scies quod*. Fol. CCCXXXII. Iob. 5, 24—6, 14; fol. rectum: *pacem habet tabernaculum tuum — aut mugit bos: cum ante praese* || *pe plenum aeterit*; fol. versum: *Aut poterit comedi insulsum quod — derelinquet: fratres mei prae* || *terierunt me sicut torrens qui*. Fol. CCCXXVII. Iob. 6, 15—7, 4; fol. rectum: *raptim transit in convallibus — veritatis cum e vobis nullas* || *sit qui possit arguere.*¹⁾ Fol. CCCXXXIII. Iob. 7, 4—7, 21; fol. rectum: *vesperam et replor doloribus — numquid mare sum ego aut cetus* || *quia circumdedit me carere*; fol. versum: *si dicero consolabitur me lectulus — dormiam: et si mane me quae* || *aeris non subsistat*. Fol. CCLXXXVI. Iob. 8, 22—9, 20; fol. rectum: *qui oderunt te induentur confusi — non videbo: si abierit non intel* || *gam eu* fol. versum: *si repente interroget quis respon — ero: os meum condemnabit me: || si innocentem ostendere*²⁾ *pravu* 3).

¹⁾ Non additum est me.

²⁾ Sic, non ostendero. Item paulo ante intellegam cum ab editis differt ubi em deest.

³⁾ Vacuo hoc spatio ita uti placet ut mentionem iulicam codicis evangeliorum Latini Taurinensis, septimi ut videtur saeculi, cuius indolem mihi olim scire cupienti vir cl. Amad. Peyron plura lectionis exempla misit. Sunt ea ita comparata ut saepe confirmet codices versionis Hieronymi praestantissimos Amiatinum et Fuldensem, passim vero ab emendatore nescio quo profecta videantur, quippe quae ab editione Romana pariter atque a plerisque antiquis codicibus discedant. Praeterea singulare hoc est quod passim Marci textui supra lineam adscripta sunt quae locis Matthaei geminis leguntur. Ex capitulis Marci quattuor haec cum lectionibus Amiatinis conveniunt: 1, 2. ecce mitto absque ego, *ibidem* denunt verba ante te; v. 2. *est* et egrediebantur ad illum, *item* Iordane flumine; v. 19. in navi componentes retia; v. 27. quae doctrina haec. 2, 5. peccata *sine* tua; v. 22. vinum novellum; v. 23. cum sabbatis *sine* dominus, *item* comissent praegradi. 3, 29. non habet remissionem. 4, 1. ut in narem ascendens, v. 4. volucres *sine* caeli, v. 6. non haberet radicem. v. 11. est scire mysterium; v. 23. et cum se producerit. Alterius generis sunt: 1, 16. ubi ad „Simonem“ supra lineam additur: „qui dicitur Petrus“; v. 19. ubi ad „in navi“ eodem modo additur „cum zebedeo patre ipsorum“; *item* 2, 23. ad „sapientia“; „et manducare“; *item* 2, 26. ante „sacerdotibus“; „solis“. Tertiis generis sunt: 1, 30. ei de ipsa. v. 36. persecutus est. v. 40. domine, si vis. v. 41. extendens 2, 24. faciunt discipuli tui sabbatis 3, 9. ut in navicula sibi deservirent. v. 26. dispersit erit et non potest stare 4, 10. cum eo erant discipuli parabolas v. 28. si faciat homo sementem. v. 34. *sine* parabolis autem.

FOLIUM CCLXXXIII.

www.libtool.com.cn

FOLIUM RECTUM.

FOLIUM VERSUM.

Noluit
 efraim etiam non interfecit
 chananeum qui habitabat
 in gazer
 5 sed habitabit cum eo zabulon
 non delebit habitatores
 caetron et naalon
 sed habitabit chananeus in
 medio eius factusque est ei
 10 tributarius
 aser quoque non delevit habi-
 tatores achacho et sidonis
 alabh et achazib et albha
 et afech et rohob
 15 habitavitque in medio chana-
 nei habitatoris illius terrae
 nec interfecit eum
 18 neptali non interfecit habitatores

Bethsemes et bethanath
 et habitavit inter chananeu
 habitatorem terrae
 fueruntque ei bethsemitae
 et baethanitae tributarii 5
 artavitque amorreus filios
 dan in montem
 nec dedit eis locum ut ad pla-
 niora descenderent
 habitavitque in montem 10
 hares quod interpretatur
 testaceo
 in ahilon et sadalin
 et aggravata est manus domus
 ioseph factusque est ei 15
 tributarius
 fuit autem terminus amorrei
 ab ascensu scorpionis petra 18

FOLIUM CCLXXXII.

FOLIUM RECTUM.

Necionem caderet
 sisara autem fugiens perve
 nit ad tentorium iahel
 uxoris aber cinaci
 5 erat enim pax inter iabin
 regem asor et domum
 aber cinaci
 egressa igitur iahel in occur
 sum sisarae dixit ad eum
 10 intra ad me domine mi intra
 qui ingressus tabernaculum
 eius et opertus ab ea pallio
 dixit ad eam
 da mihi obsecro paululum
 15 aquae quia valde sitio
 quae aperuit utrem lactis
 et dedit ei bibere et operuit
 18 illum dixitque sisara ad ea

FOLIUM VERSUM.

Sta ante ostium tabernaculi
 et quum venerit aliquis inter
 rogans te et dicens
 numquid hic est aliquis
 respondebis nullus est 5
 tulit itaque iahel uxor aber
 clavum tabernaculi
 assumens pariter malleum
 et egressa absconse et cum
 silentio posuit supra tem 10
 pus capitis eius clavum
 percussumque malleo defixit
 in cerebrum usque ad terra
 qui soporem morti socians
 defecit et mortuus est 15
 et ecce baraac persequens
 sisaram veniebat
 egressaque iahel in occursum 18

FOLIUM CCLXXXIX.

www.libtool.com.cn

FOLIUM RECTUM.

FOLIUM VERSUM.

Dixitque ei gedeon
 obsecro dñe si nobiscum est
 dñs quum apprehenderunt
 nos haec omnia
 5 ubi sunt mirabilia eius quae
 narraverunt patres
 nostri atque dixerunt
 de aegypto eduxit nos dñs
 nunc autem dereliquit nos
 10 et tradidit in manibus
 mazian
 respexitque ad eum dñs et ait
 vade in hac fortitudine tua
 et liberabis israhel
 15 de manu mazian
 scito quod miserim te
 qui respondens ait
 18 obsecro dñe mi in quo liberabo

Israhel
 Ecce familia mea infirma est
 in manasse
 et ego minimus in domo
 patris mei 5
 dixitque ei dñs ego ero tecum
 et percuties mazian
 quasi unum virum
 et ille si inveni inquit gratiam
 coram te 10
 da mihi signum quod tu sis
 qui loqueris ad me
 ne recedas hinc donec re
 vertar ad te
 portans sacrificium et offe 15
 rens tibi
 qui respondit ego praestola
 bor adventum tuum 18

XV.

In eadem bibliotheca Guelpherbytana alius est liber palimpsestus antiquissimus, bis Latine scriptus.¹⁾ Scriptura quae priore deleta membranam occupavit opus continet quod Prosperi Aquitani esse vulgo olim creditum est, quum potius sit Iuliani Pomerii Arelatensis, inscriptum de vita contemplativa. Quam scripturam recte saeculo septimo adscribere solent. Ea vero multo antiquior est prior scriptura, a nobis specimine expressa tabula IV. numero II. Ista quin quinti saeculi sit, haud dubito. Continet fragmenta lectionarii, lectionibus quum e Veteri tum e Novo desumptis Testamento. Singulis lectionibus passim interpositae sunt notae, quibus cantus lectioni interficiendus indicari videtur. Ita fol. 71. rect. inter Hebr. 13, 21: *De autem pacis qui educit de mortuis pastorem magnum ovium in sanguine testamenti aeterni dñm nostrum Ihm agitet vos in omni bono ut faciat voluntatem eius, faciens in vobis quod placeat coram se per ihm xpian cui gloria in saecula saeculorum*, et Ioh. 10, 9. In tempore illo ait dñs ihs discipulis suis: *Ego sum ostium per me si quis introierit salvebitur*, interposita sunt verba haec: *exaltari electum de populo meo*. Item fol. 74. verso post verba: *sed haec loquutus sum vobis ut cum venerit hora eorum remittamini quae (si recte vidi) ego dixi vobis*. Ioh. 16, 2, antequam sequitur: *Lectione isaiae prophetae haec dicit dñs*, interiecta est nota: *iustus mature*. Rursus aliae notae textui similiter interpositae rationem liturgicam habent aliani, ut fol. 71. verso inter verba: *et nemo potest rapere de manu patris mei ego et pater unum sumus*, Ioh. 10, 30 et ea quae sequuntur: *Lectione esaiæ prophetae haec dicit dñs levate in excelsum oculos vestros*, interposita leguntur verba: *imponit sacerdos memorialē*. Sunt haec, ni fallor, eiusmodi ut adiuvent indagantes quae antiquissima ecclesiae Latinae liturgia fuerit. Quam ad rem codex Guelpherbytanus eo est gravior quum ipsum Gallicanum lectionarium aetate superare propterea quod antiquissimum librorum eius generis exemplum esse videatur. Non dubium est quin totum codicem ea qua in excutiendis libris palimpsestis opus est patientia subtilitateque pertractaturis multo plures inveniendae sint notae liturgicae. Ita ad tres iam relatas accedit quarta folii 73. versi versus 20; item quinta fol. 77. vers. ab initio.

Textus lectionum mirum hoc habet quod, quum plerumque cum Hieronymo interprete consentiat, passim ab eo magna cum licentia discedit. Quam ad rem valuisse videtur lectionarium natura; in libris enim ecclesiasticis praesertim antiquissimis non tanta quanta in codicibus continui textus anxietas obtinuit integritatis textus conservandae. Tamen pro ea qua lectionarium Guelpherbytanicum est cognatione cum quibusdam Italiae quam vocant versionis testibus plura quae ab Hieronymi usu diversa habet ab antiquiore recensione pendere videntur. Quae lectionarii ratio quo melius iudicari possit, adscribam aliquot paginas integras, item plures locos et lectiones in quibus memorabile aliquid inest. Pagina folii LXXVII. sic habet:

¹⁾ Breviter iam de eo et de utraque eius scriptura exposuit Knittelius in Commentarii sui ad Ulpianae textum appendice I. l. pag. 507 — 509. Codicem dicit LXXVI. Weissenburgensem. De quo quae scripsi, pleraque recte habent.

non derelinques animam meam

In tempore illo cum adprehendissent principes sacer

dotum scribae et farisaei dñm ih̄m ut eum morti tra-

derent· expuerunt in faciem eius et colaphis en-

ceciderunt· alii autem palmas in faciem ei dede-

5

runt dicentes prophetiza nobis x̄pe quis est qui te

percussit· petrus vero sedebat foris in atrio

et accessit ad eum una ex ancillis et dixit· et tu cum

ih̄u galilaeo eras· ad ille negavit coram omnibus

10

dicens nescio quid dicis neque intellego· exeunte

autem illo iannam vidit eum unus ex servis prin-

cipis sacerdotum cognatus eius cuius abscedet

petrus auriculam· nonne ego te vidi in horto cu-

illo· et iterum negavit eum iuramento non novi

15

hominem· et post pusillum accesserunt qui ibi

stabant et dixerunt petro vere ex illis es tu·

nam et loquella tua similis est· tunc coepit de

votare et iurare quod non novisset hominem·

Et continuo gallus cantavit· et respexit eum dñs ih̄s

et memoratus est petrus verbum ih̄u quod dixe-

20

rat· prius quam gallus cantet ter me negabis·

Et egressus foras amarissime ploravit· mane au-

tem facto consilium iunierunt omnes principes sa-

cerdotum et seniores populi adversus dñm ih̄m

25

ut eum morti traderent· et adduxerunt eum

ad 1) caipha in praetorium· erat autem mane·

26

1) Sic in schedis meis.

Quemadmodum in hac lectione textus Matthaei ex Iohanne interpolatus atque ex utroque nova quasi narratio contexta est, ita quae lectio fol. 73. et rect. et vers. ex priorē ad Timotheum epistula desumpta est, varios eius et alterius epistolae locos in novum ordinem redactos exhibet. Habet enim sic:

ait dñs d̄s

Fidelis sermo et omni acceptione dignus· quia si quis
episcopatum desiderat· bonum opus desiderat·

Oportit¹⁾ ergo episcopum irreprehensibilem esse
unius uxoris virum· castum· vigilantein· sobrium
pudicum prudentem ornatum hospitem· doctore
non vinolentum· non percussorem· sed modestu
non litigiosum· non superbum non copidum· non
avarum· suae domui bene propositum· filios
habentem subditos· cum omni castitate· Si quis
autem domui suae praeesse nescit· quomodo ecclē²⁾
siae dī diligentiam habebit·
tu autem sollicite cura te ipsum probabilem exhibere
dō operarium inconfusibilem recte tractantem
verbum veritatis· adtende lictioni exhortatio
ni adque doctrinae· noli negligere gratiam quae
in te est quae dabitur per prophetiam cum im-
positione manuum· haec meditare· in his esto ut pro-
fectus tuos manifestus sit omnibus· manus cito
nemini inposueris neque communicaveris pecca-
tis alienis· adtende tibi et doctrinae· insta in illis
hoc enim faciens et te ipsum salvum facies et qui te
audiunt· Si enim bene ministraveris· bonum gra-
dum adquires· et multam fiduciam in fide quae est
in xpo ihu dño nostro·

¹⁾ Eiusmodi formas iste codex saepe habet. Cf. antea v. 12. *abscedet*, infra *dicet*.

²⁾ Ita in codice scriptum est. Item v. 15. *lectioni*, v. 16. *adque et negligere*, v. 18. *meditare*, v. 19. *tuos*.

Cf. haec ad I. Tim. 3, 1—5. II. 2. 15. I. 4, 13—15. 5, 22. 4, 16. 3, 13.

Fol. 73. verso Ioh. 21, 15—17. sic legitur:

In tempore illo ait dñs ihs petro· Symon iohannis
amas me· dicit illi utique dñe· ait illi pascere agnos meos
dicit ei iterum· symon iohannis amas me· ait illi utiq̃
dñe tu scis quia amo te· dicit ei pascere oves meas
dicit ei tertio· Symon iohannis amas me· contris
tatus est petrus quia dixit ei tertio amas me¹⁾)

Et dicit ei dñe tu omnia scis· tu nosti quia amo te·

Fol. LXXVII. recto legitur Matth. V, 22 sqq. Ibi v. 22. deest *ignis*, v. 23. est *offerres*, v. 24. *vade prius reconciliari*, v. 27. *moecaberis* posteaque *moecatus*, v. 28. *dico vobis quoniam omnis*, v. 29. *proice*: ita hoc verbum cum similibus semper; v. 30. *expedit tibi*. Versus 31. et 32. praeteriti sunt. Versu 33. est *non iurabis*. De lectione e Iohannis capite 10. sumpta fol. 71. iam supra dixi. Inde notabilia inprimis haec sunt: v. 12. non omittit autem invitis Amiatino et Fuldensi codicibus, v. 15. habet *et ego cognosco patrem*, ibidem *meis* non omittit; v. 16. *audiunt*, item *fit unus grex*. Fol. LXXIV. verso legitur Ioh. 15, 17—25. 16, 1—4. Versu 17. est *ut diligatis invicem sicut dilexi vos*, v. 20. *sermones*, item *prosequenti*, v. 22. *loquutus eis fuisssem*, v. 25. *ut impleatur*, item *scriptus*, item *me habuerunt*. 16, 2. *se obsequium*, v. 4. *quae ego dixi vobis*. (Antea v. 3. non omittit *vobis*.) Fol. LXXXV. legitur Ioh. 20, 26 sqq. Versu 26. est *pax vobiscum*; v. 28. omittit *Thomas*, v. 29. est *dicit ei dominus Iesus*. Fol. XC. legitur 1. Cor. 7, 29 sqq. Versu 29. est *ut qui habent*, v. 32. *qui sene uxore*, v. 33 sq. *quomodo placeat uxori· et virgo quae innupta est cogitat quae*, item *sancta et corpore*; v. 35. *verba: et quod facultatem — obsecrandi praetermittuntur*. Versu 37. est *potestatem autem habet*. Fol. LXXXIX. legitur 1. Cor. 15, 51—58. Versu 51. est *resurgimus*; v. 52. *canit enim et*; v. 53. *incorruptellum*. Orthographica sunt: *immortalitatem*, *immobiles*, *absorta*. Fol. LXXXVIII. est Col. 3, 1 sqq. Ibi legitur v. 1. *consurrexistis Christo* et v. 3. *abscondita est*. Fol. XIX. legi Eph. II, 10—17. Ibi v. 12. est *in mundo*, v. 15. *in semet ipsum*. Cum hoc folio cf. LXXXII, ubi idem epistulae ad Ephesios locus habetur. Fol. LXXVIII. legitur Hebr. XII, 28—XIII, 10. indeque usque XIII, 17. 21. pergitur folio LXXI. Versu 1. est *maneat absque in vobis*; v. 9. *enim est gratia stabiliri*, v. 21. *voluntatem eius*, item *cui gloria*. De orthographicis notabilia haec: *regnum immobilem*, *emulamini*, *conubium*, *beneficientiae*. Fol. LXXXV. legitur Iacob. I, 2 sqq. Ibi v. 4. est *habeat*, v. 5. *sapientiam*, sed antea invitis Amiat. et Fuld. codd. retinetur *in temptationes varias*. Locum Actorum IV, 9—12. folio LXXIX. scriptum plene addam:

¹⁾ Inde a *contris* usque *amas me* omnia super rasuram rescripta sunt.

redarguimur in benefacto hominis languidi in quo
 hic sanatus sit· notum sit omnibus vobis et omni
 plebi isrl quia in nomine ihu xpi nazorei quem
 vos crucifixistis quem ds suscitavit a mortuis·
 in ipsius nomine virtutes operamur et in hoc
 iste adstat coram vobis sanus· hic est lapis qui re
 probatus est a vobis aedificantibus qui factus
 est in capud anguli et non est in alio ullo salus
 neque enim est aliud nomen sub caelo datu
 hominibus in quo oportet nos salvos fieri

Ceterum eadem textus indoles est locis ex Vetere Testamento allatis. In iis locus
 Iesai. 40, 26 sqq. folio LXXIV. scriptus multas ob causas memorabilis est.

Levate in excelso oculos vestros et videte cum qui e
 ducit in numero milia hominum et omnes ex nomi
 ne vocat· quare dices iacob et loqueris isrl
 abscondita est via mea a dno· et a do meo iudiciu men
 5 transibit· numquid nescis aut non audisti· ds sem
 piternus dns qui creavit terminos terrae non defi
 ciet neque laborabit· nec est investigatio sapientiae
 eius· qui dat lassis virtutem et his qui non sunt for
 titudinem et rubur multiplicat· deficient pueri
 10 et laborabunt· et iuvenes in infirmitate cadent·
 qui autem sperant in dno mutabunt fortitudine
 adsument pinnas sicut aquilae· current et non la
 borabunt· ambulant et non deficient· taceant
 ad me insulae et gentes mutent fortitudinem·
 15 adeedant et tunc loquantur· simul ad iudiciu
 propinquemus· et vos servi mei quos eleli¹⁾ ne ti
 meatis quia vobiscum ego sum et ne declinetis

¹⁾ Sic, vitio scribentis, pro elegi.

quia ego dñs vester confortavi vos et auxiliatus
 sum vestri et suscepi vos de terra· ecce confun-
 dentur et erubescunt omnes qui pugnant adver- 20
 sum vos· et erunt quasi non sunt et peribunt
 viri qui contradicunt vobis· quaerites eos et non
 invenientis viros rebellantes vobis· erunt quasi
 non sint· et velut consumptio homines bellan-
 tes adversum vos· quia ego dñs dñs adprachen 25
 dens manum vestram· posui vos quasi plaus-
 trum triturans novum habens rostra serra-
 tia· vos ergo ne timeatis neque paveatis quia ego 28
 custodivi vos 29

XVI.

DE EVANGELIORUM CODICE GRAECO GUELPHERBYTANO XVI, 16.

Esse in bibliotheca Guelpherbytana etiam Graecum evangeliorum codicem, dudum inter viros doctos notum est. In codicum indicem receperunt et Griesbachius et Scholzius numero 126. insignitum, saeculo adscriptum undecimo, quod non improbo; addidit quoque Scholzius ex Alexandrino eum genere esse: sed lectiones codicis paucissimae tantum Knittelio auctore inter viros criticos hucusque innotuerunt. Propterea nuper nactus otii aliquid operam dedi ut qua esset indole, quo pretio, cognoscerem accuratius. Nec reperi indignum cura critica: eiusmodi enim est ut multa contineat ex antiquissimis fontibus derivata. Tamen non omnia quae a plerisque testibus differunt antiquitatem magis quam negligentiam produnt, atque insuper recentiorum temporum ratio locis multis cum antiquiore mixta est. Inprimis notabilia sunt quae cum paucis tantum testibus iisquae antiquis communia habet, cuiusmodi est Matth. 28, 7. καθὼς εἶπεν ἡμῖν, qua in lectione duos modo Latinos codices, Graecum nullum assentientes habet. Adscribere autem placet textus specimina quae excerptimus omnia. Quibus lectionibus longe plerisque manu quadam satis recenti lectio recepta quam vocant in margine adscripta est.

Matth. I, 18. confirmat γέννησας II, 6. habet εἰς οὗ γὰρ 8. προσπαρήσας αὐτόν 11. habet εἶδον 12. om. δι' ἄλλης ὁδοῦ III, 3. habet τῆς ὁδοῦ τοῦ καρίου 4. αὐτὸς δὲ Ἰωάννης III, 8. καρπὸν αἰῶν IV, 4. γήραται ὅτι ὄνα, ibidem confirmat ἀνθρώπος absque articulo 18. om. ὁ Ἰησοῦς 22. habet ἀγέρτες τὰ δάκτυλα V, 23. καὶ ἐκεῖ 27. om. τοῖς ἀρχαίοις 31. habet ὅτι ὁς ἂν ἀπολίσσῃ 44. τοῖς μωσῶνιν 47. τοῖς φίλοις et τὸ αὐτὸ VI, 18. om. ἐν τῷ γενεῶ VII, 14. habet τί στενή VIII, 15.

δυσκώου αὐτῶν 25. προσελθόντες οἱ μαθηταί IX, 14. οἱ δὲ σοὶ μαθηταί 27. om. αὐτῶν 36. habet ἐρημίον X, 4. ὁ (sic) καὶ παρῶκεν 8. om. νεκροὺς ἐγίγνετο 10. habet ὡς 38ον 25. ἐπεκάλυψεν et οὐκ αἰσχυρὸς 28. ἀποκτενίσαντων 39. ὁ εἶν. τ. ν. ἀντ. σώσει 42. πηροῦν a prima manu XI, 15. παύσεις ἐν ἀγοραῖς καθήμενος et τοὺς ἐτίμως 21. χορεύει et βιταιοῖδα (hoc. acc.) XII, 3. ἐπέτασαν absque αὐτοῖς 6. μείζον 8. ἔστιν τοῦ absque καὶ 13. confirmat ἀποκατεστάθαι 21. τῷ σπ. ὀνόματι 29. διαφύσῃ 32. ἐν τῷ τῶν αἰῶνι 35. om. τῆς καρδίας et τὰ ante ἀγαθὰ 44. καὶ εἰδὼν 45. καὶ τότε παρ. x. λαμβάνει 47. om. versum XIII 1. εἰδὼν 14. ταῦτα· item ἡ προσκεῖται absque 'Ἡσαΐα 33. ἐλάλουν αὐτοῖς λόγον 35. ἀποκακημμένα 40. καίεται XIV, 26. ἐπὶ τῆς θαλάσσης 28. om. πρὸς σέ XV, 5. τὴν μετῆς absque αὐτοῦ 25. προσελθούσα προσκίνησεν 32. ἡμῶν XVI, 28. τῶν οὐδε ἑστῶτων XVII, 2. ἐγένετο XVIII, 6. εἰς τὸν τριῶντων 11. ζήτῃσι καὶ σώσει 29. καὶ ἀποδώσει σοι 31. ἐκείνων XIX, 9. μὴ ἐπὶ absque εἰ 19. τὸν πατέρα absque σοι, tum ὡς ἐκείνῳ 26. om. τοῦτο, item om. ἔστιν 28. ἐπὶ δὲ δὸς, ὁρίσων XX, 2. καὶ συμφορήσας et ἐργαζὼν αὐτοῦ 3. om. τῆς et ἐν τῇ ἀγορᾷ 9. ἀπὸλόντες 23. ἡτόμ. παρὰ τοῦ 25. om. καὶ οἱ μνη. κατέξουσ. αὐτῶν XXI, 8. τὰ ἡμάτια αὐτῶν 21. ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σιτάτου 29. om. ὅν 36. ἐποίησαν ὡσαύτως absque αὐτοῖς XXII, 10. πάντας οὓς 16. τῇ ὁδῷ τοῦ κυρίου 23. om. οἱ XXIII, 30. bis ἡμέθα XXIV, 2. ὡς σὲ καταλῇ. 9. πάντων τῶν ἰδόντων 15. confirmat ἑστῶς 17. τὰ ἐκ τῆς 20. μετὰ σαββάτῳ 24. om. μεγάλη 30. om. τοῦ νῦν 32. ἐσθρῆ 36. καὶ ὥρως 45. ὅτ. κατ. ὁ κηρ. αὐτῶν 49. ἰσθίει δ. κ. πίνει 51. ἐπιτρέτων pro ὑποκριτῶν XXV, 1. τοῖς τυμῶνος 3. λαμπρὰ. αὐτῶν 7. om. ἐκείνου 9. μὴ ποτε σὺν ἀρώσει 44. om. αὐτῶν XXVI, 33. Εἰ πάντες et ἡγὰ δὲ 35. οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, omisso εἶπον 36. γαστριμακί 48. 'Ὅν εἰᾶν 50. ἐγ' ὁ 52. ἐν μαχαίρᾳ. ἀποθανοῦνται 63. εἰ σὺ omisso εἰ 74. καταδηματίουν XXVII, 30. ἔτιπτον τῆς 33. γοῶνθά (hoc. acc.) ὁ ἔστιν 35. om. ἵνα πληρωθῇ usque κλῆρον 46. ἧλ', ἧλ', λιμὲ σαββατίζει 64. νεκρὸς κλέψουσιν XXVIII, 7. καθὼς εἶπεν ὑμῖν pro ἰδοὺ εἶπον ὑμῖν 10. καὶ ἐκεῖ 19. om. σὺν. Subscripta habet haec: συντεράσει τὸ κατὰ μαθεῖν ἄνω εὐαγγέλιον μετὰ ὅκτω χρόνος τῆς χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀναλήψεως' ἐξεδόθη εἰς ὧν φωνῇ τῇ ἐξῆραϊθ' στίχῳ, βλ'.

Multo pauciora lectionis exempla ex evangelis reliquis excerptimus. Marci evangelium inscriptum habet: ἀρχὴ τοῦ κατὰ μάκκον ἀγίου εὐαγγελίου. I, 5. est ξεπορεῖντο, ibidem om. πάντες 13. om. ἐν τῇ ἐρήμῳ 14. om. ὁ αὐτοῦ 'Ἡσούς 15. habet λόγον absque καὶ 28. μετὰ δὲ 'Ἰακώβον II, 7. οὕτως, non οὕτω 14. λενὶ III, 5. τὴν χεῖρα absque σοι, item ἀπεκατεστάθαι 20. συνέρχονται 29. βλασφημῶσι IV, 4. om. τοῦ ἀνθρώπου 7. εἰς τὴν γῆν καλὴν 8. ter ἐν 9. om. αὐτοῖς 13. καὶ πῶς γνώσεσθε τὰς παραβολὰς 15. om. δὲ 18. om. οὕτω εἶον 30. παραβύλλομεν 33. ἐδῆντο V, 3. εἰδῆντο 4. ἀντ. ὥχτες 6. προσκύνει αὐτῶν 11. πρὸς τῷ ὕει 16. οἱ ἰδοῦτες 40. εἰσαφωρῶντες et in fine κατακείμενον VI, 11. om. ἡμᾶς 17. ἐν φυλακῇ 18. ἔχειν γυναῖκα VII, 35. ἀντῳχθῆσαν VIII, 24. ἀνθρώποι, οἱ ὡς 25. confirmat ἀποκατεστάθαι et ἅπαντας 26. εἰς οἶκον αὐτοῦ IX, 50. ἀρτίσεται X, 27. παρὰ Θεοῦ et δυν. ἰστ. παρὰ τῷ πιστεύοντι Θεῷ 28. ἡρξ. δι' ὁ Πέτρος, λέγει XI, 18. ἀπολέσονται 31. διὰ τί absque σὺν XII, 1. ἐν παραβ. λόγων 14. om. ἀνθρώπων.

Luc. I, 2. om. γενόμενος II, 28. ὠδῶντο αὐτῶν III, 23. ὡς ἐπὶ, ibidem ἦλ'ε 24. μελεῖ 25. ἰσάει, ἰαγγεῖ 26. σεμμεῖ 27. 28. 31. ὀρσά, ἦρ, μελεά: his accentibus 28. μελγεῖ 29. λενοῖ 31. δαίμν (sic)

32. *ναυαίων* 33. *ἀμναδῆμ*, item τ. *ἀράμ* τ. *ισράμ* 35. *αιρούχ*, item *θαλέγ* IV, 9. *Εἰ νῖος* 18. *ἐναγγέλι-
σασθαι* et *εἰνεκε* 38. *περθερά* δὲ V, 13. *ἐθ.* *ἐκαθυρίσθη ἢ λέπερ.* *ἀπ'* αἰτ. 25. *ἐφ'* ὁ 36. *τό* ἀπό VII, 9.
οὔτε 37. *ἐν* τῇ πόλ. *τις* ἦν VIII, 8. *καρπ.* *ἐπταπλασίονα* IX, 58. *κλίμα* XI, 26. *ἠλόντα* XVIII, 2.
ἐν τῇ πόλει XXII, 12. *ἀνάμωον* XXIII, 35. ὁ νῖος τοῦ θεοῦ ἐλκετός.

Ioh. I, 10. om. καὶ ὁ κόσμ. 8. α. *ἐγέν.* 29. om. ὁ *Ἰωάν.* 38. om. δὲ 49. om. ὁ ante *Ἰησοῦς*
II, 16. *μή* ποιεῖτε 17. *καταράγεται* 18. om. *ὅτι οἱ* III, 12. *πιστεύετε* 15. *ἐχμ* IV, 3. om. *πάνν* 25.
μοσίας 28. om. *ἀντὶς* 35. om. *ἐν*, ibidem habet *ἐν* *ἀντὶς* 40. *ἴμενα* 47. *ἐπὶ* V, 19. om. *ἀν*
34. habet *παρὰ* ἀνθρώπων 35. *ἀγαλλιασθῆναι* VI, 10. *ἀνέπειται*, ibidem om. *ὅτι* 39. *ἀναστήσω* αὐτὸν
τῇ ἰσχ. *ἐμ.* 42. om. *Ἰησοῦς* 45. *δοῦναι* τοῖς *ἀκούων* 70. om. ὁ *Ἰησοῦς* 71. *ἠμῶν* VII, 12. *ἄλλοι*
ἔλεγον 39. ὁ *πρὸ* αὐτοῦ 40. *τῶν λόγων* VIII, 6. *ἔγραψεν* 7. *πρώτος* ἐπ' αἰτ. *λεθ.* *βαλ.* 8. *ἔγραψεν* 9. *ἐν* μίᾳ
σῆμα 10. om. ἡ *γενή* 11. *κρινώ* hoc accentu.

XVII.

In pluribus itineribus meis ad pervestigandos bibliothecarum libros mas. susceptis operam etiam dedi excutiendis Philonis Iudaei codicibus. Feci id potissimum auctore et sūsore Christ. Gottl. Leber. Grossmanno, quo nemo est qui plus studii ad amoris, plus diligentiae aut sagacitatis posuerit in tractandis Philonis operibus. Quam Grossmannus longissimo ex tempore novam operum scriptoris istius gravissimi editionem praeparat, ea ex collationibus meis codicum fere triginta ubique terrarum dispersorum non modo apparatum habebit locupletissimum et textum prioribus editionibus multo correctiorem¹⁾, verum etiam aucta erit ineditis nonnullis quae in Italia reperire mihi contigit. Quae inedita spes est iam propediem lucem visura esse Grossmanno viro S. Ven. et editore et interprete. Nunc ipsam vero nobis visum est edere quae nuper Cairini in bibliotheca patriarchae Alexandrini excerpsumus ex codice saeculi decimi sententias antiquorum scriptorum collectas continente. Sunt enim haec eiusmodi ut haud raro nec sine probabilitatis specie ab editis differant. Quod quo facilius iudicari possit, adponemus plerumque editionis Mangeianae lectiones. In iis quibus nullum editionis locum adseripsimus, nescio an sit quod lucem nondum viderit; plura unde decerpta sint, qui Philonis opera penitus nota habent facile dicent.

1. *Αἱ ἐκ χειρμάτων καὶ χειρμάτων ἱπιθεμίαι τοῖς χρόνοις ἀναλάσκουσι* χρόνον δὲ *φθίδεσθαι* καλῶς. Cf. Phil. opp. ed. Mang. II. pag. 474. Ibi vero est: *Αἱ γὰρ χειρ. κ. κτημ. ἱπιμῆλαι* etc.

2. *Τὰ καλὰ καὶ φθόροι πρὸς ὀλίγον ἱπισκασθῆναι* χρόνον, *ἐπὶ* καμφ *λεθόντα* αἰθῆς ἀναλάμει. Cf. I. l. II. pag. 672. Ser. XCIX. Ibi est: *Τὰ καὶ ὑπὲρ φθόρου περ. ὡ. ἱπισκασθέντα* χρόν. etc.

3. *Μεῖζον* ἀνθρώπων *κινῶν* ἀφροσύνης *αὐτὸν* ἴσται, *τὸ* ἴδον τοῦ λογιστικοῦ γένους *τὸν* τὸν *ζῆμ.* *θῆναι*. Cf. I. l. II. pag. 648. P. 363. A. Ibi est - *ἴσται*, τοῦ ἴδων τοῦ λογιστοῦ γένους *τὸν* τὸν *ζῆμ.*

¹⁾ Ad rem criticam in operibus Philonis recte faciendam perquam grave est quod inveni codicem unde princeps editio fluxit. Qui quum ex recentissimis sit, apparet Mangeium textum a Turnebo editum male fecisse tanti ut non facile nisi ex plurium auctoritate testium mutandum censeret. Ceterum, ut id obiter addam, non debebat Mangeius Francofurtensem editionem sequi pro principe: ab hac enim illa saepe ita discedit ut auctoritatem plane nullam habent.

4. Ἐρχοῦσιν ἔθος γένεως κραταιότερός ἐστιν· καὶ (ed. addit τὰ) μικρὰ μὴ καλοόμενα ἀμειψόμενα (ed. omittit ἀμειψ.) γένεται καὶ ἰπιδύσεται πρὸς μέγεθος συναιξίσματα (ed. αἰξίσματα). Cf. I. I. II. pag. 674. Περὶ σσιθίας etc.

5. Οὕχ ὡς τὸ ἰσχυρότερος ἀμειψόμενος ἐστὶν ἄδικον, ὅπως τὸ ἀσθενέστερος καὶ κατὰ ἄγνοαν ἐθέλῃ δικαίον· ἀλλὰ τάχα πον μεθόσιν ἀμειψοῖν δικαίον καὶ ἀδικον, τὸ ἐπὶ τινα καλούμενον ἀδικόροον. ἀμειψόμενος οὐδὲν ἔχον δικαιοσύνης. Cf. I. I. II. pag. 651. P. 526. B.

6. Οἱ ἑαυτὸν μόνον ἔνεκα πάντα πράττοντες φιλαντίας (ed. φιλαντίας) μέγιστον κακὸν ἐπιτελοῦσιν. Cf. I. I. II. pag. 662. ab initio.

7. Τοῦ σπύλον ἔνεκα μὲν τὰ ἐθέματα, ἔνεκα δὲ τὰ ἐρήματα, ἀλλὰ δὲ αἱ πράξεις, διάφορα δὲ πάντα καὶ μεχόμενα. Cf. I. I. pag. 663. extr. Ibi pro ἄλλῃ editum est πολλάι, et extrema sic habent: διὰ. δὲ καὶ μεχόμε. πάντα πάντων.

8. Φρόνησις τῶν ἄλλων ἀρετῶν ἄρχη· μῖσος ὁ σοφός ἐλπίθιρός τε καὶ ἄρχων, καὶ μῖσος τοῦ σώματος ἔχει δεσπότης. Cf. I. I. I. pag. 252. § 41. excurrente - - - ὅτι ὁ σοφός μόνον ἐλευθέρως τε κ. ἄρχ. καὶ ἂν μῖσος etc.

9. Φίλον ἡγήσαντο τὸν βοηθεῖν καὶ ἀνταρτελεῖν ἐθελοντα, καὶ μὴ δύνανται. Cf. I. I. II. pag. 659. P. 788. Φίλων . . . ἐθελοντας, καὶ ἂν μὴ δύνανται.

10. Τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς οἰκίας οἷον εἴη σοὶ τὸν θεὸν γενέσθαι· ὡς γὰρ ἀκούομεν ἀκουσθῆναι ἐπὶ τοῦ θεοῦ (ed. om. ἐπὶ τ. θ.), καὶ ὡς ἀρώμεν ἀρασθῆναι ἐπ' αὐτοῦ (ed. ἐπὶ αὐτοῦ)· προσεγγένωμεν (rectius editum est προσεγγ.) οὐκ τοῦ ἐλθεῖν τὸν ἑλπον, ἐὰν τῷ ὁμοίῳ τὸ ὁμοιον ἀντιλάβομεν. Cf. I. I. pag. 672. Ser. LVII.

11. Οὐδὲν ὅπως ἐνάγωγον εἰς ἐννοιας ὡς ἡ τῶν (ed. om. τῶν) ἐνεργημάτων εἴδημα. Cf. I. I. II. pag. 671. Ser. XLIII.

12. Ἀποστρέφον τῶν καλῶν τοὺς ἀπατελοὺς λόγους· ἐξαμείβοντες γὰρ τοὺς τῆς ψυχῆς (ed. om. τ. ψυχ.) λογισμοὺς οὐ συγχωροῦσιν τῶν πραγμάτων τὴν ἀλήθειαν· ἢ γὰρ etc. Extrema usque κρείττονα ab editis non differunt. Cf. I. I. II. pag. 671. Ser. LII.

13. Πλοῦτον κάλλος (ed. πλ. γὰρ τὸ κάλλ.) οὐκ ἐν βελαντίας, ἀλλ' ἐν τῇ τῶν χρηζόντων ἱκανοφία. Cf. I. I. II. pag. 61. lin. 42.

14. Ὁ σπουδαῖος ἀγαθός, ἀθανάτος καὶ θνητὸς γένεως μεθόσιν (rectius ineditis μεθόσιν), τὸ μὴ ἰπιδεῖς ἔχον διὰ σώμα θνητόν, τὸ δὲ μὴ πολιδεῖς (ed. πολυελίς) διὰ ψυχῆς ἐρημμένη ἀθανάσιος. Cf. I. I. II. pag. 377. lin. 12.

15. Ἀμείψοντα τὰ μέγιστα πρὸ τῶν μικρῶν πειθεσθῆναι. Cf. I. I. II. pag. 90. lin. 38. ubi est τελεσθῆναι pro πειθεσθ. Querenti utrum praestet adhibenda sunt quae proxime praecedunt.

16. Ἀξίως οὐδέως (ed. οὐδὲ εἰς) τὸν θεὸν τιμῆ, ἀλλὰ δικαίως μόνον· ὅπως οὐδὲ τοῖς γονεῦσι usque οἷον τε τοῖσιν. Cf. I. I. I. pag. 89. lin. 20 sq.

17. Οἱ γονεῖς μεταξὺ θείας καὶ ἀνθρωπίνης γένεως (γένεως in ed. ex coniectura adpositum est) ἐσὶ (hoc accentu codex) μετέχοντες ἀμειψοῖν· ἀνθρωπίνης μὲν, ὡς ἐστὶ δῆλον, ὅτι καὶ γενέσθαι καὶ φθαρῆσθαι· θείας δ' ὅτι (ed. δι' ὅτι) γεγενῆσθαι καὶ τὰ μὴ ὅτια εἰς τὸ εἶναι παρῆλθον. καὶ ὅτι (ed.

ὅπερ γὰρ) οἷμαι θεὸς πρὸς κόσμον, τοῦτο (ed. οὕτως) πρὸς τέσσα γονεῖς· ἐπιυὴ ὡς αὐτοῖς τῷ μὴ ὑπάρ-
χοντι ἔπαρξεν κατεργάσασθαι, καὶ οὕτοι μμοῖσμενοι καθ' ὅσον οἴονται (corrigendum cum ed. οἴον τε, sed
etiam in cod. Barocc. 143. scriptum est οἴονται, vide II, 199. notam d.) τὴν ἐκείνων δόξαν τὸ
γίνος ἀθανατίζουσιν. Cf. de parentibus colendis apud Mai. 9. et 10.

18. Τὸν ὁμῖντα μᾶλλον ἐπ' ἀδίκῳ (ed. ἐπὶ ἀδίκῳ) θεῷ (Mai. ed. θεῶν) ὁ τὴν φύσιν ὕλας (ita
codex; ed. ὕλης) οὕτως τῆς αἰτίας ἀπαλλάξαι δοκᾷαυτον καὶ μαρὸν ὄντα, καὶ (ed. καὶ αὐ) διαφύγῃ
(ed. διαφύγει et διαφεύγῃ) τὰς ἀπ' (ed. ἀπὸ) ἀνθρώπων (Mai. ed. ἀνθρώπων) τιμωρίας· διαδιδράσκειται
δ' ὀδύποτε (Mai. διαδράσκειται δ' οὐδ.). Cf. de parent. colend. ap. Mai. 28 et 29; item ap. Mang.
II. p. 672. Ser. LXXXVII.¹)

19. Τίνα ἔτερον εὐ ποιήσουσιν οἱ τῶν συγγενεστάτων καὶ τὰς μεγίστας παρασχόμενοι (ed. παρ-
ισχημένοι) δωρεὰς ἀλγυνοῦντες, ὧν ἔναι δι' ἐπιβολὴν οὐδ' ἀμοιβὰς ἐνδεύονται. πῶς γὰρ (ed. rectius
add. αὐ) ἡ γεννηθεὶς ἀντιγεννησὶ δύναιτο usque οὐ δυνάμενον. Cf. I. I. II. pag. 199. lin. 32 sqq.

20. Τῷ μὲν ἀγνοεῖ τοῦ κρείττοτος διαμαρτάνοντι συγγνώμην παρεστήχεται (ed. δίδεται, sed cum
nostro facit cod. Barocc. 402.)· ὁ δὲ ἐξέπιπτες (item cod. Barocc. 402; sed. ed. ἐξ ἐπισπίμης)
ἀδίκων ἀπολογίαν οἶα ἔχῃ. Cf. I. I. II. pag. 518. lin. 29.

21. Φοδρῶμεν οὐχὶ ῥόσον τὴν ἐξοθεν ἀλλ' (ed. ἀλλὰ) ἀμαρτήματα δι' αὐ (ed. διὰ αὐ) ἡ ῥόσος,
καὶ (ed. om.) ῥόσον ψυχῆς, οὐχὶ σώματος. Cf. I. I. II. pag. 674. Περὶ ἀμαρτίας.

22. Εὐκότως μάλιστα μὲν θανάτου, πᾶν δὲ καὶ ὑπόγραμμον τῆς αἰθῆς ἰσομήτης (ed. ἰσομήτης)
ἀναβλώσκους τὸν ὄπτον οἱ τὰ ἀληθὴ πεφορηγότες ἀπαφάντα usque ἐξ ὁλοκλήρου. Cf. I. I. II. pag. 667.
Περὶ ὄπτον.

23. Ὁ μὲν τὸν νότον γένων γέννη (ed. add. καὶ) τὰ ἀγαθὰ· ὁ δὲ (ed. δ' αὐ) ἐλκτικῶς· καὶ
ἰνδρείως ὑπομῖνον τὰ δοκαριζήντα σπεύδει πρὸς μακρυώτητα. Cf. I. I. II. pag. 162 sq.

24. Ἀναυδὲς βλῆμμι καὶ μετέωρος αἰχὴν καὶ συνεχρὴς κήρυξος ὁρῶν (ed. ὁρῶαλμῶν) καὶ βάδισμι
σεσοβρῖνον καὶ τὸ ἐπὶ μεθ' ὧν φαῖλον ἐρεθρῶν σημεῖα ψυχῆς ἵσται (ed. ἵσται ψυχῆς) αἰσχίοντες, τοῖς
ἀθανεῖς τῶν οὐκ αἰών ὄντων τύπους (ed. τόπους, quod corruptum esse apparet) ἐλγγραφοῖσιν τῷ
φασερῷ σώματι. Cf. I. I. II. pag. 652. P. 658.

25. Ὅσα ἵσται παρὰ θεοῦ (ed. ἵσται παρὰ θεῶν) οὔτε ποτὶρον ὄντα ἀπολίσαι τὸν ἀγαθὸν μαθὼν
περὶ ἐνὸς ἀγαθοῦ μετὰ πλείονων κακῶν πεπραγμένων, οὔτε πάλιν ἀγαθὸν ὄντα ἀπολίσαι τὴν κόλασιν καὶ
μὴ λαβεῖν αὐτὴν ἢ μετὰ πλείονων ἀγαθῶν, ἵάν τι (ed. λαβ. αὐτ. εἰ μετὰ πλ. ἀγ. ἐν τῇ) γένεται ποτὶρον
(ed. ποτὶρεῖον)· ἀνάγκη γὰρ usque τὸν θεόν. Cf. II. pag. 649. P. 349. A. Hoc quidem loco
editus textus nostro antefereendus videtur.

ἡ Hac occasione data in textu eiusdem de parentibus colendis libri ab Ang. Maio primum edito
locum cum alius multis ab ipso vitiose ex codice descriptum corrigam. Edidit enim ille §. 9. Ἄλλ' οἷχ
οἷτος ἵσται τις ἀνόητος ὡς ἵνα τῶν πλαττόνων κτεῖνον τοῖς αἰτίαις, ἐπὶ τοῖς μελῶσιν — τὰν μεῖζον δι' αἰσθήματα τοῖ
πρὸς γονεῖς κατηγορημένοι· καὶ ἔβρωζόνον τὸ περὶ τὴν ἱερὰν πρόσφρσιν θεοῦ γινόμενον ἐκ ψευδοφῆας — (ἱστικαί
χρῆσται). Quem in modum quae malo legendo corruerat, frustra studuit coniectura sanare. Scribendum
enimvero ita: Ἄλλ' οἷς οὔτως ἵσται τις ἀνόητος ὡς ἵνα τῶν πλαττόνων κτεῖνον τοῖς αἰτίαις ἐπὶ τοῖς μελῶσιν τῶν
μεῖζον δι' αἰσθήματα τοῖ πρὸς γονεῖς κατηγορημένοι· καὶ ἔβρωζόνον τὸ περὶ τὴν ἱερὰν πρόσφρσιν θεοῦ γινόμενον
ἐκ ψευδοφῆας.

26. Οἱ ἄνθρωποι πέρας τιμωρῶν εἶναι νομίζουσιν τὸν (ed. om.) θάνατον· ἐν δὲ τῇ θείῃ δικαστικῇ μόρῃ οὕτως (cod. οὕτως) ἐστιν (ed. ἔστ. οὐτ.) ἀρχή. Cf. l. l. II. pag. 419. lin. 25.

27. Τῆς Φιλανος γενναῖος. Ἡ Φιλανος γεννῆ ἐρωτηθῆσα ὑπὸ τιος (ed. om. ἰ. ε.) ἐν συνόδῳ πλείονος γενναῶν, διὰ τὴ μόνῃ τῶν ἄλλων οὐ φορεῖ χρεοῦν κόσμον (ed. κόσμ. χρ.), ἐξ Ἀτίτακος κόσμος ἐστὶ (hoc acc.) γενναῖ ἢ τοῦ (ed. om. τοῦ) ἀνδρὸς ἀρετῆς. Cf. l. l. II. pag. 673. Ser. CXXIII.

Ab editis nihil differunt quattuor haec: 28. Τῶν πολιτικῶν ἰὰν usque οὐκ ἔχοντα II, 661. 29. Ἀναισχρίτια μὲν ἴδον θανάτου usque καὶ ἀσχημαθίως II, 672. Ser. LXXIX. 30. Ἀνάγκη ἀπαιεῖ καὶ (nisi quod ed. καὶ ἀπαιε. καὶ habet; nescio an καὶ prius rectius desit) usque διωσθήσθαι I, 85. 31. Συγγνώμῃ αὐτοῖς ἀμαρτημάτων usque γίνεται ἀπαλλαγὴ II, 670. Ser. VIII.

Reliqua sunt: 32. Ἀποποι γὰρ ἀμαρτημάτων ἐνέχον ἐστὶν τοῖς τοῖς ἄλλοις τὰ δίκαια βραβεῖν ἀξιοῦντας, καὶ τὸ μὲν δωροδοκεῖν ἐπ' ἀδίκους παμπορῆζον ἐστὶν ἀνθρώπων ἔργον, τὸ δ' ἐπὶ δικαίους ἐξ ἡμισυεῖ ποτιγρομῶν. 33. Δοκεῖ γὰρ μοι μηδὲν οὕτως ὁ θεὸς ἡμετέρας ἀπεργάζασθαι μῆμιμα ὥς οὐκ ἐν λογισμῷ. 34. Ἐγκατεῖς μὲν ἴδον ἰγύνα καὶ ἰσχίς· ἀκρασίας δὲ ἐσθνήναι καὶ νόσος γυναικῶα θυγάτηρ. 35. Κακίης ἔξωδος ἀρετῆς εἰσοδὸν ἐργάζεται, ὥς καὶ τοῖταισι τὸν ἐπιστάσαντος ἀγαθῶν τὸ ἐκτελεῖται κακῶν εἰσέρχεται. 36. Ὁ αἰχμαλῆς πρεσβύτερος οὐκ ἐν μένῃ χρόνῳ ἀλλ' ἐπαινετὸ καὶ τελειὸν βίῃ θεωρεῖται. 37. Ὁ μὲν θεὸς οὐδενὸς δεῖται· ὁ βασιλεὺς δὲ μόνον θεοῦ. μὴ οὖν τὸν οὐδενὸς δέοντος καὶ θανατῶν τοῖς αὐτοῖσι τὸν εἶλον, μὴ ἀκροβολοῦμενος περὶ τοῖς τοῖς ἐκείας· ἀλλὰ πᾶσι παρῆγον τὰς πρὸς τὸ ζῆν αἰτίσας. πολλὴ γὰρ κρείττω ἐστὶ διὰ τοῖς ἀξίους ἔλκιν καὶ τοῖς ἀναξίους, καὶ μὴ τοῖς ἀξίους ἀποστερεῖν διὰ τοῖς ἀναξίους. 38. Πόρνευεν ὁ ἄσρων ἐπὶ μηδενὸς ἐστάται πρᾶγματός, καὶ ἐστὶν αὐτῷ ζωὴ πᾶσα κρημνιστή, βάσιν ἀκαθάδαντος οὐκ ἔχοντα. 39. Πόρνευεν ὁ ἄσρων αἰ ἐπὶ τὸν ὄρθον λόγον κινούμενος ἡρμῆ καὶ ἀναπαύσει θυσιμῆς εἶναι. 40. Πλέον ἀγαπᾷ βασιλεὺς τοῖς λαμβάνειν παρὰ σοῦ χάριτας· κατενέοντας ἦναι τοῖς σπουδαῖοντας δωρεῖς σοι προσφίειν. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλῆτις ἀμοιβῆς καθίστασαι· αἱ δὲ σοὶ τὸν ὀφειλῆτιν ποιῶσιν τὸν οἰκισμῶν τὰ εἰς αὐτοῖς γινόμενα καὶ ἀμειβόμενος (ita corrigendum duxi pro -μενα) ἀγαθαῖς ἀντιδόσεσιν τὸν φιλαίθρωπον σου σκεπτόν. 41. Χαίρειν ἐπὶ ταῖς ἐτίμῳ ἀντιχίαις εἰ καὶ δίκαιόν ποτε, ἀλλ' οὐκ ἀνθρώπινον.

XVIII.

In antiquis libris scriptis a viro clarae memoriae Zachar. Conr. de Uffenbach olim congestis iisque post ex legato Joh. Christoph. Wolfii in bibliothecam publicam civitatis Hamburgensis translatis insignem locum obtinere fragmenta uncialibus litteris scripta epistulae ad Hebraeos, inter viros doctos dudum constat. Iam enim Bengelius, Wetstenius, Griesbachius in codicum Novi Testamenti catalogum receperunt (vide apud Griesb. codd. epist. Paul. nr. 53.) ac passim in rem criticam converterunt, atque anno 1800. singulari libello tractavit Henr. Phil. Conr. Henke¹⁾. Nuper contulit etiam vir cl. Sam. Prid. Tregelles, suaque necum communicavit. Equidem fragmentis istis in prioribus editionibus

¹⁾ Est libellus academicus Ant. Aug. Henr. Lichtenstein Theol. doctorem renunciandi caussa Helmsstädtii 1800. scriptus, cuius in titulo legitur: *Inest codicis Uffenbachiani, qui epistulae ad Hebraeos fragmenta continet, recensius et specimen aere excusculum.*

textui praepositam epitomen quam argumentum dicere solent. Quod quamquam postea maluerunt omittere, tamen inscriptio mansit.

Breviter autem dicam quae ratio sit inter ipsas membranas veteres et editionem nostram. Singulas voces parvo intervallo seiunximus: id cum ad maiorem facilitatem legendi tum ad codicis similitudinem factum est, quamquam ibi intervalla modo magis modo minus apparent, saepe etiam nulla sunt. Unumquemque versum ut in codice scriptus est reddidimus: hinc singulae textus scripti columnae duas in editione paginas efficiunt. Compendia vocum ea quae linea transversa insigniuntur, ut *θε*, *παι*, *χρ*, *πρ*, *αμα*; *αυ*, *αυ*, *χρ*, *αυ*, diligenter retinuimus; quae vero passim syllabae, exeunte maxime versu, compendio scribuntur absque linea transversa, ut *τω*, *τω* (cf. tab. nostr. column. 2. vers. 3.), *πρ*, *αυ*, *αυ* (in *αδελφος*), *ης* (in *διατρικς*). *αυ* (in *αγγελος* et *λεωτορος*)¹⁾, *και*, eas plene edidimus. Accentuum et spirituum signa quantopere ad similitudinem codicis a nobis conformata sint, observato etiam loco quo sunt posita, quamquam ea in re scriptura non constat sibi, collato facsimili nostro perspicuum erit. Curiose etiam providimus ne accentus aut spiritus poneretur ubi in ipso codice deest. Nec raro enim desunt; quod cum a scribentis negligentia tum a lege certa vel consuetudine profectum est, quemadmodum praepositiones et coniunctiones aliquot plerumque vacant signo. His tantum locis foliorum Londinensium (cf. 2 Cor. 10, 16 sqq. 11, 8 sqq., 20 sqq.) ubi dubitari nequit quin signum a librario positum post evanuerit, restituendum curavimus. In interpunctione exprimenda omnis opera data est ut recte distinguerentur puncta pro loco quo collocata sunt diversa: modo enim ad caput litterae praecedentis positum est, modo ad medium modo ad pedem, quorum quod sit discrimen constat. In Londinensibus fragmentis ubi spatium vacuum reliquimus, scriptura periit prorsus; nisi quod aliquot locis propterea cerni nequit quod membrana non satis pellucida obtegatur. Nihil eiusmodi in Hamburgensibus accidit; istis enim multo plus detrimenti Londinensia passa sunt, agglutinata illa quidem tanquam per se inutilia codici chartaceo recentiori in fronte et ad finem.

Ceterum codicem cuius haec ad nos fragmenta pervenerunt saeculo nono scriptum puto. Scriptura aliquam similitudinem habet rationis Graecae Copticae. Quam in rem confer facsimile quod dedimus tab. IV, loco I. cum tabulae nostrae I. nr. IX. vel potius cum tab. III. nr. IV. in Monum. sacr. ined. Nov. Coll. vol. I. Cf. etiam quae l. l. in Prolegg. pag. XXXIV sq. de ea scriptura diximus.

perscribi etiam solitos esse docemur: ut itaque librarius noster, dum epistolam ad Hebraeos a capite ad calcem non summa tantum cura et arte, verum etiam cinnabari vel minio, quod plane insolitum erat in huius generis et omnino privatis libris, describendum sumebat ac titulos praeterea, quod pellucidum adhuc est, aureo liquore obducebat, quasi honoris causa hoc a se factum, totumque librum *αυ* *αυ* *αυ*, tamquam *γραφη* *αυ* *αυ*, sive ad rescripti sacri instar, exhibitum esse, significasse videatur.²⁾

¹⁾ Etiam Hebr. 1, 4. in *αυ*; quo loco falsus est Henkian, cui pro *αυ* videbatur *αυ* scriptum esse. Rara sunt vitia, ut *αυ* 186, 35.

+ ΕΓΡΑΦΗ ΑΠΟ ΓΑΛΙΑΣ ΔΙΑ ΤΙΜΟΘΕΟΥ: —

+ Ἡ ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΚΤΕΘΕΙΣΑ ὩΣ ΕΝ ΠΙΝΑΚΙ: —

x Πολυμερὺς καὶ πολὺ τρόπος πα
 λαι ὁ θεὸς ἀλλήσας τοῖς πατράσιν ἐν
 τοῖς προφήταις. ἐπ' ἐσχάτου τῶν
 ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν
 ἐν γνῶ· ὃν ἐθήκε κληρονόμον πάν
 τῶν· δι' οὗ καὶ ἐποίησε τοὺς αἰῶνας 5
 R' Ὅς ὦν ἀπάγγραμμα τῆς δόξης καὶ χα
 ρακτῆρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ· φέ
 ρων τε τὰ πάντα τῷ ρήματι τῆς δυ
 νάμεως· δι' ἐλγτοῦ καθαρισμοῦ 10
 τῶν ἁμαρτιῶν ποιησάμενος· ἐκά
 θισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλῶς κυνῆς
 ἐν ὑψηλοῖς· τοσούτω κρείττον γε
 νόμενος τῶν ἀγγέλων. ὥσῳ διαφο
 ρώτερον παρ αὐτοῦς κεκληρονόμη 15
 κεν ὄνομα· τίνι γὰρ εἶπεν ποτὲ
 : τῶν ἀγγέλων· υἱός μου εἶ σύ· ἐγὼ
 : σήμερον γεγέννηκά σε· καὶ πάλιν
 : ἐγὼ ἐσομαι αὐτῷ εἰς πᾶν. καὶ αὐτὸς
 : ἔσται μοι εἰς υἱόν ·· ὅταν δὲ πάλιν 20

HEBR. I, 1 — 6.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

7 Ἐἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν
 οἰκογμένην· λέγει· καὶ προσκυ
 7 νῆσαι τῶσαν ἄγῳ. πάντες ἄγε
 7 λοιθῷ· καὶ πρὸς μὲν τοῦς ἀγγελοῦς·
 25 7 λέγει· ὁ ποιῶν τοῦς ἀγγελοῦς ἄγ
 7 ὁ ποιῶν τὰ καὶ τοῦς λεγούμενο
 7 ἄγῳ πρὸς φλογα· πρὸς δὲ τὸν
 7 ὕιον· ὁ θρόνος σου ὁ θεὸς εἰς τὸν αἰῶ
 7 να τῶ αἰῶνος· καὶ ἡ βασιλεία τῆς εἰ
 30 7 ἰρήνης· ὁ βασιλεὺς τῆς βασιλείας σου
 7 ἡγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίση
 7 σας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισεν σε ὁ
 7 θεὸς ὁ θεὸς σου· ἕαλιον ἀγαλλιάσεως πα
 7 ρα τοῦς μετόχοις σου· καὶ σὺ κατ' ἀρ
 35 7 χὰς κέ τὴν γῆν ἐθεμελίωσας· καὶ
 7 ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ ὄντοι
 7 ἄγῳ ἀπολόγῃται σὺ δὲ διαμε
 7 νῆς· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον πα
 7 λαιωθήσονται· καὶ ὡσεὶ περικό
 40 7 λαιον ἐλίξεις ἄγῳ καὶ ἀλλοί
 7 ρηται· σὺ δὲ ὁ ἄγῳ εἶ καὶ τὰ ἔτη
 42 7 σου ὅγκ' ἐκλείψουσιν· πρὸς τῆς

HEBR. I, 6—13.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

1 ΔΕ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ ΕΪΡΗΚΕΝ ΠΟΤΕ
 2 ΚΛΘΟΥ ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΜΟΥ· ΕΩΣ ΑΝ ΘΩ
 3 ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΟΥ ΥΠΟΠΟΔΙΟΝ ΤΩΝ
 4 ΠΟΔΩΝ ΣΟΥ· ΟΥΧΙ ΠΑΝΤΕΣ ΕΙΣΙ ΛΕΙ
 5 ΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΕΙΣ ΔΙΑΚΟΝΙ
 6 ΑΝ ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΜΕΝΟΙΣ ΤΟΥΣ ΜΕΛ
 7 ΛΟΝΤΑΣ ΚΑΗΡΟΝΟΜΕΙΝ ΣΡΙΑΝ· ΕΙ
 8 ΓΑΡ Ο ΔΙΑΙΤΕΛΩΝ ΑΛΛΗΘΕΙΣ ΛΟΓΟΣ
 9 ΕΙΕΝΕΤΟ ΒΕΒΑΙΟΣ· ΚΑΙ ΠΑΣΑ ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ
 10 ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΟΗ ΕΛΑΒΕΝ ΕΝΔΙΚΟΝ ΜΙ
 11 ΣΘΑΠΟΛΟCΙΑΝ· ΠΩC ΗΜΕΙC ΕΚΦΕΥΞΟ
 12 ΜΕΘΑ ΤΗΛΙΚΑΥΤΗΣ ΑΜΕΛΗΣΑΝΤΕC CΡΙ
 13 ΑC· ΗΤΙC ΑΡΧΗΝ ΑΛΛΟΥCΑ ΑΛΛΕΙCΘΑΙ
 14 ΔΙΑ ΤΟΥ ΚΥ· ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΚΟΥCΑΝΤΩ
 15 ΕΙC ΗΜΑC ΕΒΕΒΑΙΩΘΗ· CΥΝΕΠΙΜΑΡΤΥ
 16 ΡΟΥΝΓΟC ΤΟΥ ΘΥ CΗΜΕΙΟΙC ΚΑΙ ΤΕΡΑCΙ
 17 ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑΙC ΔΥΝΑΜΕCΙ ΚΑΙ ΠΝC
 18 ΑΓΙΟΥ ΜΕΡΙCΜΟΙC ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΘΕ
 19 ΛΗΣΙΝ· ΟΥ ΓΑΡ ΑΓΓΕΛΟΙC ΥΠΕΓΑΞΕ ΤΗΝ
 20 Α. ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥCΑΝ ΠΕ
 21 ΡΙ ΗC ΑΛΛΟΔΥΜΕΝ· ΔΙΕΜΑΡΤΥΡΑΤΟ ΔΕ
 22 ΠΟΥ ΤΙC ΛΕΓΩΝ· ΤΙ ΕCΤΙΝ ΑΝΘC ΟΤΙ ΜΙ

HEBR. I, 13 — II, 6.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

7 ΜΙΝΗΣΚΗ ἄγτ' οὐ· ἢ γί' ος ἄνοῦ ὅτι ἐπὶ
 7 σκέπτῃ ἄγτ' οὐ· ἡλ' ἄγτ' οὐ σκεπτόμενος ἄγτ' οὐ
 25 7 βραχύ τι παρ' ἀγέλοῦς· δόξῃ καὶ τι
 7 μὴ ἐστ' ἐφ' ἄνωσας ἄγτ' οὐ. καὶ κατέ
 7 στήσας ἄγτ' οὐ ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν
 7 σοφῶν τῶν ἄγτ' οὐ· ἐν τῷ γὰρ ὕ
 30 ποτάζει ἄγτ' οὐ τὰ πάντα. οὐδὲν ἄφῃ
 κεν ἄγτ' οὐ ἀνυπόστακτον· νῦν δὲ
 ὅτι τῷ ὁρῶμεν ἄγτ' οὐ τὰ πάντα ὕπο
 τεταγμένα· τὸν δὲ βραχύ τι παρ' ἀγ
 γέλοῦς ἡλ' ἄγτ' οὐ σκεπτόμενος· βλέπομεν
 34 ἡν δια τὸ πλῆθος τοῦ θανάτου δόξῃ
 καὶ τι μὴ ἐστ' ἐφ' ἄνωσας. ὅπως χω
 ρὶς θῶ ὕπερ παντὸς γέγνηται θανά
 του· ἐπρεπε γὰρ ἄγτ' οὐ δι' ὅν τὰ πάν
 τα. καὶ δι' [τοῦ] τὰ πάντα· πολλοῦς
 40 γί' ος εἰς δόξαν ἀγαγόντα· τὸν ἄρ
 χηγὸν τῆς σφίς ἄγτ' οὐ δια πλῆ
 μλ' τῶν τελειῶσαι· ὅτε γὰρ ἀγιάζων
 καὶ οἱ ἀγιάζόμενοι· ἐξ ἐνὸς πάντες·
 δι' ἡν ἄγτ' οὐ οὐκ ἐπαίχυνεται
 45 ἄγτ' οὐς ἀλλήλοῦς καλεῖν· λέγων·

HEBR. II, 6—12.

 CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

ἈΠΑΓΓΕΛΩ Τὸ ὄνομα σου τοῖς ἀδελ-
 φοῖς μου· ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὅ-
 μινῃς σε· καὶ πάλιν ἐγὼ ἔσομαι πε-
 ποιῶς ἐπ' αὐτῷ· καὶ πάλιν· ἰδοὺ·
 ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ 5
 θεός· ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐν ταῖς παιδίαις κεκοινῶ-
 νηκεν αἷματός καὶ σαρκός· καὶ αὐτὸς
 παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν·
 ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν
 το κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου· τῶν 10
 τέστιν τὸν διάβολον· καὶ ἀπαλλάξῃ
 τοὺς τοὺς ὅσοι φόβῳ θανάτου· διὰ
 παντός τοῦ ζῆν ἐνόχοι ἦσαν δοῦ-
 λείας· οὐ γάρ, ἀήπου ἀγγέ-
 15
 λων ἐπιλαμβάνεται· ἀλλὰ σπέρμα-
 τος ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται· ὅθεν
 ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς
 ὁμοιωθῆναι· ἵνα ἐλεήμων γένηται
 καὶ πιστός ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν θεόν
 εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ 20
 λαοῦ· ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτός πει-
 ρασθεῖς· δύναται τοῖς πειραζομένοις
 βοηθεῖσαι· ὅθεν ἀδελφοὶ ἅγιοι καὶ

HEBR. II, 12—III, 1.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

25 αὐτοῦ τοῦ βιβλίου
 CEΩC ΕΠΟΥΝΙΟΥ ΜΕΤΟΧΟΙ· ΚΑΤΑΝΟΗ
 ΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΗΣ
 ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΗΜΩΝΤΗ· ΠΙCΤΟΝ ΟΝΤΑ
 ΤΩ ΠΟΙΗΣΑΝΤΙ ΑΥΤΟΝ· ΩC ΚΑΙ ΜΩCΗC
 ΕΝ ΟΛΩ ΤΩ ΟΙΚΩ ΑΥΤΟΥ· ΠΛΕΙΟΝΟC ΓΑΡ
 30 ΔΟΥΛΟC ΤΟCΤΑΡΑ ΜΩCΗΗ ΗΪΩΤΑΙ·
 ΚΑΘΟCΟΝ ΠΛΕΙΟΝΑ ΤΙΜΗΝ ΕΧΕΙ ΤΟΥ ΟΙ
 ΚΟΥ· Ο ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣCΑC ΑΥΤΟΝ· ΠΑC ΓΑΡ
 ΟΙΚΟC ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΙΝΟC·
 35 Ο ΔΕ ΠΑΝΤΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣCΑC ΘC· ΚΑΙ ΜΩ
 CΗC ΜΕΝ ΠΙCΤΟC ΕΝ ΟΛΩ ΤΩ ΟΙΚΩ ΑΥ
 ΤΟΥ ΩC ΘΕΡΑΠΩΝ ΕΙC ΜΑΡΙΓΥΡΙΟΝ ΤΩΝ
 ΑΛΛΗΘΗCΟΜΕΝΩΝ· ΧC ΔΕ ΩC ΥΙΟC
 ΕΠΙ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΑΥΤΟΥ· ΟC ΟΙΚΟC ΕCΜΕΝ
 ΗΜΕΙC ΕΑΝ ΤΗΝ ΠΑΡΡΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟ
 ΚΑΛΥΧΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟC ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥC
 40 ΒΕΒΑΙΑΝ ΚΑΤΑΣΧΩΜΕΝ· ΔΙΟ ΚΑ
 5 ΘΩC ΛΕΓΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ· CΗΜΕ
 7 ΡΟΝ ΕΑΝ ΤΗΣ ΦΩΝΗC ΑΥΤΟΥ ΑΚΟΥCΗ
 7 ΤΕ· ΜΗ CΚΛΗΡΥΝΗΤΕ ΤΑC ΚΑΡΔΙΑC Υ
 7 ΜΩΝ ΩC ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΠΙΚΡΑCΜΩ
 45 7 ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑCΜΟΥ ΕΝ

HEBR. III, 1—8.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
FRAGMENTA HAMBURGENSEA.

7 τῇ ἐρήμῳ· οὐκ ἐπείρασάν με οἱ πῑρς
 7 ὕμῳν ἐν δοκιμασίᾳ· καὶ εἶλον
 7 τὰ ἔργα μου· τεσσαράκοντα ἔτη· διό
 7 προσώχθισα τῇ γενεᾷ ταύτῃ· καὶ ἐί
 7 ποναίει παλινῶνται τῇ καρδίᾳ αὐ· 5
 7 τοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδοὺς μου·
 7 ὥς ὥμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου εἰ εἰσελεύ
 7 σονται εἰς τὴν κατὰ πачίν μου·
 κλέπετε ἀδελφοὶ μή ποτε ἔσται ἐν
 τινὶ ὕμῳν· καρδίᾳ πονηρὰ ἀπ
 10 στίας ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ τοῦ
 ζῶντος· ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἐαυ
 τὸς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἄχρι
 οὐ τὸ σήμερον καλεῖται· ἵνα μὴ
 15 σκληρυνθῇ τις ἐξ ὕμῳν ἀπ' αὐτῆς
 τῆς ἀμαρτίας· μέτοχοι γὰρ τοῦ χυ
 γιγόναμεν ἔαν περ τὴν ἀρχὴν τῆς
 ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαί
 20 αν κατὰσχῶμεν· ἐν τῷ λέγεσθαι σή
 μερον ἔαν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκού
 7 σῇτε, μὴ σκληρυνῇτε τὰς καρδί
 7 ας ὕμῳν ἐν τῷ παραπικρασμῷ·

HEBR. III, 8—15.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

ΤΙΝΕΣ ΓΑΡ ἈΚΟΥΣΑΝΤΕΣ ΠΑΡΕΠΙΚΡΑ
 ΝΑΝ· ἈΛΛ' Οὐ ΠΑΝΤΕΣ Οἱ ἔΞΕΛΘΟΝ
 25 ΤΕΣ ἘΞ ΑἰΓΥΠΤΟΥ ΔΙΑ ΜΩΣΕΩΣ· ΤΙ
 ΣΙ ΔΕ ΠΡΟΣΩΧΘΙΣ ΤΕΣΣΑΡ' ΑΚΟΝΤΑ
 ἔΤΗ· ΟὐΧΙ· ΤΟΙΣ ἈΜΑΡΤΗΣΑΣΙΝ· ὩΝ
 Τὰ ΚΩΛΑ ἔΠΕΣΕΝ ἘΝ Τῇ ἘΡΗΜῳ· ΤΙ
 ΣΙ ΔΕ ὩΜΩΣΕΝ ΜΗ ΕἰΣΕΛΕΥΣΕΘΑΙ
 30 ΕἰΣ Τὴν ΚΑΤ' ΑἰΤΑΛΙΑΝ ἈΓΤΟΥ· Εἰ Μὴ
 ΤΟΙΣ ἈΠΕΙΘΗΣΑΣΙ· ΚΑὶ ΒΛΕΠΟΜΕΝ
 ὍΤΙ ΟὐΚ ἨΔΥΝΗΘΗΣΑΝ ΕἰΣΕΛΘΕῖΝ
 ΔΙ' ΑἰΤΙΣΤΙΑΝ· ΦΟΒΗΘΩΜΕΝ ΟὖΝ
 ΜΗΠΟΤΕ ΚΑΤ' ΑἰΤΑΛΙΑΝ ΕἰΣΕΛΘΕῖΝ
 35 ΓΕΛΙΑΣ ΕἰΣΕΛΘΕῖΝ ΕἰΣ Τὴν ΚΑΤ' Αἰ
 ΤΑΛΙΑΝ ἈΓΤΟΥ· ΔΟΚΕῖ ΤΙΣ ἘΞ Ὑ
 ΜΩΝ ὙΣΤΕΡΗΚΕΝΑΙ· ΚΑὶ ΓΑΡ ἔΣΜΕΝ
 ἐΥΗΓΓΕΛΙΣΜΕΝΟΙ· ΚΑΘ' ὅΠΕΡ ΚΑΚΕῖ
 ΝΟΙ· ἈΛΛ' ΟὐΚ ὩΦΕΛΗΣΕΝ Ὁ ΛΟΓΟΣ
 40 ΤΗΣ ἈΚΟΗΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΜΗ ΣΥΓΚΕ
 ΚΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ Τῇ ΠΙΣΤΕΙ ΤΟΙΣ ἈΚΟΥ
 ΣΑΣΙΝ· ΕἰΣΕΡΧΟΜΕΘΑ ΟὖΝ ΕἰΣ Τὴν
 ΚΑΤ' ΑἰΤΑΛΙΑΝ· Οἱ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΕΣ
 ΚΛΩΨ ΕἶΡΗΚΕΝ ὩΣ ὩΜΟΣΑ ἘΝ Τῇ
 45 ὈΡΓῇ ΜΟΥ· Εἰ ΕἰΣΕΛΕΥΣΟΝΤΑΙ ΕἰΣ Τὴν

HEBR. III, 16 — IV, 5.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM N
 FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

ΡΟΛΗΘΗΣΕΤΑΙ· ΚΑΙ ΟΥΤΩΣ ΦΟΡΕΡΟΝ ΗΝ
 ΤΟ ΦΑΝΤΑΖΟΜΕΝΟΝ· ΜΩΣΗΣ ΕΪΠΕΝ ΕΝ
 ΦΟΡΟΣ ΕΙΜΗ ΚΑΙ ΕΝΤΡΟΜΟΣ· ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΕ-
 ΛΗΑΥΘΑΤΕ ΣΙΩΝ ΟΡΕΙ· ΚΑΙ ΠΟΛΕΙ ΘΥΖΩ-
 ΤΟΣ ΙΑΗΜ ΕΠΟΥΚΗΘ· ΚΑΙ ΜΥΡΙΑΣΙΝ ΑΓΓΕ-
 ΛΩΝ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ· ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΡΟ-
 ΤΟ ΤΟΚΩΝ ΑΠΟΓΕΙΡΑΜΜΕΝΩΝ ΕΝ ΟΥΝΟΙΣ
 ΚΑΙ ΚΡΙΤΗ ΘΩ ΠΑΝΤΩΝ· ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ
 ΣΙΔΙΚΑΙΩΝ ΤΕ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΩΝ· ΚΑΙ ΔΙ-
 ΛΘΗΚΗΣ ΝΕΛΣ ΜΕΣΤΗΙΣ· ΚΑΙ ΧΙΜΑΤΙ ΡΑΝ-
 ΤΙΣΜΟΥ· ΚΡΕΙΤΤΟΝ ΑΛΛΟΥΝΤΙ ΠΑΡΑ ΤΟΝ
 ΆΒΕΛ· ΡΑ ΕΠΕΤΕ ΜΗ ΠΑΡΑΓΗΤΗΣΘΕ ΤΟΝ
 ΑΛΛΟΥΝΤΑ· ΕΙ ΓΑΡ ΕΚΕΙΝΟΙ ΟΥΚ ΕΦΥΤΟ·
 ΕΠΙ ΓΗΣ ΠΑΡΑΓΗΤΗΣΑΜΕΝΟΙ ΤΟΝ ΧΡΗΜΑΤΙ-
 ΖΟΝΤΑ· ΠΟΛΛΩ ΜΑΛΛΟΝ ΗΜΕΙΣ ΟΙ ΤΟΝ Α-
 ΠΟΥΝΟΥ ΑΠΟΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΙ· ΟΥ ΦΩΝΗ ΤΗΝ
 ΓΗΝ ΕΣΑΛΕΥΣΕ ΠΟΤΕ· ΝΥΝ ΔΕ ΕΠΗΓΕΛ-
 ΤΑΙ ΛΕΓΩΝ ΟΤΙ ΕΤΙ ΑΠΑΞ ΕΓΩ ΣΕΙΣΩ ΟΥ-
 ΜΟΝΟΝ ΤΗΝ ΓΗΝ· ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΥΝΟΝ
 ΤΟ ΔΕ ΕΤΙ ΑΠΑΞ ΔΗΛΟΙΤΩΝ ΣΑΛΕΥΟΜΕ-
 ΝΩΝ ΜΕΤΑΘΕΣΙΝ ΩΣ ΠΕΠΟΙΗΜΕΝΩΝ,
 ΙΝΑ ΜΕΙΝΗ ΤΑ ΜΗ ΣΑΛΕΥΟΜΕΝΑ
 ΚΤ ΔΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΑΣΑΛΕΥΤΟΝ ΠΑΡΑΛΛΗ-

25 ΒΑΝΟΝΤΕΣ· ΕΧΩΜΕΝ ΧΑΡΙΝ ΔΙ' ΗΣ ΛΑΤΡΕΥ-
 ΟΜΕΝ ΕΥΑΡΕΣΤΩΣ ΤΩ ΘΩ ΜΕΤ' Α' ΕΥΧΑΛΕΪ-
 ΑΣ· ΚΑΙ ΑΙΛΟΥΣ· ΚΑΙ ΓΑΡ Ὁ ΘΣ ΗΜΩΝ ΠΥΡ
 ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΟΝ· Ἡ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑ ΜΕΝΕ-
 ΤΩ· ΤΗΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ ΜΗ ΕΠΙΛΑΝΘΑΝΕ-
 ΘΕ www.dhke.org ΤΙΝΕΣ ΞΕ-
 30 ΝΙΣΑΝΤΕΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ· ΜΙΜΝΗΣΚΕΘΕ
 ΤΩΝ ΔΕΣΜΙΩΝ ὩΣ ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΟΙ· ΤΩ
 ΚΑΚΟΧΟΥΜΕΝΩΝ· ὩΣ ΚΑΙ ἄΥΤΟΙ ὄΝΤΕΣ
 ἘΝ ΟὐΝΙΑΤ'· ΤΙΜΙΟΣ Ὁ ΓΛΩΣΣΟΣ ΕΝ ΠΛΑΙ ΚΑΙ
 Ἡ ΚΟΙΤΗ ἈΜΙΑΝΤΟΣ· ΠΟΡΝΟΥΣ ΓΑΡ ΚΑΙ
 35 ΜΟΙΧΟΥΣ ΚΡΙΝΕΙ Ὁ ΘΣ· ἈΦΛΑΡΓΥΡΟΣ Ὁ ΤΡΟ-
 ΠΟΣ ἈΡΚΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΥΣΙΝ· ἄΥ-
 ΤΟΣ ΓΑΡ ΕΪΡΗΚΕΝ Οὐ ΜΗ ΣΕ ἈΝΩ Ὁ Ἄ Οὐ
 ΜΗ ΣΕ ΕἰΚΑΤΑΛΕΪΠΩ· ὩΣ ΓΕ ΘΑΡΡΟΥΝ
 ΤΑΣ ΛΕΓΕΙΝ· ΚΣ ΕΜΟΙ ΒΟΗΘΟΣ ΚΑΙ Οὐ ΦΟ-
 40 ΒΗΘΗΣΟΜΑΙ ΤΙ ΠΟΙΗΣΕΙ ΜΟΙ ἌΝΘΣ· ΜΗΝ
 ΜΟΝΕΥΕΤΕ ΤΩΝ ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ὙΜΩΝ
 Οἵ ΤΙΝΕΣ ΕΛΑΛΗΣΑΝ ὙΜΙΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ
 ΤΟΥ ΘΥ· ὩΝ ἈΝΑΘΕΩΡΟΥΝΤΕΣ ΤΗΝ ἘΚ-
 ΒΑΣΙΝ ΤΗΣ ἈΝΑΣΤΡΟΦΗΣ ΜΙΜΕΙΘΕ ΤΗΝ
 Ε/ 45 ΠΙΣΤΙΝ ΤΣ ΧΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ Ὁ ἄΥ

HEBR. XII, 28 — XIII, 8.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

ΤΟΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ· ΔΙΑΛΛΗΛΙΣ
 ΠΟΙΚΙΛΑΙΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑΙΣ ΜΗ ΠΑΡΑΦΕΡΕ
 ΣΘΕ· ΚΑΛΟΝ Γ' ἈΡ' ΧΑΡΙΤΙ ΚΕΡΑΙΟΥΣ ΘΕΛΙ
 ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ· Οὐ ΒΡΩΜΑΣΙΝ ἘΝ ΟΙΣ Οὐ
 ΚΩΦΕΛΗΘΗΣΑΝ Οἱ ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝΤΕΣ· Ε 5
 ΧΟΜΕΝ ΘΥΣΙΑΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΦΑΤΕΙΝ Οὐ
 Κ' ΕΧΟΥΣΙΝ Οἱ Τῇ ΣΚΗΝῃ ΛΑΤΡΕΥΟΝΤΕΣ
 ὩΝ ΓΑΡ ΕΙΣΦΕΡΕΤΕ ΖΩΩΝ ΤΟ Αἷμα ΠΕΡΙ
 ΑἱΜΑΡΤΙΑΣ ΕΙΣ Τὰ ἅγια ΔΙΑ ΤΟΥ Ἀρχιερέ
 ΩΣ· ΤΟΥΤΩΝ Τὰ ΣΩΜΑΤΑ ΚΑΤΑΚΑΙΕΤΑΙ 10
 ἘΞΩ Τῆς ΠΑΡΕΜΒΟΛῆς· ΔΙΟ ΚΑΙ ΠΙΝΑ
 Αἱ ΓΙΑΧ ΔΙΑ ΤΟΥ ἰΔΙΟΥ ΑἱΜΑΤΟΣ ΤὸΝ ΛΑ
 ΟΝ· ἘΞΩ Τῆς ΠΥΛΗΣ ἘΠΑΘΕΝ· ΤΟΙΝΥΝ
 ἘΞΕΡΧΩΜΕΘΑ ΠΡΟΣ ἈΓΓΟΝ ἘΞΩ Τῆς
 ΠΑΡΕΜΒΟΛῆς ΤὸΝ ὈΝΕΙΔΙΣΜὸΝ ἈΓΓΟΥ 15
 ΦΕΡΟΝΤΕΣ· Οὐ ΓΑΡ ἘΧΟΜΕΝ ὩΔΕ ΜΕΝΟΥ
 ΣΑΝ ΠΟΛΙΝ· ἈΛΛὰ Τὴν ΜΕΛΛΟΥΣΑΝ Ε
 ΠΙΖΗΤΟΥΜΕΝ· ΔΙ' ἈΓΓΟΥ ὅγνη ἅνα
 ΦΕΡΩΜΕΝ ΘΥΣΙΑΝ ΑἰΝΕΣΕΩΣ ΔΙΑ ΠΑ
 ΤΟΣ Τῷ Θῶ ΤΟΥΤΕΣΤΙ ΚΑΡΠὸν ΧΕΙΛΕ 20
 ΩΝ ὉΜΟΛΟΓΟΥΝΤΩΝ Τῷ ὀνόματι Ἀγ
 ΤΟΥ· Τῆς Δὲ εὐπλοῖας καὶ κοινῶν

HEBR. XIII, 8—16.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

C/
C/

ΛΣ ΜΗ ΕΠΙΛΑΛΘΑΝΕΣΘΕ· ΤΟΙΑΥΤΑΙΓΑΡ
 ΟΥΣΙΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΪΤΑΙ Ο ΘΣ·
 25 ΛΑΤΤ ΕΙΘΕΣΘΕ ΤΟΙΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙΣ ΎΜΩΝ ΚΑΙ
 ΚΑΙ ΨΤΕΪΚΕΤΕ· ΑΥΤΟΙΓΑΡ ΑΙΡΥΤΙΝΟΥ
 ΣΙΝ ΨΠΕΡ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΎΜΩΝ ΩΣ ΛΟΓΩ
 ΑΠΟΛΥΣΟΙΝΤΕΣ ΙΝΑ ΜΕΤΑ ΧΑΡΑΣ ΤΟΥΤΟ
 ΠΟΙΩΣΙ ΚΑΙ ΜΗ ΣΤΕΝΑΖΟΝΤΕΣ ΑΛΥΣΓΕ
 30 ΛΕΣ ΓΑΡ ΎΜΙΝ ΤΟΥΤΟ· ΠΡΟΣΕΥΧΕΘΕ
 ΠΕΡΙ ΗΜΩΝ ΠΕΙΘΟΜΕΘΑ ΓΑΡ ΟΤΙ ΚΑ
 ΛΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΕΧΟΜΕΝ· ΕΝ ΠΛΩ
 ΚΑΛΩΣ ΘΕΛΟΝΤΕΣ ΑΝΑΣΤΡΕΦΕΘΑΙ· ΠΕ
 ΡΙΣΣΟΓΕΡΩΣ ΔΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΟΥΤΟ ΠΟΙ
 35 ΗΣΑΙ· ΙΝΑ ΤΑΧΙΟΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΘΩ Ύ
 ΜΙΝ· Ο ΔΕ ΘΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ Ο ΑΝΑΓΑΓΩ
 ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΤΟΝ ΠΟΙΜΕΝΑ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑ
 ΤΩΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ· ΕΝ ΑΙΜΑΤΙ ΔΙΑΘΗΚΗΣ
 ΑΙΩΝΙΟΥ ΤΟΝ ΚΒ ΗΜΩΝ ΙΝ· ΚΑΤΑΡΤΙΣΑΙ
 40 ΎΜΙΛΣ ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΕΡΓΩ ΑΓΑΘΩ ΕΙΣ ΤΟ
 ΠΟΙΗΣΑΙ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΑΥΤΟΥ· ΠΟΙΩΝ
 ΕΝ ΗΜΙΝ ΤΟ ΕΥΑΡΕΣΤΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ
 ΑΥΤΟΥ· ΔΙΑ ΙΥ ΧΥ· ΩΙ ΗΛΟΪΛΕΙΣ ΤΟΥΣ
 ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΑΜΗΝ· ΠΑ
 45 ΡΑΚΑΛΩ ΔΕ ΎΜΙΛΣ ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΝΕΧΕΣΘΕ

HERR. XIII. 16 — 22.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ· ΚΑΙ
 ΓΑΡ ΔΙΑ ΒΡΑΧΕΩΝ ΕΠΕΣΤΕΙΛΑ ὙΜΙΝ·
 ΓΙΝΩΣΚΕΤΕ ΤΟΝ ἈΔΕΛΦΟΝ ἩΜῶΝ
 ΤΙΜΟΘΕΟΝ ἈΠΟΔΕΥΜΕΝΟΝ· ΜΕ
 Θ Ὁ ὅτι ἘΝ ΤΑΧΙΟΝ
 ἘΡΧΗΤΑΙ ὉΥΟΜΑΙ
 ὙΜῖΝ· ἈΣΠΑΣΑ
 ΘΕΕ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ
 ἩΓΟΥΜΕΝΟΥΣ
 ὙΜῶΝ ΚΑΙ
 ΠΑΝΤΑΣ
 ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ· ἈΣΠΑ
 ΖΟΝΤΑΙ ὙΜῖΝ Οἱ ἈΠὸ
 ΤΗΣ ἸΤΑΛΙΑΣ· Ἡ ΧΑΡΙΣ ΜΕΤΑ
 ΠΑΝΤΩΝ ὙΜῶΝ ἈΜΗΝ·
 > > > > >

5

10

15

HEBR. XIII, 22—25.

 CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA HAMBURGENSIA.

καλπίσει γὰρ· καὶ οἱ νεγροὶ ἐγερεῖσθ
 ται ἄφωργοι· καὶ ἡμεῖς ἀλλαγῆσθ
 μεθα· δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐν
 δύσασθαι ἄφωρσίαν· καὶ τὸ θνητὸν
 5 τοῦτο ἐν δύσασθαι ἁθανασίαν· ὃ
 τᾶν αὐτῶν τῶν θνητῶν τοῦτο ἐν δύσῃται
 ἁθανασίαν· τότε γενήσεται ὁ λόγος
 ὁ γεγραμμένος· κατεπόθη ὁ θάνατος
 εἰς νίκος· ποῦ σοῦ θάνατε τὸ νίκος·
 10 ποῦ σοῦ ἄλλή τὸ κέντητρον· τὸ δὲ κέν
 τρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία· ἡ δὲ
 δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος·
 τῷ δὲ θεῷ χάρις τῷ διόντι ἡμῖν
 τὸ νίκος διὰ τῆς τοῦ κυρίου ἡμῶν
 15 ὥστε ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ· ἐδραί
 οι γίνεσθε· ἀμεγαλύνητοι· περισ
 σεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κυρίου πάν
 τοτε· εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ὑμῶν
 οὐκ ἐστὶ κενὸς ἐν κυρίῳ·

I. COR. XV, 52—58.

 CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἀπίους
 20 ὥσπερ διέταξα ταῖς ἐκκλησίαις τῆς
 γαλατίας· ὅγῳ καὶ ὑμεῖς ποιή
 σατε κατὰ μίαν σαββάτων· ἕ
 καστος ὑμῶν παρελθὼν τιθέτω
 25 ὁμοαγρίων ὅτι ἐκ νεφελῶν
 ἵνα μὴ ὅτ' ἂν ἔλθω τότε λογίαι
 γίνωνται· ὅτ' ἂν δὲ παραγένω
 μαι. ὅς ἐάν δοκιμάσῃτε, διέπ
 30 στολῶν τοῦτοῦς πέμψω ἅπε
 νεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς
 ἱεροσολαίμ· ἐάν δὲ ἄξιον ᾖ
 τοῦ καμῆ πορεύεσθαι, σὺν ἐμοὶ
 πορεύονται· ἐλεύσομαι δὲ
 πρὸς ὑμᾶς. ὅτ' ἂν μακεδονί
 35 ἀνδιέλθω· μακεδονίαν γὰρ
 διέρχομαι· πρὸς ὑμᾶς δὲ τυ
 χὸν κατὰ μένῳ ἢ παραχεινιά
 38 σω ἵνα ὑμεῖς με προπέμψῃτε

I. COR. XVI, 1—6.

CODEx EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

οὐκ ἔαν πορεύομαι· οὐ θέλω γάρ ὑ-
 μῶν ἄρτι ἐν παρόδῳ ἰδεῖν· ἐλ-
 πίω γὰρ χρόνον τινὰ ἐπιμεί-
 ναι πρὸς ὑμᾶς ἔαν ὁ κς ἐπιτρέψῃ·
 5 ἐπιμενῶ δὲ ἐν ἐφέσῳ ἕως τῆς
 πεντηκστῆς· οὐ γὰρ οἱ ἀνέ-
 ωγε μεγάλη καὶ ἐνεργής, καὶ ἂν
 τικείμενοι πολλοί· ἔαν δὲ ἔλ-
 θῃ τιμὸς θεός, βλέπετε ἵνα ἀφόβως
 10 γένηται πρὸς ὑμᾶς· τὸ γὰρ ἔργον
 κῦ ἐργάζεται ὡς ἐγώ· μή τις
 οὖν ἄγτὸν ἐξογοσενήσῃ· προπέμ-
 ψατε οὖν ἄγτὸν ἐν εἰρήνῃ, ἵνα ἔλ-
 θῃ πρὸς με· ἐκδέχομαι γὰρ ἄγτὸν
 15 μετὰ τῶν ἀδελφῶν· περὶ δὲ
 ἀπολλῶ τοῦ ἀδελφοῦ, πολλὰ
 παρεκάλεσα ἄγτὸν ἵνα ἔλθῃ πρὸς
 ὑμᾶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν·
 καὶ πάντως οὐκ ἦν θέλημα ἵνα

I COR. XVI, 6—12.

 CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

ἔΛΘΗ ΠΡΟΣ ὙΜᾶς· ἑΛέγCεται δὲ
ὅΤΑΝ ΕὔΚΑΙ — — — — —

20

ΚΡΑΤΑΙΟΥCΘΕ· ΠΑΝΤΑ ὙΜῶΝ ἘΝ Ἀ
ΓΑΠΗ ΓΙΝΕCΘΩ· ΠΑΡΑΚΑΛῶ Δὲ
ὙΜᾶς ἈΔΕΛΦΟΙ, Οἵ ΕΧΤΕ ΤΗΝ ΘΕ
ΚΙΑΝ CΤΕΦΑΝΑ, ὅΤΙ ΕCΤΙΝ ΑἴΤΑΡ
Χῆ ΤῆC ΑἈΧΑΪΑC· ΚΑΙ ΕἰC ΔΙΑΚΟΝΙ
ΑΝ ΤΟῖC ΑἰΓΙΟΙC ἘΓΑΞΑΝ ἘΛΥΤΟΎC·
ἵΝΑ ὙΜΕῖC ὙΠΟΤΑCΘΗCΘΕ ΤΟῖC ΤΟΙΟΥ
ΤΟΙC ΚΑΙ ΠΑΝΤὶ Τῶ CΥΝΕΡΓΟΨΗΤΙ
ΚΑΙ ΚΟΠΙῶΝΤΙ· ΧΑΪΡῶ Δὲ ἐπὶ
Τῇ ΠΑΡΟΥCΙΑ CΤΕΦΑΝΑ· ΚΑΙ ΦΟΥΡ
ΤΟΥ ΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑἈΧΑΪΚΟΥ· ὅΤΙ Τὸ
ὙΜΕΤΕΡΟΝ ὙCΤΕΡΗΜΑ ἈΥΤΟῖ ΑἴΝΕ
ΠΑΪΡΩCΑΝ· ἈΝΕΠΑΥCΑΝ ΓΑΡ Τὸ
ΕΜΟΝ ΠῆΛ ΚΑΙ Τὸ ὙΜῶΝ· ἐΠΙΓΙ
ΝῶCΚΕΤΕ ὅCῃΝ ΤΟΥC ΤΟΙΟΥΤΟΥC·
ἈCΠᾶΖΟΝΤΑΙ ὙΜᾶC Αἰ ἘΚΚΑΗCΙ

25

30

35

38

I COR. XVI, 12—19.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
FRAGMENTA LONDINENSIA.

25

ΑΙ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ· ΔΕΙΞΑΝΤΑΙ ΥΜΑΣ ΠΟΛ
 ΛΑ ΕΝ ΚΩ ΔΕΥΑΣ ΚΑΙ ΠΡΙΣΚΑ ΣΥΝ
 ΤΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ·
 ΔΕΙΞΑΝΤΑΙ ΥΜΑΣ ΟΙ ΔΕΛΦΟΙ
 5 ΠΑΝΤΕΣ· ΔΕΙΞΑΣΘΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ
 ΕΝ ΦΙΛΗΜΑΤΙ ΑΓΙΩ· Ο ΑΓΙΩΣ ΜΟΣ
 ΤΗ ΕΜΗ ΧΕΙΡΙ ΠΑΥΛΟΥ· ΕΙ ΤΙΣ ΟΥ
 ΦΙΛΕΙ ΤΟΝ ΚΝΗΤΩ ΑΝΑΘΕΜΑ·
 ΜΑΡΑΝΑΘΑ· Η ΧΑΡΙΣ ΤΟΥ ΚΥ ΙΥ
 10 ΧΥ ΜΕΘ ΥΜΩΝ· Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΜΕ
 ΤΑ ΠΑΝΤΩΝ ΥΜΩΝ ΕΝ ΧΩ ΙΥ· —
 > > > > > > > > >
 Η ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β ΕΠΙΣΤΟΛΗ
 ΕΚΤΕΘΕΙΣ ΩΣ ΕΝ ΠΙΝΑΚΙ· —
 15 ΠΑΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΧΥ ΙΥ ΔΙΑ ΘΕΛΗ
 ΜΑΤΟΣ ΘΥ· ΚΑΙ ΤΙΜΟΘΕΟΣ Ο ΔΕΛΦΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΥ ΤΗ ΟΥΧΗ ΕΝ ΚΟ
 ΡΙΝΘΩ ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ
 ΟΥΣΙΝ ΕΝ ΟΛΗ ΤΗ ΑΧΑΪΑ· ΧΑΡΙΣ Υ

I. COR. XVI, 19 — II. COR. I, 2.

 CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

ΜΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΑΠΟ ΘΥ ΠΡΟΣ ΗΜΩ
ΚΑΙ ΚΥ ΙΥ ΧΥ — — — — ΚΑΙ

20

ΤΩΝ ΟΙΚΤΙΡΜΩΝ ΚΑΙ ΘΕ ΠΑΣΗΣ
ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ. Ο ΠΑΡΑΚΛΩΝ
ΗΜΑΣ ΕΠΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΘΑΛΕΙ. ΕΙΣ ΤΟ
ΔΥΝΑΣΘΑΙ ΗΜΑΣ ΠΑΡΑΚΛΕΙΝ
ΤΟΥΣ ΕΝ ΠΑΣΗ ΘΑΛΪΕΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑ
ΡΑΚΛΗΣΕΩΣ ΗΣ ΠΑΡΕΚΑΛΟΥΜΕ
ΘΑ ΑΥΤΟΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΥ. ΟΤΙ ΚΑΘΩΣ
ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΥ
ΕΙΣ ΗΜΑΣ. ΟΥΓΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΥ ΠΕ
ΡΙΣΣΕΥΕΙ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΗΜΩ.

25

λ /

30

ΕΓΓΕ ΔΕ ΘΑΛΙΒΟΜΕΘΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ Υ
ΜΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΡΙΑΣ
ΕΓΓΕ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΘΑ. ΥΠΕΡ ΤΗΣ
ΥΜΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡ
ΓΟΥΜΕΝΗΣ ΕΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΩΝ ΑΥΤΩ
ΠΑΘΗΜΑΤΩΝ ΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΠΑΣΧΟ

35

38

II COR. I, 2—6.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
FRAGMENTA LONDINENSIA.

25 *

ΜΕΝ ΚΑΙ ἡ ἑλπίς ἡμῶν βεβαία ὕ
 περ ὑμῶν· εἰδότες ὅτι ὡς κοινῶ
 νοίεστε τῶν παθημάτων, οὕτως
 καὶ τῆς παρακλήσεως· οὗ γὰρ θέ
 5 λομέν ὑμᾶς ἀγνοεῖν ἀδελφοί
 ὑπὲρ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν τῆς γε
 νομένης ἐν τῇ ἀσία· ὅτι καθ' ὑ
 περβολὴν ὑπὲρ δυνάμιν ἐβα
 ρήθημεν, ὥς γε ἐξαπορηθῆναι
 10 ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν· ἀλλ' ἄγτοι ἐν ἐ
 λυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου
 ἐσχίκαμεν, ἵνα μὴ πεποιθότες
 ὦμεν ἐφ' ἐλυτοῖς ἄλλ' ἐπὶ τῷ
 θεῷ τῷ ἐγείροντι τοὺς νεκροὺς
 15 ὅς ἐκ τῆλικότου θανάτου ἐργυ
 σατο ἡμᾶς καὶ ῥύετε εἰς ὃν ἠλπίκα
 μεν, καὶ ἔτι ῥύσете συνὑπογρυπ
 τῶν καὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῇ
 δεήσει· ἵνα ἐν πολλῷ προσώπῳ

II. COR. I. 6—11.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

Τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν
 εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν
 20 Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν αὕτη — —
 τὸ μαρτύριον τῆς συνέλειψως
 ἡμῶν ὅτι ἐν ἀγίῳ τῇτι καὶ εἰς
 κρινεῖα τοῦ θύ· καὶ οὐκ ἐν σοφίᾳ
 25 σαρκικῇ· ἀλλ' ἐν χάριτι τοῦ ἀνε-
 στράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ· πε-
 ρισσοτέρως δὲ πρὸς ὑμᾶς· οὐ
 γὰρ ἄλλα γράφομεν ὑμῖν· ἀλλ'
 30 ἢ ἅ ἀναγινώσκετε· ἢ καὶ ἐπιγι-
 νώσκετε· ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ
 ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε· κα-
 θὼς καὶ ἐπέγνωτε ἡμᾶς ἀπομέ-
 ρους ὅτι καύχημα ὑμῶν ἐσμεν
 35 καὶ ὅτι καὶ ὑμεῖς ἡμῶν ἐν τῇ
 ἡμέρᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰσχύ· καὶ
 τὰ ὑπὲρ τῆς πεποιθήσεως ἐβουλόμην
 38 πρότερον πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν ἵνα

II. COR. I, 11—15.

CODEx EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

5 CÓΜΕΘΑ. ἈΛΛὰ ΚΑΤὰ Τὸ ΜΈΤΡΟΝ
 ΤΟῦ ΚΑΝÓΝΟC ὅCΟΥ ΕΜΈΤΡΗΣΕΝ ΗΜΪ
 ὁ ΘC ΜΈΤΡΟΥ ΕΦΙΚΕCΘΑΙ ἄΧΡΙ ΚΑΙ
 ὙΜΩΝ· Οὔ ΓΑΡ ὩC ΜΗ ΕΦΙΚΝΟΥΜΕ
 10 ΝΟΙ ΕΙC ὙΜᾶC ὙΠΕΡΕΚΤΕΙΝΟΜΕΝ Ε
 ΛΥΤΟῦC ἄΧΡΙCΙ ΚΑΙ ὙΜΩΝ Ε
 ΦΘάCΑΜΕΝ ΕΝ Τῷ ΕὔΑΓΓΕΛΙῷ
 ΤΟῦ ΧΥ. ΟὔΚ ΕΙC Τὰ ἄΜΕΤΡΑ ΚΑΥΧΩ
 ΜΕΝΟΙ ΕΝ ἈΛΛΟΤΡΙΟΙC ΚÓΠΟΙC· ἘΛ
 15 ΠΙΛΑ ἔΧΟΝΤΕC· ἈΓΞΑΝΟΜΈΝΗC ΤῆC
 ΠΙCΤΕΩC ὙΜΩΝ ΕΝ ὙΜῖΝ ΜΕΓΑ
 ΛΥΝΘΗΝΑΙ ΚΑΤὰ ΤὸΝ ΚΑΝÓΝΑ Ἡ
 ΜΩΝ ΕΙC ΠΕΡΙCΣΕΙΑΝ ΕΙC Τὰ ὙΠΕΡ Ε
 ΚΕΪΝΑ ὙΜΩΝ ΕὔΑΓΓΕΛΙCΑCΘΑΙ·
 20 ΟὔΚ ἘΝ ἈΛΛΟΤΡΙῷ ΚΑΝÓΝΙ ΕΙC Τὰ
 ἔΤΟΙΜΑ ΚΑΥΧΗCΑCΘΑΙ· Ὁ ΔΕ ΚΑΥ
 ΧΩΜΕΝΟC, ΕΝ Κῶ ΚΑΥΧάCΘΩ· Οὔ ΓΑΡ
 Ὁ ΕΑΥΤὸΝ CΥΝΙCΤΆΝΩΝ ΕΚΕΪΝΟC Ε
 CΤΙ ΔÓΚΙΜΟC. Ἀ[ΛΛὰ] ὃΝ ὁ ΚC CΥΝΙCΤΗCΙ

II. COR. X, 15—18.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

Ὁφελον ἀνείχεσθαι μοι μικρόν τι

20

— — — ἀλλὰ καὶ ἀνέχεσθαι

— — — γὰρ ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ παρ—

νον ἀγνὴν παρὰ τῆς αἰτῶν

φοβοῦμαι, λέγειν ποσὸν ὀφεί-

25

ἔζηπάτης ἐν ἑγῶν ἐν τῇ πανούρ-

γία ἁγίου. ὅγῳ φθαρὴ τὰ νο-

ήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἀπαότη-

τος τῆς εἰς χν· εἰ μὲν γὰρ ὁ ἐρχό-

μενος ἄλλον ἰν κηρύσσει ὃν οὐ

30

κ' ἐκηρύξαμεν· ἡ πινὰ ἕτερον

λαμβάνετε ὃ οὐκ ἐλάβετε· ἡ

εὐαγγέλιον ἕτερον ὃ οὐκ ἐδέξα-

σθαι καλῶς ἀνέχεσθαι· λογί-

ζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέ-

35

ναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων

εἰ δὲ καὶ ἰδῶ τῆς τῶ λόγῳ

ἄλλ' οὐ γὰρ τῇ γνώσει· ἄλλ' ἐν πιν

38

II. COR. XI, 1—6.

CODEx EPISTULARUM PAULINARUM M
FRAGMENTA LONDINENSIA.

τί φανερώσαντες ἐαυτοὺς ἐν
 πίστει ὑμᾶς· ἡ ἀμαρτίαν ἐποί
 ησα ἐμαυτὸν ταπεινῶν, ἵνα
 ὑμεῖς ὑψωθῆτε, ὅτι δωρεάν
 5 τὸ τοῦ ὁυ̅ ἐχαίτε· ἵνα ἐκ
 λίσαντες ὑμῖν τὰς ἀσπίδας
 τὰς ἐσυχᾶς· λαβὼν ὁ ψῶνις
 πρὸς τὴν ὑμῶν διακονίαν·
 καὶ παρὼν πρὸς ὑμᾶς καὶ ὥστε
 10 ρηθεῖς ὡς κατενάρκησα ὡς θε
 νός· τὸ γὰρ ὥς τέρεμμά μου πρὸς
 ἀνεπαήρωςαν οἱ ἀδελφοὶ ἐλ
 θόντες ἀπὸ μακεδονίας, καὶ ἐν
 παντὶ ἀκαρῇ ἐμαυτὸν ὑμῖν
 15 ἐτήρησα καὶ τηρήσω· ἐστὶν ἀ
 ληθὲς ὅτι ἐν ἐμοὶ ὅτι ἡ καύχη
 σις αὐτῇ ὡς φραγήσεται εἰς ἐμὲ
 ἐν τοῖς καίμασι τῆς ἀχαιᾶς·
 — — — ὅτι οὕκ — — —

II. COR. XI, 6—11.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

— — — — — Η' ΟΔΕ — — — — —

20

— — — — — οἱ γὰρ
 Τ οιοῦτοι ἐγενήσαντο οἱ ἐρ
 γάται δόλιοι· μετασχηματι
 ζόμενοι εἰς ἀποστόλους χυ
 καὶ οὐ θαυμαστόν· αὐτοὶ γὰρ
 ὁσαυτὰς μετασχηματίζε
 ται εἰς ἄγγελον φωτός· οὐ μέ
 γα ὅν ἐκαστὸν καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ
 μετασχηματίζονται ὡς διά
 κονοι δικαιοσύνης· ὧν τὸ τέ
 λος ἐστὶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶ·
 πάλιν λέγω μή τις με δόξη
 ἄφρονα εἶναι· εἰ δὲ μήτε
 κἀν ὡς ἄφρονα λέξασθέ με·
 ἵνα κατὰ μικρὸν τι καύχη

25

30

35

38

II. COR. XI, 17—18.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

ὠμαι· ὁ λαλῶ. οὐ λαλῶ κατὰ
 κν. ἅ - ὡς ἐν ἀφροσύνῃ. ἐν ταύ-
 τη τῇ ὑποστάσει τῆς καυχήσεως·
 ἐπεὶ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὴν
 5 σάρκα. καγὼ καυχῆσομαι· ἡδέ-
 ως γὰρ ἀνέχεσθαι τὸν ἀφρονῶ-
 φρόνιμοι ὄντες· ἀνέχεσθαι γὰρ
 εἴ τις ὑμᾶς καταλογαίῃ· εἴ τις
 κα — — — τις λαμβάνει· εἴ τις
 10 ἐπαίρεται· εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρό-
 σῶπον δέρει· κατὰ ἀτιμίαν λέγω
 ὡς ὅτι ἡμεῖς ἠσθενήσαμεν· ἐν ᾧ
 ἀντις τοῦ αὐτοῦ· ἐν ἀφροσύνῃ λέ-
 γω· τοῦ αὐτοῦ καγὼ· ἑβραίοι εἰσι·
 15 καγὼ· ἰσραηλῖται εἰσι. καγὼ· δι-
 σπέρμα ἀβραάμ εἰσι. καγὼ· δι-
 ἀκονοι χυ εἰσι. παραφρονῶν λα-
 λῶ. ὑπὲρ ἐγὼ· ἐν κόποις περὶ
 σοτέρως· ἐν πηγάϊς ὑπερβα-

II. COR. XI. 16—23.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

ΛΟΝΓΩΣ· ἘΝ ΦΥΛΑΚΑῖΣ ΠΕΡΙΣΣΟ
ΤΕΡΩΣ· ἘΝ ΘΑΛΗΎΤΟΙΣ ΠΟΛΛΑΚΙΣ·

20

— — ΚΟΝΤΑ ΠΑΡὰ ΜΙΑΝ ἙΛΛ
ΡΟΝ· ΤΡΙΣ ΕΡΡΑΒΛΙΣΘΗΝ' ἈΠΑΥ
ΕΛΙΘΑΣΘΗΝ ΤΡΙΣ ΕΛΛΑΓΑΠΙΣ
ΝΥΧΘΗΜΕΡΟΝ ἘΝ Τῷ ΚΥΘῶ
ΠΕΠΟΙΗΚΑ' ὍΛΟΙΠΟΡΙΑΙΣ ΠΟΛ
ΛΑΚΙΣ· ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ ΠΟΤΑ
ΜΩΝ· ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ ΛΗΣΤΩΝ·
ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ ΕΚ ΓΕΝΟΥΣ·
ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ ΕΞ ἙΘΝΩΝ· ΚΙΝ
ΔΥΝΟΙΣ ἘΝ ΠΟΛΕΙ· ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ
ἘΝ ΕΡΗΜΙΑ· ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ ἘΝ
ΘΑΛΑΣΣΗ· ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ ἘΝ
ΨΕΥΔΑΛΕΑΦΟΙΣ· ἘΝ ΚΟΠῶ
ΚΑΙ ΜΟΧΘῶ· ἘΝ ἈΓΡΥΤΗΙΑΙΣ
ΠΟΛΛΑΚΙΣ· ἘΝ ΛΙΜΝῶ ΚΑΙ ΔΙ
ΨΕΙ· ἘΝ ΝΗΣΤΕΙΑΙΣ ΠΟΛΛΑΚΙΣ·

25

30

35

36

II. COR. XI, 25 — 27.

COD. EPISTULARUM PAULINARUM M
FRAGMENTA LONDINENSIA.

26 *

ἐν ψυχῇ καὶ γυμνότητι.
 χωρὶς τῶν παρεκτός· ἡ ἐπι-
 σύστασις μοῦ ἡ καθ' ἡμέραν·
 ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκ
 5 κλησιῶν· τίς ἄσθενεῖ καὶ
 οὐκ ἄσθενῶν τις σκῶλα καί
 ζεῖται· καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦ-
 μαί· εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ
 τῆς ἄσθενείας μοῦ καυχῆ-
 10 σομαί· ὁ θεὸς καὶ πῆρ' τοῦ κυ-
 ἡμῶν ἰού· χυοῖται. ὁ ὧν εὐ-
 λογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας,
 ὅτι οὐ ψεύδομαι· ἐν δα-
 15 μασκῶ ὁ ἐθνάρχης ἀρέτα
 τοῦ βασιλέως· ἐφροῦρει
 τὴν δαμασκηνῶν πόλιν
 πιάσαι με θέλων· καὶ διὰ
 θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχα-
 λᾶσθην διὰ τοῦ τείχους

II. COR. XI, 27—33.

CODEx EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ.
 Καυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφ — — —

20

ἀποκαλύψαις κῦ. οἱ — — —
 ἐν ᾧ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσά
 ρων. εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶ
 δα. εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐ
 κ οἶδα. ὁ θεὸς οἶδεν ἄρπαγέντα
 τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐ
 ρανοῦ. καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον
 ἄνθρωπον. εἴτε ἐν σώμα
 τι. εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώμα
 τος οὐκ οἶδα. ὁ θεὸς οἶδεν ὅτι
 ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον
 καὶ ἠκούσεν ἄρρητα ῥήματα ἃ
 οὐκ ἐξὸν ἀνὼ λαλῆσαι ὑπὲρ
 τοιοῦτοῦ καυχῆσθαι ὑπὲρ
 δὲ ἐμαυτοῦ οὐ καυχῆσθαι
 εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου

25

30

35

38

II. COR. XI, 33— XII, 5.

CODEX EPISTULARUM PAULINARUM M
 FRAGMENTA LONDINENSIA.

XIX.

In codice Guelpherbytano Latino saeculi octavi vel noni Pompeji grammaticam continente duo ad finem folia Graecis litteris uncialibus eiusdem saeculi scripta sunt. Continentur iis quattuor hymni sacri, quorum duo priores vitiosissime scripti sunt. Alter his incipit: *ὕμνο τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας· κατὰ τὴν ὁμολογίαν· Θεοτοκίαν· τὰς ἡμέρας· ἡμετέρας* (i. e. *ἡμετέρας*) *μὴ μεμνημένους.* Alter paullo longior priore hoc initium habet: *δοξα ἐν τῷ αἵματι· Θεοῦ· καὶ ἐπὶ γῆς· κερταὶ ἐν αἰθέρασι· ἐκδοκίαι [-] ἐκτείνοντες σε· ἐκλογαί· προσκαίοντες σε [-] δοξαλογοῦντες σε· ἐκχαριστοῦντες σε, et hunc finem: ὡ καθήμενος ἐν δεξιῇ τοῦ πατρὸς ἐλίσσῃς ἡμᾶς· ὡς (i. e. ὅτι) σὺ ἐξ ἡμῶν ἀγαθός· σὺ ἐξ ἡμῶν κίρκος ἡ γὰρ· σὺ δόξας Θεοῦ πατρὸς ἡμεῶν.* Uterque ab usu liturgico satisque inde notus est. Videtur eos monachus Graecus non ad exemplum scriptum descripsisse, sed memoriter litteris mandasse: hinc pleraque ad pronuntiandi consuetudinem, non ad grammaticas leges composuit. Alteri duo ab hac vitiositate scripturae alieni sunt et sine dubio ex antiquiore fonte fluxerunt. Alter est Mariae hymnus ex Lucae evangelio 1, 46—55. desumptus, alter Zachariae Luc. 1, 68—79. Unde quum nonnihil frugis redundet ad rem textus sacri criticam¹⁾, utrumque hymnum ut in codice est h. l. adponemus. Ceterum utrumque, addito insuper tertio, qui inscribitur *προσενχὴ σιμῶν τοῦ προεβέτον*, ex Luc. 2, 29—32, invenimus nuper Oxonii in psalterio bibliothecae Bodlejanae signato D. 4. 1. (126. Bodl.) Mixtae sunt in eo codice scripturae minuscula et uncialis; hymni vero nostri toti uncialibus litteris exarati sunt, nisi quod scholia textui interposita sunt minusculis formis. Vir clarissimus Coxe, qui edendis nuper librorum scriptorum Oxoniensium catalogis egregie meruit de bonis litteris, rectissime psalterium istud ad nonum saeculum retulit. Legantur hymni foliis 313 et 314. Duo priores hos titulos habent: *ὁδὴ μερίας τῆς Θεοτόκου. ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγελίου, et προσενχὴ Ζαχαρίας τοῦ πρὸς τοῦ προεβέτον.* Textum, si pauca excipis, cum Guelpherbytano codice communem habet. 1, 48. scriptum est *μεγαλὴς ὁ δεικνός. καὶ* etc. 1, 50. *εἰς γενεὰ καὶ γενεὰ* 1, 53. *ἐξ ἡμῶν* et *ἡμεῶν αἰῶνος* 1, 69. *ἐν τῷ αἵματι* 1, 70. *τῶν ἀγίων τῶν ἐπὶ αἰῶνος* 1, 73. *ὁμοῦς* 1, 74. *ἐκ χειρὸς τοῦ ἱερέως ἡμῶν* 1, 75. *ἡμεῖς τῆς ζωῆς ἡμῶν* 1, 76. *καὶ σὺ παιδίον* 1, 77. *ἐν ἀγρίῳ ἀμαρτωλῶν ἡμῶν* 2, 30. *ἰδοὺ.* Scholiorum exempla haec sunt. Ad verba *μεγαλὴς διαβολὴς ἄγας αὐτοῦ* notatur: *ἰσχυρίον· ἐπεὶ γὰρ ἦν ἡ διαβολὴς ἥτις διέθετο πρὸς ἐκείνους ὁ κίρκος πρὸς τῆς παροχής αὐτοῦ.* Item ad verba *διὰ σπλάγχνα εὐλίας Θεοῦ ἡμῶν*: *ἰσχυρίον· τὴν σωτηρίαν πᾶσιν ἐκείνοις ποίνεις ὑπὸν (sic)· ἃ δὲ ὁ ἄγιος τοῦ Θεοῦ· ἀγαπᾷ διὰ ἀμαρτωλῶν ἐκείνων λέγων· μετάνοιτε.*

Reliquum est ut textum adscribamus Guelpherbytani codicis²⁾.

¹⁾ Cf. 1, 49, 50, 51, 55. Praeterea a Graeco homine alicuae videntur formae *ισχυρίον* et *αἰθήρας*. Item cf. 1, 69, 74. *αἰθήρας* negligentia scribentis excidisse videtur; certe enim in nullo alio cod. deest) 75, 77.

²⁾ Cumulas interpunctiones in priore tantum hymno plene edidimus.

ΜΕΓΑΛΥΝΕΙ· ΗΨΥΧΗ ΜΟΥ· ΤΟΝ
 ΚΝ· ΚΑΙ ΗΓΑΛΙΑΣΕΝ· ΤΟ ΠΙΝΕΥ
 ΜΑ ΜΟΥ· ΕΠΙ ΤΟ ΘΩ· ΤΩ ΩΩΤΗ
 ΡΙ ΜΟΥ· ΟΤΙ ΕΠΕΡΑΕΨΕΝ· ΕΠΙ
 ΤΗΝ ΤΑ ΠΙΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΔΟΥΛΗΣ·
 ΑΥΤΟΥ· ΙΔΟΥ ΓΑΡ ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΥΝ·
 ΜΑΚΑΡΙΟΥΣΙΝ ΜΕ ΠΑΣΧΑΙ ΓΕΝΕ
 ΑΙ· ΟΤΙ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΜΟΙ· ΜΕΓΑΛΙΑ·
 Ο ΔΥΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ
 ΑΥΤΟΥ· ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΕΟΣ· ΑΥΤΟΥ
 ΕΙΣ ΓΕΝΕΑΝ· ΚΑΙ ΓΕΝΕΑΝ· ΤΟΙΣ ΦΟΒΟΥ
 ΜΕΝΟΙΣ ΑΥΤΟΝ· ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΚΡΑΤΟΣ
 ΕΝ ΒΡΑΧΙΟΝΙ ΑΥΤΟΥ· ΔΙΕΣΚΟΡΠΙΣΕΝ
 ΥΠΕΡΙΦΑΝΟΥΣ· ΔΙΑΝΟΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
 ΑΥΤΩΝ· ΚΑΘΕΙΛΕΝ ΔΥΝΑΣΤΑΣ·
 ΑΠΟ ΘΡΟΝΩΝ· ΚΑΙ ΥΨΩΣΕΝ· ΤΑ
 ΠΙΝΟΥΣ· ΠΙΝΩΝΤΑΣ ΕΝΕΠΑΗΣΕΝ
 ΑΓΑΘΩΝ· ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΥΝΤΑΣ· ΕΞΑ
 ΠΕΣΤΕΙΛΕΝ ΚΑΙΝΟΥΣ· ΑΝΤΕΛΑ
 ΒΕ ΤΟ ΙΣΤΡΑΕΛ· ΠΕΔΟΣ ΑΥΤΟΥ
 ΜΙΝΗΣΘΗΝΑΙ· ΕΛΕΟΥΣ· ΚΑΘΩΣ ΕΛΑ
 ΗΣΕΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΗΜΩΝ·
 ΤΩ ΑΒΕΡΑΑΜ· ΚΑΙ ΤΩ ΣΠΕΡΜΑΤΗ
 ΑΥΤΟΥ ΕΩΣ ΔΙΩΝΟΣ +

ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ ΚΣ Ο ΘΣ ΤΟΥ ΙΗΛ· ΟΤΙ Ε
 ΠΕΣΚΕ ΨΑΤΟ ΚΑΙ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΑΥ·
 ΤΡΩΣΙΝ ΤΩ ΛΑΩ ΑΥΤΟΥ· ΚΑΙ ΗΓΕΙ
 ΡΕΝ ΚΕΡΑΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΗΜΙΝ ΕΝ ΟΙ
 5 ΚΩ ΔΑΔ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΣ ΑΥΤΟΥ· ΚΑΘΩΣ
 ΕΛΑΛΗΣΕΝ ΔΙΔΕΤΟΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
 ΤΩΝ ΑΠ' ΑΙΩΝΟΣ ΠΡΟΦΗΤΩΝ ΑΥΤΟΥ·
 ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΕΞ ΕΧΘΡΩΝ ΗΜΩΝ· ΚΑΙ
 ΕΚ ΧΕΙΡΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣΟΥΝΤΩΝ
 10 ΗΜΑΣ· ΠΟΙΗΣΑΙ ΕΛΕΟΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΝ
 ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΜΙΝΗΣΘΗΝΑΙ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΑΓΙ
 ΑΣ ΑΥΤΟΥ· ΟΡΚΟΝ ΟΝ ΩΜΟCΕΝ ΠΡΟΣ ΑΒ
 ΡΑΑΜ ΤΟΝ ΤΙΤΑ ΗΜΩΝ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΙ ΗΜΙΝ
 ΕΚ ΧΕΙΡΟΣ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΗΜΩΝ ΡΥC
 15 ΘΕΝΤΑΣ· ΑΛ' ΤΡΕΨΕΙΝ ΑΥΤΩ ΕΝ ΟCΙΟ
 ΤΗΤΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥCΙΝ Η ΕΝΩΠΙΟΝ ΑΥΤΟΥ
 ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΗΜΩΝ· ΚΑΙ CΥ ΠΑΙ
 ΔΙΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΥΨΙCΤΟΥ ΚΑΝΘΕCΗ
 ΠΡΟΠΟΡΕΥCΗ ΓΑΡ ΠΡΟCΩΠΟΥ ΚΥ
 20 ΕΤΟΙΜΙΑCΑΙ Ο ΔΟΥC ΑΥΤΟΥ· ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΙ
 ΓΗΩCΙΝ ΣΩΤΗΡΙΑC ΤΩ ΛΑΩ ΑΥΤΟΥ
 ΕΠ' ΑΦΕCΕΙ ΑΜΑΡΤΙΩΝ ΗΜΩΝ ΔΙΑ CΠΛΑ
 ΧΗΑ ΕΛΕΟCΘΥ ΗΜΩΝ·
 ΕΝ ΟΙC ΕΠΕCΚΕΨΑΤΟ ΗΜΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗ Ε
 25 ΞΥΨΟΥC· ΕΠΙCΦΑΝΑΙ ΤΟΙC ΕΝ CΚΟΤΙ ΚΑΙ
 CΚΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΘΗΜΕΝΟΙC
 ΤΟΥ ΚΑΤΕΨΘΥΝΑΙ ΤΟΥC ΠΟΔΑΣ ΗΜΩΝ
 28 ΕΙC ΟΛΟΝ ΘΙΡΗΝΗC †

XXI.

DE CODICE EPISTULARUM PAULINARUM AUGIENSIS.

Inter antiquissimos epistularum Paulinarum codices Graecos locum non ultimum is tenet qui a monasterio Angiae Maioris in Helvetia Augiensis nuncupari litteraque F apud viros criticos insigniri consuevit. Qui postquam ex longo iam tempore privatorum hominum factus erat, in manus pervenit celeberrimi Richardi Bentleji; a quo quum ad fratris filium et ipsum nomine avunculi Richardi dictum transisset, anno 1786 collegio Sanctae Trinitatis Cantabrigiensi legatus est. Hinc ex Augiensi codice dudum Cantabrigiensis factus est.

Hoc de codice qui olim exposuerunt, Wetstenius, Semlerus, Michaelis, Herb. Marsh, Hugius alique, ii omnes magnum in modum errarunt. Nimirum ipsum codicem nemo nisi Wetstenius viderat isque praeter morem negligentissime tractaverat. Hinc qui post eum scripserunt, non poterant non cum eo errare. Negligentia enim Wetstenii inprimis in excerptendis lectionibus codicis variantibus conspicua erat. Quam collationem quum iuvenis annorum quattuor et viginti anno 1717 Heidelbergae suscipiebat, nondum a Bentlejo didicerat quanta ea in re diligentia, quanta religione opus esset. Pendebat autem iudicium de codice a collatione Wetstenii tanto magis, quum quae ratio esset quae affinitas inter Augiensem et Boernerianum Dresdensensem, quae quidem quaestio viros criticos diu et maxime exercuit, sciri non posset nisi accurate collato utriusque textu.

Quae quum ita se haberent, anno huius saeculi 42. adii Cantabrigiam ut accuratum codicis Augiensis examen instituerem. Institui autem in celebri S. Trinitatis collegio eximia cum liberalitate exceptus. Cuius liberalitatis memoria egregie nuper renovata est: quod enim ante menses aliquot secundum iter Cantabrigiense feci, id ex magna sociorum eiusdem collegii benevolentia singulare ornamentum suavitatemque habuit. Examen autem codicis fieri non potuit nisi cum constanti recordatione Richardi Bentleji. Ille enim, quem constat codicum Novi Testamenti et conquirendorum et exeutiendorum studiosissimum fuisse, insignem hunc epistularum Paulinarum codicem non tantum a familia Wetstenia, ad quam brevi ante a Ludovico Christiano Miegio Heidelbergensi transierat, anno 1718 emit atque maximi fecit, sed etiam totum cum exemplari Novi Testamenti anno 1675 Oxonii impresso magna cum diligentia contulit. Hinc codicem perlustrans una perlustravi collationem Bentleji, qua quum imperfectissima Wetstenii collatio¹⁾ dudum magnopere emendari posset, tamen nondum quisquam ante nos usus erat.

Quam autem labore meo suppellectilem criticam nactus sum, eam quantum ex re erat iam adhibui ad editionem meam Novi Testamenti Lipsiae anno 1849 publicatam, illustrata insuper in prolegomenis affinitate Augiensis et Boerneriani codicis. Quod utrum-

¹⁾ Exempla vitorum Wetstenii infra non dabimus. Eae vero innumera conferenti nostra cum notationibus Wetstenii facile apparebit. Ceterum Latina ille vix attigit.

que hoc loco supplere in animo est, atque ita quidem ut primum accuratius dicam quanta inter utrumque lectionis vel, quod etiam plus est, scripturae consensio sit. Est ea vero tanta ut dubitari nequeat quin Graecus utriusque codicis textus ex eodem exemplari fluxerit. Neque enim in iis tantum plerisque conveniunt unde sensus scripturae pendet et grammatica scriptoris ratio¹⁾, quamvis saepe discedant a reliquis testibus antiquis omnibus, verum etiam eiusmodi communia habent quae a legibus Graeca scribendi abhorrent vel etiam singulari aliquo vitio laborant nec aliter quam a seordia aut ignorantia describentium explicari possunt. Priora generis exempla non afferam, horum enim largissimam copiam commentarius eius editionis nostrae quam supra diximus continet. Alterius vero haec sunt:

Rom. 3, 21. *Νυν' ἰδε' (pro νυντι δε) 3, 29. σπερ και εθνον 4, 14. κακωνοται η πιστις 4, 16. βαβυλων την επιγραφην παντι 5, 6. ασθενων αυτι (pro επι) κατα, item v. 8. η αυτι 5, 17. λαμβοντες (pro λαμβανοντες) 6, 5. συνερχοι (pro συναρχτοι) et αμα και (pro αλλα και) 6, 21. ιστιν 7, 1. γενεσσοισιν 8, 2. ελπιθιωσιν σαι 8, 17. η δε τεκνα και κληρονομοι ----- δε χρι̃. Hunc in modum in Augiensi codice scriptum est, spatio vacuo litterarum fere quindecim ante δε relicto, quod expletum est in Latino textu exadversum posito. In Boerneriano vero locus sic habet: η δε τεκνα και κληρονομοι δε χρι̃²⁾. 10, 15. πως δε εκηρωσασοναι 15, 1. αριστοι (pro-σαιν) 1. Cor. 7, 30. bis κλειστοις (pro κλειστοις) 13, 13. μυτι δε 14, 10. η τυχον (pro-χου) 15, 15. εγγιν (pro γιγινε) 15, 37. ενιχος-ειτον (pro η τυχον σιτοι) 2. Cor. 1, 8. εξαποθηναι 1, 14. καθαπρι (pro καθαπρι) 5, 19. ασιζομενος (pro λογιζομενος³⁾) 5, 21. ενωμια (pro γενομηθα) 6, 9. ως αποθησκαμοντεςου και επι (pro ως αποθησκατοντες και επι) 8, 4. δεμοιτοι (pro δεομητοι) 9, 4. ιερων 10, 3. περιπατοντας (pro-τοντας) 11, 32. πιασι (pro πιασι) 12, 1. εις τα (pro τας) 12, 7. των αποκαλων (pro-λυφων). In B exeunte versu positum est; hinc videtur ipsam versuum rationem hoc certe loco ex vetustiore exemplari accurate repetisse. 12, 12. αλλε (pro αλλα) Gal. 4, 8. τοις μη φασιν ουδεν θεος 4, 24. ιστες (pro οστις) Eph. 1, 7. μετα τον πλουτος 2, 12. αβ̃ν (pro αθου) 5, 19. αλλωντες in Augiensi, αλλωντες in Boerneriano (pro λαλωντες) 5, 31. αντιπαιτον (pro αντι τον) Philipp. 1, 12. Ενωσκουν (pro Γνωσκουν) 3, 1. αβελροι μοι 3, 11. των εκ ιερων 3, 16. εφθασαν (pro εφθασαμεν) 4, 13. εν τω ενδον. με χριστου Col. 2, 18. καταβαζοντες 4, 2. Η προσεγγ (pro Τη προσεγγι) 1. Thess. 3, 3. ασιεσθαι 4, 9. τω δίδωται 1. Tim. 3, 4. προσισταμενος 5, 16. επακασθω (pro επακασθω) 2. Tim. 2, 11. συνζωομεν (pro συνζωομεν) 2, 25. εν περυστη (pro περυστη) 2, 26. εκ το (pro εις το) 3, 9. εκδμος (pro εκδμος).*

¹⁾ Huc pertinent etiam insolentiores formae hae, in utroque magna cum constantia positae: *πολιμενης, λεμφατοι, ελογοται, (tamen Philem. 18. ελογα praebent), συναρχτοι, συντονα, οαπρε, ινατιωσα, ιαθροι, αποστητοι, γιγινεσθαι*. Postremam hanc formam etiam Bentleyus in exemplari suo diligenter notavit, nec igitur ab italicismo explicuit, quippe quem ex codice non exerceperet.

²⁾ Etiam scripturae compendia in utroque codice conveniunt, in quibus a more plerisque recepto recedunt *ε̃ν* et *χρι̃* cum similibus.

³⁾ Confusae sunt litterae antiqua scriptura simillimae ΛΟΓΙ et ΑΣΤΙ.

Haec quam ad probandam communem originem vim habent, eam non amittunt locis iis quibus scribendi vitia in altero sunt, in altero plane non vel certe non prorsus eadem sunt. Huiusmodi enim locis auctores codicum proprio Marte errasse existimandi sunt. Hac haec exempla pertinent: Rom. 4, 8. Augiensis vitiose habet *ον αντος*, Boernerianus recte *ον οντος*; 4, 18. A *γενεσθαι* B *γενεσθαι* 5, 2. A *καυχωμεθα* B *καυχωμεθα* 5, 15. *οντος και το* B *οντος και το* 5, 16. A *κατακριμα* B *κατακριμα* 5, 17. A *εν ενι* B *εν ενι* 5, 18. A *παρισπασμα* et *οντος και* B *παρισπασμα* et *οντος και* 6, 1. A *ερεμην* B *ερεμην* 6, 2. A *οντος εν ενι* B *οντος εν ενι* 6, 4. A *γενων* B *γενων* 6, 5. A *απιστοις* B *απιστοις* 6, 6. A *παλιος* B *παλιος* 6, 16. A *επακοη* B *επακοη* 7, 7. A *ερεμην* B *ερεμην* 7, 2 et 3. A *αμωρ* ter et *αμωρ*, B *αμωρ* et *αμωρ*. Alter igitur litteras α et δ confudit, non item alter: nisi mavis statuere ab altero vitiosam scripturam quam invenisset correctam, ab altero servatam esse. 8, 15. A *δουλειας* B *δουλειας* 1 Cor. 5, 19. A *ωρασσομενος* B *ωρασσομενος*: ut Rom. 7, 2. sq. Item 6, 6. A *κριναι* B *κριναι* (debebat esse *κρινεσθαι*) 10, 15 et 11, 27. A *νοτος* et *νοτο* B *νοτος* et *νοτο* 16, 2. A *επιστολολ* B *επιστολολ* 2 Cor. 5, 6. A *επιδημοντες* B *επιδημοντες* Gal. 5, 25. deest in A Ελ in B positum est locumque suum ineunte versu obtinet. 6, 1. A *πειρασθη* B *πειρασθη* (vulgata lectio est *πειρασθης*) 6, 13. A *πειρασθη* B *πειρασθη* Eph. 4, 14. A *εν τη κηρα* B *εν τη κηρα* 6, 6. A *αδων* *παρεσκει* B *αδων*, *παρεσκει* 1 Tim. 2, 1. A *ταπεινα* B *ταπεινα*. Qua in re non praetercundum est quod quibus locis vitiosa codicis Augiensis scriptura emendationem superscriptam habet, iis in Boerneriano emendata tantum scriptura invenitur. Ita Rom. 4, 1. A *εξ εγγον* B *εξ εγγον* 4, 8. A *πειρασθη* B *πειρασθη* 4, 17. A *καθως* B *καθως* 4, 19. A *σωμα* B *σωμα* 5, 1. 2. 19. A *εσχημα*, *δοξας*, *οντος* B *εσχημα*, *δοξας*, *οντος*. 8, 36. A *στενχωμεν* (in margine *στενχωμεν*) B *στενχωμεν*.

Inprimis vero notabiles sunt lectiones maioris momenti quibus alter ab altero differt. Sunt eae ni fallor eiusmodi ut uter antiquiorem scripturam expresserit plerumque dubitari possit. Ad Rom. 3, 21. A *δικαιοσυνη τον θνον* B *δικαιοσυνη θνον* 4, 1. A *αλλα ου* B *αλλ ου* 5, 16. A *και ουκ ως* B *και ουκ ως* 6, 16. A *παριστανεται* B *παριστανεται* 6, 20. A* *δοκλειτε*, ** *δοκλειτε* 2) B *δοκλειτε* 7, 18. A *ουκ ενωσσω* B *ουκ ενωσσω* 8, 15. A *κραζομεν* B *κραζομεν* 9, 3. A *ειται* *ανθεμα* B *ανθεμα* *ειται* 9, 4. A *και επαγγελια* B *και επαγγελια* 9, 17. A *ενδειξομαι* B *ενδειξομαι* 9, 19. A *μεγισται* B *μεγισται* 9, 31. A *εις τον* ~ *δικαιοσυνης ουκ εσθαι* 3) B *εις τον ουκ εσθαι* 12, 4. A *πρωτον* *εχιν* 4) B *εχιν* *πρωτον* 14, 10. A *τι κριναι* B *τι γαρ κριναι* 15, 5. A *υριστον* *χριστον* B *χριστον* *υριστον* 15, 7. A *καθως και* *χριστος* B *καθως και ο* *χριστος* 15, 24. A *ειπλησθω* B *ειπλησθω* 16, 8. A *τοις αγαπητοις* B *τοις αγαπητοις* μου I. ad Corinth. 1, 10. A *υις τον* *χριστον* *κυριον* B *υις τον* *χριστον* *τον* *κυριον* 2, 6. A *ου ανωτος* B *ου τον ανωτος* 2, 15. et 16. A *ανακριναι* et *ανταρξασθαι* B *ανακριναι* et *ανταρξασθαι* 4, 6. A *μετασχηματις* B *μετασχηματις* 4, 19. A *αυτων* *των* *πεφροσμενων*

1) In antiquiore exemplari unde uterque descriptus est videtur scriptum fuisse: *ερεμην* superscripto o syllabae εν. Hinc alter recte legit *ερεμην*, alter litteram o post εν inseruit.

2) Corrigendo ex Ε non tam Ο quam Θ per incuriam effectum est.

3) Sic, ut in Boerneriano. Beutleus legerat *εσθαι*.

4) Inducitur signis appositis verba transponenda esse.

Β αὐτῶν τῶν πενήσεσις 7, 6. Α κατὰ συντόμους Β κατὰ συντόμους⁷ 10, 15. Α κρείται Β κρείταται 11, 12. Α οὕτως· και αυτη Β οὕτως· και ο αυτη 11, 31. Α εἰς τὸν Β εἰς τὸν 13, 3. Α οὐα Β οὐα 14, 4. Α ο λαλει Β ο λαλει τ λαλων 14, 23. Α εἰς συνέλθῃ Β εἰς⁸ ελθῇ 14, 25. Α αναγγιλλων Β αναγγιλλων 15, 3. Α αμαρτιαν· η· ημων Β αμαρτιαν ημων 15, 21. Α δια bis, Β priore loco δια, altero de 15, 24. Α θεοι και πατριαι Β θεοι και πατρι¹ 15, 39. Α * αλλα² αλλῃ Β αλλ' αλλῃ 15, 51. Α κοιμη-
θησομεθα Β κοιμηθησομεθα 16, 5. Α δε διαρχομαι Β γαρ διαρχομαι 16, 19. Α παρ ους Β παρ ους
Π. ad Corinth. 3, 3. Α πλεζειν καρδιας Β πλεζειν καρδιας 4, 2. 4. 5. 6. Α ημας, θλιψει ημων, ημων,
ημας Β ημας, θλιψει ημων, ημων, ημας 4, 13. Α ημας ην επαν ημων Β ημας ην επαν ημων 7, 14. Α η
καιρημας ημων Β η καιρημας ημων 8, 22. Α αδιλθον ημων Β αδιλθον ημων 10, 6. Α η υπακοη ημων
Β η υπακοη ημων 11, 12. Α και ημας Β και ημας Subscriptum est in Α επιλεσθη προς κορινθιους· β·
αρχεται προς γαλατας, in Β vero omisus est· β· numerus. Ad Eph. 1, 20. Α εγχεστην εν τω
Β εν εγχεσ³ εν τω 2, 3. Α σαρκος ημων Β σαρκος ημων 2, 5. Α * οτως Β οτως ημας 2, 15. Α εν αυτω
εἶνα κοιτον Β εν αυτω εἰς αυτω κοιτον 2, 22. Α θεοι Β τον θεον 5, 29. Α καθως και χριστος Β καθως
και ο χριστος 6, 20. Α παρφησεσθαι εκ· σωμα factum videtur; in Β est παρφησεσθαι. Ad
Philipp. 1, 8. Α σπλαγχτως ησαν χριστον Β σπλαγχτως χριστον ησαν 2, 16. Α εις ημας Β εις ημας
3, 7. Α αλλατα Β ατα 4, 18. Α εναρεστην Β εναρεστον. Ad Coloss. 1, 16. Α επι γης Β επι της
γης 2, 15. Α εν αυτω Β εν αυτω 3, 13. Α εἰς τὸν Β εἰς τὸν 3, 19. Α (ο) ανδρες (debebat esse O)
Β Ω ανδρες. Videntur librarii iam in communi exemplo suo O pro O invenisse, ita ut Α im-
mutatum repetierit, Β ω correxerit. I. ad Thess. 2, 4. Α απο του θεου Β απο του θε· 2, 10.
Α προς αγιους Β προς οσιους. Vide infra. 3, 6. Α προς ημας Β προς ημας (Latine est ynos) 4, 3.
Α ημας απο· πασι· της πορειας Β ημας απο· της πορειας 4, 13. Α Μν (sic³) θλομεν Β Ον θλομεν
5, 8. Α ηχομεν Β ηχομεν 5, 24. Α Ο πιστος et ποιησαι Β πιστος et ποιησει. II. ad Thess. 2, 2.
Α μηδε δια πνε⁴ μηδε δια λογον μηδε Β μητε δια πνε⁴ μητε δια λογον μητε 2, 4. Α ινα ὁν καθίσαι
Β ὡς ινα ὁν καθίσαι 2, 8. Α τον σωματος Β τον στοματος 2, 11. Α ψευδει Β τω ψευδει 2, 13.
Α απο· πω Β απο· πω 3, 4. Α παραγγιλλομεν Β παραγγιλλομεν. I. ad Tim. 3, 12. Α τεκνον καλον
Β τεκνον καλος 5, 21. Α τον θεον και ησαν χριστον Β τον θεον και χριστον ησαν II. ad Tim. 3, 8.
Α και αυτοι Β και οντοι 3, 16. Α παιδιαι εν Β παιδιαι την εν. Ad Tit. 2, 2. Α ηγαλειους Β ηγα-
λειους 2, 9. Α δουλος Β δουλος ἔξ 3, 5. Α των δικαιοσυνη Β των εν δικαιοσυνη.

Iam alibi notavi lacunas quatuor Graeci textus in utroque codice easdem esse, duas
alteras in priore ad Corinthios epistula, alteras in epistula ad Colossenses et in epistula
ad Philemonem, quemadmodum etiam in utroque epistula ad Hebraeos Graece deest.
Accedit lacuna inter versum 4 et 5 capitis secundi alterius ad Timotheum epistolae, nisi
quod ibi multo plus spatii in Augiensis quam in Boerneriano relictum est. Contra vero
post Rom. 14, 23. in Boerneriano vacuum spatium est, non item in Augiensis; nec magis

⁷ Confusa igitur sunt ΠΠΠ et ΠΠΠ.

⁸ Alterum a crasum est, ut iam lectio codicis Α cum Β conveniat.

⁹ Non recte igitur Wetstenius retulit μη pro οἱ.

Augiensis codex post epistolam ad Philemonem titulum epistolae ad Laodicenses cum Boerneriano communem habet. Etiam notas in margine scriptas Boernerianus codex proprias habet. Contra singulare in Augiensi codice hoc est, quod saepe maiores litterae ineunte nova sectione adhibendae non positae sunt, spatium vero quod artifex earum litterarum occupare debebat, vacuum relictum est. Cf. Rom. 5, 4. [E] γαρ 5, 18. [A]λλ' ου 5, 20. [N]όμος δε. Passim etiam accidit ut recentiore manu littera quae a prima deerat suppleretur, neque tamen maiore sed vulgari forma. Hoc factum est Rom. 6 19. [α]ποθνήσκον 7, 1. [ς] αγροτεσι.

Atque haec quidem omnia de Graeco codicis Augiensis textu, cui exadversum Latinus appositus est. De quo antequam dicamus, redeundum est paucis ad Bentleji collationem. Haec ubique ipsius Bentleji manu margini editionis Oxoniensis 1675. adscripta est, nec nomine tanti viri critici indigna est. Pauca enim Bentleji aciem fugerunt, quoadmodum Rom. 9, 15. non animadvertit *μωσαι* pro *μωσες*, nec 10, 15. quod *των* ante *εταγγιζόμενων* deest, nec 13, 12. *αποβαλωμεθα* pro *αποθωμεθα*, nec 15, 16. quod deest *επιπροσδεκτος*, nec 15, 22. *ενενοχη* pro *ενενοχημεν*, nec 15, 33. *ητω* additum, nec 16, 8. quod deest *μον*. Item I. Cor. 10, 7. praetermisit *πιν* pro *πιν*; 15, 28. non vidit post *τοτε* deesse *και*, nec Gal. 4, 19. *τεσσα* pro *τεσσα* notavit. Per errorem vero Rom. 9, 31. *ισθαχεν* notavit pro *ισθαχεν*, I. Cor. 11, 22. *πιν* pro *πιν*, II. Cor. 1, 10. *και επι ρηται* pro *και επι ρηται*. Passim vero etiam notas adscripsit ut ad *υπερ* *ημων* Rom. 8, 34: videtur ortum ex duplici lectione *περι ημων*, *επερ ημων*. Ad Rom. 14, 15 et 20. *απολλύνει* — *καταλύει*. Nota: in Latino est noli perdere, noli destruere. Item ad versum 21: *η σκαιδ. η ασθεν*. in quibusdam deest. Nota ergo v. 13. *η σκάνδαλον*. Ad lacunam inter I. Cor. 3, 8 et 16. Vide pag. 39. Defuit folium in Autographo: nam utrobique et hic et 39. ^{et 94. 1)} par est spatium. Nec vero Exscriptus est ex Cod. Claramontano: quia et iste et Germanensis utroque loco integer est. R. B. Similiter post *et χάρις*, quibus verbis Philem. 20. codex exit, adnotavit: Folium ultimum deerat in Autographo. Ad Philipp. 3, 6. N. B. *ζήλος* sic Clemens Romanus utitur. Ad I. Thess. 2, 10. ubi scriptum est *ο θεος προς αγιους και δικαιους*, haec notavit: *προσ. forte erat πρὸς) ώς*. Ad quas de lectionibus codicis notas accedunt duae aliae de ipso codice pariter editioni Oxoniensi illatae. Prior habetur ante initium prioris ad Corinthios epistolae. Ep̄ae Pauli collatae ad vetustissimum Ms. Codicem, Nostrum. R. B. Altera primo editionis folio legitur in hunc modum: Deinde ¹⁾ hic liber collatus est cum Vetusto Codice Paulinarum Epp. Literis Capitalibus, sine accentibus, plus 800 annorum, descripto vero ex Codice egregio, qualis nullus hodie

¹⁾ Hunc numerum supra lineam post adscripsit. Spectat ad Col 2, 1—8.

²⁾ Sed ΠΑΤΗΡ usquam ΠΡ, sed ubique ΠΗΡ per compendium scribitur.

³⁾ Nimirum praecedit nota de collatione eiusdem editionis cum „vetusto Lectionario 800 annorum in Bibl. Regiae Societatis Londini Literis Capitalibus scripto (num. 31. in catalogo).“

exstat: Porro is codex nunc (1718) est Richardi Bentleji. Praeterea duas notas manu Bentleji scriptas ipse codex habet: Altera ad finem posita est: Monasterium Auginae in Belgis, ubi institutus est Goddeschalcus. Altera in fronte codicis posita duas antiquiores excipit, manu scriptas eorum qui ante Bentlejum codicem possederant. Prima est: Georgii Michaelis Wepferi, Schaphusiani. Secunda: Ludovici Christiani Mieggii. Iam sequitur Bentleji haec: Emptus hic codex Richardo Bentlejo A. Dei MDCCXVIII.¹⁾ Hanc rursus excipit notitia codicis anno 1839. adscripta. Duarum vero notarum antiquiorum, quae supersunt ad calcem libri, alteram accurate iam retulit Wetstenius N. T. II. p. 8. „Hic liber est“ etc. Altera ab ipso codicis auctore scripta videtur, hunc in modum comparata: In domine universorum qui nullam habes indigentiam.

Denique nonnihil de Latino²⁾ utriusque codicis textu dicendum est. Is in Boerneriano inter lineas scriptus est, in Augiensi alteram cuiusvis paginae columnam efficit. Multo vero gravius in ipso textu discrimen est, quamquam id non satis recte olim indicavi, in Augiensi non aequae ac in Boerneriano italicam sed veterem vulgatam inesse dicens. Nimirum multo quidem plura in Augiensi codice cum interpretatione Hieronymi, quemadmodum ex antiquis codicibus prodit, conveniunt quam in Boerneriano; sed alia haud pauca ab Hieronymo discedunt, eaque vel cum Boernerianis lectionibus, maxime iis quibus signum t praefixum est conspirant, vel certe prope ad easdem accedunt, vel denique soli Augiensi codici propria esse videntur, quippe quae nondum aliunde innouerint. Ita, ut aliquid exemplorum afferamus, legitur Rom. 3, 22. omnes qui credunt 3, 23. egent gloria 3, 25. propitiationem 3, 30, iustificavit 4, 4. ei autem qui non operatur 4, 5. in eum qui iustificat impium 4, 6. cui deus reputat ad iustitiam 4, 9. in circumcisione, *item* in praepotio 4, 11. signaculum iustitiae, *ibidem* ut fieret pater, *item* ad iustitiam 4, 14. et exinanita 4, 17. qui vivificat, *item* et vocat, *item* tanquam essentialia, *item* ut fieret pater 4, 18. dictum est ei 4, 23. propter eum quia 4, 24. qui suscitavit Iesum dominum nostrum 5, 2. accessum habemus 5, 5. sanctum qui datus est nobis 5, 7. quis et audeat (*scriptum est* audiat) 5, 8. Christus pro impiis mortuus est 5, 9. salvabimur 5, 14. etiam in non peccantes 6, 9. mors illi non dominabitur 7, 7. concupiscentiam non cognovi nisi 7, 8. sine lege enim peccatum non erat 7, 11. occidit me 7, 19. quod odio malum illud ago 8, 11. si autem spiritus eius, *ibidem* per inhabitantem 8, 18. quod non sint condignae 8, 20. Vanitati autem, *ibidem* sed propter eum qui subiecit in spe 9, 1. testimonium reddente mihi 9, 11. aut egissent aliquid boni aut mali 9, 23. et ostendere divitias 9, 29. quasi Sodoma, *item* quasi Gomorra 10, 15. quomodo autem predicabunt 10, 20. inventus sum in me non quaerentibus, in manifesto factus sum 11, 2. quomodo postulabat deum 11, 5. et nunc in hoc tempore 11, 7. quod

¹⁾ Latinis scriptorem aducltorem quam Graecis fuisse, concluderis etiam inde quod passim Graecis Latinis immiscuit litteras, ut Rom. 9, 15. scriptum est **ΕΧΑΥ** et **ΙΑΚΟΒ**.

²⁾ Cf. de hac re litteras R. Bentleji ad Jo. Jac. Wetstenium datas in Prolegomenis Novi Testamenti Wetsteniani pag. 158.

quaerebat Israel non invenit 11, 16. delibatio sancta, et massa (*absque* est) 11, 22. in eos quidem qui cadunt 11, 36. in saecula saeculorum (in Boerner. codice voci saecula adpositum est Graece *tot aevorum*) 13, 6. tribula penditis 14, 2. alius quidem credit manducare omnia 14, 10. aut tu quare spernis fratrem tuum in manducando 14, 14. ei qui aestinat 14, 16. blasphemetur bonum vestrum 14, 22. tu fidem tenes 14, 23. si manducavit 15, 14. pleni estis caritate, *ibidem* ut invicem possitis.

A qua ratione satis singulari illa quidem, si affinitatem excipias qua Augiensis codex per Latinum quoque textum cum Boerneriano sine dubio coniunctus est, nec epistula ad Hebraeos¹⁾ aliena est. Ita ibi legitur 2, 1. superfluumus 2, 3. in nobis confirmata 2, 5.

¹⁾ Praemissum est huc epistolae argumentum, quod egregie cum eo textu convenit quem e codice Amiatino edidi in Novo Testamento Amiatino (1850 rursusque 1854) pag. 353. Inscriptum est: Incipit (Scrib. -pi) argumentum in epistolam ad hebreos. Subscriptum: Explicit argumentum. Incipit ipsa epistola ad hebreos. Convenit Augiensis textus cum Amiatino etiam in his: in hac epistola (Am. epistula) scribendo. Differunt tantummodo haec: Aug. simili modo etiam, Am. simili modo iam; Aug. Haec epistola ergo fertur apostolum, Am. Haec ergo epistolam fertur apostolum; Aug. post discessum be. apost. pauli, Am. post excessum be. apost.; Aug. composuit, Am. conscripsit.

Praeterea ad eandem ad Hebraeos epistolam appendix addita est etiam duos commentatores nacta est. Prior cum Orig. hom. 2 in Levit. composuit, alter haec notavit: „imo potius conveniunt illi quae Cumianus habet in“ 1. de Praeunitiarum mensura, qui auctor vixit anno 640. et illi quae extant Bibl. Patr. XII. p. 42. Mentio huius appendicis iam a Wetstenio Nov. Test. tom. II. pag. 9. facta est. Quem vero textum attulit, cum miro modo tacitus contraxit. Legitur enim in codice uno fere post Cumiani mortem saeculo scripto hunc in modum:

Post illam generalem baptismi gratiam et illud pretiosissimum martyrii donum, quod sanguinis ablutione conquiritur, multi sunt penitentiae fructus per quos ad expiationem criminum perveniunt. Non enim tantum simpliciter illo penitentiae nomine salus aeterna repromittitur, de qua beatus apostolus Petrus: „Penitentiam igitur et convertimini, ut deleantur vestra peccata“, et Iohannes baptista vel ipse dominus: „Penitentiam agite, appropinquabit enim regnum caelorum“, sed etiam per caritatis affectum peccatorum moles obruitur; „caritas enim operit multitudinem peccatorum“. Similiter etiam per elemosinarum fructum vulneribus nostris medela praestatur, quia „sicut aqua extinguit ignem, sic elemosina extinguit peccatum“. Ita et per lacrimarum profusionem conquiritur ablutio delictorum: „Lavabo enim per singulas vocetis lectum meum, lacrimis meis stratum meum rigabo“. Denique subiungit ostendens non inaniter eas fuisse profusas: „Discedite a me omnes qui operamini iniquitatem, quoniam exaudivit dominus vocem fletus mei“. Nec non per criminum confessionem eorum ablutio conceditur: „Nisi enim, pronuntiabo adversus me iniustitiam meam domino, et tu remisisti impietatem cordis mei“. Et iterum: „Narra tu iniquitates tuas prius, ut iustificeris“. Per afflictionem quoque cordis et corporis admissorum scelerum remissio similiter obinetur; nam „Vide“, inquit, „humilitatem meam et laborem meum et dimitte omnia peccata mea“. Praequeque per emendationem morum. „Auferite“, inquit, „malum cogitationum vestrarum ab oculis meis, quiescite agere perverse, discite bene facere, quaerite iudicium, subvenite oppresso, iudicate pupillo, defendite viduam, et venite et arguite me, dicit dominus: et si fuerint peccata vestra ut coecium, velut nix dealbabuntur; si fuerint rubra quasi vermiculus, velut lana erunt“. Interdum etiam intercessione sanctorum impetratur venia delictorum. „Qui enim scit fratrem suum peccare peccatum non ad mortem, petit (*sic*), et dabit ei vitam deus peccanti non ad mortem“. Et iterum: „Infirmatur quis ex vobis, inducat presbyteros ecclesiae et orent super eum, unguentes eum oleo in nomine domini: et oratio fidei salvabit infirmum, et

²⁾ Anno 1842. (anno enim 1855. retractandi consilium, quo Cantabrigiam veneram, exsequi nequibam, quem codex Falmuth minus esset) ista manu recenti quoque Angli cuiusdam scripta male legeram: Cumianus Reland. Tregelles in libro: An introduction to the textual criticism etc. 1856. p. 198. auctoritate, J. A. Hortii cor-
recti: Cumianus Fots (sive Fats) in. Nequerrima vero F. H. Scrivener in Codicis Augiensis editione (1859.) p. XXV. scriptum esse docuit: Cumianus habet in.

quidam dicens 2, 9. mortis eius 2, 10. per passiones 2, 17. propitiaret, *item* est ipse temptatus 3, 2. domo illius 3, 5. dicenda sunt 3, 9. probaverunt opera mea 3, 12. cor malignum 3, 13. cognominetur 3, 14. ferream retineatis 3, 18. non intrare 4, 2. sermo auditus non amixtis fidei eorum ex his quae 4, 3. qui credimus 4, 4. quievit 4, 15. pro similitudine carnis.

Quae exempla attulimus, iis qui cum lectionibus Boerneriani codicis codicumque Hieronymi nec non cum apparatu critico Sabatarii conferre voluerint, satis erunt ad significandam universam Latini textus rationem.

Atque haec quidem iam anno 1855. scripta sunt. Quam autem tum futuram esse speravi et Graeci et Latini textus editionem, eam Frid. Henr. Scrivener vir clariss. dudum scite accurateque absolvit atque anno 1859. Cantabrigiae foras dedit*). Praeterea quoque iam anno 1857. paranti mihi editionem Novi Testamenti septimam, qua est erga me benevolentia, plagularum libri sui copiam fecerat, quo factum est ut plena lectio eius codicis, prout institutum meum ferebat, in apparatus recipere.

allevabit eum dominus; et si in peccatis sit, dimittentur ei. Nonnumquam misericordiae ac fidei merito laeae excoquitur vitiorum ---⁴⁴ Extrema sunt: atque obliviscens ea quae posteriora sunt, id est carnalia vitia, ad ea quae in ante sunt extenditur, hoc est spiritalia dona atque virtutes.

*) Quo in libro quum clarissimus editor passim respiceret in Anecdotis meis de eodem codice dicta, qui tandem quod de Latino textu minus recte in Prolegg. ed. Ni Ti 1849. positum erat repeti poterat p. XXVIII., rectoribus quae eadem de re in Anecdotis p. 214. scripseram neglectas?

In appendice eiusdem libri cl. Scrivener exhibuit „a full collection of fifty Mss.“ etc., in quibus quum sit etiam qui super a me ad Mus. Brit. transit (hinc est apud nos lo⁴⁴ i. e. ex Tischendorfiano Loudineusii) Actorum codex, nonnullis locis scripturam eius a me non annuadversam didici: 2, 37. *ἐν δὲ 9, 11. * τὰς 9, 13. om. σου (13, 5. τὴν δὲ 17, 4. 17, 10. * 23, 10.) 24, 12. * ἀποστασὶν 26, 21. om. οὐ 27, 37. σου (pro σοῦ). Praeterea ille 3, 11. *σολομῶντος* et 16, 17. *ἡμῖν ὁδόν* ego *σολομῶντος* et *ἡμ. ὁδόν*: rursus 9, 26. et 26, 12. equidem *ἐν προ εἰς* et *ποινοῦμαι* pro *καὶ πορ.* non item ille. Reliquis vero locis quibus Scriveneri collatio ab Anecd. p. 130. sqq. differt, iis omnibus iam in ed. Ni Ti septima ex mea ipsius collatione verum hausi, quum in Anecdotis vel minus accurate scriptum esset (scribendum erat 2, 3 12. 46. Elz. *ἐκδοῦναι τε, ἅν θύοι, κίοντες* vs 3. 2. cod. *ἐν τὸ αὐτὸ. πὲ δὲ 3, 11. Elz. *πο. αὐτ.* etc. cod. *πὰς ὁ* etc. 3, 21. Elz. *αὐτ.* sec. 10, 48. ** *τὴν Χρ. omisso τ. xpo. 16, 39. his τὴν δὲ 16, 40. Elz. *τ. τ. ὁ. αὐτ.* 24, 11. cod. *εἰς ἡρ. 25, 7. Elz. *γὰρ. κα. τ. να. 26, 4. ed. 1849. *ἐκ* et *ἐν* vs. Elz. et cod. *ἐν* *ἐκ* et *ἐν* 28, 7. et 8. cod. *πορτλ.*), vel non notata consensio codicis et ed. meae Ni Ti 1849. ad quam instituta collatio (4, 5. *τοῖς πο. x. τοῖς γρ. 7, 22. om. *ἐν* sec. et add. *αὐτὸν 7, 37. om. xpo. et ἡμ. 8, 1. n. δὲ pro n. 9, 3. *ἐκ* pro *ἀπὸ 9, 18. om. *παρὰ 9, 29. ἀπὸ. αὐτ.* 9, 31. *ἀποδοῦναι τε 9, 32. 20. om. ὁ ἰσὺς 15, 34. om. *vers. 16, 18. om. *ἐν 16, 24. *ἡρ. αὐτ.* 27, 16. *ταρ. μὲν. 28, 30. om. ὁ παῖς),* vel denique neglecta collationis transscriptio (3, 12. *τοῦτο pro τοῦτο 3, 21. etc. *μὴν 9, 42. ἡμ. *αὐτ.* 11, 3. *ἐκδοῦναι τε et ἀποδοῦναι 15, 4. ἐκ 16, 18. om. *ἐν 26, 26. *αὐτὸν 27, 31. om. αὐτ.* Accentum quidem rationem Ser. neglexit aliquoties ubi aliquid momenti habet, ut 17, 23. 28, 17. 24, 12. 26. 23. Recte vero videtur vidisse (cf. p. LXIX.) annum subscriptum non tam esse 6562 (= - 173) = 1064. quam 6552 (= - 173) = 1044, praesertim quum huic anno, non item illi, iudicio 12. simul adscripta conveniat.***************

XXII.

Quo ex codice saeculi decimi Cahironsi supra pag. 171. sqq. plures Philonis Judaei locos excerpimus, in eodem amplissima sententiarum collectio ad modum Stobaei est instituta. Tituli sive capita scribuntur 71, quorum primum est: *περὶ βίον ἀρετῆς καὶ κακίας*, alterum *περὶ φρονήσεως καὶ βελῆς*, ultimum *περὶ οὗτι οὐκ αἰεὶ τὸ πλεον ἄριστον*. Quum homo Christianus instituerit, ne ea quidem neglecta sunt quae e scripturis sacris (τοῦ εὐαγγελίου, τοῦ ἀποστόλου, σαλμώντος, σαράχ etc.) aut a scriptoribus ecclesiasticis ad singula capita afferri possent. Nihilominus non modo celeberrimi scriptores antiqui, quorum opera aetatem tulerunt, magno cum studio excerpta sunt, sed etiam rariora nomina quae Stobaei florilegium similis-que alias collectiones exornant plurima per totum librum comparant. Cuius generis obiter perlustrando fere centum adnotavimus, in quibus sunt: *ἀγάθυνος, ἀγαπήτορ, αἰσώπων, ἀναχάρσιδος, ἀνταγόρος* (sic), *ἀντιπθίνους, ἀντιφάνους, ἀντιφώντος, ἀρκεσίλαος, ἀριστονόμος, ἀρσενίδου, βαρκίος, βίαντος, βίοντος, γαίον, γλαύκωνος, γοργών, διγύλη, δερμάδου, δημόνακτος, δυσίωνος, δημοκρίτου, εἰρήτου, ἐνάλειδος, ἐπιγάμνος, ζήλωνος, ζαλέκων, θείονιδος, θειάγος, θαλῶν, ἱπποθόωντος, κλέωνος, κλεάνθους, κλειτάρχου, κλεοβόλου, κριτίου, κριόσκου, κυψίλου, μενάνδρου, μετέδωμον, μητροδόκου, μοσχίωνος, μουσαίου, ναρκύτων, νικωλίου, νικοστράτου, ξανθόππου, πέτρος, παρίδου, πενθαγόρου, πιτάσκου, ῥηγίνου, σεκόνδου, στρατοτίμου, σωτίωτος, σωστράτην, σιμωνίδου, τίμωνος, τρογίλου, ὑπερίδου, φερβονίτην, φίλμοτος, φίλωξίνου, φίλωνίδου, φίλπιδου, φοκίωνος, φίλοστίνου, χάριτος, χερσίλειος, χιλώνος, χροσίππου, χωροκάν.* Adponamus vero etiam nonnihil exeuplorum ex iis quas excerpimus sententiis, quamvis non sit otium accuratius de singulis videndi. *)

A. Μενάνδρου.

1. Ἄπαντα δούλα τοῦ θρονίου καθίσταται. Cf. Stob. 3, 11.
2. Τρέφει καὶ οἷος ἀποκαλύπτει ἐνὸν αἴσιν φίλοι· τὰ ἥθη τῶν φίλων. Cf. Fragm. 354. Meinek. (Ant. Meliss. 68, p. 116.)
3. Ὁ πόλις ἄκρως ὀλίγ' ἀντιπαύει φρονεῖν.
οὐ γὰρ τὸ πλεῖθος, ἀν σκοπῇ τις, τοῖ ποτὸν ποιεῖ παραινεῖν, τοῦ πύστιος δ' ἡ γένεσις. Cf. Stob. 18, 4 et 5.
4. Χαλεπὸν οὐτ' ἂν τις ὥν πίει πλὴν λελῆ,
μυδὲρ κατενδῶς, ἀλλὰ προσποιούμενος. Cf. Stob. 18, 19.
5. Ὡς τραυθίλου etc. (μυγία pro μύγα). Cf. Stob. 22, 11. *)
6. Αἰεῖται ἐλῶσθαι ψένδος ἢ ἀλγὸς κακίᾳ. Cf. Stob. 12, 5.
7. Τρωσθίων γε etc. Cf. Stob. 98, 53.

*) Videbit, ut spero, Conr. Bursian, collega clariss., qui aechelas nostras perlustravit ac passim libris Stobaeani et reliquorum locos adscripsit.

†) Ubi nihil dubiae lectionis in ed. Lips. a. 1823. adnotatum est, textum Cahirensem nolumus plene repetere.

8. Εἰρήνη γαργήρον καὶν πέτραις τρώγῃ (sic) καλῶς,
πόλεμος δὲ εἰ καὶν (sic: εἰ καὶν) παιδίον κακῶς ἔχῃ. Cf. Stob. 55, 9.
9. Οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος οὐδὲν, ὡς ἡμοὶ δοκεῖ, τολμιρότερον. Cf. Stob. 4, 35.
10. Ὅτ' αἶν γόνυ ἐν ἑλλος etc. (ἐπιποσμεῖ). Cf. Stob. 65, 2.
11. Κατὰ πόλιν' αἶν ἔστιν οὐ καλὸν ἐξημεῖν
τὸ γινῶθαι σεαυτὸν (sic)* χρησιμώτερον γὰρ ἢ
τὸ γινῶθαι τοὺς ἄλλους. Cf. Stob. 21, 5.
12. Σὺ μὲν περὶ πάντας τὰντα σοὶ σοὶ πρὶς
ἡμῶν δὲ ποιεῖν καθήκον σὺν ὁ σὺς λόγος,
ἐν τῷ ἀμεγάρῳ, ὁ δ' ἴδιος πρὶς τοῦ. Cf. Stob. 37, 5.
13. Οὐθὺς ποιεῖν πρῶτον χρηστὸς ὡς ποιεῖ. Cf. Stob. 37, 1.
14. Τοὺς τὸν ἴδιον διαπαρόντας ἀλογίως βίον
τὸ καλῶς ἀκούειν ταχὺ ποιεῖ πᾶσιν κακῶς.* Cf. Stob. 15, 1.
15. Ἀμύχανον μακρὰν ἀντήθειται ἐν βραχὺ ἰσχυρῶς. Cf. Stob. 43, 31.
16. Τὸ γὰρ σύνθημα οὐδαμῶς παρορτήσιον. Cf. Stob. 44, 5.
17. Χρηστὸς πρὸς ἀνδρὸς μὲν ἐν ὑποπόδιον κακῶν.
δικαίως ἀδικεῖν σὺν ἐπιστάταις τρέφει. Cf. Stob. 9, 9.
18. Μισῶ ποιεῖν, χρηστὸν ὅτις εἴπη λόγον. Cf. Sent. sing. v. 352. Meinek.
19. Τὰ ὧτά σου μὴ πᾶσις ἔπειθε [ταῖς?] λόγους*
λόγους κακῶς κακῶν γὰρ¹⁾ ἔργων ἡγεμόν.
20. Πλεονεξίαν μέγιστον ἀνθρώποις κακῶν etc. Cf. Stob. 10, 3.
21. Εὐθύθειά²⁾ μοι γίνεσθαι δολομαίη
τὸ νοεῖν μὲν ὡς καὶ, φελέεσθαι δ' ἄδῃ. Cf. Stob. 4, 28.
22. Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλεονείαν etc. Cf. Stob. 93, 1.
23. Μακρὸς ὅστις οὐσίαν — καλῶς. Cf. Stob. 94, 7.
24. Ὅστις ὑπὸ γένεσιν τῆς γῆς, καὶ μὴ γῆς (sic), ποιεῖν βουλεύεται. Cf. Stob. 10, 20.
25. Οὐ πόσις³⁾ ἐγγύς etc. Cf. Stob. 16, 7.
26. Ἰσχύς νοῦν σὺν ἔργῳ τῶν ἐμπόπτων παρὰδίδωσιν. Sic.
27. Χρηστὸς μὲν αἰδῶν δολομαίησιν πνέει
ἢ δὲ πρὸς γῆρας ἐντομὴν καὶ κατὰ. Cf. Men. fr. inc. 143 (662) Mein.
28. Ὁ κακὸς ἐντομῇ καλῶν γῆρας κακὸς γῆρας πόσις, οὐχὶ τοῦ γῆρας. Cf. Men.
fr. inc. 145 (614) Mein.
- 28^b).³⁾ Ἀφροδίτη μὴ γῆρας, ἐπὶ κληθῆσθαι καὶ σὺν παντελῶς ἔργων.

* Istos Menandri versus excerpunt haec: Μουσίου δὲ πατρὸς διασημῶτος τινος ἐσθλῶτα καὶ ἐδορὸν πόσις ἔφη· ἢ οὕτως ἡρώτας, οὐκ ἂν οὕτως ἰδόντες.

¹⁾ In codice scriptum est: λόγος γὰρ κακ. κακ. ἔργ. ἢ. ἢ Εὐθύθεια: ita codex. ²⁾ Quae hoc numero comprehendimus, quum subiuncta sicut sententiae quae precessit Menandri nomine signatae, et ipsa pro Menandri sententia venditari videntur. At vix recte.

Φίλος ἀλλ' ὅς οἱ ποικιλοῦνται καὶ ταῖς συμφοραῖς τοῖς γήλοις.

Ἵναυ χάρις ἔλγῃ τεραστῆς ὁδοῦ· καὶ φίλον εὖνον αἱ συμφοραὶ διακρίνουσι.

Μισθὸν δὲ σὺν μὴ κατ' ἔπος τῷ γῆλοι, καὶ οὐ φοβήθησιν αὐτὸν ἐχθρὸν γινόμενον.

29. Ὅταν ἑταῖρός σοι μὴδ' ἐν πλείον διδῷ etc. Cf. Stob. 3, 23.

30. Πλῆντος ἀλόγητος· προσλαβὼν ἔξουσίαν
καὶ τοὺς φροντῖν δοκούντας ἀνοήτους ποιεῖ. Cf. Stob. 92, 8.

31. Οὐδὲν διαβολῆς ἐστὶν ἐπινοούμενον·
τὴν ἐτέρω γὰρ κειμένην ἀμαρτίαν
αἰεὶ μίμνῃν ἰδίαν αὐτὸν ἐπάκουγας λαβεῖν. Sic. Cf. Stob. 42, 4.

32. Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πύθεται, ταχὺ etc. Cf. Stob. 42, 6.

33. Οὐδεὶς ἐπ' αὐτὸν τὸ κακὸν συνορεῖ, πάμπαν,
σαςφῶς· ἐτέρου δ' ἀσχημουνέτος ὄψεται. Cf. Stob. 23, 3.

B. Εὐραπίδου.

1. Ἐξ ἀνδρομάχης. Οὐ τοι λείψαντα etc. Cf. Stob. 1, 2.

2. Ἐχθρὴν γὰρ ἡμῖς σύλλογον ποικιλιόεσσιν
τὸν γέντα θυρεῖται εἰς ὅς ἐχθεται κακὰ·
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνοισι πεπαιγμένον
χαίροντας εὐχρημόντας ἐκπέμπειν δόμων. Cf. Stob. 120, 22. (Fragm. 452. N.)

3. Σοφὸν γὰρ εὐχρηστέον (sic) τὰς πολλὰς χάρις
νακῇ· σὺν ὅλῳ δ' ἀμειβία πλέον κακόν. Cf. Stob. 54, 5. (Fragm. 220. N.)

4. Θράσσει μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνδρείου, πόνος δὲ καὶ
γενναϊότητι καὶ ἐπικρατεῖ ἀρετῇ ἐπεκτείνεται. Sic.

5. Ἐὶ γῆρας, οἷαν ἑλπίδα ἡθοῦς ἔχεις·
καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλεται ἀνθρώπων μολεῖν·
λαβὼν δὲ πύρρον μεταμελειαν λαμβάνει,
ὡς οὐδὲν ὅστις (sic) χρεὼν ἐν θνητῷ γίγνεται. Cf. Stob. 116, 6. (Fragm. 1065. N.)

6. Οὐδὲν ἢ εὐχρημα πρὸς τὰ χρέματα·
τὸν γὰρ κάωστον πλείωτος εἰς πρώτους ἀγει. Cf. Stob. 92, 1.

7. Τὸ γὰρ λῆγον ἐν δυνάμει ἔστιν, εἰ γάρ τις τινὰ βλάπτῃ. Sic.

8. Ἀπαντες ἔσμεν εἰς τὸ νοθευεῖν σοφίαν·
αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν οὐ γνωσκόμεν. Cf. Stob. 23, 5.

9. Ἐν ταῖς κακοῖς δεῖ τοὺς γῆλους ἐνεργεῖν·
ὅταν γὰρ ἡ τύχη καλῶς διδῇ τί χρεὼ γῆλοι·
ἀρκαὶ γὰρ ὁ θεὸς αὐτὸς ὠφελεῖν θέλων. Sic.

10. Αἰδὼς γὰρ ἀρετῆς πλείον ὠφελεῖ βροτοῖς. Cf. Stob. 31, 1.

11. Ἔσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἐστίν,

- οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
ἀθάνατον, ὥς (sic) τις σωφροσύνῃ ἐπίσταται. Cf. Stob. 20, 17.
12. Ὅστις γὰρ ἐπὶ τὸ πλεόν ἔχειν πέφυκε ἀνὴρ,
οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον οὐδὲ βούλεται
γίλως ἀμαρτὸς εἶναι καὶ πᾶσι πᾶσι. Cf. Stob. 10, 7.
13. Εὐρυπίδου ἀντίοπι. Εἰ δ' ἐν τούτοις τις καὶ βίον κεκτημένος,
μηδὲν δ' ὅμοιον (hic) τοῦ καλοῦ περιείσεται.
ἐγὼ μὲν αὐτὸν οὐποσὶ ὤλεον κίλῳ,
φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα. Cf. Stob. 16, 4.
14. Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν ῥῆι σέβει,
ὁ δ' εἰσὶ καὶ ζῶν καὶ θανόντων (sic) φίλος. Cf. Stob. 71, 2.
15. Οἷον εἰσὶ παισὶ τούτων κάλλιστον γέρας,
ἡ πατρὸς ἐσθλοῦ καγαθοῦ περὶ γένεσιν,
καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν εἶμιν. Cf. Stob. 79, 3.
16. Ἀσθενέος ὅστις ἐν γόῳ μὲν ἀσθενής,
λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς ὑγίης φρονεῖ μέγα. Cf. Stob. 4, 10.
17. Οὐκ εἰσὶν εὐφραῖν βίον ἄλλοι οὐδενί. Sic.
18. Ἦ χροσά, δεξιόμοι κάλλιστον βροτοῖς,
ὥς οὐδὲ μᾶλλον ἡδονῆς τοιάδ' ἔχει,
ὡς παῖδες ἀνθρώπων, οὐδὲ γίλως πατήρ
οὐδ' ἡ Κῆρυς τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄραν,¹⁾
οὐδ' ἔσταις μνησὶν ἀντὶ τρέψει.²⁾ Cf. Stob. 91, 4.
19. Εὐρυπίδου ἀντίοπι. Τὸ δ' ἀσθενέος μὲν καὶ τὸ θῆλον σώματος
κακῶς ἐμύμφθης· εἰ γὰρ εὖ φρονεῖν ἔχω,
καί ποτε τὸ εἶναι κατενέω βλαβήσις. Cf. Stob. 3, 12.
20. Ἐπίσταμαι δὲ καὶ πεπιθήμην etc. Cf. Stob. 91, 7.
21. Ὅταν δὲ καρπὸς μὴ καταβληθῇ γένους
ἀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐγγόνους. Cf. Stob. 90, 4.
22. Φρεῖ, φρεῖ, πάλαιός etc. Cf. Stob. 90, 5.
23. Βέβηον οὐδὲν εἰσὶν etc. Cf. Stob. 106, 47. ubi *Agilou* dicitur.

C. Σοπίωνος ἐκ τοῦ περὶ ὀργῆς.

Τοῖς σοφῶς ἀντὶ ὀργῆς usque ἐπεί. Item Ὡστερ πλοῖα γενναῖα, οὐχ ὅσα usque ἀνδρεία.
Cf. Stob. 20, 53, 54. Οἱ δολοῖντες μέχρι τοῦ κλύδωνος — οὐκ ἐξοκτοῦνται — παραμύθουσι, καὶ τοῖς
γίλως εἰς — ἀπίαν. Cf. Stob. 14, 10.

¹⁾ οὐδ' ἡ et ὀρεῖν: ita codex.

²⁾ Rursus dedimus scripturam codicis: οὐδ' ἔσται et αὐτὴ τρέψει.

D. Ὑπερίδου (altero loco -αίδου).

Λεὶ τὸν ἀγαθὸν ἐπιδείκνυσθαι, ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἂ φρονεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἂ ποιῇ. (Cf. Meinek. Stob. IV. p. 288.) Λιὰ δύο προσηύστες τῶν ἀδελφμάτων ἄνθρωποι ἀπύχονται, ἣ δὲ αὐτὸν ὁφείον ἢ δὲ αἰσχύνειν.

E. Ἀριστοφάνους.

Εὐχὴν βαθυπλόντε καὶ ζευγάριον βοσκῶν·

εἰ γὰρ ἐμὸν παλαιόμην τοῦ πολέμου γένοιτο·
σκάψαι τ' ἀποκλίσαι (cod. -α-) καὶ λοισσομένην ὀδύνην
τῆς τραγῆς ἄρτον λιπυῶν καὶ ῥέζοντον γέροντι. Cf. Stob. 55, 2. (Fragm. 163. Bergk. 106.)

F. Αἰσχίου.

Κάτοπτρον εἶδος etc. Cf. Stob. 18, 13.

G. Σοφοκλέους.

Φιν, τοῦ θωρόντος etc. Cf. Stob. 126, 3.

Κλέπτειν δ' οἳ ἂν τις ἐμμενῶς ἔκτενεθῇ,

σηῶν ἀνάγκη, καὶ καλὸν φέρει σῶμα.

αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν etc. Cf. Stob. 24, 4 et 13, 9.

Ὡ πλοῦτε καὶ τυραννίδι καὶ τέχνῃ τέχνης

ἐπεφύρονσα τῷ πολυζήλει βίῳ.

ὅσος παρ' ἡμῖν ὁ φθόνος φιλιάσεται. Cf. Stob. 49, 10.

Ζῆν ἀσχερῶς αἰσχρὸν τοῖς etc. Cf. Stob. 17, 1.

Ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τραγῶν usque porregetur. (Cf. Ajax 1246—1254.) His adnectitur versus qui Chaeremonis dicitur Stob. 3, 17:

Ὁ γὰρ φρονῶν ἐν πάντα συλλαβὸν εἴχει.

H. Ἰαμβλίχου ἐκ τῆς ἐπιστ. τῆς περὶ σοφρ. Πᾶσα μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸ θνητ. πᾶν ἀτμάζει, τὸ δὲ ἀθά. ἀσπάζεται· πολλὴ δὲ διαφύρσις etc. Cf. Stob. 5, 61.

I. Ἡροδότου.

Ἀγάθουσι ἀφρότατοι — οὐαίον — ἐχθεῖ χρ. ἐς ἀλλήλους. Cf. Stob. 44, 43.

K. Βαβυλίου.

Λίον τὰ τίλη τῶν πραγμάτων ἡμᾶς προσοῖαν, καὶ οὕτως τὴν τάττων ἐγγείησιν ποιεῖσθαι.

L. Κλήμεντος ῥώμης.

Ὁ γὰρ μισὶ τις διὰ τὴν ἐπιστοῶν τῇ ἡλικίᾳ σύνεστι, τοῦτο διὰ τὴν πολυχρόνιον τῶν κακῶν συνήθειαν πρᾶττειν ἀνταναγκάζεται, δεινὴν σύνεστιν τὴν ἁμαρτίαν παρελθούσας. Ista in epistulis Clementis, quemadmodum editae sunt, non reperiuntur.

M. Ἰγνατίου.

Τίλειον ὄντες τίλειμι φρονεῖτε. Θέλουσι γὰρ ἡμῖν ἐν πρᾶττειν Θεοῦ ἔτοιμος εἰς τὸ παρῆεν.

N. τοῦ ἁγίου Εὐφραταίου ἐκ τῆς πρὸς Βίκτωρα ἐπιστολῆς.

Ἐν ᾧ ἂν τις δύναιτο εὖ ποιεῖν τοῖς πλησίον, ἢν μὴ ποῦν, ἀλλότριος τῆς ἀγάπης τοῦ κυρίου νομισθήσεται. Cf. Iren. Opp. ed. Stieren I. p. 827. ubi editum est τοῖς (sed cod. Monac. τοὺς) πλησίον, item καὶ οὐ (cod. Monac. καὶ μὴ) ποιεῖ.

O. Κλήμεντος.

Ὅσα περὶ ὑπομονῆς λέγουσι, τὰ πάντα γὰρ καὶ περὶ θανάτου ἔξακούν· ἐκείνητος γὰρ δόξαι τῆς ἀποστασίας τῆς ψυχῆς etc. Cf. Strom. IV. ed. Pott. p. 628. ubi editum est ἀποστασίαν pro ἀποστασίαν. — Πᾶς γὰρ οἰκωδὴς ἀνὴρ κατὰ τὴν τραγωδίαν usque eipen κακῶς. Cf. Paedag. II. ed. Pott. p. 181.

XXIII.

In nuperrimo itinere meo orientali nullam bibliothecam excussi quin libros palimpsestos omni cum studio anquirerem. Itaque factum est ut non modo duodecim eiusmodi libros vel librorum fragmenta Petropolin adferrem, de quibus breviter iam alibi¹⁾ expositum est, sed plures etiam alios cognoscerem hominum doctorum curis haud indignos. Inter hos est codex monasterii S. Sabae ad mare mortuum siti, multis ille quidem nominibus insignis. Commentarium enim in prophetas continet, duodecimo saeculo scriptum²⁾, quem ad conficiendum sex codicum antiquiorum reliquiae sunt adhibitae. Horum duo primum uncialem scripturam octavi fere saeculi habuerant, et alter quidem duobus saeculis post super uncialem iam acceperat minusculam; reliqui quattuor vel saeculo nono exeunte vel decimo primum scripti erant; unus vero eorum iam duplici scriptura insignis erat, antequam ad eum quae est de prophetis scripturam adhiberetur. Folia bis rescripta per totum codiceum numeravi undecim, quorum quinque ter minusculis formis, sex primum uncialibus scripta sunt.

Maxima autem foliorum pars ex eorum est numero, quae sub textu prophetico unam tantum scripturam eamque uncialem octavi saeculi praebent. Huiusmodi plus 120 sunt. Quorum priorum scripturam argumenti patristici fuisse ea probant quae passim erui, ut η τοῦ πλόντος τῆς χριστοπότητος αὐτοῦ ... καὶν εἰς θανάτου τῷ θῷ ... τοὺς γὰρ πτωχοὺς ἐξελέξατο ο ὁ θς ... εἰδὼν δὲ ο πτρ αὐτοῦ ... ἰωαννης (ad quaternionem καὶ pertinent) — των ἀδελφῶν ἐμιστον τα εκ τῆς οικίας ἐγγασίας ἐπιτηρομένων ... πρὸς τευχὸς μεταποικισαί (quatern. γ') — ἀποστῆναι μοι τῆς

¹⁾ Cf. librum quem sic inscripsimus: Notitia editionis codicis biblicorum Sinaitici auspiciis imperatoris Alexandri II. suscepthae. Accedit catalogus codicum nuper ex oriente Petropolin perlatum. Item Origenis scholia in Proverbia Salomonis partim nunc primum partim secundum atque emendatius edita. Lips. 1860. De libris palimpsestis ibi relatum est pag. 48 sq. Quae ibi p. 49. in eunte fragmenta sexti saeculi tractavi, pluribus scripturae exemplis additis, ad Sap. Salom. et Sententias Siracidis pertinent, ut primus vidit Ewaldus, vir S. Ven.

²⁾ Iste commentarius, quantum memini, integer est, nisi quod quaternio γ' (octo foliorum) desideratur.

τροπήν· λέγει αὐτῷ ὁ ἡμισηθ*) (quatern. 15') — γινώσκου το παραγγέλιον... το πῦρ το αἶνον
παράκει, πῶς ἐν τῇ καταστάσει (αἰ').

Ad haec aetate proxime accedunt folia sex, primum uncialibus formis eiusdem
saeculi octavi (Ορισμοὶ αὐτῶν... quat. 17'), tum minusculis scripta.

Tertio loco ea ponamus folia, quae philosophici fuisse videntur argumenti; inveni
enim locum ubi τὸ ὄν, τὸ οὐκ ὄν et tertium aliquid sibi invicem opponuntur. Iste locus in
iis est foliis quae triplicem scripturam minusculam prae se ferunt. Aliibi scriptum vidi
λεῖψες λήγεται, qua de voce vide Handwörterb. der Gr. Spr. von Jacobitz u. Seiler. II. p. 1786.

Accedunt quarto loco reliquiae alius scripturae minusculae, unde τοὺς προσηγορεύουσιν
et ὡς δε ἐπ[ε]κτείν[η] το πῦρ ἐν αὐτοῖς notavi.

Quinto loco commemoranda sunt folia triginta (quat. β' 2, quat. δ' 2, quat. ε' 2,
quat. ε' 2, quat. ζ' 1, quat. η' 1, quat. θ' 2, quat. ι' 2, quat. ιβ' 2, quat. ιγ' 4, quat. ιδ' 3,
quat. ιε' 3, quat. ις' 2, quat. ιθ' 2) litteris elegantibus decimi saeculi scripta, in quibus
fragmenta operum Gregorii Nazianzeni supersunt. Quat. ε' legi: ὅσα ἐνδείχθη· δὲ
ἐπὶ τῇ ἑρμηνείᾳ. Θεοῦ ἐν λογισμῷ αἰ γλώσση τε νόον τε etc. Item quat. ε' titulum: μετὰ τῆς
συμμετρίας.

Præ illis vero omnibus accuratius notanda sunt fragmenta sexti codicis, cuius
supersunt folia quindecim, continentis tragoedias Euripidis. Ac trium quidem, Orestis,
Phoenissarum, Andromachæ, aliquot locos exscriptimus. Nec aliunde reliqua fragmenta
certe pleraque derivata esse apparebit, si quis notas meas accuratius cum editis comparare
vulerit. Quæ a nobis Hierosolymis, quam in urbem codicem pertulimus, notata sunt,
observato singulorum foliorum ordine indicabimus.

Fol. 1. — ὅσους τί πάσχεις (v. 1.) — πρὸς θεῶν σε λίσσομαι (v. 2.).

Fol. 2. rect. χεῖρ γὰρ θαυρῶν [v] ἐν εἰς ἑμὴν· πέμπει δέ με μακρόν· πυθοντα· θρηνην αὐτοῖς
βραχὺν etc. Phoeniss. 1618 sqq.

Eodem verso: τεκνῶν δὲ τῶνδε· τὸν μὲν εἰς δομῆς χειρὶν ἔδω κομῶν· τὸν δὲ δ' ὅς περσῶν
πόλιν πατρίδα etc. Phoeniss. 1643 sqq.

Fol. 3. κελῶς θαυόντες ἡ κελῶς σεσωσμέτοι.

Fol. 4. — — ἐγγίγκαί μοι (v. 1.) σὺς ἡ πρόνοια· ἀλλὰ τέτραν (v. 2.) —

Fol. 5. rect. αὐτὸ μὲν σὺν ἐργῇ· ἀμύνει· ἀξιώτερος γὰρ εἶ. Orest. 1526.

Eodem verso: τὸν ἐλένης γόνον δαίμων etc. Ibidem 1549.

Fol. 6. rect. πλοῦτος ἐπὶ προπάτορος ἰδμεν. Orest. 1441.

Eodem verso: οἱ δὲ πρὸς θρόνον ἴσω μαλίντες. Ibidem 1407.

Fol. 7. ἐλέμμεν· ἀμὲρ λίκτρον (v. 1.) — δαδόμεν (v. 2.) — — γινώθι (v. 3.) — —

Fol. 8. πένθος γὰρ (v. 1.) — — δευς (v. 2.) — — δ (v. 3.) — — μοχθ (v. 4.) — —

*) Editum est in Actis SS. Jul. tom. II. p. 698 sqq. martyriam Paternuthii, Copretis et Alexandri,
ut ex Fabricii Bibl. Gr. X. p. 306. hausimus.

Fol. 9. γίγων γὰρ πικρὺς (v. 1.) — σοὶ δ' ἦν τις (v. 2.) —

Fol. 10. θησείης τιν' ἡμάρτηεν εἰς σ' ἁμαρτίαν· μὴ δρωσ' ἔγωγε μῖνον ὀφθεῖν κακῶς.

Fol. 11. χωρίζεται τις πρὸς ἐστίαν. Androm. 1069.

Fol. 12. αἶ· πρώτη μὲρ διτ' χρημάτων (v. 1.) — ποσὶν (v. 2.) — λαβὴν (v. 3.) — κἄν (v. 4.) — ἢ χρυσόν (v. 5.) — γυναικῶν (v. 6.) —

Fol. 13. εἰ γὰρ γυνῆς εἰς τὸδ' ἤζουσιν θράσους. Orest. 559.

Fol. 14. rect. — ἐν μὴ ἴσται etc. verso πάντα πάντα — ἴξ etc. Orest. 155 seqq. 174 seqq.

Scholorum textui adiectorum exemplum hoc est: *οικουμένης ὁ χροῶς τὰς σημεῖας καὶ συναχόμενος γεγονότερον* (sic) *ἐξεβόησε τὸ ὦ τάλας. διὸ γρηὶν ὀλεῖ; εἰ βλάβηρα κινήσεις.*

Fol. 15. *θυσταίμων δ' ἔως ἄλλα.* Pheniss. 825. *καὶ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐρώπῃν δορός.* Ibidem 868.

Ceterum istum librum palimpsestum iam ante nos viderat H. O. Coxe, clariss. bibl. Bodl. custos. In libro suo: Report to Her Majesty's government on the Greek Manuscripts yet remaining in libraries of the Levant, Lond. 1858. p. 55. Nr. 22. his verbis mentionem eius fecit: „Codex palimpsestus et rescriptus trium scripturarum librorum exhibens; quorum prior et antiquior sec. forsitan VII. literis uncialibus usus est, hodie tamen vix enucleandis; secundum Euripidis Orestem et Phoenissas tragoedias, nec non Gregorii Theologi poemata aliquot, sec. XI. incunte exaravit; tertius, ut supra diximus, commentarium super prophetas.“

XXIV.

In eiusdem monasterii libris perlustrandis in codicem incidimus, cuius ligatura agglutinatas habet epistulas duas encyclicas patriarcharum manu scriptas. Alteram scripsit Γεωργίου ἐκείνῳ πατριάρχῃ τῆς ἁγίας πόλεως ἱεροσολύμων, alteram Δωρόθεους· πατριάρχῃς τῆς ἁγίας πόλεως καὶ παλαιστίνης. Prioris initium est: *Ὁ ἀπονταχὸν ὄντις πατριάρχστα μετρησάμενοι καὶ ἐπὶ ἡμεῖς καὶ ἐκκλησία καὶ ἐπίσκοποι οὗ ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπῶντο ἀδελφοὶ καὶ ἀνελκόμενοι τῆς ἡμῶν μετρώσεως· καὶ ἐκκλησία καὶ ἐκκλησία καὶ κληρικοὶ τε καὶ ἱερεῖς καὶ ὅσοι τῶν ἱερῶν καταλύοντες ὄντες, item alterius: Ὅσα τε τῶν ἱερῶν καταλύοντες. Inventum indicavi fratribus duobus, suadens ut pretiosa αἰτίῳρα ex ligatura curiose solverent.*

XXV.

Plures libros palimpsestos vel Graecos vel Ibericos deteximus in monasterio S. Crucis prope Hierosolyma. *) In codice Graeco liturgico form. quat. med. duorum antiquiorum librorum fragmenta latent, quorum alter litteris uncialibus saeculi VII. scriptus erat, alter minusculis saeculi X. De priorē erui: *τὴς κατὰ προλήμνην*, de altera: *ὡς περὶ τοῦ ποῦ*.

*) Huius collegii novem tantum codices indicavi clar. Coxe in eo quem modo vidimus libro p. 55 seqq. Multo plures nobis examinare contigit. In iis quos Coxius praeterit etiam est codex membr. form. quat. omnium Novi Testamenti librorum, item, de quo iam dixi in nuperima editione V. T. iuxta LXX p. LVIII, psalterium uncialibus litteris saeculi IX. scriptum.

In alio codice sub recentiore scriptura Graecae litterae unciales saeculi VIII. apparet. Cuius scripturae antiquioris exempla duo haec sunt: *πολλὰς τις ἡα μὴ ἐς οὐδ' αὖτις λελήεν τῆν πλῆγην, τιμὸν μέλος, δεχεται δερμα ὑπερ*: — *η κοπῆα η παντός θρόνον βασιλικὸν αἰνεσπρεπ'* *απο μετ γαρ του θρονο . . . βασιλικὸν σιδεν* — *κερδὸς ἄλλῃ προσκαιρος τεύχης*.

XXVI.

In libris patriarchae Alexandrini, codex est characteris saeculi XIV. Sophocles tragoedias Ajacet et Electram cum scholiis continens. Textui tragoediarum praemissa est poetae vita (βίος σοφοῦ), cuius scriptura inprimis convenit cum codice Jenensi, quem ad editionem vitarum scriptorum Graecorum minorum A. Westernmann, collega clarissimus, adhibuit. Quod ut doceam, indicabo quibus locis codex bibl. patriarchalis a textu Westernmanni differt. Initium vitae facit verbis *Καλλιστὸν ὑποκρινεῖσθαι ἀπὸ ἱερασίας ἐξ ὁποῦτος ἦσαντος*, quae ipsa cum codice Jenensi conveniunt; vide apud Westernmannum pag. 130. ineunte. Versu 62. cod. patr. habet *παρὰ τοῖς* cum codd. Jen. et Paris. pro *παρα τοῖς*, v. 63. *πῆμψαντος* (cum cod. Jen.) *σοφικῶς σταγυλῇ, λαβόντα αὐτὸν*, ibidem cum Jen. et Par. *ῥάγῃ* (sic) *εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ ἔτι ἔρχεται*, v. 66. *ἀναγνώσκοντα*, ibidem confirmat *νύμμι*, v. 67. cum Jen. *ἡ ὑποστῆν*, ibidem invitit reliquis omnibus *τοῦ λόγου οὐκ ἔχοντος* *πρ. ἀνέπαναι*, v. 68. *ἀγὰρ ἀπαιτεῖται* cum Jen., ibidem cum eodem *καὶ τῇ ψυχ. πέν τ. φωνῇ*, v. 69. *εἰ δέ*, ibidem cum Jen. omittit *τῷ δαίμοντι*, v. 72. *τοῦτον* cum Jen. pro *τεύχης*, ibidem *καὶ δέ ἔστι*, v. 74. confirmat *χωρὸν* codicis Jen., ibidem cum Jen. et Paris. habet *τετεχνικῶτον*, ibidem *κατὰ* pro *κατ'*, v. 75. omittit cum Jen. *κατ' ὄναρ*. Ad finem p. 132. habet v. 5. *θέρως* cum Jen. et *ἐπεκαθ' ἔστω*, ibidem *ἄλλῃ* cum vulg., v. 6. omittit cum Jen. *τὸ στόμα*, ibidem *δὲ καὶ* cum Jen. et alio Paris., v. 7. *ἄθ' ἔστι* confirmat invito Jen., sed *φρίγῃ* cum eodem tenet.

Argumentum Electrae sic scriptum est. *Ἐπὶ αὐτῇ ὡς ἐπ' ἡρώεσσιν, δεικνύει τὸν ὀρίστη τὰ ἐν ἄργει. μικρὸν γὰρ ὅσα αὐτὸν κλέψασιν ἢ ἡλέκτρα, ἥρκα ὡ πατὴρ αὐτῆς ἐσθάζετο, δίδωσι τῇ τροφῇ, φοβημένη μὴ καὶ αὐτὸν ἀποκτείνῃσιν σὺν τῇ πατρὶ. ὁ τροφὸς δὲ ἔστιν ὁ πελοργίζων, πρεσβύτερος, ὃν καὶ ὑπεκθίμενος τὸν ὀρίστη εἰς τὴν φασκίδα πρὸς τοὺς στραῖον. εὐκαὶ δὲ ἔτιον γενομένης ἀγέκτο μετὰ τοῦ παιδαγωγῶν εἰς τὸ ἄργον, ἐν ᾧ καιρῷ ὑπεδείκνυ αὐτῷ τὰ ἐν ἄργει. — Αἰριμικῶν δὲ ἔστι τὸ λέγειν ὅτι ὅν τρόπον κατὰ μέρος τὰ τῆς ἰθάκῃς ἢ ἀθηνᾶς ἰδίᾳ εἰδεῖ τῷ ὄντασι, ὡς αὐτὸν καὶ τὸν παιδαγωγῶν τὸν ὀρίστη δεῖξαι' τῷ μὲν γὰρ ἀγνώσκοντι δεικνύει ὁ παιδαγωγός, τῷ δὲ ἀπιστύνοντι ἢ ἀθηνᾶς.*

In textu Electr. 162. codex habet *δῆξει* (pro *δῆξεια*) *εὐπατριδων*, v. 168. ὁ δ' *ἰλάσεται* pro ὁ δὲ *λάσεται*, v. 170. *ἔρχετ' ἀργεῖας* pro *ἔρχεται ἄγγ.*, v. 171. *αὐεῖ* pro *αὐεῖ*. Item *Δj*. v. 119. ad *εὐφρόδῃ Τροίαν* addit (quod ex scholio fluxisse videtur) *ἡγεμίσσων*, et v. 118. habet *ἰπάγων αὐται* pro *αὐτ. ἔσ.* Quae in editis ad finem argumenti Ajacis leguntur, *ποσὸν ἔμμεν*, pro his codex praebet *ἀπρωτον οὐ δόμενεν*. Ibidem antea pro *ἦκουε ἐπὶ τὰ τοι. ποσῶμ*. habet *ἐμπότισσιν ἐπὶ etc.*

Scholorum exempla sunt: *Μαθεῖν ὅταν*: οἱ ἀπαιτοὶ ἀντὶ τοῦ ὑποκατακινῶ ἀρεθρον τῆς γενικῆς τῶν γενικῶν τοῦ οὐ καὶ τῆς δοτικῆς τοῦ φ τὸ ὅτον λέγουσιν καὶ τὸ ὅτην, προστιθέμεναι τὸ τοῦ καὶ

τὸ τῷ. τούτως δὲ ἀκολουθοῦντες οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῶν πλεόντων ἐτίθει τούτο ποιούσιν, ὡς ὅτεοι αὐτοὶ τοῦ ὄντων, καὶ ὅτιός αὐτοὶ τοῦ οὐσίαν. ἐπὶ δὲ τῶν αἰτιατικῶν οὐδέποτε τούτο ποιούσιν, οὔτε οἱ ποιηταὶ οὔτε οἱ ῥήτορες. — Πείραν πῶς ἐχθρῶν· ἐκ τοῦ πειρώμαι γίνεται. φαινὸν δὲ πειρώμαι σε καλεῖν αὐτοὺς τὸν διὰ πείρας καταλαμβάνω σε καλεῖν· καὶ πειρώμαι τῆς σῆς γνώμης ἀντὶ τοῦ θέλω διὰ πείρας ταύτης καταλαβεῖν· καὶ πειρώμαι βιάσκειν σε ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρῶ. ἀπ' αὗτων πείρα, ἣν διδασκί τις ἐπὶ ἡ λαμβάνει, καὶ ἡ ἐπιχείρησις, ὡς ἐτινῶθα. — Ἀνδρὶ δοσμενεὶ· διττῶς τούτο· ἡ γὰρ οὔτι ἀνθρώπιστο αἰῶς ὀδοῦσαι καὶ ἐμμελῶσαι ἔστιν τὸ ἐγγλῆς ὅπλα λαβεῖν, καλεῖ αὐτὸν δοσμενῆ· ἡ οὔτι ἀποτινχῶν αὐτὸν τῶν ὀπλων ματεῖς ἐλθεῖ αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἀπείρους ἀποκτείνει, ὡς οὗτος φερῶν (hoc accentu) ὁ ποιητής. — Ἐχει περάνας· ἀντὶ τοῦ ἐπείραθεν ὁ αἰῶς ἀπροσδόκητον πῦγμα κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ταύτης· ὁ οὐδαὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων προσέδοκασεν αὐτ. ἔστι δὲ αὐτοῦ ἡ σύνταξις.

XXVII.

In codice Patmio saeculi X. plura leguntur excerpta commentariorum Hippolyti Romani. Quorum ut pauciora iam in Fabricianam operum Hippolyti editionem recepta sunt, ita plura nondum innotuerunt nisi ex ultimo volumine novae patrum bibliothecae Maianae, quod Romae anno 1854. prodit. Quae ex cod. Patm. hausimus, hoc loco plene describemus, non modo ad confirmandam editorum fidem, quod ipsum in fragmentis eiusmodi grave est, sed etiam quoniam scriptura ab editis satis difert, nec raro ita ut ad restituendum supplendumque ipsius Hippolyti textum valeat. Ceterum ad primum scholion etiam codicem Coisl. 120. (de quo iam supra pag. 110. dictum est) et (ex comm. bibl. Vind. Lambece. ut edidit Kollar, tom. VIII. p. 829.) cod. Vind. adhibuimus.

Nr. 1.

Ἰππολύτου ἐκ τῶν (Fa. et Coisl. τοῦ) εἰς τὰ ἄσματα (ita etiam Vind., Fabr. et Coisl. τὸ ἄσμα) τῶν ἁσμάτων.

Καὶ ποὺ πάσα ἡ πλουσία αὕτη γνώσις· ποὺ δὲ τὰ μυστήρια ταῦτα καὶ (ita etiam Coisl. et Vind.; Fa. om.) ποὺ αἱ βίβλοι· ἀνιχνίζονται γὰρ (ita Fa. Coisl. Vind., solus Patm. om.) μόναι αἱ παρονομίαι καὶ ἡ σοφία καὶ ὁ ἐκλογισμὸς καὶ τὸ ἄσμα τῶν (ita Fa. Coisl. Vind., sed Patm. om.) ἁσμάτων. τί οὖν; ψεύδεται ἡ γραφή; μὴ γίνονται· ἀλλὰ πολλὴ μὲν τις ἐλπίς γιγνέσθαι (ita Coisl. et Vind., item Patm. -ίνονται, Fa. γίνουσι) τῶν γραμμάτων, ὡς δηλοῖ τὸ λέγειν ἄσμα (Fa. add. τῶν, non item Coisl. et Vind.) ἁσμάτων. σημαίνει γὰρ ὅτι ὅσα (ita Patm. et Vind., Fa. ὁ, Coisl. plane om.) περιέχονται αἱ πεντακωσίων ὀρεαὶ (Coisl.* add. ὅ) ἐν τῷ ἐνὶ διεγρήσαντο. ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις Ἑξέσιον τὰ μὲν τῶν βιβλίων (Fa. et Coisl. βιβλίων) ἐξελέγησαν, τὰ δὲ (Coisl. add. καὶ) περικυβήσαν· ὅθεν φησὶν ἡ γραφή, αὐταὶ αἱ παρονομίαι Συλλυμῶντος· αἱ ἀδούκοντο, ὥς ἐξεγρήφοντο (item Coisl. et Vind., Fa. ἐγρήφοντο) οἱ οἵλοι Ἑξέσιον (solus cod. Patm. -σία) τοῦ βασιλέως. πόθεν δὲ ἐξελέξαντο ἀλλ' ἢ ἐκ τῶν βιβλίων (Vind. βιβλίων) τῶν ἐγχεμένων ἐν αὗς λέγει (Fa. add. ταῖς) τραχηλίας (Coisl. ἐν ταῖς — sed

ἄφρον, ἐγκλιάντω πρὸς με, τοὺς ἀποστόλους εἰς τὸν σῶματι κόσμον προσκαλονόμενος πάντα τὰ ἴθνη εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ¹⁰⁾. — καὶ¹¹⁾ τοῖς ἰνδρείσι φρονῶν εἶπεν τοῖς μὴτοι κατηνύκτους τὴν δυνάμει τοῦ ἁγίου πνεύματος¹²⁾, ἴδθετε ὁράετε τὸν ἑμὸν ἄρτον¹³⁾, καὶ πίετε ὅσον ἐν ἐμῷ¹⁴⁾ ὡμῷ· τὴν θέλει αὐτοῦ σάρκα καὶ τὸ αἷον¹⁵⁾ αὐτοῦ ἕμαι δίδωκεν ἡμῖν ἐσθίειν καὶ πόνει εἰς ἄσπον ἀμαρτίαν.

Nr. 4.)*

Τῇ βδ' ἡμέρᾳ τρεῖς Θυναγέμεν ἴσαν ἀγαπήσει ἀγαπώμενοι, τῇ ἁμαρτίᾳ¹⁾, ἡ πορνεία, φθόρος²⁾, εἰδωλολατρεία, καὶ αὐτοῖς τὰ τρεῖς οὐκ ἐμπιπλάται³⁾ αὐτῇ· οὐ γὰρ ἐμπιπλάται⁴⁾ αὐτῇ διὰ τὸν πρῶτον τοῦτον νεκρῶσαι ἡ ἁμαρτία τὸν ἀνθρώπον⁵⁾, ἡ δὲ τετάρτη⁶⁾ οὐκ ἡρμίσθη εἶπεν Ἰανὺς, ἡ κατὰ πάντων⁸⁾ πορνεία ἐπιθυμία⁹⁾. ὥσπερ γὰρ ἐν μὲν ἔστιν τὸ σῶμα, ἔχει δι' ἡμέρας πολλὰ¹⁰⁾, οὕτως¹¹⁾ καὶ ἡ ἁμαρτία μία ὅσα πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιθυμίας ἔχει¹²⁾. ὅθεν τοῦτο διδάσκει βουλόμενος διὰ παραδειγματὸς ἡμῶν λέγων¹³⁾ Ἀδὺς καὶ ἔως γενναῖος καὶ τάρταρος καὶ γῆ¹⁴⁾ ἐμπιπλήμενη ἔδατος· καὶ ὅθεν καὶ πῶρ οὐ μὴ εἰπωσιν Ἀρεῖ. ὅν γὰρ τρώσιν ὁ ἄδης οὐ διαλείπει δεχόμενος νυχθὶς ἀνθρώπων, οὐδὲ ὁ ἔως τῆς ἁμαρτίας πωσεται ἐκπορεύσας καὶ τὰς νυχθὶς τῶν ἀνθρώπων διαφθείρας¹⁵⁾· τῆς¹⁶⁾ δὲ αὐτῆς ἐνομίας ἔστιται ὅ τε τάρταρος καὶ τὰ λοιπά.

(Ὁ Θεολόγος καταγλύφεται¹⁾ πατρὸς καὶ ἀνιμώζοντα γῆρας μετρώς, βλασφημοῦντα τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἔξοφθεοῦντα Χριστὸν τὴν²⁾ τοῦ Θεοῦ σοφίαν· ἐκώφρυσας³⁾ αὐτὸν κόρακις ἐκ τῶν φαρμάγων, τὰ ἀκάθαρτα καὶ πορνικὰ πνεύματα, τὸ διαρκετικὸν τῆς ἀφροσύνης ὡμῶν· καὶ καταγράφουσαν⁴⁾ αὐτῶν νουοσοὶ αὐτῶν, καταπάτημα⁵⁾ ἔσται τὰς ψυχὰς τῶν ἁγίων.

Τρεῖς ἔστιν ἀδυναμίαι μοι νοῦσαι καὶ τὸ δ' οὐκ ἐπιγινώσκω⁶⁾· ἔχει αὐτοῦ πετομένης, τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀνέκλιψιν· καὶ ὁδοὺς ὁφθαλμοῦ ἐπὶ πέτρῃς, ὁ διαβόλος οὐχ εὖρος ἴχνος ἁμαρτίας ἐν τῇ σῶματι τοῦ Χριστοῦ· καὶ τρεῖς τὸς πνιτοποροῦσι⁷⁾, τῆς ἐκκλησίας ὡς ἐν πελάγει τῇ ῥοῇ τοῦτῃ τῇ εἰς Χριστὸν

¹⁰⁾ Fa. et Lag. sic: τὸ δὲ ὁπότε. τ. ἡ δοῦλ. ἡ σοφία, ὁ χριστὸς φρονέει. πνευμ. μ. ὡφ. κρη. ὡς ἡ ἐκκλ. πρ. με φάσκει, τοὺς ἱεροὺς ἄποστ. προδόντων τοὺς ἡς τ. αἷμα. κ. διαφραμόντας καὶ προσκαλίσαντας τὰ ἡς τ. ἐκείνου ἔσθιν. ἀλφῶς τῷ ὡφρῶ καὶ ὡφρῶ τοῦτον κρηγίμει. ¹¹⁾ Fa. et Lag. τὸ δὲ καὶ. ¹²⁾ Fa. et Lag. τὴν τοῦ ὡφ. π. ν. δύν. φρονέει. ¹³⁾ Fa. et Leg. τὸν ἑμὸν ἄρτον. ¹⁴⁾ Cod. ἐκράκει. Fa. et Lag. ἐκράκει. ¹⁵⁾ Fa. et Lag. τῶν. ἰδὲν post ἡμῖν addunt φρονέει.

^{*)} Quae sequuntur omnia inde a τῇ βδ' ἡμέρᾳ usque τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, in Fabricii et Lagardii libris desiderantur. Protulit nuper, ut iam indicatum est, e catenis Vaticanis Aug. Maine. Quorum nihil animadvertit P. A. de Lagarde, quum „Hippolyti Romani quae feruntur omnia Graece“ a. 1899. editurum se in libri titulo professus esset. Quotepore vērō scriptura Romana ex codice Patmō emendanda sit, facile patebit.

¹⁾ Mai. τῇ ἁμαρτίᾳ. ἀγαπήσει. ἀγαπήσει. ²⁾ Mai. ὁ φθός. (sed ipse editor correxit φθόν) καὶ εἰδ.

³⁾ Mai. om. καὶ αὐτῇ. ⁴⁾ In codice est ἐμπιπλάται. ut etiam cod. Alex. habet; Mai. οὐ ἐμπιπλάται. ⁵⁾ Hoc acc. ipse cod. z. Mai. ἐμπιπλά. ⁶⁾ Mai. addit: μηδέποτε ἡλίου-ομένη ἀλλὰ πάντοτε ἐκπνέουσα. ⁷⁾ Mai. ἡ γὰρ τρεῖς φρονέει. ⁸⁾ Mai. κατὰ πάντα. ⁹⁾ Mai. αἰδ. τρεῖς τὴν λέγων τὴν μετὰ πάντων ἐπιθυμίας ἐσθίμειν. ¹⁰⁾ Mai. μετὰ δ. π. ο. ἔχ. ¹¹⁾ Mai. οἷον. ¹²⁾ Mai. ἐν τρεῖς ἔχ. δὲ ὡς ἐσθίοντες τῶν ἀνθρώπων γίνονται. ¹³⁾ Mai. δὲ παρ. δὲ φρονέει. ¹⁴⁾ Mai. οὐ. ¹⁵⁾ Mai. οὐδὲν γὰρ τρώει. ὁ ἄδης. ὁ δὲ δὲ φ. ἀνθρώπων ἀνθρ. οὐδὲ ὁ ἔχ. τ. ἡμ. ὡς γενναῖος πᾶντα ἐκπ., προσδ. τῆς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ὡς τῆς γινόμενος. ¹⁶⁾ Mai. ὡς τάρταρος δὲ αὐτῇ ἐν etc. quibus nihil in textu Patm. respondet.

¹⁾ Mai. negligentissime: ὁ Θεολόγος καταγλύφει τὰ τοῦ πα. (pergens x. ἀνιμώζοντα). ²⁾ Mai. corrupte: βλ. τ. θ. καὶ μετὰ φρονέει Χριστὸν τὴν. ³⁾ Mai. ex errore ἐκώφρυσας. ⁴⁾ Mai. καταγράφουσαν. ⁵⁾ Mai. καὶ καταπατῆμα. ⁶⁾ Mai. τρεῖς τὸν pro δ'.

λείν διμυροῦν ἐν ἰθύνει· Χριστὸς βασιλεύσας ἐπὶ τὰ ἔθνη διμυροῦν διὰ προφητῶν καὶ ἀποστόλων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Nr. 5.

Sequitur in codice: πῶς νοητέον τὸ Οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἐν ἀνθρώπῳ, ὃς (sic, ut cod. Alex.) γάγεται καὶ πίεται καὶ δεῖξει τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ἐν μύθῳ αὐτοῦ. (Eccl. 2, 24.) Hunc titulum quae verba excipiunt (praeposito numero αἱ), ea et ipsa Hippolyto (nec contra videtur esse codex Patmius) adscribuntur apud Anastasium Sinaitam quae XL. et in Mss. Bodl. apud Sim. de Magistr. p. 273., inde ad editionem Lagardii transierunt, cf. pag. 200. nr. 136. Οὐ σαρκικῶς ἐσθίειν καὶ πίειν προστάσσει ὁ ἐκκλησιαστής ἀλλὰ πνευματικῶς etc. Convenit autem scriptura codicis Patmii cum editis, nisi quod pro ἀπατάσθαι habet ἀπειτάσθαι, item πορνιθίζω pro πορνέσθαι.

XXVIII.

Quo codice Coisliniano supra (pag. 110.) usi sumus ad edendum Pseud-Epiphanii libellum de prophetis, ex eodem Montefalconius in Bibliotheca Coisliniana pag. 193. exeunte aliquot versus de canone bibliorum sacrorum exscripsit. Qua in re varie erravit. Non enim in codice est: ἰωάννην τοῦ εὐαγγελιστοῦ ἐκ τῶν ἑσῶν. Ὅμοια δὲ etc.; sed index librorum Novi Testamenti exit verbis: πᾶλλον ὁ ἀποστόλος ἰωάννης τοῦ εὐαγγελιστοῦ. Iam sequitur: τὸν θεολόγον. ἐκ τῶν ἑσῶν. Ὅμοια δὲ etc. Quae quidem ad Gregorium Nazianzenum, quem Theologi nomine veteres insignire solent, spectare in promptu est. Altero vero versu non scriptum est κακοίθεις sed κακοίτες, quod corrigendum est κακώτερες (non κακώτερος, quemadmodum editio operum Gregorii Colonieusis 1690. habet). Neque quarto versu ἵστορε καὶ μὴν ἵστοι βιβλίου δοκαῖν καὶ πίστιν scriptura absolvitur, sed additur quintus: τῆς ἀρχαιότητος ἐβραϊκῆς σοφίας, ad quem ipsum illud πᾶσι exeunte versu 4. positum sensu pertinere interpunctione significatur. Quos versus excipit index librorum Veteris Testamenti ex ratione eiusdem Gregorii: cf. Opp. II. p. 98. Quamvis scriptura codicis Coisl. bonitate non excelsat, tamen haec notari possunt. Versu 14. βασιλεῶν (vix recte) pro βασιλῶν, v. 17. σολομόντιος*) pro -ώντιος, v. 23. ἀμύμωτον pro ἀββέμωτον, v. 30. ἀρίθμει (rectissime) pro ἀριθμοι, v. 32. (editum est male δὲ ἰταλίς pro δ' ἰταλῆ) ἀρχαῖα pro ἀρχαῖα. Finito carmine sequitur: περὶ τῶν βιβλίων καὶ ὅσα τούτων ἐκτός. Rursus post sexaginta illos hic titulus ponitur: καὶ ὅσα ἔξω τῶν βιβλίων. Qui libri hunc in modum notantur: α' σοφία σολομόντος· β' σοφία σιρά· γ' μακαριζέων· δ' μακαριζέων· ε' μακαριζέων· ζ' ἐσθίειν· η' ἰσθίειν· θ' τριβί. Hos denique excipiunt: καὶ ὅσα ἀπόκρυφα. α' ἀδύμ· β' ἐνέχ· γ' λαμῆ usque καὶ εὐαγγέλιον μετὰ μεταθίαν. Quae recte exscripsit Montefalconius, nisi forte retinere poterat ἡλὼν pro ἡλόν, et numero αἱ potius βαρεῖα ἐπιστολῆ quam -λαί pro ratione compendii edendum erat. Praeterea sub α' in codice scriptum est: πᾶλλον πρᾶξις.

*) Etiam in codice Patmio saeculi decimi scribitur: ὁ σολομόντιος πνός.

XXIX.

In codice Sangallensi nr. 912. sub recentiore scriptura cum multis psalterii fragmentis etiam aliquot Jeremiae fragmenta ex veteri versione Latina latent. Legimus non sine magna difficultate paginas 303 et 304. 309 et 310. 25 et 26. 31 et 32, quibus quattuor paginae libri antiquioris i. e. saeculi fere quinti ad rescribendum adhibiti repraesentantur, quavis pagina recentioris dimidiam antiquioris efficiente. Duabus alteris continebatur Jeremiae 47, 12—18., altera 17. 10—16. Prioris loci versio Italica nondum innotuit; nec magis alterius, nisi quod ex Augustini, Ambrosii aliorumque scriptis plura fragmenta colligi possunt iamque a Blanchino collecta sunt. Itaque ad utrumque locum comparandum Vulgatae textum additis ad posteriorem patrum fragmentis ex opere Blanchini adscribemus.

I. Pag. 304.

Lex bibendi calicem biberunt
et tu dum mundata videris
non mundaberis per me
enim iuravi dicit dñs quia
nemo pertransiet in op
probrio et in maledictione
eris in parte tua et omnes
civitates tuae erunt deser

II. Pag. 309.

tae in aeternum· auditu
audivi a dño et nuntios
ad gentes misit dicens con
gregate vos et venite adver
sum eam exurgite in pug
nam· pupillum dedi te inter
gentes dignae (sic) contemptu

III. Pag. 303.

Inter homines lusus tuus
adquisivit hoc tibi stulti
tium (sic) cordis tui habitavit
in cavernis petrarum
comprehendit munitio
nem collis excelsi et quia
exaltasti sicut aquila nidu
tuum inde detraham te

III. Pag. 310.

eritq· idumea sine vesti
gio· omnis qui transiet
per eam sibilabit sicut sub
versa est sodoma· et gomo[r]
ra et vicinae eius civitates
sic subvertam te dicit dñs
omnipotens· non sedebi[t]

Cf. ad I. usque IIII. Jerem. 47, 12. Quia haec dicit dominus: Ecce quibus non erat (I.) iudicium ut biberent calicem, bibentes bibent. Et tu quasi innocens relinqueris? non eris innocens, sed bibens bibes. 47, 13. Quia per me ipsum iuravi, dicit dominus, quod in solitudinem et in opprobrium et in desertum et in maledictionem erit Boza, et omnes civitates eius erunt [II.] in solitudines sempiternas. 47, 14. Auditum audivi a domino, et legatus ad gentes missus est: Congregamini et venite contra eam, et consurgamus in praelium. 47, 15. Ecce enim parvulum dedi te in gentibus, contemptibilem [III.] inter homines. 47, 16. Arrogantia tua decepit te et superbia cordis tui, qui habitas in cavernis petrae et apprehendere niteris altitudinem collis: cum exaltaveris quasi aquila nidum tuum, inde detraham te, dicit dominus. 47, 17. [IIII.] Et erit Idumaea deserta: omnis qui transit per eam, stupebit et sibilabit super omnes plagas eius. 47, 18. Sicut subversa est Sodoma et Gomorrha et vicinae eius, ait dominus: non habitabit ibi vir etc.

V. Pag. 25.

—— [se]cundum vias eius
[et secu]ndum fructum eo
[gritatio] num — — — —
— — — s. clamavit per dix
[congr]egavit
—— multos rapiat sibi
—— adquirit divitias
—— [no]n enim iudicio in

VI. Pag. 32.

[dimidi]o dierum eius dere
[linque]nt eum et usq. in no
[vissim]o suo erit stultus.
[thron]us autem virtute
[exaltat]us est: et erit — —
— — o nostra patientia
— — rael.

VII. Pag. 26.

Dne omnes qui te [dereli]
querunt confin[dantur]
qui discesserunt [a te]
scribantur in libr[o mortis]
quia derelinquer[unt fon]
tem vitae dñi. cu[ra me dñe]
et salvus ero. tu es [secu?]
ritas mea. ecce hii [dicunt]

VIII. Pag. 31.

mihi ubi est verb[um dñi]
veni ego autem n[on] labo
ravi subsequens [te et diē]
hominis non de[sideravi]
tu scis quae proced[ebant de]
labiis meis in co[nspectu]
tuo sunt omnia. — —

Cf. ad V—VIII. Jerem. 17, 16. — — qui do unicuique [V.] iuxta viam suam et iuxta fructum adinventionum suarum (Aug. ut dem un. secundum vias eius et secundum fructum studiorum eius). 17, 11. Per dix fovit quae non peperit, fecit divitias et non in iudicio (Aug. Clamavit per dix, congregavit quae non peperit [Auct. op. imp. in Mt filios quos non genuit], faciens divitias suas non cum iudicio) in (VI) dimidio dierum suorum (Aug. eius) derelinquet (Aug. -quent) eas (Aug. eum) et in novissimo suo (Aug. -ssimis suis) erit insipiens (Auct. op. imp. stultus). 17, 12. Solium gloriae altitudinis a principio locus sanctificationis nostrae (Aug. sedes autem glor. exaltata est [Amb. thronus virtutis ex. est], sanctificatio nostra.) 17, 13. Expectatio Israel (Aug. Patientia Iar.) (VII.) domine: omnes (Aug. universi) qui te derelinquunt, confundentur (Aug. -dantur): resedentes (Aug. qui recesserunt) a te, in terra scribentur (Aug. super terram scribantur; Auct. l. contr. Fulg. scribentur in libro mortis), quoniam dereliquerunt (cod. S. Gall. -linq-) venam aquarum viventium (Aug. fontem vitae) domum (cod. ut edidimus: domini). 17, 14. Sana me domine, et sanabor (Hier. salvus ero, quoniam (Aug. quia, Hier. omittit) laus (Aug. gloria) mea tu es (Hier. tu es gl. mea). 17, 15. Ecce ipsi dicunt (VIII) ad me (deest itala): Ubi est verbum domini? Veniat. 17, 16. Et ego non sum turbatus (Aug. etc. Non laboravi) te pastorem aequens (Aug. post te), et diem hominis non desideravi (Aug. concupivi), tu scis. Quod egressum est de labiis meis, rectum (Hier. om.) in conspectu tuo fuit (Hier. ante faciem tuam est).

XXX.

Eadem bibliotheca Sangallensis pluribus gaudet codicibus veteribus Latini bibliorum textus. In quibus excellunt duo libri palimpsesti, alter evangeliorum, alter epistularum Pauli. Prioris fragmenta maiorem omnium quattuor evangeliorum partem comprehendunt¹⁾, in altero supersunt fragmenta epistularum ad Philippenses, ad Colossenses, ad Ephesios, prioris ad Thessalonicenses et prioris ad Timotheum. Textum continent Hieronymi, sed antiquissimis eius testibus adnumerandi sunt: neuter enim saeculo sexto inferior haberi potest. Utroque nuper uti sumus in adornanda VII. Novi Testamenti editione nostra critica (cf. Prolegg. CCL. et CCLI.), sed nondum ita excussi sunt ut decet. Ceterum iam anno 1830. eorum est mentio facta in Gustavi Haenel collegae clarissimi Catalogis librorum manuscriptorum pag. 729. adhibitis schedis Ildefonsi ab Arx. Qui quum excelleret tractandis antiquis scripturis, tamen in excerptis illis evangeliorum fragmentis duobus locis graviter falsus est. Quae enim ad Matth. 23, 13. adnotata sunt, ex iis „Lucinii exemplar“ effecit, quod ad Haenelium quoque transiit²⁾; at pro „lucinii“ legere debebat „latino“, quod ne cui post me codicem insipienti dubium sit, chemicis infusus clarissimum reddidi. Scriptum enim ita est: „*In latino exemplari post hunc capitulum, ubi increpantur hypocritae (sic, non hypocritae), qui cludent (sic, non cludent) regnum caelorum, sequitur hoc capitulum: Vae vobis scribae et pharisaei hypocritae, qui comeditis domos viduarum oratione longa orantes: propter hoc amplius accipietis iudicium. Hoc (ita videtur, etsi secunda littera potius u quam o esse videatur) vero non habet hoc capitulum, unde arbitror apud latinos aliqua superflua inveniri. Simili modo ad Joh. 1, 35. adnotatum est: In altero exemplari iohanna repperitur pro iona, sed mihi magis videtur hoc rectum, cum etiam in alio loco manifestissime filii iona id est bariona dicatur. Alter vero locus, quo in eruendo Ildef. ab Arx vehementer erravit, Mc. 1, 2 sq. est. Significavit enim sic ibi adnotatum esse: Hoc in greco minime reperitur. Quod si verum esset, gravissimum caset. Quum enim viris acutissimis dubium viaum sit, an ipse Marcus evangelii sui initium illis Veteris Testamenti testimoniis exornaverit, tamen in veteribus textus sacri documentis nihil unquam inventum est quod dubitantes confirmaret. At nec in codice Sangallensi tale quid invenitur; scriptum enim ibi est: in esia minime reperitur.*

Ceterum „Graecum exemplar“, cuius cum Ildefonso ab Arx Huenelius meminit, revera aliquoties conlatum est cum Latinis. Ita ad Marc. 14, 3. adnotatur, et uncialibus quidem litteris pulcherrimis: *αντιφασα το* (sic; corrigo notam in N. T. meo ad h. l.) *υλα-
σταρον*. Ibidem ad v. 6.: *νομος παρηγε*. Ad Joh. 8, 25: *τις αυτη* in graeco accusatum (sic) sonat, non nominatum.

¹⁾ Sangallensibus foliis etiam aliquot Turicensia accedunt, eiusdem corporis disiecta membra.

²⁾ „Scriptor tria exemplaria ad manus habebat, duo Latina, quorum unum erat Lucinii, et tertium Graecum“.

Sed nunc quidem servatis in aliud tempus reliquis propositum est exemplum edere scripturae psalterii Latini, cuius eadem bibliotheca non exigua fragmenta continet. Textum illa praebet Italum, septimo fere saeculo scriptum, conferendum cum variis eiusdem rationis libris, quos ad suam biblicorum editionem Blanchinus adhibuit.

www.libtool.com.cn

LXXXIII. in fine pro tuncularibus.

filiis coreph- psalmus david.

Quam amabilia sunt tabernacu-

la tua dñe¹⁾ virtutum. Concu-

piscit et deficit²⁾ anima mea

in atria dñi. cor meū et caro

mea exultaverunt in dñm vivum.

etenim passer invenit sibi domum

et turtur nidū sibi ubi reponat

pullos suos. altaria tua dñe³⁾

virtutū rex meus et dñs meus.

Beati omnes qui habitant in domo

tua in scdm scñi laudabunt te.

Beatus vir cuius est auxilium apud

te dñe ascensus in corde eius.

Disposuit in convallē lacrima-

rū in locū quē disposuisti ei.

Etenim benedictionem dabit qui le-

ge dedit ambulabunt de virtute

in virtutem videbitur dñs deorū

in sion. Dñe dñs virtutum exaudi

praeceem meā aurib; percipe dñs iacob;

¹⁾ super omnia tabernacula iacob.

gloriosa dicta sunt de te civitas dñi.

Memor ero raab et babilonis scien-

tib; me. ecce alienigine⁴⁾ et tyrus

⁵⁾ et populus aethiopum hi fuerunt

in ea. mater sion dicit homo et

homo factus est in ea et ipse funda-

vit ea altissimus. Dñs narravit

scripturis populorum suorum

¹⁰⁾ et principum eorū qui fuerunt

in ea. sicut laetantium omnium

nostrorū habitatio est in te::

LXXXVII. psalmus cantici david.

Dñe dñs salutis meae in die clama-

¹⁵⁾ vi et nocte cora te. Intret

oratio mea in conspecto tuo

.....⁶⁾ inclina aurem tuā ad pre-

ce meā dñe. Quia repleta est ma-

lis anima mea et vita mea in infer-

²⁰⁾ no adpropriavit. ⁷⁾ aestimatus sū

cū descendenti: in lacum factus

²²⁾ sū sicut homo sine adiutorū inter

mortuos liber.

¹⁾ Secunda manu repositum est deus. Secunda manus addidit deus. ⁴⁾ Sic codex. pro appropriavit.

⁵⁾ Concupiscit et deficit: ita etiam psalt. Corb.

⁶⁾ Quod h. l. scriptum erat plane erasum est.

⁷⁾ Se-

⁸⁾ Ita

[Ps. 100.]

sicut vulnerati dormientis ¹⁾ pro
iecti in monumentis quorū non
est memor ²⁾ amplius et quide ipsi de
manu tua expulsi sunt. posuerunt
me in loco inferiori in tenebris et
in u^lbra mortis. In me confirma
ta est ira tua et omnes elationis ³⁾
tuas super me induxisti. Longe
fecisti notus meus ⁴⁾ a me posuerunt
me in abominatione ⁵⁾ sibi. tradi
tus su^l et non egrediebar oculi mei
infirmatū sunt pre inopia. clama
vi ad te dñe tota die expandi ma
nus meas ad te. numquid mor
tuis facies mirabilia aut medici
resuscitabunt et confitebuntur
tibi. numquid enarravit ali
quis in sepulchrū misericordi
am tuam aut veritate^l tua^l in perdi
tione. Nū quid cognoscentur
in tenebris mirabilia tua. et ius
titia tua in terra obliuionis.

1 Misericordia et iudiciū can
tabo tibi dñe psallam et intel
liga in via immaculata quan
do venies ad me. perambu
5 laba in innocentia cordis mei
in medio domus tuae. non proponeba
ante oculus meus ⁶⁾ rem mala facien
tes prevaricationes odivi. non ad
hesit mihi cor pravū declinantes a me
10 malignus ⁷⁾ non agnoscebam. detra
hentem adversū proximum suū ocul
te ⁸⁾ eū persequabar. supervo oculo et
insatiabile corde eū hoc simul non ede
bam. oculi mei super fidelis ⁹⁾ terrae ut
15 sedeant hii mecum. Ambulans in via
immaculata hic mihi ministrabat.
non habitabit in medio domus meae
qui faciunt supervia ¹⁰⁾ que ¹¹⁾ loquitur ini
qua non dixit ¹²⁾ in conspectu oculorū
20 meorū. In matutinis interficieba^l
omnes peccatores terrae ut disperda^l
22 de civitate dñi omnes qui operantur
iniquitatem ::

XXXI.

Ad aliud psalterium pergimus, cuius fragmenta in thesauris eiusdem S. Galli biblio
thecae locum habent ^{*)}. Textum continet tum Graecum tum Latinum, sed illum et ipsum
Latinis litteris scriptum. Ad similitudinem igitur accedit psalterii Veronensis, quod Blan
chinus anno 1740. Vindiciis suis canonicarum scripturarum addidit. Cf. Vet. Test. nostr.

¹⁾ Correctum est dormientes. ²⁾ Secunda manu memoria. ³⁾ Correctum elationes. ⁴⁾ Cor
rectum notos meos. ⁵⁾ Correctum abominatione. ⁶⁾ Correctum est oculos meos. ⁷⁾ Hoc loco
nil correctum est. Intacta etiam manserunt oculis, insatiabile, faciunt supervia. ⁸⁾ Correctum fide
les. ⁹⁾ Correctum qui. ¹⁰⁾ Erasum est t, sed emendatio (direxit) ut videtur non est absoluta.

¹¹⁾ Cum illis fragmentis etiam aliud psalterium Graecum et Latium bibliothecae Sangallensis
commemoravi: Deutsche Zeitschrift für christliche Wissenschaft und christliches Leben, 1857, Nr. 8,
ubi est: Neue Arbeiten über theologische besonders biblische Schriftdenkmale zu München, St. Gallen
und Zürich. Simile istud est pro scriptura et aetate codici evangeliorum Sangallensi a Rettigio
a 1836 edito. Cum huius codicis tum eorum, de quibus in textu agimus, fragmentorum mentio
facienda erat in superrima editione nostra Veteris Testamenti sec. LXX. pag. LVIII.

ed. III. Prolegg. pag. LVIII sq. Quorum utrumque grave est de pronuntiatione litterarum Graecarum testimonium; vehementer autem eo inter se differunt quod liber Veronensis, quinti vel sexti saeculi, ab itacismo posterioris aevi multo magis quam Sangallensis abhorret, qui quidem nono demum saeculo scriptus videtur. Quae differentia quo melius appareat, sub Sangallensi textu ubique adnotandam curavimus Veronensem scripturam. Latinam vero columnam quam vocant non adposuimus, quoniam tota a vulgato textu pendet.

[E]ulogitos¹⁾ kyrrios²⁾ oti etha[umas]tosen³⁾ 1
to eleos autu· en póli periochis⁴⁾
[E]go de ipa· cestasi⁴⁾ mu· aperimme⁵⁾
apo prosopu· ton ofthalmon⁶⁾ su·
[D]ia tuto isecusas· kē⁷⁾ tis fonis tis deiseos⁸⁾ mu· 5
en to cecragene me prosse·
[A]lgapitate⁹⁾ ton kyrrior¹⁰⁾ pantes· iosii¹¹⁾ autu·
oti alithias¹²⁾ ecziti¹³⁾ kyrrios¹⁴⁾ ce antapodidosin·
tis perrissos· piusin¹⁵⁾ iperifanían¹⁶⁾
[A]ndrizeste¹⁷⁾ ce cratenistho icardia imon¹⁸⁾ 10
pantes· hi¹⁹⁾ elpizontes· epi kyrrior²⁰⁾
[M]acharii¹⁾ on aféthisan²⁾ e anomie·
ce on epecalipthisan³⁾ e amartie·
[M]acharios⁴⁾ anir⁵⁾ o umi⁶⁾ logisete kyrrios⁷⁾
amartian· unde⁸⁾ estin en to stomati autu· dolos· 15
[O]ti esigisa⁹⁾ epaleothi¹⁰⁾ ta osta mu·
apo tu crazin me· olin· tin iméran¹¹⁾
[O]ti iméras¹²⁾ ce nictos¹³⁾ ebarinithi¹⁴⁾ epe me·
icheir¹⁵⁾ su· estrafin¹⁶⁾ istaleporian mu·¹⁷⁾
ento empagine¹⁸⁾ mi¹⁹⁾ acantha²⁰⁾ 20
[T]in anomian²¹⁾ mu· egnorisa 21

¹⁾ eulogetos ²⁾ quiriros ³⁾ perioches ⁴⁾ en te ecstasi ⁵⁾ aperrimme ⁶⁾ ophthalmon ⁷⁾ isecusas
quirie ⁸⁾ tes phones tes deiseos ⁹⁾ agapesate ¹⁰⁾ quiron ¹¹⁾ y oaiy ¹²⁾ alethias ¹³⁾ ecseti ¹⁴⁾ qui-
rios ¹⁵⁾ tys perissos pyusin ¹⁶⁾ yperephanian ¹⁷⁾ andrisesthe ¹⁸⁾ e cardia ymon ¹⁹⁾ y ²⁰⁾ quiron.
¹⁾ macariy ²⁾ apthesan ³⁾ apocalypthesan ⁴⁾ macarios ⁵⁾ auer ⁶⁾ u (u u?) me, "o
(o u?) me pro o u mi ⁷⁾ quiriros ⁸⁾ ude ⁹⁾ esigesa ¹⁰⁾ epaleothe ¹¹⁾ olen ten emeran ¹²⁾ eme-
ras ¹³⁾ nyctos ¹⁴⁾ ebarynthe ¹⁵⁾ e chir ¹⁶⁾ estraphen ¹⁷⁾ deest mu ¹⁸⁾ empagene ¹⁹⁾ my ²⁰⁾ acan-
than addito diapsalma ²¹⁾ ten amartian.

- ce tin [a]martian¹⁾ mu·uc ecalipsa²⁾ 1
- [I]pa· exagoreuso· catemu· tin³⁾ anonian mu·
to kō·⁴⁾ ce ypsi·⁵⁾ aficas·⁶⁾ tin⁷⁾ asebian tis⁸⁾ amartias mu·⁹⁾
- [Y]per tantis¹⁰⁾ proseuxete· prosse· pas· ósios·
en cero eutheto· 3
- [P]lin· en cataclismo¹¹⁾ idaton¹²⁾ pollon·
pros auton· uc eggiusin¹³⁾ 5
- [S]ý mu i catafigi¹⁴⁾ apothlipseos· tis
periechsusis¹⁵⁾ me· to agallionia¹⁶⁾ mu·
litrose¹⁷⁾ me· apoton ciclosanton¹⁸⁾ me·¹⁹⁾ 10
- [S]ynetiose· ce cimbiose·²⁰⁾ en odo tauti
i poreusi·²¹⁾ epistirio²²⁾ epise· tus ophthalmus²³⁾ mu·
- [M]i²⁴⁾ gimesthe·²⁵⁾ os ippos· ce imionos·²⁶⁾
is²⁷⁾ uc estin sinesis·²⁸⁾
- [E]ncimo ce chalino·²⁹⁾ tas· siagónas· auton· 15
anxis·³⁰⁾ ton· mi³¹⁾ egigizonton³²⁾ prosse
- [P]olle· e mastiges· tu anartolu·
ton de elpizonta epi kn·³³⁾ eleos ciclose·³⁴⁾
- [E]ufranthite³⁵⁾ epi kn·³⁶⁾ ce agalliashte dicei·³⁷⁾
ce cauchashte pantes hieuthis ti cardia·³⁸⁾ 20

XXXII.

In catalogo codd. mss. bibl. Reg. Bav. ab Ignatio Hardt plures indicati sunt libri palimpsesti, in quibus non ultimo loco ponendum esse codicem Gr. 252. accuratius nuper examine instituto intellexi. Compositus enim est ex quattuor libris antiquioribus Graecis, quorum tres litteris uncialibus octavi et noni saeculi scripti erant. Ex his unus argumenti erat patristici (απειν· δια τι γαρ ουκ εβallee — το το αεργων μου εις τρα — πεζιτας· καγω ελθων ... και εν τοις κοσμοις τραγ — μαδιν· διατηθην την ταυτων οικονομαν ... τις μετανοας· την θιαν — μαστην εκιντην ρααβ· — ην εδωκα δια μετανοας); alter lectiones biblicas in usum ecclesiae ex-

¹⁾ ten anomian ²⁾ ecalypsa ³⁾ ten ⁴⁾ quirio ⁵⁾ sy pro ypsi (γ) ⁶⁾ aphecas ⁷⁾ ten ⁸⁾ tes ⁹⁾ cardias mu. Diapsalma ¹⁰⁾ tantes ¹¹⁾ plen en cataclysmo ¹²⁾ ydaton ¹³⁾ addit Diapsalma ¹⁴⁾ i (sic) cataphyge ¹⁵⁾ tes periechusas (vitiose cod. Sang. - chausais) ¹⁶⁾ agalliamia ¹⁷⁾ lytrose ¹⁸⁾ cyclo-
santon ¹⁹⁾ addit Diapsalma ²⁰⁾ synbibo se ²¹⁾ taute e poreuse ²²⁾ epistirio ²³⁾ ophthalmus ²⁴⁾ Me
²⁵⁾ Haec vox non satis apparet in cod. Sang. ²⁶⁾ emionos ²⁷⁾ ys ²⁸⁾ synesis ²⁹⁾ en chalino ce
cemo ³⁰⁾ agxes ³¹⁾ me ³²⁾ eggizonton ³³⁾ quiron ³⁴⁾ cyclosi ³⁵⁾ euphranthete ³⁶⁾ quiron ³⁷⁾ dicey
³⁸⁾ y euthis te cardia.

cerptas, tertius vitas sanctorum continebat. Quem secundo loco diximus, eius totam paginam (fol. 97.) eruero contigit, in qua scriptum est Jesai. 93, 7—9. et Zach. 14, 4. 8. hunc in modum:

Κς̄ κρατης αγαθος τω οικω ιηλ	1	και ανελαβεν αυτους· και	
επαγει ημιν κατα το ελεος		εψωσεν αυτους πασας τας	15
αυτου· και κατα το πληθος		ημερας του αιωνος·	
της δικαιοσυνης αυτου·		απαγγωσις [εχ] του [αγ.] ζαχαριου·	
και ειπεν· ουχι λαος μου εστι	5	Τ'αδε λεγει ο κς̄ + ιδου ημερα	
εκενα· ου μη αθετηθουσιν·		ερχεται κυ· και στησον	
και εγανειο αυτους εις σωτη		τε οι ποδες αυτου· εν τη	20
ριαν· εκ πασης θλψεως αυ		ημερα εκεινη· επι το σρος	
των + ου πρεσβς̄· ουδε αγ		των ελαιων· το κατειναν	
γελος· αλλ αυτος ο κς̄ εσωσεν	10	τι ημ· εξ ανατολων ηλουν +	
αυτους δια το αγαπαν αυ		τους εν τη ημερα εκεινη·	
τους· και φειδεσθαι αυτων +		εξελενεται υδωρ ζων εν	25
Αιτος ελεηρωσατο αυτους·		ιλημ + το ημισυ αυτου	26

In primis vero notabiles sunt tertii codicis reliquiae, in quibus, ut praeteream alia, inveni textum extremi capitis actuum Thomae, qualis nondum innotuit, nisi quod priore parte multo magis quam Graeca a. 1851. ex codice Parisiensi a me edita in Actis app. apocryphis p. 241 sq. cum Latinis Abdiae historii (Fabric. Cod. Apoc. II. p. 735 sq.) convenit. Legitur enim ibi sic:

σιν αυτους εποικειτω·	1	ποστολων θωμα		εις σε και ελεησει σε	
Σεπτη δε ου μετα				ο κς̄ ις̄ χς̄ δια την	15
πολεν χρόνον ενα		τραχιλιν του εν	1	αυτου χριστοτη	1
των παιδιων μισ		μου και θεραπεν		τα· απελθων δε	
θαιον πληγηναι ν	5	θησεται· απειμι		και ανοιξας ουχι ει	
πο δαιμονος· και		ον ποιησαι ο ενεθν		ρεν οστεα εκυ·	
ουθεις εθνηθη		μηθη ο μισθους ο	5	εις γαρ των αδελ	5
θεραπευσαι αυτον·		βασιλευς· ο δε απο		φων κλεψας το λει	
παροι γαρ την χαλαι		στολος θωμης επι		ψανον του μακα	
νης ο δαιμων·	10	φρασις αυτω ειπεν·		ριον απηργενεν	
ενηθνηθη δε μισ		Εις ζωντας ουκ επισ		εις την μεσοποτα[α]	
θους ο βασιλευς		τευσας· και εις νε	10	μιαν· απο δε του	10
ανοιζει τον ταφον·		κρους πιστευεις·		τοπου του μημη	
και αρως των οσσε		πλην μη φοβου·		ου· ενθα τα οστα	
ων — του α	15	πει·σπλαγχνηζεται		εκμιτο· χουν λα	

βων περιθιγεν	την κεφαλην αυτου,	λεως των βασιλευ	15
τω τω αυτου και	υπο τας χειρας σιφο	ωντων και ες	
15 ιπεν· πιστευω [εις]	ρου· ελθεν δε τοις	των περιεν . . .	
σε γε νυν σιε (?) κα	αδελφους ο σιφο·	1	
[εελπεν με εκει]	Ελχισθαι ντιερ	μσδευ την εις	1
νος ο ταρασσον τοις	1 τον μσδευον του	αυτον ελπιδα·	
ανθρωπους και	βασιλεως· ινα πα	επληττω σεν	
αντακειμενος αυ	ρα υ· γε εσπλησ	μετα των πληθους	
τοις ινα μη ιδω	χτιαν δεξηται	των πιστεων	5
σιν σε· και κρεμα	5 και αμνησται	των· δαξεν	
σαντος αυτου τω	κισι αυτου· πα	πρα και εν και	
παιδι, υγιως ο παις	τες δε εν ανηρο	αγιον· ινα· ο· ι· ι· ι·	
εγενετο· σενει	να χαιρονταις	10 της και μεγαλο	
δρε· ι· ι· ι· δε και μια	επιερ αυτου προσ	πρεπει· νεν και	10
δρος ο βασιλεws με	10 εν· χην εκποιων	αι και εις τοις	
τα των αδελφων	τω· ο δε φιλετος	αυτους των αι	
και επεκλησεν	δεσποτης, ο βασι	ωνων·	
		α· μ· η· ν·	

XXXIII.

In codice Patmio litteris uncialibus noni saeculi scripto martyria duo inedita inveni, alterum Petri, alterum Pauli, quemadmodum iam in Actis apocryphis meis pag. XX sq. significavi. Quum nuper secundum viseram Patmi insulam, cum variis aliis, in quibus eminent scholia Origenis in Proverbia Salomonis, Notitiae editionis cod. bibl. Sinaitici etc. adiecta, etiam illas de apostolis fabulas transcripsi. Unde hoc loco nonnihil exscribere placet, non quidem earum quae narrantur rerum caussa, sed ut intelligatur quousque illo tempore depravatio scripturae Graecae progressa sit: nec enim multa absque vitio in eo codice scripta sunt, ita ut passim difficile sit primo obtutu verum perspicere. Quae res, observata illa quidem in pluribus octavi et noni saeculi codicibus, quamquam nullus aequiparat Patmium nostrum, eo magis mira videri potest, quum vix aliis quam monachis Graecis debeatur. Videntur autem illi non modo ab interiore litterarum cognitione alieni fuisse, sed etiam potius dictata calamo excepsisse quam ante oculos posita descripsisse; ita enim factum est ut quicquid similiter sonabat incuriose confunderent. Ceterum inter rei criticae sacrae peritos satis constat codices utriusque Testamenti antiquissimos Graecos*) inprimis conspicuos esse scripturae vitiositate, quae quidem ipsos

*) Ut cod. Vnt., Alex., Ephraemi Syri palimps., Octateuchi Origeniani fragmenta Leidensia, palterium papyraceum Londinense. Excellunt inter hos prae omnibus Psalmi quos diximus, ipso quarto illi saeculo ut videtur priores, editi in vol. I. Monumentorum Sacror. ined. novae collectionis a 1855. Neque vero eodem numero eximendus est codex biblicorum Sinaiticus.

TABULARUM INDEX.

www.libtool.com.cn

TABULA I.

SPECIMINA SCRIPTURARUM TREDECIM CONTINET EX UNDECIM HAUSTA CODICIBUS A NOBIS IN ORIENTE REPERTIS INDEQUE IN EUROPAM ALLATIS.

- Duo numero I. insignita codicis Graeci libri Numerorum palimpsesti sunt, descripti pag. 1—2.
Prior scriptura sexti, altera noni videtur saeculi.
- Numero II. scripturae specimen signatur ex Graeco codice fragmentorum Novi Testamenti palimpsesto saeculi fere quinti petittum. Describitur pag. 2 et 3.
- A* - Numero III. repraesentatur codex Graecus evangeliorum Lucae et Iohannis octavo fere saeculo scriptus. Describitur pag. 4 et 5. Nuper ad bibliothecam Bodleianam transiit.
- I'* - Numero IV. repraesentatur codex Graecus evangeliorum saeculi noni. Describitur pag. 5 et 6.
- Numero V. repraesentatur codex Graecus libri Genesis, qui octavi saeculi esse videtur. Describitur pag. 6 et 7. Cum eo qui praecedit nuper Bodleianus factus.
- Numero VI. repraesentatur codex Graecus libros Iudicum et Ruth integros cum extrema parte libri Iosuae continens. Ex meis nuper Musei Britannici factus. Describitur pag. 7.
- Numero XV. repraesentatur codex evangeliorum Syriacus palimpsestus, scriptura quam putant Hierosolymitans insignis, haud dubie antiquissimus. Specimen nostrum non invito quidem codice sed ex incuria tamen inversum est. Describitur pag. 13.
- Numero VIII. fragmenta Graeca repraesentantur libri prophetiae Iesae septimi fere saeculi. Describuntur pag. 8 et 9.
- Numero IX. fragmenta Graeca ex libris Regum repraesentantur saeculi eiusdem vel insequentis. Altera scriptura marginis est, altera textus. Describuntur pag. 9.
- Numero XII. versus exhibetur ex fragmentis Graecis laudationis cuiusdam patristicae in codice palimpsesto saeculi fere quinti repertis. Describuntur pag. 10.
- Numero XIV. 2. repraesentatur fragmentum psalterii Graeci, quod quintum saeculum antecedere videtur. Prior versus rubro scriptus est.

nono, vid. p.
x.

TABULA II.

DECIM SCRIPTURARUM GRAECARUM SPECIMINA CONTINET, QUORUM NOXEM EX CODICIBUS TISCHEENDORFIANIS BIBLIOTHECAE UNIVERSITATIS LIPSIIENSIS PETITA SUNT. DECIMUM EX CODICE CARPENTORACTENSI.

- Numero V. insignitur specimen evangelistarum palimpsesti nono fere saeculo scripti. Descripsimus pag. 29. et seqq.
- Scriptura numero VI. litteraeque F. insignita ex fragmento lectionarii desumpta est nono vel decimo saeculo scripti, de quo exponitur pag. 37 et 38.
- Eodem numero littera C. exhibetur scriptura fragmentorum codicis patristici saeculo ut videtur septimo adscribendi. Cf. pag. 35 et 36.
- Kursas eodem numero littera B. fragmentum repraesentatur orationis Gregorii Nazianseni nono ut videtur saeculo scriptae. De quo fragmento cf. pag. 34 et 35.
- Duae scripturae numero II. coniunctae codicis palimpsesti sunt in quo praeter aliquot Octateuchi partes etiam fragmenta grammatica reperiuntur. Ex istis utraque scriptura desumpta est, altera textus, altera marginis, saeculi fere septimi. Cf. pag. 17 et 18.
- Numero III. fragmenta palimpsesta repraesentantur codicis patristici saeculi noni, de quibus explicatur pag. 19 et seqq.

Numero XII. littera D. initium exhibetur notitiae impensae in evangeliorum codicem factae, de qua diximus pag. 64 et seq. Scriptura videtur saeculi duodecimi.
Eodem numero littera A. scriptura saeculi decimi representatur, ut est in Iohannis Lydi quae videtur excerptis, de quibus cf. pag. 58 seqq.
Ultimo loco tabulae II. scripturae evangelistarii Carpenteractensis expressimus saeculi fere noni, de quo diximus pag. 151 et seqq.

TABULA III.

OCTO CODICUM. QUATTUOR LATINORUM, QUATTUOR GRAECORUM, SPECIMINA CONTINET. QUINQUE SUNT GUELPHERYBTANI, UNUS HAMBURGENSIS, SYRIACAE ET ARABICAE MUS. BRITANNICI, UNUS ETIAM MEUS.

- Loco I. specimen datur codicis Hamburgensis, antea Effzebachiani, cum fragmentis epistulae ad Hebraeos. Saeculi noni. Cf. pag. 174 seqq.
Loco II. scriptura lectionarii Guelpherbytani palimpsesti repraesentatur, quae prodit saeculum quintum. Cf. pag. 164 seqq.
Locis III. IV. V. specimina scripturae ex celebri codice Guelpherbytano palimpsesto qui Ulphilae dici solet proferuntur. Numero III. expressa est scriptura fragmentorum libri Iudicum (cf. pag. 154), numero IV. scriptura fragmentorum libri Iob (cf. pag. 154), numero V. Latinus textus fragmentorum Gothicorum (cf. pag. 153 seq.). Ad quintum fere saeculum scripturae omnes tres pertinere videntur.
Loco VI. specimen scripturae est ex fragmentis Novi Testamenti palimpsesti, de quibus expositum est pag. 2 et seq. In horum fragmentorum editione nostra (vide Fragm. sacr. palimps. pag. XIV.), diximus scripturam septimam eamque sexti saeculi: cuius specimen quum ibi nondum datum esset, hoc loco addendum curavimus.
Loco VII. repraesentavimus scripturam fragmentorum Galeni quae in eodem de quo iam diximus celebri libro palimpsesto Guelpherbytano habentur. Videtur sexti saeculi esse. Cf. supra pag. 153.
Loco VIII. adnexuimus subscriptionem codicis Actuum Apostolorum, de quo uberius dictum est 7 et 8, rursusque pag. 130 et seqq. Subscriptionem istam annus Christi notatur 1054.

TABULA IV.

SPECIMINA SCRIPTURARUM SEPTEM CONTINET, QUINQUE SYRIACARUM, UNUS GRAECAE, UNUS ARABICAE. EA OMNIA EX CODICIBUS TISCHENDORFIANIS BIBLIOTHECAE UNIVERSITATIS LIPSIIENSIS PETITA SUNT.

- Primum est, ut inscripsimus, codicis Tischendorfiani IV. quo Graece continentur quattuor evangelia, decimo saeculo scripta. Descripsimus pag. 20 et seqq.
Duplex scriptura quae sequitur ex codice Tischendorfiano XIII. petita est, in quo habentur evangelia quattuor Syriacae et Arabice decimo fere saeculo scripta. Cf. pag. 65 et 66. (Ibi male impressum est XII. pro XIII.)
Sequitur specimen codicis Tischendorfiani XIV. in quo Syriacae leguntur Genesis et Exodi fragmenta, illustrata pag. 66 et 67. (Ibi male pro XIV. impressum est XIII.)
Quinta scriptura est codicis Tischendorfiani XVI. D. in quo superest fragmentum categoriarum Aristotelis Syriacae redditum. Cf. pag. 68.
Sexta scriptura codicis Tischendorfiani XV. est, quo continentur Nestorianorum hymni. De his diximus pag. 67.
Septimo loco expressa est scriptura fragmentorum evangelii Marci quae codicis Tischendorfiani XVI. partem tertiam (C.) efficiunt. Cf. pag. 68.
Ceterum in promptu est scripturas quartam quintam et septimam magnae antiquitatis laude insignes esse, multo minori sextam.

TISCHENDORFIANA.

I. REISE IN DEN ORIENT. 2 Bände. 1845. 1846. (3 1/4 Thlr.) (TRAVELS IN THE EAST. Translated from the German by W. F. Schuckard. London, Longman & Co. 1847. 6 sh. Vergriffen.)

In Anschluss daran: **DE ISRAELITARUM PER MAARE RUBRUM TRANSITU.** Cum tabula. 1847. (8 Ngr.)

II. BIBLIOTHECA MONUMENTORUM SACRO-RUM CRITICA. In dieser christlichen Urkundenbibliothek sollen die kostbaren ältesten, d. h. tausend- und grösstentheils mehr als tausendjährigen Urkunden des heiligen Textes des A. u. N. T., die griechischen wie die lateinischen, durch zweckmässige Druckvervielfältigung den Gefahren der Vernichtung so viel als um ist entrissen und der christlichen Welt so weit sie eine Wissenschaft besitzt in die Hände gegeben werden, womit zugleich die Zwecke der gelehrten Textforschung eine wesentliche Förderung gewinnen. In dem (mit Einschuss der Anecdota etc.) bereits erschienenen II Bänden (grösstentheils kl. Folio) liegen 35 solcher Urkunden grösseren und geringeren Umfangs veröffentlicht vor. Sie tragen folgende Titel:

— **CODEX EPIPHANINUS SYRIACUS** sive Fragmenta utriusque Test. e cod. Gr. Paris. celeberrimo quinti ut videtur p. Chr. saec. Eruit atque editit C. T. 2 tomi. 1843, 1845. (27 Thlr.)

— (1.) **FRAGMENTA NOVI TESTAMENTI** 1843. (18 Thlr.) Diese den grösseren Theil des ganzen N. T. umfassenden Textfragmente des 5. Jahrh. waren vorher nur höchst unvollständig und fehlerhaft gelesen worden. Die chemische Auffrischung hatte schon 1834 stattgefunden; die Entzifferung blieb trotz derselben sehr schwierig, besonders an den mehr als tausend von Correctoren geändert Stellen.

— (2.) **FRAGMENTA VETERIS TESTAMENTI** 1845. (9 Thlr.) Diese Fragmente aus Hieb, den Sprichwörtern, dem Prediger, dem Hoheliede, der Weisheit Salomos und aus Sirach hatte vorher noch Niemand zu bearbeiten versucht.

— **MONUMENTA SACRA INEDITA** sive Reliquiae antiquissimae textus N. T. Graeci ex IX plus mille annorum eod. per Europam dispersis. Eruit atque editit C. T. 1846. (18 Thlr.)

Unter diesen 9 Cod., von Anfang des 7. bis Ende des 8. Jahrh. verfasst, sind die wichtigsten die Pariser Evangelienhandschr., bei den Kritikern L. genannt, und der vorher fast ganz unzugänglich gewesene Vat. Codex der Apokalypse. Dazwischen kommen verschiedene Fragmente aus den Bibliotheken zu London, Paris, Wien und Rom, sowie ein Codex Tisch. der Leipziger Universitätsbibliothek.

— **CODEX FRIDERICO-AUGUSTANUS** sive Fragmenta Veteris Testamenti e codice Graeco omnium qui in Europa aspersus facile antiquissimo. In oriente detexit, in patriam attulit, ad modum codicis editit C. T. 1846. (32 Thlr., für die wenigen noch übrigen Ex. in Köhlern Antiquarium 15 Thlr.)

EVANGELIUM PALATINUM INEDITUM sive Reliquiae textus evangelii Latini ante Hieronymum versi ex codice Palatino purpureo quarti vel quinti post Christum saeculi. Nunc primum eruit atque editit C. T. 1847. (18 Thlr.)

Diese uralte vorzugsweise mit B und D zusammenstimmende Evangelienhandschr. in der Kais. Bibl. zu Wien, auf Purpurpergament in Silber und Gold geschrieben, war bis auf eine einzige Seite noch unbenutzt geblieben.

CODEX AMIATINUS sive Nov. Test. Latine interpret. Hieronymi. Ex celeberrimo codice Amiatino omnium et antiquissimo et praestantissimo nunc primum editit C. T. 1850. (6 Thlr.) Editio repetita 1854. (4 Thlr.)

Die älteste kaum 125 Jahre nach Hieronymus' Tod geschriebene Handschr. der Vulg., eben so wichtig für die Herstellung des Textes des Hieronymus als für die Erforschung des frühesten griech. Textes. Nur die fehlerhafteste Vergleichung war vorher bekannt.

— **CODEX CLAROMONTANUS** sive Epistolae Pauli omnes Graece et Latine ex eod. Paris. celeberrimo nomine Claromontani plerumque dicto. Nunc primum editit C. T. 1852. (24 Thlr.)

Keine Handschrift des N. T. übertrifft den Cod. Clarom. an Alterthümlichkeit der Textgestalt. Die Bearbeitung desselben wurde durch die vielen alten Correcturen, über 3000, sehr erschwert. Wiederholte Revisionen der Abschrift (von 1841—1849) machten die genaueste Herausgabe möglich.

MONUMENTA SACRA INEDITA. Nova Collectio. Voll. V. et appendix. (96 Thlr., später 108 Thlr.)

— Vol. I.: Fragmenta sacra palimpsesta sive Fragmenta cum Novi tum Veteris Test. ex quinque eod. Graec. palimpsestis antiquissimis superim in oriente reperiis. Addita sunt fragmenta Psalmorum papyracea et fragmenta evangelistarum palimpsesta, item fragmentum codicis Fr.-Augustini. Nunc primum eruit atque editit C. T. 1855. (16 Thlr.)

— Vol. II.: Fragmenta evangelii Iuxtae et libri Genesis ex III eod. Graec. V. VI. VIII saec. uno palimpsesto ex Libria in Museo Brit. adrecto, altero celeb. Cotton. ex flamma erepto, tertio ex oriente super Oxonium perlato. Addita sunt et N et V. T. fragmenta similia super in eod. VI antiquissimorum reliquis inventa. 1857. (16 Thlr.)

— Vol. III.: Fragmenta Origenianae Octateuchi editionis cum fragmentis ev. Gr. palimpsestis ex cod. Leidensis foliisque Petropolitano IV. vel V., Guelferbytano cod. V., Sangallensi VIII. fero saeculi. 1860. (16 Thlr.)

Bis 1864 sollten erscheinen: Vol. IV.: Psalterium Turicensae purpureum et c. saec. fere VII. Vol. V.: Reliquiae textus sacri utriusque ex eod. duobus palimps. aliisque plus mille annorum Vindobonae, Parisiis, Guelferbyth, Petropoli adseratis. Appendix: Codex Laudianus actum app. Gr. et Lat. saec. fere VI. etc. Vergl. den über das ganze in 200 Exempl. gedruckte Werk im Sept. 1860 ausgegebenen Prospectus. Die Subserienienliste zählt 156 Namen, von denen 100 auf die protest. Kirchen, die übrigen fast gleichmässig auf die römisch-katholische und die griechisch-orth. Petropoli kommen.

Hieran schliessen sich namentlich durch die Hamburg-Londoner Unzialfragmente der Paulinischen Briefe die „Aecdocta sacra et profana“ an.

III. EDITIONES NOVI TESTAMENTI.

Die zwei neuesten Ausgaben:

NOVUM TESTAMENTUM GRAECAE. Ad antiquos testes denno recensuit, apparatus criticum omni studio perfectum appositum, commentationem isagogicam praetulit C. T. Editio septima critica maior. 1859. (8 1/2 Thlr.) Accessit anno 1860, notitia codicis Sinaitici.

Auf Grund der umfassendsten Quellenstudien wurde hier der vollständigste bis jetzt vorhandene, mit den Belegen für und wider die angenommenen Lesart ausgestattete kritische Apparat imgebildet. Die Textconstituirung ruht, unter Berücksichtigung der ältesten Zeugen, auf äusseren und innern Gründen; an vielen Stellen sind die Entscheidungsgründe angedeutet. Proll. 280 S. Die „Notitia“ enthält gegen 800 Lesarten (noch mehr als die Schrift: „Notitia editionis“ etc.) des Cod. Sin.

NOVUM TESTAMENTUM GRAECAE. Ad antiquos testes denno recensuit, cum apparatu critico et prolegomenis edidit C. T. Editio septima critica minor. 1859. (2 1/2 Thlr.) Accessit anno 1860, notitia codicis Sinaitici.

Der grösseren Ausg. entleitet, unter Beschränkung des Apparats, doch mit Beibehaltung des kritischen Belegs für und wider die angenommenen Lesarten, die „Notitia“ enthält gegen 700 Lesarten des Cod. Sin.

Früher erschienen:

(1.) **NOVUM TESTAMENTUM GRAECAE.** Textum ad fiden antiquorum testium recensuit, brevem apparatus criticum una cum var. lect. Elz., Kunpp., Scholz., Lachm. subiunxit, argumenta et il. parall. indicavit, commentationem isagog. notitia propria lect. edd. Steph. III. atque Mill., Matth., Griech. praemisit C. T. 1841.

Hieran schloss sich an (2.) eine revidirte griech. Textausgabe zu Paris 1842, und

(3.) eine griech.-latein. unter dem Titel: „In antiquis testibus textum versionis vulgatae Latinae insigniavit lectionesque variantes Stephani et Griesbachii notavit, viro S. V. Jäger in consilium adhibito, C. T.“ Wiederholt 1849. Die Tendenz dieser Ausgabe ist genau in den Vorworten bezeichnet.

(4.) Eine völlige Umarbeitung der ersten Ausg. erschien 1849: „N. T. Graece. Ad antiquos testes recensuit, apparatus criticum multis modis auctum et correctum appositum, commentationem isagogicam praemisit C. T.“ (2 1/2 Thlr.)

Hieran schloss sich an: (5.) „N. T. Graece.“ Recensuit C. T. 1850. (Editio Tauchnitiana.)

(6.) Desgleichen: **Novum Testamentum triglotum.** Graeco Latine Germanice, Graecum textum addito lectionum variorum selecta recensuit, Latini Hieronymi nota Clementina lectione ex auctoritate codicum restituit, Germanicum ad pristinum Lutheranae editionis veritatem revocavit C. T. 1854. (2 Thlr.)

Ferner daraus separat: a. N. T. Graece. Editio academica. I. 1855. II. 1857. (2 1/2 Thlr.) b. N. T. Graece et Latina. 1858. (1 1/2 Thlr.) c. Das Neue Testament. Deutsch von Dr. Luther. Nach den Originalausg. revidirt und bevorwortet von C. T. 1856. (1 1/2 Thlr.)

Hierber gehört auch noch, dem textkritischen Gehalte nach, „Synopsis evangelica“. Ex 4 evangelii ordine chronologico concinnavit, pra-

texto brevi commentario illustravit, apposito apparatu critico recensuit C. T. 1851. Editio in commodum academic. repetita 1854. (1 1/2 Thlr.)

IV. EDITIONES GRAECI TEXTUS VETERIS TESTAMENTI.

(1.) **VETUS TESTAMENTUM GRAECAE IUXTA LXX INTERPRETES.** Textum Vaticanum Romanum emendatus edidit, argumenta et locos N. T. parallelis notavit, omnium lectionum varietatem eodd. vetustissimorum Alexandrini, Ephraemi Syri, Hieronimo-Augustini subiunxit, prolegomenis et epilogomenis instruxit C. T. Ed. tertia, ratione etiam habita thesauri Sinaitici novum inventi et editionis Maianae codicis Vaticani. 2 tomi. (Proll. 196 S.) 1860. I. 1850. II. 1856. (4 Thlr.)

V. ZUR NEUTESTAMENTLICH-APOKRYPHISCHEN LITERATUR.

DE EVANGELIORUM APOCRYPHORUM ORIGINE ET USU. Disquisitio historica critica, orata praemio aureo societatis Haganae pro defendenda religione Christiana. Scr. C. T. Hagae Comitum 1851. (1 1/2 Thlr.) Vergriffen.

Zwei folgenreichere Predicanten: Doctrina Pauli Antiochiae de vi mortis Christi audientia. 1857. (1 1/2 Thlr.) Disquisitio de Christo panno vitae aive de loco Jeru. 6. Th. 36. romae curata et emendata habita. 1859. (1 1/2 Thlr.)

EVANGELIA APOCRYPHA. Adhibitis plurimis eodd. Graecis et Latinis maximam partem nunc primum consensu atque iudicio copiam insignibus ed. C. T. 1853. (3 1/2 Thlr.) 22 apokr. evangelische Texte; 7 waren noch inediti, die übrigen haben zum ersten Male eine strengere kritische Bearbeitung erfahren, unter Vermehrung des Apparats von Thilo etc. um mehr als 40 Dokumente. Proll. 88 S.

ACTA APOSTOLORUM APOCRYPHA. Ex 30 eodd. Graecis vel nunc primum eruit vel secundum atque emendatus edidit C. T. 1851. (2 1/2 Thlr.) 13 apokr. Apostelgeschichten; 7 waren noch inediti, 6 höchst ungenügend edirt. Proll. 80 S.

PILATI CIRCA CHRISTUM IUDICIO quid lucis afferat ex actis Pilati. 1855. (1 1/2 Thlr.)

[Anschliessen wird sich zunächst:

APOCALYPSES MOSIS, ESDRAE, IOHANNIS, PAULI. Accedit Mariae *zofagis*; cum aliis similibus. Ex pluribus eodd. Graecis etc.]

HERMAE PASTOR Graece ex fragmentis Lipsiensibus instituta quaestione de vero Graeci textus Lips. fonte. Ed. C. T. (Ex ed. pp. apost. Dress. 100 exx. repetitum.) 1856.

Zuletzt erschien:

—NOTITIA EDITIONIS CODICIS BIBLIORUM SINAITICI auspiciis imperatoris Alexandri II. suscepta. Accedit catalogus codicum novae ex oriente Petropoli perlatum, item scholia Origenis in Proverbia Salomonis partim nunc primum partim secundum atque emendatis edita. 1860. (3 1/2 Thlr.)

Ausser den Mittheilungen über den Codex Sinaiticus (Aufindung, Inhalt, Alter, über 600 N. T. Lesarten und 60 vollständige Textcolumnen) enthält diese Schrift das Verzeichniss der vom Hieronym. 1859 nach Petersburg gebrachten Manuscripte (12 Palimpseste, mehr als 20 griech., mehr als 60 syr., kopt., arab., hebr., samarit., slavon., abyes., armenische Maecr. etc.) sowie, excerptim aus Maecr. des Orients, ein ineditum des Diodor, die Schollen des Origenes zu den Sprichwörtern, ein ineditum der mittelalterlichen Historiographie über Muhammed II.

ΟΙΣΥΝΑΝΑΒΑΝΤΕΣΜΕΤΑΥΤΩΝΕΙΠΑΝ
ΟΥΚΑΝΑΒΑΙΝΟΜΕΝΟΤΙΟΥΜΗΑΥΝΩΜΘ

Cent. ix.

ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΚΑΙΛΟΙ
ΠΟΝΤΗΓΗ ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΜ

II. Cent. v.

ΦΙΛΑΓΛΘΟΝ ΟΛΟΥΣΟΙΚΟΥΣ
ΕΩΦΡΟΝΑ ΔΙΑΓΓΕΛΟΥΣ
ΔΙΚΑΙΟΝ-ΟCΙΟ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕC

1, 9th cent.

III.

ΒΩΝΗΝΑΠΟΥΝΟΥ ΤΩΝΕCΦΑΙΠΙC
ΑΥΤΟΝΑΕΓΓΥCΑΝ ΟΥΔΑ' ΤΡΙCΤΩ
ΑΝΑΗ' ΤΩΥΡΗCΑ

7, 9th cent.

IV.

ΚΑΙΟΙCΤΡΑΤΙΩΤΑΙΠΛΕΖΑΝΤΕC
ΕΤΕΦΑΝΙΝΕΖΑΚΑΝΘΩΝΕΠΕΦΗ

V.

Cent. viii.

ΕΙCΣΥΧΕΙ. ΚΑΙΕΥΡΕΝΑΥΤΩΝ
ΑΗCΠΛΑΗΘΟΜΕΝΟΝΕΝΤΩΠΑΙ
ΑΙΩ' ΗΡΩΤΗCΕΝΔΕΑΥΤΩΝ

VI.

τῷ τῶν μερὶ δαπνὸν ἄρον ἡσὶ τῶν αἰδῶ
φρονὶ καὶ ὁ ἀμὲν ἡδὲ δαπνὸν ἡσὶ τῶν αἰδῶ

XV.

ΛΥΡΥΤΙΛΑΦΩΠΔ·
ΠΛΥΑΠΟΦΩ
ΛΛΥΧΥΦΩ
ΟΠΠΟΩΛΥ
ΟΛΥ ΡΥΟΧΥ·

XII. Cent. v.
ΤΗΝΗΜΩΝΙΚΑΘΑΡΙCΙΝ

XIV. Cent. iv-v.

ΦΑΜΟCΤΡΑΛΛΕΙCΤΕ
ΧΑΦΑΟCΑΝ

VIII. Cent. vii.

ΕΡΜΕΝΤΟΝΔΙΚΑΙΟΝ.

IX. Cent. vii-viii.

ΠΩCΑΠΕΡΑΝΕΟΠΡΟΦΗΤΗCΘΑΝΑ
ΤΩCΕΙCΥΠΟΤΟΛΕΟΝΤΟCΑΝΘΩ
ΕΤΙCΤΡΕΦΑΝΤΑΥΤΩΝ.

www.libtool.com.cn

V. Cent. ix.

ΦΩΝ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΣΙΜΩ
 ΗΝ· ΚΑΙ ΛΕΓΕΙ ΑΥΤΩ
 ΕΥΡΗΚΑ ΜΕΝ ΤΟΝ ΜΕ

VI. C. Cent. vii.

ΑΓΚΑΛΑΙΣ ΥΠΕΔΕΞΑΤΟ
 ΤΟΝ ΠΡΟΑΙΩΝΗΩΝ ΘΗΩΣ
 ΒΡΕΦΟΣ· ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΗΝ Υ

VI. B.

Cent. ix.

ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΝΤΟΣ ΤΑ
 ΣΠΕΡΜΑΤΑ· ΦΥΤΩΝ
 ΑΦ' ΑΝΑΤΩΝ ΤΕ ΥΡΓΩΝ·

II.

Cent. vii.

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΑΤΑΛΗΞΕΙ
 ΤΟ ΑΡΑΙΓΙΣΘΟΣ
 ΤΗΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ

III.

Cent. ix.

ΤΩ ΝΑΝΩΝ ΔΕ ΦΟΡΟΙΣ ΔΙΕΝΗΚΑΝ ΤΟΥΡΙ· ΕΠΕΙ ΚΑΝ
 ΣΙΛΙΕΛΥΣ ΤΗΣ ΩΣ ΑΓΙΖΕΤΑΙ· ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΥΦΗΣ

XII. D.

Cent. xii.

+ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΙΣ ΔΕ ΕΙΣ ΤΟ
 ΤΟΙΟΥΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩ
 ΕΧΕΙ ΟΥΤΩΣ· ΕΙΣ ΧΑΡΤΙΔΕΙ
 ΔΟΚΑΤΡΙΔ· ΕΙΣ ΓΡΑΨΜΟΝ· ΧΩΡΩ

XIII. A.

Cent. x.

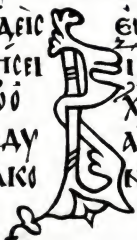
ΤΟ ΟΦΘΑΛΜΟ ΤΟΥ ΙΑΜΟΝΑΡΙΟΥ ΙΣΤΟΡΟΥ
 ΤΗΡΑΜΟΡΦΟΝ· ΔΙΑΤΑΣ ΤΩΤΑΡΑΣ ΤΡΟ
 ΠΑΣ· ΑΛΛΟΙ ΠΡΑΓΜΟΙΣ ΙΑΙΤΟΝ ΕΥΤΗ

Cod. Carpenterianensis. Cent. ix.

ΛΥΕΤΕ ΑΥΤΟΝ· ΟΥΔΕΙΣ
 ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ· ΟΣ ΠΟΙΗΣΕΙ
 ΔΥΝΑΜΙΝ ΕΠΙ ΤΩ
 ΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ· ΚΑΙ ΑΥ
 ΝΗΣΕΤΑΙ ΤΑ ΧΥΚΑΙΟ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΜΑΤ ΚΕΦΑΛΑ·
 ΙΒΛΟΣ ΓΕΝΕΣΕΩΣ· ΙΥ
 ΧΥ· ΥΥ· ΑΛΑ· ΥΥ· ΑΒΡΑ
 ΑΜ· ΑΒΡΑΑΜ· ΕΓΕΝ
 ΝΗΣΕΝ ΤΟΝ ΙΣΑΑΚ·

ξ φ † ε

www.libtool.com.cn

I. Cent. ix.

ἡ γράφη ἀπὸ τῆς λαογραφίας τοῦ ἱεροῦ -

ἡ προφῆτα ἡ βραβύτις τοῦ λαοῦ
ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ἀκρίβειας
πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ λαοῦ τῆς πα-
λαιότητος τῆς λαογραφίας τῆς ἀκρίβειας
τοῖς προφῆταις ἐπεσχεῖται τῶν

• αὐτῶν ἀπὸ τῆς λαογραφίας τοῦ ἱεροῦ
• καθὼς ἐκ τῆς λαογραφίας τοῦ ἱεροῦ
• τὸ ὑποφῶνισμα τῆς λαογραφίας τοῦ ἱεροῦ
• τὸ ὑποφῶνισμα τῆς λαογραφίας τοῦ ἱεροῦ
• ἀνά τῆς λαογραφίας τοῦ ἱεροῦ

www.libtool.com.cn

II. Cent. ix.

ABSCONDERE MODO CUM AD MOMENTUM DONESPERETUR
SEAT INDIGNATIONE A QUIA EGODN'SD'SAPERIAMTUMULOS
UESTROS ETE EDUCAMUOS DE SEPULCHRIS UESTRIS POPU

III. Cent. v.

ΔΙΧΙΤΙ ΕΙΣ ΕΙΣ ΕΔΕΟΝ

IV. Cent. v.

ET AD ALIQUEM T'CORUM CONUER
TERE

VI. Cent. vi.

ΚΕΙΜΕΝΑ ΜΟ
ΝΑ ΚΑΙ ΑΠΗΛ
ΘΕΝ ΠΡΟΣ

ΤΟΥ
ΚΑΙ ΕΙ
ΕΝ

V. Cent. v.
ET MORIUMUR
DOMINEMUR

VII. Cent. vi.

ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΠΕΡΜΑ
ΤΑ ΚΑΘΑΠΕΡ ΚΑΙ ΤΗΝ

• ΠΕΡΙΦΑΝΗΩΝ
• ΚΑΙ ΛΟΧΩΝ

Cent. 61 Act. olim lo

VIII. Cent. xi. (A.D. 1044).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΣΙΕΡΑΙ ΜΕΛΟΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΠΕΙΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΕΤΥ Σ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΑΠΡ Κ

• www.libtool.com.cn

Ο ἰησους τιμω τον κοδδ δαηλεσθου
 οἱ τιμω ουλη γουσαι θαρμα
 του εσσαυμ ιδου τι λωυασι λδ
 αμ του δυ ελχημ θυαμ ενδωα
 με ς και μεθ κερσας ε παρ

Cod. Tisch. XIII.

نموده خردا ایا مرا مرسل
 مسخره
 و کار مال را حل مرخص
 شد مرا و مرخص
 هدا راه رسوم ملحق

Cod. Tisch. XIV.

וְהָיָה כִּי יֵרָאֶה הַשָּׁמַיִם
 וְהָאָרֶץ וְכָל הַבְּרִיאָה
 וְכָל הַחַיָּוִת וְכָל הַצִּמְצֻמִּים
 וְכָל הַנְּפִילִים וְכָל הַדְּמוּתִים
 וְכָל הַקְּדוּשִׁים וְכָל הַקְּדוּשִׁיּוֹת
 וְכָל הַקְּדוּשִׁיּוֹת וְכָל הַקְּדוּשִׁיּוֹת

Cod. Tisch. XV

Cod.Tisch XVI.D.

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

Cod. Tisch. XVI. C.

पुस्तकालय
 लाल अक्षर
 २२ नवम्बर १९६८
 २२ नवम्बर १९६८
 २२ नवम्बर १९६८

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine of five cents a day is incurred
by retaining it beyond the specified
time.

Please return promptly.

FEB - 7 1952

DUE JAN 13 56

www.libtool.com.cn

DUE DEC 5 48

CANCELLED
CHARGE

